

ملیسا

ولادیمیر ناباکوف

مترجم: اکرم پدram نیا

.

.

ناباکوف، ولادیمیر، ۱۸۹۹ - ۱۹۷۷ میلادی

نام کتاب: لولیتا

نویسنده: ولادیمیر ناباکوف

مترجم: اکرم پدramنیا

نشر زریاب، ۱۳۹۳ هجری خورشیدی

۴۶۴ صفحه

قطع کتاب: رقی

زمان های امریکایی - سده ۲۰ م.

شماره مسلسل نشر ۲۵

کابل افغانستان

شابک: ۹۷۸-۹۹۳۶-۸۰۲۳-۳-۹

لولیتا

ولادیمیر ناباکوف

مترجم: اکرم پدramنیا

ویراستار: حسین جاوید

ارغوان خسروی

روزیه روزبھانی

امید اندرابی

تابستان ۱۳۹۳

چاپخانه ی مومند

۱۰۰۰ نسخه

طراح جلد:

عکس روی جلد:

برگ آرا:

چاپ نخست:

چاپ:

شمارگان:

بها: ۳۵۰ افغانی

حق نشر برای نشر زریاب محفوظ است

شماره ی تماس: ۰۷۷۷۰۰۷۱۹۵

E-mail: nashrezaryab@gmail.com
www.facebook.com/nashre.zaryab

بادداشت ناشر

ولادیمیر ناباکوف نویسنده و مترجم روسی - آمریکایی است که علاوه بر داستان کوتاه، شعر و جستار، هفده رمان نیز منتشر کرده است. او نخستین رمان‌هایش را به زبان روسی نوشته و سپس آن‌ها را به زبان انگلیسی ترجمه کرده است. گذشته از ترجمه‌ی کتاب‌های خود از روسی به انگلیسی یا به‌عکس، آثار دیگری نیز از این زبان‌ها ترجمه کرده است. ناباکوف در کنار نوشتن، به گردآوری و مطالعه‌ی پروانه‌ها و طراحی بازی شطرنج هم سرگرم بوده و آثاری درباره‌ی آن‌ها نوشته است.

اکرم پدram نیا، نویسنده، مترجم، پژوهشگر و پزشک ایرانی مقیم کانادا، تا کنون سه رمان نوشته و چندین اثر ادبی و اجتماعی ترجمه کرده است. از میان آثار او تغییر‌کویر رمانی است که در زندگی افغانستانی‌ها و افغانستانی‌زاده‌های ساکن ایران تفحص می‌کند و رنج بی‌پایان آن‌ها را با جزئیات و به قلمی شاعرانه شرح می‌دهد. از این نویسنده و مترجم علاوه بر ترجمه‌ی *لولیتا* ترجمه‌ی رمان *لطیف* است. نوب نوشته‌ی اسکات فیتزجرالد و چند اثر دیگر نیز در دسترس خواننده‌های فارسی‌زبان قرار گرفته است.

چرا لولیتا؟

بی گمان ترجمه‌ی *رمان لولیتا* کاری ست به قول پروفیسور بویس، ناباکوف‌شناس و استاد دانشگاه اکلند نیوزیلند، «دشوار و پرچالش». بویس بر این باور است که «لولیتا» مورد پسندترین رمان دنیای ادبیات از زمان جویس، پروست و کافکا است، اثری که همواره خوانندگان را نگران داده و خواهد داد، و به همین دلیل معتقد است که «دیگر وقت آن بود (این اثر) دقیق، صریح و بی‌پرده و با حفظ امانت‌داری به یکی از زبان‌های بزرگ ادبی دنیا (فارسی) ترجمه شود.»

در ترجمه‌ی این اثر سخت کوشیدم هر سه صفتی را که پروفیسور بویس برمی‌شمرد و همچنین سبک نگارش نویسنده را که وجه مشخص این اثر هنری ست رعایت کنم، چون آگاه بودم که نخستین مترجم این اثر، آقای ذبیح‌الله منصوری، به گفته‌ی خودش در مقدمه‌ی مترجم، «برای درک خواننده اثر را منبسط ترجمه کرده و تحت‌اللفظی ترجمه نکرده...» و بر این باور بوده که اگر دقیق و مطابق با شیوه‌ی نگارش نویسنده ترجمه کند، «به مناسبت سبک انشای نویسنده، خواننده‌ی فارسی‌زبان حتماً یک صفحه از مضامین کتاب را نخواهد فهمید.»^۱

لولیتا پرآوازه‌ترین رمان ولادیمیر ناباکوف و سومین رمان او به زبان انگلیسی است. این رمان نخستین بار در سال ۱۹۵۵ در پاریس چاپ شد. پس از آن که ناشران آمریکایی از چاپ آن خودداری کردند و به نویسنده هشدار دادند که بهتر است از انتشار آن درگذرد، ناباکوف بر آن شد که دست‌نوشته‌هایش را برای دوسیا ارگز به پاریس بفرستد. ارگز آن را به زبان فرانسه برگرداند و برای چاپ به نشر المپیا سپرد. ده سال بعد خود ناباکوف رمان را به زبان روسی برگرداند.

بی‌گمان ناباکوف چه هنگام نوشتن این اثر و چه پس از انتشارش همواره نگران واکنش‌ها بوده است. او حتا در روزی نامعین در سال ۱۹۵۰، وقتی چند فصل اول کتاب را تمام می‌کند، کاغذها را برمی‌دارد و با عزم جزم به سمت پیت زیاله‌سوز گوشه‌ی حیاط خانه‌اش در شهر ایتاکا (ایالت نیویورک) می‌رود تا آن‌ها را بسوزاند و «برای همیشه از شرشان راحت شود». اما همسرش، ورا، پادرمیانی می‌کند و او را از این کار بازمی‌دارد و از او می‌خواهد که یک بار دیگر روی آن کار کند. بعدها وقتی ناباکوف این خاطره را به یاد می‌آورد بافروتنی می‌گوید چون «سرشار از مشکلات تکنیکی بود».

گرچه همه‌ی ۵۰۰۰ جلد چاپ نخست لولیتا در مدت چند ماه به فروش رسید، شاید هیچ‌کس به‌طور جدی درباره‌ی آن نظری نداد تا این که در پایان سال ۱۹۵۵ گراهام گرین، نویسنده‌ی برجسته‌ی انگلیسی، در *ساندی تایمز* لندن آن را یکی از سه کتاب برتر سال معرفی کرد. این نوشته خشم کسانی چون سردبیر *ساندی اکسپرس* (لندن) را برانگیخت و او رمان را «پورنوگرافی محض» خواند. در آن زمان به ماموران گمرک بریتانیا دستور داده بودند که از ورود حتا یک جلد از کتاب به کشور جلوگیری کنند. سپس وزیر کشور فرانسه نیز کتاب را ممنوع اعلام کرد. اما در همان زمان لولیتا به زبان هلندی و دانمارکی ترجمه و چاپ شد. در سال ۱۹۵۸ نیز در آمریکا منتشر شد و پس از چند روز به چاپ سوم رسید و با گذشت سه هفته ۱۰۰/۰۰۰

سخه از آن فروخته شد. امروز به‌رغم نظرهای تند و نامنصفانه‌ای که درباره‌اش نوشته شده، در فهرست بهترین رمان‌های دنیا قرار دارد.

ناباکوف، مثل جیمز جویس، برای بازی با کلمه‌ها و ساختن جناس‌ها از منابع ادبی جهان و از واژه‌های خاص و گاه کهن زبان‌هایی چون روسی، فرانسوی، انگلیسی، لاتین و حتا فارسی بهره می‌برد و زمان‌هایی که این جناس‌ها خوب در قصه جا می‌افتند به بن‌مایه‌ی اصلی رمان تبدیل می‌شوند، مثل اشاره‌هایش به *اپرای کارمن* که یکی از بن‌مایه‌های اصلی رمان است. در جای‌جای رمان *لولیتا* رد پای سه اثر دیده می‌شود: *شعر آنابل لی* اثر ادگار آلن پو که تصویریست از عشق نوجوانی هامبریت، راوی داستان (ترجمه‌ی این شعر را در بخش پانویس این کتاب آورده‌ام)، *اپرای کارمن* اثر ژورژ بیزه، و *کولی‌ها*، شعر بلندی از الکساندر پوشکین که بن‌مایه‌ی آن مثل بن‌مایه‌ی *اپرای کارمن* است و در آن آلکو، قهرمان داستان، زمفیرای نابکار و عاشق او را می‌کشد. ناباکوف علاوه بر آن‌که با بهره‌وری از نثری شعرگونه، زیبا و طنزآمیز داستان را روایت می‌کند، با واژه‌ها به گونه‌های مختلف بازی می‌کند. گاهی حرف اول یا حرف آخر چند واژه‌ی پی‌درپی را ردیف می‌کند و حتا گاه واژه‌هایی نو می‌آفریند که «نیمفت» از آن جمله است. در همه‌ی این موارد سعی کردم که برگردان با متن اصلی هماهنگ باشد.

تا کنون در وصف *لولیتا* سخن بسیار رفته و آن را اثری چندلایه با عشقی ناب اما گناه‌آلود معرفی کرده‌اند. به گفته‌ی ساموئل شومان، اسناد زبان انگلیسی دانشگاه مینه‌سوتا، *لولیتا* اثریست با قلمی آهنگین و طنزآمیز و ناباکوف سوررنالیستیست که در رده‌ی گوگول، داستایوفسکی و کافکا قرار دارد. ناگفته آشکار است که *لولیتا* به دلیل جایگاه ادبی ویژه‌اش همچنان درخور توجه است و باید در دسترس همه باشد، اما بی‌گمان این اثر نمی‌توانست سد سخت سانسور (در ایران) را بشکند و به دست خوانندگان فارسی‌زبان برسد. از این روی، بر آن شدم که آن را به فارسی برگردانم و بخش به بخش در دنیای

مجازی منتشر کنم. در این راه از همراهی و پشتیبانی بی‌دریغ آقای امیرحسین شریانی، سردبیر وب‌سایت ادبی دوشنبه، و خانم نسرین المامی، مدیر هیئت تحریریه‌ی هفته‌نامه‌ی شهروند، بهره‌برده‌ام و از آن‌ها بسیار سپاسگزارم.

پس از انتشار چند پاره از کتاب در دنیای مجازی، مدیر فرهنگ‌دوست و ارجمند نشر زریاب، آقای منوچهر قرادیس، پیشنهاد داد این اثر را بی‌سانسور و در افغانستان چاپ کند که این خبر برای لولیتا بس خوشایند بود. از آن گذشته، این امکان می‌تواند برای دیگر آثاری که چاپ و انتشار بی‌کم‌وکاست آن‌ها در ایران ناممکن است اتفاقی نیک باشد و مسیر آفرینش شامکارهایی را که سانسور و خودسانسوری، خواه‌ناخواه، مانعی بر سر راهشان است هموار سازد.

اکرم پدramنیا

اردیبهشت ۱۳۹۳

پیش درآمد

لولپنا و اعتراف‌نامه‌ی زن‌مرده‌ای سفیدپوست دو عنوان است برای تلی از نوشته‌های غریب که چندی پیش به دست نگارنده‌ی این یادداشت رسید و این پیش‌درآمد بر آن نگاشته شد.

«هامبرت هامبرت»، نویسنده‌ی آن نوشته‌ها، در ۱۶ نوامبر ۱۹۵۲، درست چند روز پیش از آغاز محاکمه‌اش، در اثر بسته شدن سرخرگ‌های قلبی درگذشت. وکیلش، دوست و خویشاوند خوبم، آقای کلارنس چوت کلارک که اکنون در حوزه‌ی دادگاه منطقه‌ی قلمپا کار می‌کند، کار ویرایش این دست‌نوشته‌ها را به من سپرد، زیرا در بندی از وصیت‌نامه‌ی موکلش به خویشاوند بلندپایه‌ی من این اظهار داده شده که با بهره بردن از عقل و درایتش همه‌ی کارهای آماده‌سازی و چاپ لولپنا را انجام دهد. بر این اساس، آقای کلارک برای ویرایش این اثر مرا برگزید، چون به‌تازگی به‌خاطر کار برجسته‌ی «Do the Senses make Sense؟»، که در آن برخی حالت‌های ناخوشی و انحراف‌های جنسی بررسی شده است جایزه‌ی پلینگ را دریافت کرده‌ام.

ویرایش این دست‌نوشته به‌رغم تصور هر دوی ما کار ساده‌ای بود. به‌هر رفق چند اشتباه آشکار دستوری و پنهان کردن بجای جزئیات

مهم، این زندگی نامه دست نخورده چاپ می شود. البته هامبرت هامبرت خودش هم سعی کرده بود این موارد را پنهان کند، اما هنوز مثل تابلوهای راهنمایی و سنگ‌های قبر در متن نمایان بودند (منظور اسم جاها یا افراد است، اسم‌هایی که بنا به تجربه و به دلیل نوع دوستی باید عوض می شدند). اسم خانوادگی عجیب نویسنده از نوآوری‌های خود اوست؛ و این نقاب، بر اساس خواسته‌ی کسی که خود آن را بر چهره زده، نباید برداشته می شد، نقابی که از پس آن، همچنان، دو چشم افسونگرش می درخشید. اما نویسنده نام خانوادگی قهرمان داستان را به «هیز» تغییر داده که این نام هم وزن با نام واقعی اوست. اسم کوچک^۱ این شخصیت هم به دقت در تاروپود درونی کتاب بافته شده تا هیچ کس نتواند تغییرش دهد؛ و (همان‌طور که خواننده هم درک می کند) گمان نمی کنم این تغییر لازم باشد.

ممکن است آدم کنجکاوی در جست‌وجوی منابع مربوط به جرم هامبرت هامبرت به روزنامه‌های سپتامبر و اکتبر سال ۱۹۵۲ مراجعه کند، اما همه‌ی چیزهای لازم را به دست نخواهد آورد و اگر این زندگی‌نامه به دست من نمی رسید، همچنان علت و هدف این جرم به شکل راز سربسته‌ای باقی می ماند.

به خاطر خواننده‌های سنت‌گرایی که دوست دارند در خلال داستان‌های «واقعی» سرنوشت افراد «حقیقی» را بدانند، چند مورد جزئی را که از آقای «ویندمولر» ساکن «رمزدیل» در مورد سرنوشت این آدم‌ها به دستم رسیده اضافه می کنم. البته این آقا نمی خواهد هویتش بر کسی آشکار شود تا «مبادا اندوه عمیق نهفته در این داستان و ماجرای تاسف‌بار و رقت‌بارش» به گوش مردم محله‌ای که او با سربلندی در میان‌شان زندگی می کند برسد. دخترش «لوتیز» حالا دیگر دانشجوی سال دوم است. «مونا دال» در یکی از دانشکده‌های پاریس درس می خواند. «ریتا» به تازگی با صاحب هتلی در فلوریدا ازدواج کرده. خانم «ریچارد اف. شیلر» کریسمس سال ۱۹۵۲، در گری استار، دورترین نقطه‌ی شمال

هر ب کشور، هنگام به دنیا آوردن دختر مرده اش از دنیا رفت. «ویوی پن هارک بلوم» زندگی‌نامه‌ای نوشته با نام «My Cue» که به زودی منتشر می‌شود و متقدانی که دست‌نوشته‌هایش را پیش از چاپ خوانده‌اند آن را بهترین کتاب این نویسنده می‌دانند. متولی‌های همه‌ی گورستان‌ها گزارش داده‌اند که هیچ روحی سرگردان نیست.^۱

اگر لولیتا به عنوان رمان خوانده شود، با موقعیت‌ها و احساساتی که در آن به کار رفته، برای خواننده‌ای که آن را به خاطر سرگرمی و به بهانه‌های کم‌ارزش می‌خواند به شدت مبهم می‌ماند و دیدگاه چنین خواننده‌ای نسبت به اثر افت می‌کند. درست است، حتا یک واژه‌ی ناپسند و هرزه در تمام کتاب یافت نمی‌شود و بی‌گمان فرهنگ‌ستیز سرسختی که به واسطه‌ی آداب و رسوم مدرن آماده‌ی پذیرش بی‌چون و چرای زنجیره‌ای از حرف‌های بی‌تربیتی و زشت در رمانی مبدل است با ندیدن این حرف‌ها در این کتاب به شدت شگفت‌زده خواهد شد. با این همه، اگر من ویراستار برای خشنودی حس متناقض محالطه‌کاری‌ام سعی می‌کردم صحنه‌هایی را که برخی از آدم‌ها ممکن است «شهوت‌انگیز» بخوانند رقیق یا حتا حذف کنم (مثل تصمیم بسیار بدی که هون. جان ام. ولزلی در ۶ دسامبر ۱۹۳۳ برای کتاب دیگری، به مراتب بی‌پرده‌تر از لولیتا، گرفت)، بهتر بود که به‌کل از چاپ لولیتا چشم‌پوشی می‌شد، زیرا آن صحنه‌هایی که ممکن است بیجا به صحنه‌های شهوت‌انگیز متهم شوند کاراترین عناصر برای پیشبرد این لرزه‌ی‌اند و به آرمان‌های برتر اخلاقی می‌انجامند. شاید آدم‌های بدبین بگویند که آگهی‌های پورنوگرافی هم همین ادعا را دارند؛ اما، از سوی دیگر، سردی دانش‌آموخته ممکن است پاسخ دهد که اقرار بر حضور حرارت هامبرت هامبرت به‌واقع هیاهوی بسیار است برای هیچ، زیرا بنا به آمار محافظه‌کارانه‌ی دکتر بلانش شوارتزمن دست‌کم ۱۲٪ از مردان آمریکایی (آمار لفظی) سالانه به‌گونه‌ای از آنچه هامبرت هامبرت با چنان سرخوردگی شرح می‌دهد لذت می‌برند؛ یا اگر این

خاطره‌نویس مجنون ما در تابستان سرنوشت‌ساز ۱۹۴۷ به یک روان‌آسیب‌شناس کاردان مراجعه می‌کرد، شاید هیچ‌کدام از این فاجعه‌ها پیش نمی‌آمد، ولی در آن صورت چنین کتابی هم نبود.

امید است که خواننده این مفسر را ببخشد، چون همان دیدگاهی را که در کتاب‌ها و درس‌گفتارهای خودش آورده در این‌جا تکرار کرده و همواره گفته که «ناخوشایند» در بیشتر موارد هم‌معنی‌ست با «نامعمول»؛ و هر کار بزرگ هنری همیشه نو و خلاقانه است و به همین دلیل نامعمول یا ناخوشایند است، و بنا به سرشتش باید کم و بیش شگفت‌آور و تکان‌دهنده باشد. با گفتن این حرف‌ها نمی‌خواهم هامبرت هامبرت را بستایم. تردیدی نیست که او آدم وحشتناک و زبونی‌ست و نمونه‌ی آشکاری از بیمار جذامی اخلاقی، ترکیبی از ددمشی و شوخ‌مزاجی که این شوخ‌مزاجی شاید بدی آشکار او را بپوشاند، اما این هم سبب گیرایی او نمی‌شود. هامبرت بسیار دمدمی‌مزاج است و خیلی از نظرهای سطحی‌ای که او در مورد مردم و اتفاق‌های این کشور می‌دهد مسخره است. از آن گذشته، آن درستکاری ناگزیری که در این اعتراف‌نامه نشان می‌دهد او را از گناه نیرنگ و شرارت بری نمی‌کند و بی‌گمان آدمی‌ست غیرطبیعی و ناجوانمرد. اما به‌راستی چطور توانسته با قلم نرمش مهربانی به لولیتا و دلسوزی برای او را چنان مجسم سازد که ما را معجزه‌آسا فریفته‌ی کتابش کند در حالی که همزمان از نویسنده‌اش بیزاریم؟!

تردیدی نیست که کتاب *لولیتا* از نظر تاریخچه‌نگاری پزشکی از آثار کلاسیک محفل روان‌پزشکی خواهد شد و از نظر هنر از جنبه‌ی تاوان پس دادن برای گناهان فراتر خواهد رفت؛ اما مهم‌تر از اهمیت علمی و ارزش ادبی‌اش تاثیر اخلاقی رفتاری‌ای‌ست که می‌تواند بر خواننده‌های جدی داشته باشد، زیرا در این مطالعه‌ی رقت‌انگیز فردی درسی عمومی نهفته است؛ کودک نافرمان، مادر خودبین، شیدای هوسران، این‌ها نه فقط شخصیت‌های زنده‌ی این داستان

منحصربه‌فردند که ما را از برخی گرایش‌ها نیز آگاه می‌کنند و نشان می‌دهند که می‌تواند در درون ما امریمن‌های پرتوانی یافت شود. *لولیتا* باید همه‌ی ما، پدر و مادرها، کارگزاران جامعه و درس‌خوانده‌ها را بر آن دارد که با چشم و گوش بازتر به وظیفه‌ی پرورش نسلی بهتر در دنیایی امن‌تر توجه نشان دهیم.

دکتر جان ری جونی،^۲
از ویدورث، مس

بخش اول

۱

لولیتا، چراغ زندگی من، آتش اندام جنسی من. گناه من، روح من. لو، لی، تا: نوک زبان در سفری سه‌گامی از کام دهان به سمت پایین می‌آید و در گام سومش به پشت دندان ضربه می‌زند: لو. لی. تا. صبح‌ها «لو» بود، لوی خالی، چهار فوت و ده اینچ قد با یک لنگه جوراب. توی شلوار راحتی‌اش «لولا» بود و تو مدرسه «دالی». روی نقطه‌چین‌های فرم‌های اداری «دلورس». اما در آغوش من همیشه لولیتا. آیا پیش از او کس دیگری هم بود که زمینه‌ساز باشد؟ البته که بود. راستش اگر در آن تابستان عاشق آن دختر بچه‌ی اولی نمی‌شدم، هرگز لولیتایی در میان نبود. در آن قلمروی شاهزادگی کنار دریا. آه... کی؟ سال‌ها پیش از آن‌که لولیتا به دنیا بیاید، به اندازه‌ی سال‌های عمر من در آن تابستان... یک آدمکش همیشه می‌تواند شیوه‌ی نگارشش خیال‌انگیز باشد.

خانم‌ها و آقایان هیئت منصفه‌ی دادگاه، سند شماره‌ی یک^۱ همانی‌ست که حسودی فرشته‌های بالدار، فرشته‌های درآشتباه و ساده‌ی درگاه، را برانگیخت.^۲ به این خشک‌های درهم‌ننیده نگاه کن!^۳

۲

سال ۱۹۱۰ تو پاریس به دنیا آمدم. پدرم مردی نجیب و خونسرد بود، و ملغمه‌ای از ژن‌های نژادهای گوناگون: شهروند سوئیس، از نوادگان فرانسوی‌ها و اتریشی‌ها، با رگه‌ای از خون دانوب در رگ‌هایش. تا دقیقه‌ای دیگر چند عکس گیرا و براق با زمینه‌ای آبی‌رنگ را دور می‌گردانم تا ببیند. او هتل لوکسی تو ریوریا داشت. پدر و دو پدربزرگش به ترتیب فروشنده‌های شراب، جواهر و ابریشم بودند. در سی‌سالگی با زنی انگلیسی، دختر جروم دلن کوهنورد یا نوه‌ی دو

کشیش کلیسای دورست، دو استاد در موضوع‌های غریب، یکی دیرین‌کودک‌خاک‌شناس و دیگری استاد چنگ بادی، ازدواج کرد. وقتی سه ساله بودم، مادر بسیار خوش‌عکس در حادثه‌ی هولناکی (صاعقه‌ی آسمانی در پیک‌نیک) درگذشت، به‌جز یک کف دست از گرمای وجودش چیز دیگری از او در سوراخ‌سنبه‌های تاریک ذهنم باقی نمانده، و در پی آن، اگر هنوز هم بتوانید شیوه‌ی نوشتن مرا پذیرید (چون دارم با احتیاط می‌نویسم)، خورشید کودکی‌ام خاموش شد: بی‌تردید همه می‌دانید که بخش‌هایی از آن روز، در این ذهن، معلق مانده، بخش‌های آکنده از بوی خوش و پر از پشه‌هایی که روی پرچین‌های پرشکوفه در پروازند، یا آن بخشی از روز که ناگهان با ورود ولگردی در پای تپه تغییر می‌کند، در غبار تابستان با گرمای خزدارش و پشه‌های طلایی.

خواهر بزرگ مادرم، سیبیل^۱ که زن پسرعموی پدرم شد و او بعد ولش کرد، نزدیک‌ترین عضو خانواده‌ی من بود و بر این اساس دایه‌ی من و خدمتکار مجانی خانه‌ی ما شد. یکی بعدها به من گفت که عاشق پدرم بود، اما پدرم از آن‌هایی بود که یک دقیقه عاشق بود و دقیقه‌ی دیگر فارغ. خاله سیبیل را، به‌رغم سخت‌گیری‌های شدیدش نسبت به بعضی چیزها، خیلی دوست داشتم. شاید می‌خواست به‌وقتش از من زن‌مرده‌ی بهتری از آنچه پدرم بود بسازد. خاله سیبیل چهره‌ای رنگ‌پریده داشت و دور چشم‌های نیلی‌اش صورتی بود. گاهی شعر می‌گفت و افکارش هم خرافی بود؛ مثلاً، می‌گفت من می‌دانم درست پس از شانزده سالگی تو می‌میرم و همین‌طور هم شد. شوهرش همیشه برای فروش عطر در سفر بود و بیشتر در آمریکا به سر می‌برد و سرانجام هم در آن‌جا شرکتی راه انداخت و صاحب ملکی شد.

کودکی را شاد و سالم در دنیای کتاب‌های مصور و پرزرق‌وبرق، ماسه‌زار پاک، درختان پرتقال، سگ‌های رام، چشم‌انداز دریا و چهره‌های خندان پشت سر گذاشتم. دوروبرم هتل باشکوه میرانا جهان

سفید شسته‌ای بود که مثل منظومه‌ای خصوصی در دل کیهان آبی بزرگ‌تر و درخشانی می‌چرخید. از دیگ و دیگچه‌شوره‌های پیش‌بندبسته‌ی هتل گرفته تا فرمانرواهای فلانل‌پوش، همه و همه مرا دوست داشتند و همیشه ناز و نوازشم می‌کردند. زن‌های سالمند آمریکایی به عصاشان تکیه می‌زدند و مثل برج کج پیزا به سمت من خم می‌شدند. شاهزاده‌های بخت‌برگشته‌ی روسی که نمی‌توانستند هزینه‌های هتل را به پدرم پردازند آبنبات‌های گران برایم می‌خریدند. پاپای عزیزم مرا به قایقرانی و دوچرخه‌سواری می‌برد، شنا و شیرجه و اسکی روی آب یادم می‌داد، برایم دن کیشوت و بینوایان می‌خواند و من به او احترام می‌گذاشتم و می‌ستودمش، و هر گاه گفت‌وگوی خدمتکارها به گوشم می‌خورد که درباره‌ی زنان جورواجور دوروبرش حرف می‌زدند برایش خوشحال می‌شدم، زنان زیبا و مهربانی که مرا عزیز می‌داشتند و همیشه قربان‌صدقه‌ام می‌رفتند و برای بی‌مادری شاد و خرم من اشک‌های دُرمانند می‌ریختند.

مدرسه‌ام مدرسه‌ی روزانه‌ی انگلیسی‌زبانی بود که چند مایل از خانه‌ی ما فاصله داشت و من آن‌جا تنیس و هندبال انگلیسی بازی می‌کردم و نمره‌های عالی می‌گرفتم و با بچه‌ها و معلم‌ها روابط بسیار خوبی داشتم. تنها رویداد جنسی واقعی‌ای که پیش از سیزده سالگی برایم پیش آمد (یعنی پیش از آن‌که آنابل کوچولویم را ببینم) حرف‌های جدی و بانزاکت و کاملاً نظری‌ای بود که با یکی از بچه‌های آمریکایی، توی باغ رز مدرسه، درباره‌ی غافلگیری بلوغ می‌زدیم، پسری که مادرش هنرپیشه‌ی بنام سینمای آن روز بود، اما در دنیای سه‌بعدی به‌ندرت همدیگر را می‌دیدند. رویداد جنسی دیگر زندگی‌ام واکنش‌های جالب برخی از اندام نسبت به بعضی از عکس‌های سایه‌روشن‌دار بود، تصاویری از بخش‌های نرم و دوراهی‌های بدن در اثر برجسته‌ی پیکن^۱ به نام زیبایی/انسان، که از زیر انبوه تصاویر گراپیکی براق کتابخانه‌ی هتل کش می‌رفتم. بعدها پدرم با آن رفتار

مودب خوش‌برخورد و خوشایندش همه‌ی آن چیزهایی را که فکر می‌کرد درباره‌ی روابط جنسی باید بدانم به من آموخت؛ درست پیش از پاییز ۱۹۲۳، موقعی که مرا برای سه زمستان به دبیرستان فرانسوی شهر لیون فرستاد. اما افسوس که تابستان همان سال با مادام دی آر و دخترش به تور ایتالیا رفت و من هیچ‌کس را نداشتم که برایش غر بزوم یا با او مشورتی بکنم.

۳

آنابل هم مثل نگارنده‌ی این یادداشت دورگه بود: نیم‌سی انگلیسی، نیم‌سی هلندی. قیافه‌اش را به روشنی سال‌ها پیش، منظورم پیش از دیدن لولیتاست، به یاد نمی‌آورم. راستش هر کسی دو نوع حافظه‌ی دیداری دارد: یکی آن است که آدم می‌تواند با مهارت در آزمایشگاه ذهنش تصویری را بازسازی کند، با چشم باز (این همان تصویر کلی‌ست که من از آنابل در ذهنم دارم: پوست عسلی‌رنگ، بازوهای باریک، موی قهوه‌ای کوتاه، مژه‌های بلند، دهان بزرگ و خندان و دندان‌های سفید)، و دیگری این که آدم بی‌درنگ، با چشم بسته و پشت پلک تاریک، کپی عینی، دقیق و واقعی چهره‌ی معشوق را احضار می‌کند، روح کوچکی به رنگ آدم زنده (و این همانی‌ست که من از لولیتا در ذهن دارم).

اکنون، کوتاه، آنابل را وصف می‌کنم. او دخترکی بود چند ماه کوچک‌تر از من، و دوست‌داشتنی. پدر و مادرش از دوستان دیرین خاله‌ام بودند و به اندازه‌ی او پرفیس‌واقاده. نزدیکی‌های هتل میرانا ویلایی اجاره کرده بودند، آقای لی کچل و تیره‌پوست و خانم لی چاق و کرم‌پودرزده (با نام دختری ونسا ون نس). آه که چقدر از آن‌ها بیزار بودم! در آغاز، من و آنابل از رویدادهای پیرامون حرف می‌زدیم. آنابل یکسره مشتش را از ماسه‌های نرم پر می‌کرد و آن‌ها را از میان انگشتانش رها می‌کرد. ذهن ما هم مثل ذهن نوجوان‌های باهوش اروپایی آن روزها تغییر کرده و شکل گرفته بود و گمان نمی‌کنم

هیچ‌یک از بی‌شمار علاقه‌مندی‌های ما مثل بازی‌های رقابتی تنیس، فلسفه‌ی من‌گرایی و بی‌نهایت‌گرایی و غیره در این عالم انسانی ربطی به آنچه نابغه‌ها می‌خواستند داشت. شکستگی و آسیب‌پذیری بچه‌های حیوانات ما را هم به اندازه‌ی بقیه رنج می‌داد. آنابل دلش می‌خواست در یکی از کشورهای قحطی‌زده‌ی آسیایی پرستار باشد و من دوست داشتم جاسوس معروفی بشوم.

یکباره، خام و دیوانه‌وار و با ترس و لرز و عذاب و بی‌هیچ خجالتی، عاشق هم شدیم، باید این را هم اضافه کنم، و در ناامیدی تمام، چون آن حس جنون‌آمیز مالکیت دوسویه فقط می‌توانست از راه نوشیدن و گواریدن جزء‌جزء روح و جسم یکدیگر سیراب شود، ما حتا نمی‌توانستیم به هم نزدیک شویم و رابطه‌ای داشته باشیم، چیزی که بچه‌های خرابه‌نشین می‌توانستند به‌آسانی جورش کنند و به آن برسند. به‌جز یک مورد که خطر کردیم و همدیگر را توی تاریکی باغ پشت‌خانه‌شان دیدیم (این بخش را بعد توضیح می‌دهم)، تنها آزادی‌ای که داشتیم این بود که می‌توانستیم در ساحل شنی شلوغ از گوش‌رس همه دور شویم ولی نه از دیدرستان، و مدتی در کنار هم باشیم. آن‌جا، همه‌ی صبح، روی ماسه‌زار نرم، چند پا دورتر از بزرگ‌ترهایمان، در شور و هوسی سنگ‌شده ولو می‌شدیم، و از هر چرخش ناگهانی کوتاه و آنی بهره می‌جستیم و همدیگر را لمس می‌کردیم: دست او از زیر ماسه‌ها به سمت من می‌خزید؛ انگشت‌های نازک و قهوه‌ای‌اش مثل راه رفتن در خواب به من نزدیک و نزدیک‌تر می‌شد و سپس زانوی براقش سفر محتاط درازی را شروع می‌کرد. گاهی، اتفاقی، برج و بارویی که بچه‌ها از ماسه‌ها می‌ساختند خوب ما را می‌پوشاند و می‌توانستیم شوری لب‌های همدیگر را بچریم. آن تماس‌های ناتمام بدن‌های جوان خام و سالممان ما را به چنان رنج و خشمی می‌کشاند که حتا آب سرد دریا‌های آزاد که زیر آن هم هنوز می‌توانستیم به هم چنگ بزنیم آن خشم را فرو نمی‌خواباند.

در میان برخی از گنجینه‌هایی که در سرگردانی و خانه‌به‌دوشی‌های بزرگسالی از دست دادم، عکسی بود که خاله‌ام از ما گرفته بود و در آن آنابل، پدر و مادرش و دکتر کوپر دانا، پیرمردی چلاق که در همان تابستان از خاله‌ام خواستگاری کرد، دور میزی در قهوه‌خانه‌ای خیابانی جمع شده بودند. توی آن عکس آنابل خیلی خوب نیفتاده بود، چون روی بستنی شکلاتی‌اش خم شده بود و زیر نور غبارآلود خورشید که زیبایی ناپیدایش را درجه‌بندی می‌کرد شانه‌های لاغر و برهنه‌ی او و خط فرق موهایش تنها چیزهایی بودند که می‌شد تشخیص داد (البته تا جایی که آن عکس را به خاطر می‌آورم)؛ اما من که کمی جدا از بقیه نشسته بودم به‌گونه‌ای نمایشی آشکار افتاده بودم: پسر دمدمی اخمو با پیراهن تیره‌ی ورزشی و شورت خوش‌دوخت سفید، پاها روی هم، صورت نیم‌رخ و نگاهی که به سمت دیگر دوخته شده. آن عکس در آخرین روز تابستان سرنوشت‌ساز ما گرفته شده بود، درست چند دقیقه پیش از آن‌که ما برای دومین و آخرین بار با سرنوشت‌مان ناسازگاری کنیم. با ناپذیرفتنی‌ترین دستاویز ممکن (که تنها و آخرین فرصت ما بود و دیگر چیزی هم برایمان مهم نبود) از قهوه‌خانه به سمت ساحل گریختیم و گستره‌ی خالی‌ای از ماسه‌زار را پیدا کردیم و آن‌جا زیر سایه‌ی بنفش‌رنگ صخره‌های قرمز غارمانند، کوتاه، ولی با شور و حرارتی بسیار، همدیگر را نوازش کردیم. تنها شاهد ما عینک آفتابی‌ای بود که یکی آن را زیر آن صخره جا گذاشته بود. درست وقتی روی زانوهایم خم شده بودم و داشتم مالک دلبندم می‌شدم، دو مرد ریشوی شناگر، پیرمرد دریا و برادرش، با بیان هیجان‌آمیز کلمه‌های ناپسند از آب بیرون آمدند، و چهار ماه بعد آنابل در جزیره‌ی کرفو از بیماری حصبه مرد.

بارها و بارها این خاطره‌های تلخ را مرور می‌کنم و هر بار از خود می‌پرسم آیا همان موقع بود، در آن درخشش تابستان دور، که گسل زندگی من شروع شد یا آیا میل زیاده‌ی من به آن کودک نخستین لحظه‌ی غیرعادی بودن سرشتم بود. وقتی می‌خواهم عطش تند، انگیزه‌ها، عملکرد و دیگر چیزهای خودم را تحلیل کنم، تسلیم نوعی مهال واپس‌گرایانه می‌شوم که قوه‌ی تحلیل مرا با گزینه‌های نامحدود بر می‌گردد و سبب می‌شود هر راه ممکن دوشاخه و سه‌شاخه و چندشاخه شود، بی‌آن‌که دورنمای پیچیده و دیوانه‌کننده‌ی گذشته‌ی من پایانی داشته باشد. به هر روی، حالا دیگر متقاعد شده‌ام که به شکلی معجزه‌وار و سرنوشت‌ساز لولیتا با آنابل شروع شد.

همچنین، می‌دانم که شوک ناشی از مرگ آنابل بدبختی آن تابستان تابوس‌زده را به اوج رساند و در سرتاسر سال‌های سرد نوجوانی سدی دایمی بر سر راه هر رابطه‌ی عاشقانه‌ی دیگر نیز شد. روح و جسممان همان‌هالی و بی‌عیب در هم آمیخت که این آمیختگی و یکی شدن باید برای ذهن به واقع خام و معمولی جوان امروزی نامفهوم باشد، چنان آمیختگی‌ای که سال‌ها پس از مرگ او احساس می‌کردم افکارش در ذهن من شناور است. سال‌ها پیش از آن‌که ما همدیگر را ببینیم نیز رویاها و خواب‌هایمان مثل هم بود. یادداشت‌هایمان را که با هم مطالعه می‌کردیم می‌دیدیم چه شباهت‌های عجیبی به هم دارند؛ مثلاً، ماه (ژوئن سال ۱۹۱۹، فناری گمشده‌ای، بال‌بال‌زنان، هم به خانه‌ی آن‌ها و هم به خانه‌ی ما وارد شده بود. شگفتی‌اش در این است که ماه‌هایمان در دو کشور متفاوت بود. آه لولیتا، تو اگر این‌گونه عاشقم بودی!

توضیح آن نخستین دیدار ناموفقم با آنابل را برای بخش پایانی فاز اولادم گذاشتم: آن شب آنابل توانست خانواده‌ی همیشه گوش‌به‌زنگ و باجستش را برای این دیدار فریب دهد. در بیشه‌زار میموزای

برگ‌نازکِ پشت ویلایشان، روی دیوار سنگی کوتاه خراب‌شده‌ای، جایی برای نشستن پیدا کردیم. در آن دل تاریکی، میان درختان جوان، پنجره‌های نقش‌ونگار داری می‌دیدیم که روی آن‌ها با جوهرهای رنگی خاطره‌های دردناکی حک شده بود. اینک برایم مثل بازی کردن ورق است، شاید به این دلیل که بازی بریج دشمن را سرگرم می‌کند. وقتی گوشه‌ی لب و لاله‌ی داغ گوشش را بوسیدم، به خود لرزید و جا خورد. بالای سرمان، از لابه‌لای برگ‌های نازک و بلند، خوشه‌ای از ستاره‌ها می‌درخشیدند؛ آن آسمان لرزان به‌نظر به اندازه‌ی خود آنابل زیر پیراهن نازکش برهنه بود. صورتش را در آسمان می‌دیدم، عجیب دور، به‌گونه‌ای که گویی از خودش پرتویی کمرنگ می‌تاباند. پاهایش، پاهای زیبا و گرمش، خیلی به هم نزدیک نبودند، و وقتی دستم روی آنچه در جست‌وجویش بود قرار گرفت حال مبهم و ترسناکی، نیمی لذت و نیمی درد، بر آن حالت‌های کودکانه چیره شد. او کمی بالاتر از من نشست، و هر بار که در آن حال سرمستی بی‌مانندش به نقطه‌ای می‌رسید که می‌خواست مرا ببوسد منش را با حرکتی آرام و سست که کمی اندوه‌زده می‌نمود خم می‌کرد و منج دستم را میان زانوهای برهنه‌اش فشار می‌داد و دوباره فشار را کم می‌کرد، با سوتی از صدای نفسش که به صورتم می‌خورد. برای رهایی از درد عشق، نخست سفت لب‌های خشکش را روی لب‌های من می‌مالید، سپس طفلکِ من با پرتاب عصبی موهایش به عقب از من فاصله می‌گرفت، و دوباره در همان تاریکی به من نزدیک می‌شد و می‌گذاشت که دهان‌بازش را بمکم. با بخشندگی تمام، آماده بودم هر چه داشتم به او پیشکش کنم. قلب، گلو، دل و روده، حتا چوگان پادشاهی غرورم را در مشت عجیبش گذاشتم تا نگه دارد.

یادم می‌آید که بوی نوعی پودر آرایشی می‌داد، فکر کنم از خدمتکار اسپانیایی مادرش دزدیده بود، بوی خوش مُشک کم‌بهایی که با بوی بیسکویتی تنش قاطی شده بود و داشت همه‌ی حواس مرا

لبالب پر می‌کرد؛ اما ناگهان همه‌های در بوته‌زار دوروبر جلوی لبریز شدن حواسم را گرفت، و وقتی از هم فاصله گرفتیم با حسی از درد متوجه شدیم که احتمالاً صدای گریه‌ای در حال پرسه زدن است. بی‌درنگ فریاد مادر آنابل هم از توی خانه بلند شد. داشت با سراسیمگی‌ای که هر دم بیشتر می‌شد آنابل را صدا می‌کرد. هم‌زمان دکتر کوپر نیز لنگان و با سنگینی به میان باغ آمد. اما آن بیشه‌ی میموزا، غبار ستاره‌ها، مورمور شدن‌ها، پرتوها، شهد گیاهان و درد با من ماند و آن دخترک با دست و پای برنزه‌اش و زبان سوزانش از همان زمان روح مرا تسخیر کرد و تا دست‌کم بیست و چهار سال بعد با من ماند، تا زمانی که طلسم روح او را با حلولش در دیگری شکستم.

۵

وقتی به گذشته برمی‌گردم، روزهای نوجوانی‌ام را می‌بینم که مثل دانه‌های برف در صبحی توفانی می‌گریزند، مانند پاره دستمال کاغذی‌هایی که از جلوی چشم مسافری پشت پنجره‌ی واگن قطاری، به دست باد، تند دور می‌شوند. در روابطم با زنان، بهداشتی، واقع‌بین، عجیب و غریب و چابک بودم. زمان دانشجویی در لندن و پاریس، به خانم‌های مزدبگیر بسنده می‌کردم. درس خواندنم جدی و دقیق بود، گرچه آن‌طور که باید پربار نبود. ابتدا تصمیم داشتم مدرک روان‌پزشکی بگیرم، مثل بسیاری از افراد با استعداد ناکام؛ اما من حتا از آن‌ها هم ناکام‌تر بودم. چنان فرسودگی عجیبی (بدجوری زیر فشارم، دکتر) در من ریشه دوانده بود که از عهده‌ی روان‌پزشک شدن هم بر نمی‌آمدم. بنابراین، به ادبیات انگلیسی روی آوردم، به جایی که بسیاری از شاعران سرخورده همچون استادان ییپ‌کش پالتوی پشم‌پوش روی می‌آورند. پاریس برایم جای مناسبی بود. آن‌جا با نهمدی‌ها درباره‌ی فیلم‌های ساخت شوروی بحث می‌کردم، توی «هوه‌خانه‌ی «دو مگو» با هم‌جنس‌گرایان نشست و برخاست داشتم، در

روزنامه‌های محلی مقاله‌های پیچیده و مبهم می‌نوشتیم و شعرهای تقلیدی می‌گفتم:

...Fräulen von Kulp
may turn, her hand upon the door;
I will not follow her. Nor Fresca. Nor
that Gull.

مقاله‌ای نوشتیم با نام *بن‌مایه‌ی پروستی نامه‌ی کیتز به بنیامین بیلی*^۲ که شش یا هفت نفر از استادان آن را خواندند و به‌مسخره خندیدند. خلاصه‌ای از تاریخ شعر انگلیسی را برای مجله‌ای معروف نوشتیم و سپس شروع کردم به گردآوری راهنمای ادبیات فرانسه برای دانشجویان انگلیسی‌زبان (با مقایسه‌هایی برگرفته از دیدگاه نویسندگان انگلیسی) و هدم این بود که خودم را در دهه‌ی پنجم زندگی مشغول کنم. آخرین جلد آن کم و بیش آماده‌ی چاپ بود که دستگیر شدم.

در اوتسوی کاری پیدا کردم، آموزش انگلیسی به گروهی از بزرگسالان. سپس مدیر مدرسه‌ی پسرانه‌ای برای دو ترم زمستانی استخدام کرد. گاهی هم از دوستانی که در میان مددکاران اجتماعی و روان‌درمانگرها داشتم بهره می‌بردم و به همراه آن‌ها از مؤسسه‌های گوناگون دیدار می‌کردم، مثلاً از مدارس بچه‌های یتیم یا از مراکز بهسازی، و در آن جاها، بی‌هیچ نگرانی‌ای، به یاد دختر رویاهایم، به دختران بالغ رنگ‌پریده‌ی مژه‌نمندی خیره می‌شدم.

حالا دوست دارم تئوری‌ای را مطرح کنم. در محدوده‌ی سنی نه تا چهارده سال دختران باکره‌ای هستند که برای برخی از مسافران افسون‌شده‌ای که نشان دو یا چند برابر سن آن‌هاست سرشت واقعی‌شان را آشکار می‌کنند، سرشتی که انسانی نیست بلکه از آن حوری یا پری دریایی‌ست (این سرشت اهریمنی‌ست) و من پیشنهاد می‌کنم اسم این موجودات را «نیمفت»^۲ بگذاریم.

اگر شماره‌ها را با واژه‌های ملموس جایگزین کنم، بهتر مشخص خواهد شد. به‌واقع، خواننده را وادار خواهم کرد «نه» و «چهارده» را

به عنوان مرزهای سواحل شفاف و صخره‌های گلغام جزیره‌ای ببیند که نیمفت‌های من افسونش کرده‌اند و دریای مه‌آلود گسترده‌ای احاطه‌اش کرده است. آیا در این گروه سنی همه‌ی دختر بچه‌ها نیمفت‌اند؟ معلوم است که نه. وگرنه، ما مردانی که تشخیص می‌دهیم، ما دریانوردان تنها، شوریدگان نیمفت‌ها، تا به حال صد بار دیوانه شده بودیم. حتا در میان نیمفت‌ها هم به واقع همه زیبا نیستند؛ و هرزگی آن‌ها، یا هر صفتی که جامعه بگوید، هم به ویژگی‌های اسرارآمیزشان آسیب نمی‌رساند، ویژگی‌هایی چون گیرایی فناپذیر و دلربایی گیج‌کننده، نابکارانه، خردکننده و فریبنده‌ای که نیمفت را از هم‌سالانش، که بسیار به دنیای ملموس پدیده‌های تکراری وابسته‌اند، جدا می‌کند، از آن جزیره‌ی ناملموس افسون‌شده‌ای که لولیتا با کسانی چون خودش در آن بازی می‌کند.

در این گروه سنی شمار نیمفت‌های واقعی به‌گونه‌ی فریبنده‌ای کمتر از دختر بچه‌های ساده، گیرا، «دوست‌داشتنی» یا حتا «ملیح» و «جذاب» است، از آن دخترکان معمولی تپل، بی‌ریخت، سردمزاج، در اساس دختر بچه‌های آدمیزاد با شکم برآمده و موهای ژم‌موشی که ممکن است زنان زیبایی بشوند یا نشوند (مثلاً، به این خپله‌های زشتی که جوراب ساق‌بلند سیاه و کلاه سفید می‌پوشند نگاه کنید، آن‌ها که به ستاره‌های دلفریب سینما تبدیل شده‌اند). اگر به مردی عکس گروهی از دختر مدرسه‌ای‌ها یا دختران پیشاهنگ را نشان دهی و از او بخواهی قشنگ‌ترینشان را انتخاب کند، حتماً نیمفتشان را برنمی‌گزیند. باید هنرپیشه باشی یا دیوانه یا بی‌نهایت مال‌بخولیایی یا حبایی از سم داغ در اندام جنسی‌ات و پرتوهای دایمی و شعله‌ور شهوت در کمرت (آه، بین چطور باید گوشه‌ای کز کنی و پنهان شوی) تا فوری اهریمن کوچولوی کشنده را در میان بچه‌های شاداب تشخیص دهی، از روی شانه‌های نگفتنی، مثل نمای گربه‌مانند استخوان‌گونه، باریکی پاهای کرکی و نرم و دیگر نشانه‌هایی که سرخوردگی، شرم و اشک حسرت مرا از برش‌مردنشان باز می‌دارد؛ وگرنه، نیمفت از نگاه دیگران

ناشناخته می ماند و این را هم بگویم که خودش هم از قدرت شگرفش ناآگاه است.

از آن گذشته، چون ایده‌ی زمان در این ماجرا نقشی سحرآمیز بازی می کند، اگر دانش آموزشی شکاف چند ساله‌ای میان نیمفت و مردی که افسون نیمفت شده ببیند، نباید تعجب کند. باید بگویم این شکاف یا تفاوت سنی هیچ گاه زیر ده سال نیست، معمولاً سی تا چهل سال است و در برخی موارد نادر شناخته شده نود سال هم بوده. مهم تنظیم فاصله‌ی کانونی است، فاصله‌ی معینی که از آن چشم درونی به هیجان می آید تا بدان برسد و یک تفاوت مشخص که ذهن با یک آن لذت فاسد درک می کند. وقتی من بچه بودم و او هم بچه بود، آنابل کوچولوی من برایم نیمفت نبود؛ من با او برابر بودم و او الهه‌ی کوچکی بود که حق خودم بود، در همان جزیره‌ی افسون شده‌ی آن زمان؛ اما امروز، در ماه سپتامبر ۱۹۵۲، پس از بیست و نه سالی که گذشت، فکر می کنم می توانم نخستین شیطانک سرنوشت ساز زندگی ام را بازشناسم. ما به هم عشق می ورزیدیم، عشقی خام و بی رحم که در بیشتر وقت ها زندگی بزرگسالی را ویران می کند. من جوانکی قوی بودم و دوام آوردم؛ اما زهر همواره در زخم بود و زخم همچنان باز ماند و زود فهمیدم که در جامعه‌ی متمدنی بالیده می شوم که به مرد بیست و پنج ساله اجازه می دهد با دختر شانزده ساله عشق بازی کند، اما نه با دختر دوازده ساله.

به همین دلیل، زندگی بزرگسالی ام در اروپا به گونه‌ای شگفت انگیز دوگانه بود. به ظاهر با شماری از زنان این کره‌ی خاکی که پستان‌هایی مانند کدو یا هلو داشتند رابطه‌ای مثلاً طبیعی داشتم؛ و در پنهان سوخت تنور جهنمی شهوتم نیمفت‌های در گذر بودند و چون بزدل و قانونمند بودم، به واقع، هرگز جرئت نزدیک شدن به آنها را نداشتم. زنانی که اجازه‌ی بهره‌وری از آنها را داشتم دواهای تسکین بخش بودند. حالا دیگر دارد باورم می شود احساسی که از جماع طبیعی (با

نیمفت) به دست آورده‌ام درست مثل همانی بود که مردان گنده‌ی عادی در معاشرت با جفت‌های گنده‌ی عادی‌شان در آن ریتم همیشگی که جهان را پیش می‌برد به دست می‌آورند. مشکل این است که آن آقایان برداشتی از نشئه‌ی یگانه‌ی هوس‌انگیز بودن با نیمفت را نداشته‌اند و من داشته‌ام. رقیق‌ترین رویاهای آلوده‌ی من از شهوانی‌ترین روابط جنسی‌ای که نابغه‌ترین نویسنده از آن نوشته هزار بار هوس‌انگیزتر بود و حتا از تمام تخیلات بااستعدادترین مردان ناتوان از نظر جنسی هم هزار بار شهوانی‌تر. دنیایم دو شقه شد. من نه فقط از یک جنس بلکه از هر دو جنس که هیچ‌کدامشان جنس من نبودند آگاه بودم؛ از نگاه یک کالبدشناس، هر دو ماده‌اند، ولی از نظر من و بنا به دریافت همه‌ی حواسم «آن‌ها به اندازه‌ی گور و انگور متفاوت بودند.» با این حرف‌ها حالا دارم خودم را توجیه می‌کنم. در دهه‌ی دوم و آغاز دهه‌ی سوم عمرم به این خوبی کشمکش‌های درونی‌ام را درک نمی‌کردم. تنم خوب می‌دانست که تمنای چه چیزی را دارد ولی ذهنم خواهش تنم را رد می‌کرد. یک لحظه شرمنده و ترسیده بودم و لحظه‌ای دیگر بی‌باک و خوشبین. تابوها مرا می‌بستند. روانکاوها با رهاسازی کاذب حس شهوانی من نظرم را جلب می‌کردند. این که برای من تنها واقعیت بیرونی هیجان عاشقانه نسبت به خواهران آنابل، کنیزکان او و مجله‌های مربوط به دختران بود، گاهی به نظرم پیش درآمد جنون می‌آمد. وقت‌های دیگر فکر می‌کردم این فقط یک گرایش است و به‌واقع هیچ اشکالی ندارد که دختر بچه‌ها حواس آدم را پرت کنند. یادتان باشد که در انگلستان با تصویب لایحه‌ی سن کودک و فرد خیلی جوان در سال ۱۹۳۳ واژه‌ی دختر بچه این‌گونه تعریف شد: «دختری که بیش از هشت سال و کمتر از چهارده سال دارد» (پس از آن، قانون «فرد خیلی جوان» را همان چهارده تا هفده سال تعریف می‌کند). اما در ایالت ماساچوست «بچه‌ی خیره‌سر» به‌واقع «فردی بین هفت تا هفده سال است» (کسی که از روی عادت با افراد فاسد یا

شریر دمخور می‌شود). هیو براوتن، نویسنده‌ی جنجال‌برانگیز دوره‌ی حکومت جیمز اول، ثابت کرد که راحاب^۴ در ده سالگی فاحشه بوده. این‌ها همه خیلی جالب‌اند، و من به جرئت می‌توانم بگویم شما از همین حالا مرا با دهانی کف‌کرده و خشمگین می‌بینید؛ اما نه، فقط دارم افکار شادم را مثل سکه‌های یک سیتی به میان لیوان کوچکی پرتاب می‌کنم. این هم چند عکس برای شما؛ این یکی ویرژیل (حماسه‌سرای رومی) است که می‌توانست یکنفس از نیمفت‌ها بخواند ولی شاید میان دوراه پسرکان را ترجیح می‌داد. این هم عکس دو دختر تنه‌ی شوهر (از شش توله‌ی) شاه اینخانتون و شهبانو نفرتی‌تی، شاه و شهبانوی نیل، که به‌جز چند ردیف گردنبند مروارید روشن هیچ پوشیده‌اند و هنوز پس از سه هزار سال دست‌نخورده روی بالشی نشسته‌اند و بدن‌های نرم قهوه‌ای گربه‌مانند، موهای کوتاه و چشم‌های کشیده‌ی آبنوس‌فام دارند. این یکی هم عکس ده عروسی‌ست که خودشان را وادار کرده‌اند در پرستشگاه دانشگاه رم روی اندام جنسی مردانه که از جنس عاج ساخته شده بنشینند. هنوز هم در برخی استان‌های هندوستان ازدواج و تشکیل زندگی مشترک پیش از بلوغ شایع است. لپچاها، مردان هشتاد ساله‌ی هند و نپال، با دختران هشت ساله نزدیکی می‌کنند و هیچ‌کس اهمیت نمی‌دهد. از همه مهم‌تر، داتته دیوانه‌وار عاشق پئاتریس نه ساله شد، دخترکی بلوری، آرایش‌شده و زیبا، آراسته به جواهر، با فراکی زرشکی که این عکسش در سال ۱۲۷۴ در فلورانس، توی جشنی خصوصی در ماه خوش‌مه، گرفته شده است. وقتی پترارک^۵ (شاعر و دانشمند ایتالیایی) مجنون و دیوانه‌ی لورین شد، لورین نیمفت دوازده ساله‌ای بود با موی بور که در باد، میان غبار و گرده‌ها، می‌دوید؛ گلی در پرواز در میان دشت زیبایی که از فراز تپه‌های وکلوز^۶ در دوردست دیده می‌شد.

اما بهتر است رسمی و متمدن باشیم. هامبرت هامبرت سخت می‌کوشید که آدم خوبی باشد. راستی راستی می‌کوشید. برای کودکان

که ناب و آسیب‌پذیر بودند بالاترین احترام را قائل بود و اگر کوچک‌ترین احتمال ایجاد سروصدایی می‌رفت، به هیچ‌وجه دوروبر کودک صاف و ساده‌ای آفتابی نمی‌شد. اما وقتی در میان گروهی از کودکان بی‌گناه بچه‌شیطانی را کشف می‌کرد، یا «کودک گیرا و فریبکاری» با چشم‌های بی‌رمق و لب‌های براق، قلبش بی‌امان به تپش می‌افتاد، گرچه حتا اگر دخترک می‌فهمید که او نگاهش می‌کند ده سال زندانی داشت. بدین ترتیب، زندگی گذشت. هامبرت خیلی خوب توان آمیزش با حوا را داشت، اما از ته دل لیلیت^۶ را می‌خواست. در مراحل تغییرات جسمی دوره‌ی بلوغ، مرحله‌ی جوانه زدن پستان زودتر از دیگر مراحل رخ می‌دهد: در ده سال و هفت ماهگی. و مرحله‌ی بعدی بلوغ نمایان شدن موی شرمگاهی است (در یازده سال و دو ماهگی). آه، لیوان کوچکم با سکه‌های یک سبیتی لبریز شد.

یک کشتی شکسته. یک جزیره‌ی مرجانی. تنها با کودک لرزان مسافری غرق شده. عزیزم، این فقط یک بازی‌ستا آه، ماجراجویی‌های خیالی‌ام چه دنیایی داشت وقتی روی نیمکت صفت پارک می‌نشستم و انمود می‌کردم که در دنیای جذاب کتابی غرق شده‌ام. نیمفت‌ها دوروبر استادی ساکت آسوده‌خاطر بازی می‌کنند، طوری که گویی او مجسمه‌ای است که همیشه آن‌جا بوده یا بخشی از سایه‌روشن یک درخت است. یک بار ماهرووی کوچکی با فراکی پشمی، پرسروصدا، پاهایش را روی نیمکت کنار من گذاشت و بازوهای باریک برهنه‌اش را در تنم فرو برد تا بند کفش‌های اسکیتش را محکم کند، و من با آهایی که چون برگ انجیر شرمم را پشت آن پنهان می‌کردم، زیر تابش صورشید وارفته بودم. تابی از گیسوی قهوه‌ای مایل به قرمزش روی او پوس‌رفته‌اش افتاده بود، و سایه‌ی برگ‌هایی که هر دویمان را پوشاند روی دست براقش، کنار گونه‌ی بوقلمون‌وار من، می‌لرزید و محو می‌شد. یک بار هم دخترمدرسه‌ای موقرمزی در قطار مترویی به او آه‌ها می‌آورد؛ موی خنایی زیر بغلش که به چشمم خورد، فکرش

برای هفته‌ها در خونم ماند. می‌توانم فهرست بلندی از این روابط کوچک رمانتیکِ یکسویه ردیف کنم. اما برخی از آن‌ها به رنجی تلخ و سوزان می‌انجامید؛ مثلاً، یک بار از ایوان خان‌ام چشمم به پنجره‌ی روشنی در آن سوی خیابان افتاد که پشتش کسی شبیه به نیمفتی داشت جلوی آینه‌ای برهنه می‌شد. به خاطر نمای تکه‌تکه و به خاطر جابه‌جا شدن او، نگاهم چنان تند و تیز افسون شد که مرا با سرعت تمام به سمت کام‌گیری یکسویه دواند. اما ناگهان آن قدیس برهنگی ظریفی که می‌پرستیدم هیولوار به زیر نور چراغ رفت و معلوم شد که بازوی برهنه‌ی مردی است که در آن شب داغ و شرجی تابستانی با لباس زیر، کنار پنجره‌ای باز، روزنامه می‌خواند.

دخترکان در حال طناب‌بازی، لی‌لی‌بازی. پیرزن سیاهپوشی هم روی نیمکتی کنار من. در اوج رنج ناشی از خوشی بودم (نیمفتی زیر تن من دنبال تیل‌های گمشده‌اش می‌گشت) که پیرزن به من نگاه کرد و پرسید دلت درد می‌کند. عجزه‌ی پرروا آه، مرا در پارک کرک‌دارم، در باغ پرخره‌ام تنها بگذار. بگذار تا ابد دوروبرم بازی کنند و هیچ‌گاه بزرگ نشوند.

۶

باری، همیشه از خود پرسیده‌ام که این نیمفت‌ها سرانجام چه شدند. در این دنیای علت و معلول‌های پیچیده و سخت، آیا ممکن است تپش‌های پنهانی‌ای که از آن‌ها دزدیدم بر آینده‌شان تاثیری گذاشته باشد؟ درست است که وقتی مالک او بودم خودش هرگز نفهمید، اما زمانی که بزرگ‌تر شد چه؟ متوجه نشد؟ آیا با در هم بافتن تصویر او با تصویر «ولاپتزا» خودم در شکل دادن به سرنوشتش نقشی نداشتیم؟ آه که همواره این پرسش وحشتناک بی‌پاسخ مانده و خواهد ماند.

با این همه، سرانجام فهمیدم آن نیمفت‌های نازک‌اندام زیباروی دیوانه‌کننده وقتی بزرگ می‌شوند چه شکلی‌اند. یادم می‌آید که در یک

بعد از ظهر خاکستری بهاری در امتداد خیابان شلوغی نزدیک کلیسای مدلن قدم می‌زدیم. دختری قدکوتاه و لاغر با کفش‌های پاشنه‌بلند و قدم‌های چست و چابک تند از کنارم گذشت. همزمان یک بار دیگر به هم نگاه کردیم. او ایستاد و من سلام گفتم و نزدیک شدم. قامتش شاید حتا به موهای سینه‌ام نمی‌رسید. مانند بیشتر دختران فرانسوی، چهره‌ای گرد و چالی در زنخدان داشت. از مژه‌های بلند و لباس خوش‌دوخت خاکستری مایل به آبی چسبان به بدنش، که هنوز خوب مانده بود، خوشم آمد، و این همان پژواک نیمقتی بود، لرزی از خوشی، تحریکی در اندام جنسی‌ام. در او چیزی بچه‌گانه با وول خوردن‌های حرفه‌ای کپل پرتحرکش در هم می‌آمیخت. قیمت را که پرسیدم، بی‌درنگ به زبان فرانسوی و با صدای خوش‌نوای ظریف زنگ‌مانندش (مثل یک پرنده، درست مثل یک پرنده) پاسخ داد: «صد.» سعی کردم چانه بزنم، ولی در نگاه متمایل به پایینم که تا پیشانی گرد و لبه‌ی کلاه ساده‌اش (با نوار و یک حلقه‌ی گل) پایین آمده بود آن اشتیاق لعنتی را دیدم؛ و با مژه‌زدنی ناگهانی گفت: «متاسفم» و وانمود کرد که دارد می‌رود. شاید تا سه سال پیش هنوز دهانش بوی شیر می‌داد! همین فکر مشکل را حل کرد. او به راه افتاد و من از پی‌اش، و از پله‌های شیب‌دار معمول که بالا رفتم مثل همیشه زنگی را به صدا درآورد تا راه را برای این موسیو باز کند؛ او که شاید دلش نمی‌خواست در این مسیر اندوه‌زده به سوی آن الال حقیق، که فقط تختخواب بود و بیده، موسیوی دیگری را ببیند.

بنا به رسم، دخترک فوری کادوی کوچکش را خواست و من او را پرسیدم (مونیک) و سپس سنش را (هجده). با راه و رسم هم‌همین دختران خیابانی خیلی خوب آشنا بودم؛ همه طوطی‌وار بودند «هجده»، چنان قاطع که جایی برای بحث نمی‌ماند و تا ده بار در روز هم این دروغ را حسرت‌بار تکرار می‌کنند، موجودات فرمولی بدبخت! در مورد مونیک شک ندارم که دست‌کم یک یا دو ال به سن واقعی‌اش افزوده بود. این را از روی نشانه‌های بی‌شماری

چون بدن توپر، ترگل و رگل و نارس او دریافتم. وقتی لباس‌هایش را با چنان سرعت دلفریبی درمی‌آورد، لحظه‌ای نمی‌از بدنش را در توری رنگ‌ورورفته‌ی پرده پوشاند و با خوشی کودکانه به صدای ارگی که در حیاط غبارآلود زیرین پخش می‌شد گوش داد. دست‌های کوچکش را که واریسی کردم و به‌گونه‌ای ناخن‌های کثیفش را نشان دادم، با ترشروی کودکانه‌ای، گفت: «آره، خوب نیست» و به سمت دستشویی رفت. گفتم مهم نیست، اصلاً مهم نیست. با آن موه‌های قهوه‌ای کوتاه، چشم‌های خاکستری درخشان و پوست سفید، بسیار دلربا می‌نمود. باسنش از باسن پسر بچه‌های تپل بزرگ‌تر نبود. چیزی که در واقع از گفتنش ابایی ندارم (و راستش برای همین هنوز هم در خاطره‌ی آن اتاق خاکستری توری با مونیک کوچولو پرسه می‌زنم) این است که در میان نزدیک به هشتاد باری که برای خود وحشت آفریدم بودن با مونیک تنها باری بود که به من لذتی ناب داد. هنگامی که لباسش را با همان چابکی و تندی می‌پوشید، با خوشرویی گفت: «کسی که این را اختراع کرده آدم باهوشی بوده.»

وقتی از او تقاضای ماموریت مفصل‌تری برای همان شب کردم، گفت ساعت نه تو قهوه‌خانه‌ی سر خیابان می‌بیندم و سپس قسم خورد که در این عمر جوانش هرگز (un lapin pose) بدقولی نکرده است. باز هم به همان اتاق برگشتیم. دیگر نتوانستم خودم را نگه دارم و به او گفتم: «خیلی زیبایی» و او با وقار پاسخ داد: «این نظر لطف شماست.» سپس متوجه چیزی شد که من هم در آینه‌ای که بهشت کوچک ما را منعکس می‌کرد متوجهش شدم؛ قیافه‌ی ترسناک من با دندان‌های روی‌هم‌فشرده که دهانم را از ریخت انداخته بود. مونیک کوچولوی وظیفه‌شناس (که به‌راستی نیمفت بود) می‌خواست بداند که پیش از همخوابگی لایه‌ی قرمز روی لبانش را پاک کند، تا اگر دلم خواست بتوانم او را ببوسم، یا نه. البته که دلم می‌خواست. بیش از هر زن جوان دیگری که پیش از او دیده بودم، خودم را در او رها کردم، و آن شب

آخرین تصورم از مونیکِ مژه‌بلند با چنان نشاطی شکل گرفت که با کمتر رویدادی از رویدادهای تحقیرکننده، نکبت‌بار و ناگفته‌ی زندگی عاشقانه‌ام توانستم چنین ارتباطی برقرار کنم. وقتی دخترک نیمه‌بیدار با هامبرت هامبرتِ لولق‌کنان در شب بارانی آوریل قدم گذاشت، به‌نظر از پادش پنهانی‌ای که به او دادم خیلی خشنود بود. روی‌روی و تیرین منازحه‌ای ایستاد و با شوق زیادی گفت: «bas! Je vais m'acheter des bas» می‌خواهم برای خودم جوراب ساق‌بلند بخرم، و من هرگز آن لب‌های کودکانه‌ی پارسی‌اش را که کلمه‌ی bas را با چنان اشتیاقی ادا کرد که «bas» در انفجاری کوتاه و شادمانه به «bo» بدل شد، مثل «bot» فراموش نمی‌کنم. روز بعد، سر ساعت دو و پانزده دقیقه‌ی بعدازظهر، توی آپارتمان خودم با او قرار گذاشتم، اما آن‌قدر موفقیت‌آمیز نبود؛ به‌نظر یکشنبه از نوجوانی به سوی زن شدن رشد کرده بود. سردی‌ای که در او دیدم سبب شد چهارمین قرارم را با او به هم بزنم. البته از بریدن زنجیر آن رابطه‌ی احساسی متأسف نبودم، زیرا احتمال این خطر بود که با آن حال و هوای جانگدازش باعث دردسر شود، و سرانجام با سرخوردگی پایان یابد. پس بگذار در خاطر من همان مونیکِ باریک‌اندام زیبا بماند، همان‌طور که یک یا دو دقیقه برایم بود: نیمفیت تنخی که به‌واقع در قالب لاحشه‌ای جوان می‌درخشید.

آشنایی کوتاهم با او سلسله چیزهایی به من آموخت که شاید برای خواننده‌ی راه‌وچاه‌بلد بسیار بدیهی باشد. در یکی از روزهایی که دلداری داده بودم، تبلیغی از یک مجله‌ی جنسی در اتاق کار دوشیزه‌ی ای‌دیت را به زانو درآورد. دوشیزه‌ی ای‌دیت از من خواست در میان کلکسیون عکس‌های به‌نسبت رسمی از آلبومی کثیف (به نام به من زیبای من، لوه‌ای نگاه کن!) یکی از هم‌سرشت‌هایم را پیدا کنم. وقتی آلبوم را به من گشادم و به‌گونه‌ای اشتیاق بزهکاری‌ام را لو دادم، قیافه‌ای به خود گشادم که گویی می‌خواهد در خروجی را به من نشان دهد؛ با این حال پس از این‌که پرسید چه قیمتی حاضرم بدهم، متنی گذاشت و مرا

به کسی معرفی کرد که گویی می توانست برایم کاری بکند. فردای آن روز، زن پرحرف آسم‌داری با لهجی تقریباً دلقک‌مانند پرونسی، بوی سیر و آرایشی غلیظ و سیلی سیاه پشت لب‌های بنفش، مرا به جایی برد که از قرار معلوم خانه‌ی خودش بود، و آن‌جا، پس از آن‌که نوک قلبه‌ی انگشت‌های گوشتی‌اش را خوب بوسیدم تا کیفیت شهوت‌انگیز کالای غنچه‌مانندش را به او نشان دهم، پرده‌ای را نمایشی پس زد و آن بخشی از اتاق را که به نظر من معمولاً خانواده‌ای بزرگ و شلخته در آن می‌خوابیدند نمایان کرد. حالا خالی بود، فقط دختر بسیار چاق و چله و رنگ‌پریده‌ای که به‌طور زننده‌ای ساده بود روی صندلی‌ای نشسته و سرسری به عروسک کچلش شیر می‌داد. گیسوان سیاه و کلفتش را با نوار قرمز آراسته بود و دست‌کم پانزده سال داشت. وقتی سرم را به نشانه‌ی منفی تکان دادم و کوشیدم خودم را از آن دام بیرون بکشم، زن ورورکنان شروع کرد نیم‌تنه‌ی کشاف چرک‌مرده‌ی دخترک لندهور را درآورد؛ اما همین که عزم جزم مرا برای رفتن دید خواست که دست‌مزدش را بدهم. هم‌زمان دری ته اتاق باز شد و دو مردی که داشتند توی آشپزخانه غذا می‌خوردند وارد بحث شدند. هر دو سیاه‌چرده و بدقواره بودند، با گردنی برهنه و بی‌کراوات، فقط یکی‌شان عینک آفتابی به چشم داشت. پشت سرشان پسر بچه‌ای وارد اتاق شد و سپس بچه‌ی نوپای پاچنبیری کثیف دیگری. جاکش خشمگین به مرد عینکی اشاره کرد و بی‌هیچ منطقی، مثل کابوس بی‌دلیل و منطقی، گفت این آقا تو اداره‌ی آگاهی پلیس کار کرده، پس بهتر است چیزی را که از تو خواسته شده بدهی. به سمت مری رفتم. مری اسم حرفه‌ای‌اش بود. در این فاصله کون و کپل گنده‌اش را به چارپایه‌ای کنار میز آشپزخانه رسانده بود تا سوپ نیمه‌رهاشده‌اش را بخورد، و بچه‌ی نوپا هم عروسک او را برداشته بود. با موجی از دلسوزی که رفتار احمقانه‌ی مرا آشکار می‌کرد اسکناسی توی دست بی‌اعتنایش انداختم و او هم هدیه‌ی مرا به کارآگاه سابق تسلیم کرد. با این کارش آنقدر اذیت شدم که زود رفتم.

نمی‌دانم آیا آلبوم آن جاکش به این شبکه پیوندی داشت یا نه؛ اما خیلی زود، برای حفظ امنیت و سلامت خودم هم که بود، باید ازدواج می‌کردم. خیال کردم که زندگی منظم، غذاهای خانگی، همه‌ی آداب و رسوم زندگی مشترک، فعالیت‌های معمول و دوابخش اتاق خواب و، کسی چه می‌داند، شاید شکوفا شدن برخی ارزش‌های اخلاقی و برخی جایگزین‌های معنوی به من کمک می‌کند تا اگر از هوس‌های خطرناک و آبروبر نپالایم، دست‌کم آن‌ها را در آرامش مهار کنم. آن پول کمی که پس از مرگ پدرم به من رسید (آخر هتل میرانا سال‌ها پیش از مرگ او به فروش رفته و چیز زیادی نمانده بود) به اضافه‌ی ظاهر بسیار گیرا و البته کمی هم عبوسم به من دلگرمی‌ای می‌داد که برای دستیابی به هدفم به جست‌وجو پردازم. پس از اندیشیدن و بررسی بسیار زیاد، دختر دکتری لهستانی را برگزیدم، مرد خوبی که اتفاقاً حمله‌های سرگیجه و تپش قلبم را درمان کرده بود. از سوی دیگر، با هم شطرنج هم بازی می‌کردیم و دخترش از پشت سه‌پایه‌ی نقاشی‌اش مرا تماشا می‌کرد و به‌جای کشیدن گل یاس و گوسفند، چشم یا بند انگشتان مرا فرض می‌گرفت و توی چرندیات کویستی‌اش جا می‌داد. از این روی، کارش به شکست می‌انجامید.

بگذار بار دیگر تاکید کنم: من به‌رغم بدشانسی‌هایم مرد بسیار هوش‌تپیی بودم و هنوز هم هستم؛ نرم‌رفتار، بلندقامت، با موی صاف و نهره و قیافه‌ای افسرده ولی بسیار فریبنده. البته قوه‌ی مردانگی فوق‌العاده‌ای که اغلب در قیافه‌ی ظاهری به‌صورت اندوه و افسردگی پنهان می‌شود، به‌واقع، بخشی از چیزی‌ست که مالک آن مجبور است به‌هانش کند. و این در مورد من درست است. افسوس که آن زمان این قدر خوب نمی‌دانستم که هر زنی را انتخاب کنم با یک چشمک می‌لوانم به دست آورم؛ راستش کم‌کم برایم عادت شد که خیلی به

زن‌ها توجهی نشان ندهم تا مانند میوه‌ای رسیده روی دامن سردم بیفتند. اگر مثل مردهای معمولی فرانسوی بودم که به زنان جلف گرایش داشتند، شاید به آسانی می‌توانستم در میان آن همه زیبارویان دیوانه که گهواره‌ی تسلیم‌ناپذیرم را می‌جنبانند موجوداتی به مراتب دلرباتر از والریای لهستانی بیابم. اما بعدها فهمیدم که انتخاب من بر پایه‌ی افکاری بود که در ذاتشان نوعی سازگاری رقت‌بار بود. همه‌ی این‌ها نشان می‌دهند که هامبرت بدبخت همیشه در مسائل جنسی چقدر احمق بوده است.

۸

گرچه قرارم این بود که فقط دنبال شخصیتی آرام‌بخش با موی زهار تزیینی و دست‌پختی ستودنی از خوراک پود - و - فوی فرانسوی باشم، آنچه به‌واقع مرا به سمت والریا کشاند تقلیدی بود که او از دختر بچه‌ها می‌کرد. این تقلید نه از آن روی بود که با علم غیبش مرا شناخته بود، بلکه این سبک او بود و من بودم که به‌خاطر این سبک در برابر او زانو زدم. به‌واقع، سنش کم نبود و بیست و هشت یا بیست و نه سالی داشت (البته هرگز سن واقعی‌اش را نفهمیدم، چون حتا گذرنامه‌اش نیز دروغ می‌گفت) و از بکارتش هم بسته به شرایطی که بنا به روحیه‌ی خاطره‌گرایش تغییر می‌کرد داستان‌های گوناگون می‌بافت. من هم که به سهم خودم آن‌قدر خام بودم که کمتر کسی می‌توانست این‌گونه خام باشد، مگر آدمی با افکار منحرف جنسی. او به‌نظر نرم و کرک‌سان و شاد و شنگول بود و لباس‌های پسرانه‌ی تنگ می‌پوشید. بخش بزرگی از پاهای صافش را نشان می‌داد و می‌دانست چطور قوزک سفید پایش را توی دمپایی‌های مخملی سیاه به نمایش بگذارد. لب و لوجه برمی‌چید و روی گونه‌هایش چال می‌انداخت. ورچه‌وروجه می‌کرد. لباس چسبان می‌پوشید و موهای کوتاه فر و بورش را به سبکی بسیار کودکانه و لوس تکان می‌داد.

پس از مراسم کوتاهی در تالار شهرداری، آپارتمانی نو اجاره کردم و او را به آنجا بردم و پیش از آنکه به او دست بزنم وادارش کردم لباس خواب ساده‌ی دخترانه‌ای را که از کمد لباس‌های یکی از یتیم‌خانه‌ها کش رفته بودم بپوشد. با این کار من تعجب کرد. به هر حال، از آن شب زناشویی چنان ساعت‌های لذت‌بخشی ساختم که هنگام دمیدن خورشید دیگر خل و چل شده بود. اما واقعیت زود خودش را نمایان کرد. موی رنگ‌شده بلند شد و ریشه‌های سیاهش آشکار شد. مچ پای تراشیده‌اش زبر شد. خیلی زود دهان مرطوبش، با آنکه آن را از عشق پر می‌کردم، با رسوایی شباهتش را به دهان مامان وزغ‌مانند مرحومش که او را در پرتوی نفیسی دیده بودم آشکار کرد؛ و حالا به جای دخترک رنگ‌پریده‌ی هرزه، پیرزنی در حقیقت بی‌مغز با پستان‌های گنده و پاهای کوتاه چاق روی دست هامبرت هامبرت مانده بود.

این زندگی زناشویی از سال ۱۹۳۵ تا سال ۱۹۳۹ ادامه یافت. تنها سرمایه‌ی او سرشت کم‌حرفش بود که کمک می‌کرد به آپارتمان فلاکت‌زده‌مان حس غربی از آسایش بدهد، آپارتمانی با دو اتاق، که پشت پنجره‌ی یکی از اتاق‌ها چشم‌اندازی غبارآلود داشت و پشت دهگری دیواری آجری، آشپزخانه‌ای کوچک و وانی به شکل کفش که رفتی در آن می‌نشستم احساس می‌کردم مارات^۱ شده‌ام، البته بدون هدمتکار یقه‌سفیدی که بخواهد با ضربه‌ی چاقو مرا بکشد. با هم چند لوب خوب و به‌خاطرماندنی داشتیم. او در روزنامه‌ی *Paris-Solr* غرق می‌شد و من پشت میز زهواردررفته‌ام کار می‌کردم. با هم به سینما، مسافله‌ی دوچرخه‌سواری و مشت‌زنی می‌رفتیم. ولی به تن فرسوده‌اش به آن صورت گرایشی نداشتم، مگر در مواردی ناگزیر و بسیار ضروری. بقال روبه‌رویی دختر کوچولویی داشت که سایه‌اش دیوانه‌ام می‌کرد اما سرانجام با کمک والریا برای بیرون آمدن از این گرفتاری به هم راه‌هایی قانونی پیدا کردم. در مورد پخت غذا، بی‌حرف و هادب، فکر خوراکی بود - و - فوی فرانسوی را از سر بیرون کرده

بودیم و بیشتر وعده‌های غذایی مان را در رستوران شلوغی توی خیابان بناپارت، پشت میزهایی با رومیزی‌های لک‌وپیس شده از شراب و در میان ورور و سروصداهای خارجی‌ها، می‌خوردیم. فروشنده‌ی مغازه‌ی بغلی صنایع دستی می‌فروخت و پشت پنجره‌ی شلوغش ماشین چاپ خوشگل و زرق‌وبرق‌دار سبز، قرمز، طلایی و آبی پررنگ آمریکایی‌ای را به نمایش گذاشته بود و همچنین لوکوموتیوی با دودکش و سپری بزرگ که گویی از دل مرغزار شبی توفانی واگن‌های ارغوانی روشنش را می‌کشد و دود سیاه براقش را با ابرهای باران‌زای خزمائند ترکیب می‌کند.

این زندگی از هم پاشید. تابستان ۱۹۳۹، عموی آمریکایی‌ام از دنیا رفت و برای من حقوق سالانه‌ای برابر با چند هزار دلار به ارث گذاشت، البته به شرطی که به آمریکا می‌رفتم و به کار و کسب او توجهی نشان می‌دادم. این دورنما به نظرم بسیار خوشایند آمد. احساس می‌کردم زندگی‌ام به تکانی نیاز دارد. موضوع دیگری هم بود: آرامش زندگی مشترک و باشکوه‌مان را بید سوراخ‌سوراخ کرده بود. هفته‌های آخر، بیش و بیشتر متوجه می‌شدم که والرئای چاق من دیگر مثل همیشه نیست؛ عجیب بی‌قرار شده بود، حتا گاهی ناراحت و آزرده می‌نمود که با شخصیت موجودی‌اش در انبار، شخصیتی که قرار بود جعل کند، کاملاً متفاوت بود. وقتی به او گفتم که به زودی به سمت نیویورک حرکت می‌کنیم، گیج و پریشان شد، چون برگه‌های هویتش مشکل داشتند. ظاهراً گذرنامه‌ی نانس^۱ داشت یا بهتر است بگویم گذرنامه‌ی نانس^۲، چون به دلایلی حتا سهمی که در گذرنامه‌ی همسر صددرصد سوئسی‌اش داشت نمی‌توانست مشکل گذرنامه‌ی نانس^۳ی‌اش را رفع کند.

بنابراین، فکر کردم بهتر است برویم رئیس حوزه یا مقامات رسمی دیگر را ببینیم، و در ضمن با شکیبایی بسیار برایش درباره‌ی آمریکا، کشور بچه‌های گلگون و درختان کم‌مانند، توضیح دادم و گفتم که زندگی‌اش نسبت به زندگی در این پاریس تیره و دلگیر تغییری اساسی

خواهد کرد، اما به این تصمیم من هیچ میل و علاقه‌ای نشان نداد. یک روز صبح، وقتی مدارکش دیگر داشت کم و بیش آماده می‌شد، هنگام بیرون آمدن از یکی از ساختمان‌های اداری، همان‌طور که مثل اردک راه می‌رفت، بی‌آن‌که کلمه‌ای حرف بزند، سر پشمالویش را تند و پی‌درپی تکان داد. چند دقیقه‌ای گذاشتم سرش را خوب بجنانند و سرانجام پرسیدم اتفاقی افتاده که من نمی‌دانم، و او پاسخ داد (من از زبان فرانسه ترجمه‌اش می‌کنم، و به گمانم او هم، به نوبه‌ی خودش، از یکی از زبان‌های بی‌مزه‌ی اسلاوی به زبان فرانسه ترجمه کرده بود): «پای مرد دیگری در میان است.»

بی‌تردید هیچ مردی دوست ندارد این عبارت زشت را از دهان زنش بشنود. اعتراف می‌کنم که با شنیدنش گیج شدم. دلم می‌خواست او را بزخم ولی زدنش وسط خیابان ممکن نبود، گرچه یک مرد عامی درستکار این کار را می‌کرد. سال‌ها تحمل رنج‌های پنهانی به من درس بردباری فرانسوی آموخته بود. او را تا پای تاکسی‌ای که مدتی کنار جدول، همپای ما، پیش می‌آمد بردم و سوار شدیم. در آن فضای کم و بیش خصوصی آهسته از او خواستم که آن حرف بی‌معنی را توضیح بدهد. خشم فزاینده‌ای داشت خفهام می‌کرد، نه به این دلیل که به آن آدم مضحک، به مادام هامبرت، علاقه‌ی خاصی داشتم، بلکه به‌خاطر پیش آمدن همزمان چند موضوع قانونی و غیرقانونی که خودم باید تنها درباره‌شان تصمیم می‌گرفتم و او، والریا، زن مسخره‌ی من، با گستاخی داشت به شیوه‌ی خودش از دست سرنوشت و کمک من رها می‌شد. از او اسم معشوقش را پرسیدم... دوباره پرسشم را تکرار کردم؛ اما او فقط ورور مسخره‌ای کرد و درباره‌ی بدبختی‌اش در زندگی با من گفت و از تصمیمش برای طلاق فوری. سرانجام، مشتّم را روی (او) پیش کوبیدم و فریاد زد: «می‌گویم اسمش را بگوا» بی‌آن‌که یکه‌ای به‌رود، طوری توی چشم‌هایم زل زد که گویی جوابش آن‌قدر ساده اصفا که لازم نیست به زبان آورد، و سپس شانه‌هایش را بالا انداخت و

به گردن کلفت راننده‌ی تاکسی اشاره کرد. او هم جلوی قهوه‌خانه‌ی کوچکی ایستاد و خودش را معرفی کرد. اسم مسخره‌اش یادم نیست ولی پس از این همه سال هنوز قیافه‌اش را خوب به یاد می‌آورم، روسی خپل و سفید، از سرهنگ‌های سابق، با سیبلی کلفت و موی کوتاه سربازی؛ هزاران نفر از آن‌ها در سطح شهر پاریس از این نمونه معامله‌های احمقانه می‌کردند. پشت میزی نشستیم. یارو تزاری شراب سفارش داد و والریا پس از آن‌که دستمال مرطوبی روی زانوش گذاشت شروع کرد به حرف زدن، البته با درون من، به‌جای با من. کلمه‌ها را بسیار روان در این مخزن باشکوه می‌ریخت؛ هرگز فکرش را هم نمی‌کردم که او چنین توانی داشته باشد. گهگاهی هم رگباری از کلمه‌های اسلاوی به سوی آن معشوق پوست کلفتش روانه می‌کرد. اوضاع وارونه پیش می‌رفت و، وقتی کلنل تاکسی با لبخند مالکیت کوشید والریا را خاموش کند و شروع کرد از نقشه‌ها و برنامه‌های آینده‌اش گفتن، از آن هم افتضاح‌تر شد. فرانسوی را با دقت ولی با چه لهجی زننده‌ای حرف می‌زد؛ دنیای عشق و کار را طوری شرح می‌داد که گویی می‌خواهد با والریا، زن کودکش، بازو در بازو وارد آن شود. والریا حالا داشت میان من و او آرایش می‌کرد و به لب‌های جمع‌شده‌اش رژ می‌مالید و غبغبش را سه برابر می‌کرد تا به خط سینه‌اش برساند و کارهای دیگری از این دست، و مرد هم جوری از او حرف می‌زد که گویی غایب است یا کودک صغیریست زیر سرپرستی کسی و حالا به صلاح اوست که از بودن زیر سرپرستی یک آدم عاقل به بودن زیر سرپرستی آدم عاقل‌تری برود؛ می‌دانم ممکن است این خشم ناخودآگاهم سبب تغییر و تشدید بعضی احساسات شده باشد، اما قسم می‌خورم که او داشت با من سر چیزهایی مثل خوراک او، عادت ماهانه‌اش، کم‌لباس‌ها و کتاب‌هایی که خوانده و باید بخواند مشورت می‌کرد، چون گفت: «به نظر من، ژان کریستف را دوست خواهد داشت؟» آه چه استاد کاملی بود، آقای تاکسی‌ویچ.

برای پایان دادن به این حرف‌های چرنند، به والریا پیشنهاد دادم مختصر و ساینلی را که دارد فوری بردارد و برود. با این پیشنهاد، کلنل مسخره برای خودنمایی گفت حاضر است آن‌ها را تا توی ماشین بیاورد. پس کلنل با برگشت به حرفه‌ی واقعی‌اش خانواده‌ی هامبرت را تا خانه‌شان برد و در تمام راه والریا حرف زد و هامبرت مستمراً با هامبرت کوچولو مشورت می‌کرد که آیا هامبرت هامبرت خود او را بکشد یا معشوقش را یا هر دو را و یا هیچ‌کدام را. یادم می‌آید یک بار وقتی اسلحه‌ی دوست دانشجویی را به دستش می‌دادم (در یکی از آن روزهایی که فکر کنم تا به حال در موردش حرفی نزده‌ام و حالا هم وقت این کار نیست) به این فکر افتادم که از خواهر کوچولوش، یکی از اثری‌ترین نیمفنت‌های ممکن، دخترکی با موهای آراسته به پایون سیاه، لذت ببرم و بعد خودم را بکشم. حالا مانده بودم که آیا والچکا (اسمی که کلنل صدایش می‌کرد) اصلاً ارزش کشتن، خفه کردن یا فرق کردن دارد یا نه. پاهای خیلی حساسی داشت و فکر کردم همین که تنها شدیم بهتر است، به‌جای هر چیز، از همین پا ناکارش کنم.

اما لحظه‌ای تنها نشدیم. وقتی والچکا داشت چمدان بزرگ و دو تا ساک و یک کارتن را تا مرز پاره شدن پر می‌کرد و با اشک‌های روانش رنگین‌کمان آرایشش را روی صورتش پخش می‌کرد، تصور این‌که لک‌های کوهنوردی‌ام را بپوشم و با نوک پا اردنگی محکمی به کپلش برم ناممکن بود، چون کلنل لعنتی دایم آن دوروبر می‌پلکید. نمی‌گویم رفتارش از روی بی‌احترامی بود، اتفاقاً به‌عکس، مثل بازیگر فرعی در تئاتر بارهنگر اصلی مرا جذب و گمراه می‌کرد، چون با رفتار مودب مردم معدن دنیای قدیم برای هر حرکتی به زبان‌های گوناگون و با لفظ اشتباه (J'ai demandé pardon excuse meest-ce que

عذرخواهی می‌کرد و حتا وقتی والچکا شورت‌های صورتی را دور برف‌دارش را از روی بند بالای وان پایین می‌آورد با کیاست سرش را برگرداند؛ اما نامرد به‌نظر همیشه همه‌جا بود و هیكلش را با

قالب آپارتمان ما جور می‌کرد، روی صندلی من روزنامه می‌خواند، گره طنابی را باز می‌کرد، سیگاری می‌پیچید، قاشق‌های چای‌خوری را می‌شمرد، به دستشویی سر می‌زد، به روسپی‌اش کمک می‌کرد تا پنکه‌ای را که پدر والچکا به او داده بود جمع کند، و چمدان‌هایش را تا خیابان می‌برد. من هم دست‌به‌سینه نصف باسنم را روی لبه‌ی پنجره گذاشته بودم و از نفرت و دلزدگی داشتم می‌مردم. سرانجام، هر دو از آپارتمان لوزان بیرون رفتند و من به‌جای سیلی‌ای که باید، مثل بازیگرهای فیلم‌ها، با پشت دست تو گوش والچکا می‌زدم، جایگزین ناچیزی را برگزیدم و در را با چنان شدتی پشت سرشان بستم که صدایش هنوز در هر رگ و پی‌ام زنگ می‌زد. سپس ناشیانه نقشم را بازی کردم و پریدم توی دستشویی تا بینم ادوکلن انگلیسی‌ام را نبرده باشند؛ نبرده بودند. اما زود متوجه شدم که مشاور سابق تزار، پس از این‌که خوب مثانه‌اش را خالی کرده، سیفون را نکشیده. با دیدنش بدجوری حالم به هم خورد. به‌واقع، استخر باشکوه شاش آن بیگانه بنا ته قهوه‌ای سیگارش که در آن وامی‌رفت بزرگ‌ترین اهانت ممکن به من بود و چنان خشمگینم کرد که وحشیانه دوروبر خودم می‌چرخیدم تا هفت تیری پیدا کنم. البته خوب که فکر می‌کنم می‌بینم این هم چیزی نبود به‌جز ادب طبقه‌ی متوسط روسی (و همچنین شرم شرقی، احتمالاً) که کلنل خوب (ماکسیمویچ! اسمش ناگهان به ذهنم زد)، این آدم بسیار رسمی (و دیگر هم قماش‌هایش)، را بر آن داشته که نیاز شخصی‌اش را در سکوتی مودبانه رفع کند و بسا سرازیر کردن حجم زیادی از آب پشت چکه‌چکه‌های آهسته‌ی ادرارش صدای بلندی در خانه نییچاند و کوچکی اندازه‌ی خانه‌ی میزبان‌ش را به رخس نکشد. اما این فکر آن لحظه به ذهنم نزد و با خشم می‌غریدم و برای پیدا کردن چیزی بهتر از جارو همه‌ی آشپزخانه را می‌کاویدم. سپس از گشتن دست کشیدم و با تصمیمی قهرمانانه از خانه بیرون زدم تا با مشت به او حمله کنم؛ البته، به‌رغم بنیه‌ی خوبم، مشت‌زن خوبی

نیستم، به عکس ماکسیمویچ که گرچه کوتاه قد بود، با آن سینه‌ی فراخ به نظر می‌آمد از چدن خام درست شده باشد. در فضای خالی خیابان هیچ اثری از زخم و رفتن او نبود، به جز دگمه‌ی شیشه‌ای‌اش که پس از سه سال نگهداری بی‌دلیل در جعبه‌ای شکسته حالا توی گیل کنار خیابان افتاده بود. احتمالاً همین دگمه جلوی شکستن دماغم را گرفت. با این همه، پس از مدت کمی، تاوان کاری را که با من کرد پس داد. یک روز مردی پاسادینایی به من گفت که دوروبر سال ۱۹۴۵ خانم ماکسیمویچ با نام دختری زیوروفسکی سر زارفت. گویی زن و مرد به گونه‌ای خودشان را به کالیفرنیا رسانده بودند و نژادشناسان معروف آمریکایی با حقوقی بسیار خوب آن‌ها را به مدت یک سال در پروژه‌ای آزمایشی به کار گرفته بودند. پروژه درباره‌ی واکنش نژاد انسان، به عنوان چهارپای دیرین، به رژیم غذایی موز و خرما بود. خبررسان دکتری بود که قسم می‌خورد با چشم‌های خودش والچکای چاق و کلنل را که اکنون چاق‌تر و موهایش هم سفید شده دیده است. می‌گفت توی یکی از دست‌هایشان میوه بود و دست دیگر آب و دست دیگر زیرانداز و دست چهارم چیزهای دیگر، و به همراه چهارپایان دیگر که از میان آدم‌های بدبخت و تهیدست انتخاب شده بودند به سختی روی کف فسه‌شده‌ی اتاق‌های روشن می‌خزیدند. برای خواندن نتیجه‌ی این آزمایش‌ها همه‌ی مجله‌های مردم‌شناسی را ورق زدم، ولی گویی هنوز چاپ نشده. البته این آزمایش‌های علمی بعضی وقت‌ها طول می‌کشد تا به بار بنشینند. امیدوارم وقتی چاپ شد شرح و عکس هم داشته باشد، اگر چه گمان نمی‌کنم کتابخانه‌ی زندان چنین آثاری را در خود جای دهد. این یکی که من این روزها در آن زندانی شده‌ام، به‌رغم آن همه نگاه‌ها و محبت و کیلم، خود مثال خوبی برای نشان دادن وضعیت آدم‌ها، زندان‌هاست. اینجا مثلاً آنجیل دارند که خوب معلوم است. همچنین آثار دیکتوز (سری خیلی قدیمی‌اش را از نشر جی. ای. گریه‌ها بلنگهم، نیویورک، سال ۱۸۸۷، که حتی سالش با شماره‌های

لاتین نوشته شده)، دانش‌نامه‌ی کودکان (با عکس‌های قشنگی از دخترکان شلوارک‌پوش پیشاهنگ با موهای بور شفاف) و اعلام یک قتل از آگاتا کریستی. ناگفته نماند که اثری مثلاً درخشان مثل *ولگردی در ایتالیا* نوشته‌ی پرسی الفینستون، نویسنده‌ی *بازدید از ونیز*، چاپ بوستون، سال ۱۸۶۸، و اثری کم و بیش جدید (۱۹۴۶) به نام *افراد بلندآوازه‌ی سینما* مثل بازیگران، تولیدکننده‌ها، نمایش‌نامه‌نویس‌ها به همراه عکس‌هایی از صحنه‌های فیلم‌هایشان نیز در این کتابخانه یافت می‌شود. دیشب که این آخری را ورق می‌زدیم، از قضا نگاهم روی چیزی خیره ماند که منطق‌دانان از آن بیزارند و شاعران عاشق آن. بیشتر آن صفحه را این‌جا بازنویسی می‌کنم:

رولند پایم، متولد سال ۱۹۲۲ از لاندی، ماساچوست. دانش‌آموخته‌ی مدرسه‌ی تاتر السینور، دربی، نیویورک. در سان‌برست روی صحنه آمد و در کنار بسیاری از کارهای دیگر، *دو بلوک از این‌جا*، *دختری سبزپوش*، *شومری گیج*، *قارچ عجیب*، *بزن و برو*، *جان لاولی* و *در رویای تو بودم* را بازی کرده است.

کیلر کونلتی، نمایش‌نامه‌نویس آمریکایی. متولد سال ۱۹۱۱ از اوشن‌سیتی، نیویورک. دانش‌آموخته‌ی دانشگاه کلمبیا. از کار در آگهی به نمایش‌نامه‌نویسی رسید. نویسنده‌ی *نیمف کوچک*، *بانویی عاشق آذرخش* (در همکاری با ویوی بن دارک‌بلوم) و همچنین *عصر سیاه*، *قارچ عجیب*، *عشق پدرانه* و چیزهای دیگر. نمایش‌نامه‌هایی که برای بچه‌ها نوشته فراوان و درخور توجه‌اند. *نیمف کوچک* (۱۹۴۰) در فصل زمستان به شعاع چهارده هزار مایل روی صحنه رفت و پیش از آن‌که به نیویورک برسد ۲۸۰ بار بازی شد.

سرگرمی‌های این نویسنده: ماشین‌های سرعت، عکاسی، حیوانات دست‌آموز.

دلورس کوین، متولد سال ۱۸۸۲ از دیتون، اوهایو. دانش‌آموخته‌ی آکادمی آمریکا. اولین بار در سال ۱۹۰۰ در اتاوا روی صحنه رفت.

کارش را در سال ۱۹۰۴ در نیویورک با نمایش هرگز با غریبه‌ها حرف نزن آغاز کرد (در ۳۰ نمایش دیگر ظاهر نشد).

این‌که اسم معشوق نازنین من به این عجزه‌ی بازیگر چسبیده هنوز هم مرا با دردی جانسوز تکان می‌دهد. شاید او هم باید هنرپیشه می‌شد. متولد ۱۹۳۵. در نمایش نامه‌نویس آدمکش ظاهر شد (متوجه شدم که در پاراگراف پیش قلمم لغزید و به‌جای ظاهر شد نوشتم ظاهر نشد، اما لطفا درستش نکن، کلارنس) و همچنین در کواپن سواپن و مجرم در کشتن محرم. آه، لولیتای من، فقط این کلمه‌ها برایم مانده‌اند تا با آن‌ها بازی کنم.

۹

کار پیگیری طلاق سفرم را عقب انداخت، و پس از گذراندن زمستانی در کشور پرتغال، زمانی که اندوه جنگ جهانی دیگری بر جهان سایه انداخته بود، و پس از رهایی از بیماری سینه‌پهلوی، سرانجام به آمریکا رسیدم. در نیویورک هر کار آسانی را که سرنوشت برایم رقم می‌زد با اشتیاق می‌پذیرفتم؛ مثلاً تنظیم و ویرایش آگهی‌های عطر و ادوکلن؛ و هر وقت کار بهتری برای انجام دادن نداشتم به آن می‌پرداختم. از جسته و گریخته بودن این کار خوشم می‌آمد، و همچنین از این‌که به‌ظاهر به نوشتن و ادبیات ربط داشت. از سوی دیگر، در زمان جنگ، دانشگاهی در نیویورک از من خواست که تاریخ ادبیات تطبیقی فرانسه را برای دانشجویان انگلیسی‌زبان کامل کنم. اولین جلد آن دو سال طول کشید و در این مدت روزی نبود که از پانزده ساعت کمتر کار کنم. حالا که به آن روزها فکر می‌کنم، می‌بینم (ندگی‌ام، دقیق، به دو بخش گسترده‌ی درخشان و باریک تاریک لاسم شده بود: بخش درخشان آن مربوط می‌شد به کار دلگرم‌کننده‌ی پژوهش در کتابخانه‌های باشکوه، و بخش تاریک به میل جنسی طالب‌فرسایم، و بی‌خوابی‌هایی که از آن بسیار گفته‌ام. خواننده، که

حالا دیگر مرا می‌شناسد، به‌آسانی می‌تواند تصور کند که برای نیم‌نگاهی گذرا (آه که همیشه هم از دور) به نیمفت‌هایی که در سترال پارک بازی می‌کردند چقدر گرما و گرد و خاک می‌خوردم، و همچنین می‌داند که چقدر از زرق و برق زنان کارمند عطرزده‌ای که مرد خوش‌مشنگی در یکی از اداره‌ها یکریز درباره‌ی آنها حرف می‌زد نفرت داشتم. بهتر است از این‌ها بگذریم. سرانجام، چنان بیمار و ناخوش شدم که در آسایشگاهی بستری‌ام کردند و بیش از یک سال در آن‌جا ماندم؛ پس از مرخصی، دوباره به کارم برگشتم تا دوباره بستری شوم.

گویی مدتی زندگی دشوار در جنگل یا بیابان می‌توانست به بهبودی حالت کمک کند. یکی از دکترهای خوب من، جوانی با تهریش قهوه‌ای، گیرا اما بدبین، برادری داشت که سرپرست گروهی اعزامی به شمال کانادا بود. مرا هم به‌عنوان «ثبت‌کننده‌ی واکنش‌های فیزیکی» با این گروه فرستادند. من و دو گیاه‌شناس جوان و نجاری پیر با یکی از متخصص‌های تغذیه‌ی گروه‌مان، دکتر آنیتا جانسون، نوبتی همبستر می‌شدیم (برای من هرگز چندان موفقیت‌آمیز نبود). خوشبختانه، دیری نباید که این خانم رفت. من که هیچ نفهمیدم این گروه اعزامی به‌واقع دنبال چه بود. بنا به شمار بسیار هواشناس‌هایی که همراه این گروه بودند، فکر می‌کردم دارند قطب مغناطیسی در حال حرکت و متزلزل شمال (فکر کنم تا کشور ولز) را ردیابی می‌کنند. گروهی از ما با گروهی از کانادایی‌ها در پی پی‌بونت ملویل ساند^۱ ایستگاه هوایی می‌زدند. گروه دیگر که باز هم واقعیت‌ماجرای را نمی‌دانستند پلاتکتون‌ها را جمع می‌کردند. گروه سوم روی بیماری سل در توندرا مطالعه می‌کردند. یک بار با برت، فیلمبردار گروه، پسری بی‌اعتماد به نفس (او هم نوعی مشکل روانی داشت)، در انجام کارهای بی‌اهمیت با هم جور شدیم و از او شنیدم که افراد مهم این مجموعه، رهبران واقعی‌ای که ما هیچ‌کدامشان را ندیدیم، کارشان بررسی تأثیر آب و هوا روی بهبود کیفیت خز روباه قطبی است.

در این مدت، در کلبه‌های پیش‌ساخته‌ی خوبی، در میان سنگ‌های گرانیت دوره‌ی پیش‌کامبرین، از دوره‌های زمین‌شناسی، زندگی می‌کردیم. ذخیره‌ی خوبی از همه‌چیز داشتیم، مثل مجله‌های ریدرز دایجست، دستگاه بستنی‌سازی، دستشویی‌های صحرایی، کلاه‌های کاغذی برای جشن کریسمس و غیره. در کمال شگفتی، به‌رغم یا به‌خاطر نبودِ فکر و خیال‌های هوسبازانه، حالم بهتر شد. زندگی در میان گیاهان بی‌بروباری مثل درختچه‌های کم‌پشت و گل‌سنگ، تازه شدن و شاید پاک شدن با تشبادهای پرسروصدا، و نشستن روی تخته‌سنگی زیر آسمان کاملاً صاف و درخشان (گرچه از دل آن هیچ چیز مهمی در نمی‌آمد) مرا از خودِ واقعی‌ام جدا می‌کرد. دیگر هیچ وسوسه‌ای دیوانه‌ام نمی‌کرد. دخترکان تپل و گلگون‌اسکیمو که بوی ماهی می‌دادند، با موهای پرکلاغی زشت و صورت‌هایی مثل خوکچه‌ی هندی، حتا از دکتر جانسون هم کمتر میل جنسی مرا برمی‌انگیختند. به هبارت دیگر، در قطب نیمفتمی پیدا نمی‌شود.

چند روزی وظایف مهمی مثل آزمایش جریان یخ‌رودها، تجزیه‌ی پشته‌های باقی‌مانده از یخ‌رودها، جن و جانورها را رها کردم و مشغول نوشتن درباره‌ی چیزهایی شدم که خوش‌باورانه تصور می‌کردم «واکنش‌های واقعی‌اند (مثلاً متوجه شدم که خواب‌ها زیر آفتاب نیمه‌شب بسیار رنگارنگ‌اند؛ دوست فیلم‌بردارم هم این را تایید کرد). کار دیگری که باید انجام می‌دادم گرفتن آزمون‌های کوچک از افراد گوناگون همراهمان بود. این آزمون‌ها درباره‌ی موضوع‌های مهمی مثل نوسالزی، ترس از حیوانات ناشناس، هوس‌های غذایی، انزال شبانه، سرگرمی‌ها، برنامه‌ی رادیویی مورد علاقه، تغییر در چشم‌انداز و این‌ها بود. خیلی زود همه از پاسخ دادن به این سوال‌ها خسته شدند. برای همین، کل این پروژه را رها کردم و نزدیک به پایان کار سخت بیست و هاهام در آن سرما (به قول یکی از گیاه‌شناس‌ها که به‌شوخی می‌گفت) گزارش‌های کاملاً دروغین و چنان پرآب‌وتاب ساختم که خواننده آن را

نه تنها در مجله‌ی *اکتشاف‌های قطب* بلکه در سالنامه‌ی روان‌فیزیکی بزرگسالان ۱۹۴۵ یا ۱۹۴۶ نیز خواهد یافت؛ بعدها از دکتر سلامتی‌بخشم شنیدم که نتیجه‌ی این گزارش به‌واقع برای قطب مغناطیسی یا هر چیز دیگری از جزیره‌ی ویکتوریا در قطب شمال ضرری نداشته، زیرا هدف اصلی چیزی بود که «پنهانی و محرمانه» انجام شد. این را هم اضافه کنم که هر چه بود به‌خوبی به بار نشست.

وقتی خواننده بفهمد که با برگشتم به دنیای تمدن بار دیگر به جنون دچار شدم، افسوس خواهد خورد (اگر برای مالیخولیا و رنج تحمل‌ناپذیری مثل آن باید بی‌رحمانه‌ترین واژه را به‌کار ببرم، جنون واژه‌ی مناسبی است). اما بهبود کاملم را مدیون کشفی‌ام که هنگام درمان در آن آسایشگاه بسیار پرهزینه به دست آوردم. آن‌جا فهمیدم که در بازیچه گرفتن روان‌پزشکان لذت بی‌پایانی نهفته است؛ با حيله آن‌ها را پیش ببریم و هرگز نگذاریم بفهمند که همه‌ی ترفندهای حرفه‌شان را بندیم؛ برایشان به‌دروغ خواب‌های دقیق و باورپذیر تعریف کنیم، نمونه‌های دقیق و خالص (که این کلاش‌های خواب را به روزگاری برساند که خودشان این خواب‌ها را ببینند و با جیغ و فریاد از خواب بیدار شوند)؛ با بیان صحنه‌های بسیار واقع‌نما اما به‌واقع دروغین دستشان بیندازیم و نگذاریم ذره‌ای به گرفتاری واقعی جنسی‌مان آگاه شوند. با رشوه دادن به یکی از پرستارها توانستم به پرونده‌هایم دسترسی پیدا کنم و دریابم که مرا «بالقوه هم‌جنس‌گرا» و «بالفعل ناتوان جنسی» نامیده‌اند. خیلی خوشحال شدم. بازی عالی‌ای بود و نتیجه‌اش در مورد من چنان کامل بود که پس از این‌که حالم خوب خوب شد یک ماه دیگر آن‌جا ماندم (خوب می‌خوابیدم و مثل دخترمدرسه‌ای‌ها غذا می‌خوردم). سپس یک هفته‌ی دیگر اضافه کردم، فقط برای بازی دادن و لذت بردن از تازه‌واردی توانمند، یک آدم معروفِ آواره (و بی‌گمان آشفته)، که با بهره‌وری از روش ویژه‌ای به بیماران می‌قبولاند شاهد بسته شدن نطفه‌ی خودشان بوده‌اند.^۲

پس از مرخص شدن از آنجا، مسیر را به سمت جایی مثل حومه‌ی نیوانگلند یا یک شهر کوچک آرام (با درختان نارون و کلیسای سفید) تغییر دادم، جایی که می‌توانستم تابستان را به پژوهش بگذرانم و به سر و سامان دادن به بقیه‌ی یادداشت‌هایی که فشرده در جعبه‌ای گذاشته بودم ادامه دهم، و گهگاهی تنم را در آب دریاچه‌ای در آن نزدیکی‌ها بشویم. دوباره به کارم علاقه‌مند شدم، منظور به کار سخت پژوهشی‌ام؛ چیز دیگر شرکت فعال در کار به‌ارث‌رسیده از عمویم بود که تا آن زمان به کمترین مقدار رسیده بود.

یکی از کارمندان پیشینش، تخم و ترکیه‌ی یکی از آن خانواده‌های سرشناس، پیشنهاد داد چند ماهی در خانه‌ی عموزاده‌ی مالباخته‌اش، آقای مک‌کوی گوشه‌گیر، زندگی کنم. زنش خواسته بود طبقه‌ی بالای خانه‌شان را که روزی عمه‌ی مرحومشان بی‌سروصدا آنجا زندگی می‌کرده اجاره بدهد. گفت عموزاده‌اش دو تا دختر کوچک‌تر دارد، یکی‌شان نوزاد است و دیگری دوازده ساله، و باغی چشم‌نواز که نزدیک دریاچه‌ای زیباست. گفتم به‌نظر بیار عالی می‌آید.

برای آن‌ها نامه‌ای نوشتم و قانعشان کردم که آدم متمدنی‌ام. سپس به راه افتادم و شب را در قطار در رویا گذراندم و همه‌ی جزئیات ممکن را درباره‌ی نیمفتی اسرارآمیز که می‌توانستم به زبان فرانسوی به او درس بدهم و به زبان هامبرتی ناز و نوازشش کنم تجسم کردم. اما هیچ‌کس برای دیدن من به ایستگاه کوچکی که در آن با کیف نوی گران‌بیمتی چشم‌به‌راه بودم نیامد و هیچ‌کس هم به تلفنم جواب نداد؛ سرانجام، مک‌کو آشفته و پریشان با لباس‌های خیس به تنها هتل سه‌پله‌ی سبز و صورتی رسید و خبر آورد که خانه‌اش آتش گرفته و هالکتر شده؛ این شاید ناشی از پرتوهای آتش خانمانسوزی بود که هرمان در تمام شب در رگ‌های من زبانه می‌کشید. گفتم خانواده‌اش

ماشین را برداشته و به سمت مزرعه‌شان رفته‌اند، ولی یکی از دوستان زنش، آدم بزرگواری به نام خانم هیز، ساکن خانه‌ی شماره‌ی ۳۴۲ خیابان لان، می‌خواهد به من کمک کند. خانمی هم که روبه‌روی خانه‌ی خانم هیز زندگی می‌کند ماشین لیموزین قدیمی محشر با سقف چهارگوشش را به مک کو قرض داده بود و سیاهپوستی شاد و شنگول راننده‌اش بود. حالا که تنها هدفم از آمدن از بین رفت، دیگر برنامه‌ریزی بالا مسخره و بیخود بود. معلوم است که خانه‌اش باید از نو ساخته می‌شد، اما به من چه؟ آیا درست بیمه‌اش نکرده بود؟ بدجوری خشمگین و دلخور و ملول بودم، اما از روی ادب اروپایی‌ام نمی‌توانستم پیشنهاد او را نپذیرم و در آن ماشین تشییع جنازه به خیابان لان بروم. اگر هم نمی‌پذیرفتم، بی‌شک مک کو برای خلاص شدن از دست من روش دقیق‌تری را تدبیر می‌کرد. خودش با شتاب رفت و راننده‌ی من کوتاه قهقهه‌ای زد و سرش را تکان داد. در راه به خودم قول شرف دادم که حتماً فکر ماندن در رمزدیل را هم به سرم راه ندهم و همان روز با هواپیما به سمت برمودا، باهاما یا بلیتز بروم. مدت‌ها بود که حس خوش‌گذرانی در سواحل رنگارنگ این شهرها در کمرم برانگیخته می‌شد، تا این‌که پسرعموی مک کو با پیشنهاد خیرخواهانه‌اش که حالا بی‌فایده شده بود جهت قطار افکارم را صد و هشتاد درجه تغییر داد.

حرف تغییر جهت شد: وقتی داشتیم به سمت خیابان لان می‌پیچیدیم، نزدیک بود با ماشین از روی سگ فضولی رد شویم (یکی از آن سگ‌هایی که در انتظار آمدن ماشین‌ها روی زمین دراز می‌کشند). کمی جلوتر، خانه‌ی هیز، با چارچوب سفید بی‌ریختش ظاهر شد. البته بیشتر به خاکستری می‌زد تا سفید و خیلی کهنه و دلگیر می‌نمود. منظورم یکی از آن خانه‌هایی‌ست که ندیده می‌دانی در حمامش شیلنگی پلاستیکی به لوله‌ی زیر شیر وصل شده است. شاگردانه‌ی راننده را دادم و آرزو کردم بی‌درنگ برود تا شاید بتوانم بی‌خبر به

هتلم برگردم؛ ولی صاف رفت جلوی خانه‌ی روبه‌رو و جلوی پیرزنی که از سرسرای خانه‌اش او را صدا می‌کرد ایستاد. چه‌کار می‌توانستم بکنم جز این‌که کلید زنگ را فشار دهم؟

پیشخدمت سیاهپوستی در را به رویم باز کرد و مرا روی موکت پشت در چشم‌به‌راه گذاشت و خودش تند به سمت آشپزخانه و غذایی که داشت می‌سوخت و به‌یقین نباید می‌سوخت دوید.

جلوی راهروی ورودی زنگوله‌هایی از نوع ماس‌ماسک‌های چوبی چشم‌سفید مکزیکی آویزان بود، و کپی ملال‌آوری از آرلی‌زی‌ین، نقاشی ون‌گوگ، که معمولاً طبقه‌ی متوسط مثلاً هنردوست به دیوار خانه‌شان می‌زدند. سمت راست دری نیمه‌باز بود و گوشه‌ای از اتاق نشیمن، چند تا خرت و پرت مکزیکی دیگر و مبلی با پارچه‌رومبلی راه‌راه دیده می‌شد. وقتی به توپ تنیس خاکستری‌ای روی قفسه‌ای چوبی خیره شدم و پیشانی‌ام را پاک کردم و تازه فهمیدم که چه عرقی روی پوستم نشسته و چقدر بیرون گرم بوده، از بالای راه‌پله‌ی ته راهرو صدای بم خانم هیز که به نرده‌ها تکیه داده بود بلند شد. با لحنی ملیح پرسید: «آقای هامبرت؟» کمی خاکستر سیگارش هم روی زمین ریخت. سپس از پله‌ها پایین آمد. صورتش بیشتر چهارگوش بود تا گرد. دمپایی و شلوار راحتی زرشکی و بلوز ابریشمی زردی پوشیده بود و همچنان با انگشت اشاره به سیگارش ضربه می‌زد.

بهرتر است الان توصیفش کنم و از شر این یکی خلاص شوم. زن بیچاره در میانه‌ی دهه‌ی چهارم عمرش بود. پیشانی براق، زیرابروی برداشته، با قیافه‌ای بسیار معمولی ولی تا اندازه‌ای گیرا؛ شاید بشود گفت شمای دوری از مارلین دیتریک داشت. گوجه‌ی موی قهوه‌ای برنزه‌اش را از پشت سر دست می‌زد و مرا به اتاق پذیرایی می‌برد. یکی دو دقیقه‌ای درباره‌ی آتش‌سوزی خانه‌ی مک‌کو و خوبی‌های زندگی در رم‌دیل حرف زدیم. چشم‌های سبز دریایی فاصله‌دارش به شکلی مسخره از نوک سر تا ناخن پایم می‌چرخید، ولی به‌عمد از نگاه کردن

به چشم‌هایم خودداری می‌کرد. لبخندش فقط بالا انداختن مسخره‌ی یک ابرو بود. حرف که می‌زد، خودش را از روی مبل وامی‌پیچاند و با حالتی پرشی به سمت سه تا جاخاکستری یا توری جلوی شومینه (جایی که میانه‌ی قهوه‌ای سیبی افتاده بود) می‌کشید و دوباره برمی‌گشت و توی مبل فرو می‌رفت. یکی از پاهایش را هم زیر باسنش تا کرده بود. بی‌تردید از آن زن‌هایی بود که حرف‌هایشان را چنان صیقل می‌دهند که گویی عضو کانون کتابخوانی، بازی بریج یا یکی از این گروه‌های سستی لعنتی‌اند، اما به واقع روح و جسمشان هیچ صیقلی نخورده، زن‌هایی به دور از ذره‌ای شوخ‌طبعی، آن‌هایی که نسبت به ده‌ها موضوعی که در مهمانی‌ها مطرح می‌شود به کل بی‌تفاوت‌اند، اما قوانین این گفت‌وگوها را خیلی خوب رعایت می‌کنند، گرچه به آسانی می‌توان تشخیص داد که هیچ نگرانی یا توجه خاصی نسبت به موضوع ندارند. خیلی خوب متوجه شدم که اگر به هر علت پیش‌بینی‌ناپذیری مستاجر او بشوم، بنا به آن چیزی که در ذهنش از مستاجر دارد، هر کاری را با روش خاص خودش با من خواهد کرد، و من دوباره درگیر یکی از آن روابط عاشقانه‌ی ملال‌آوری خواهم شد که همه‌ی زیر و بمش را خوب می‌شناسم.

اما شک نداشتم که در آن‌جا نمی‌مانم. بی‌تردید نمی‌توانستم در آن نمونه از خانه‌هایی که روی هر صندلی‌شان مجله‌های چرکم‌رده ریخته و در آن‌ها نوعی پیوند ناخوشایند میان کم‌دی مثلاً «مبلمان مدرن کارا» با تراژدی «صندلی‌های جناب زهواردررفته» و چراغ‌های رومیزی لکته و لامپ‌سوخته برقرار است خوشحال باشم. پس از آن، مرا به طبقه‌ی بالا برد تا به اصطلاح «اتاقم» را نشانم دهد. چون فکر می‌کردم که بی‌چون‌وچرا آن را رد می‌کنم، به آن نگاهی گذرا انداختم. با این همه، بالای «تخنخوابم» تصویر سونات کرویتسر از رنه پرینه را تشخیص دادم. خانم هیز این اتاق خدمتکار را «نیمه‌آپارتمان» نامید! محکم به خودم گفتم هر چه زودتر باید از این‌جا بروم، گرچه به ظاهر وانمود

کردم که به ازای پول کمی که میزبان پرتمنایم برای غذا و سقف می‌خواهد این اتاق نحس مزخرف درخور تامل است.

به هر حال، ادب آموخته در کشورهای جهان کهن و ادارم می‌کرد که تا پایان این آزمون دشوار بروم. از آن‌جا به سمت راست خانه رفتیم (به قول او، به سمت «اتاق‌های من و لو». خیال کردم لو همان خدمتکار است) و این پناهجوی دلجوی، این مرد مشکل‌پسند، وقتی افتخار دیدن تنها دستشویی نصیبش شد، نتوانست نفرتش را بروز ندهد؛ فضای دراز کوچکی میان راهرو و اتاق لو، با چیزهای مبهم خیزی که روی وان آویزان بودند (و مویی که کف وان به شکل علامت سوال افتاده بود) و آن‌طور که انتظار می‌رفت مار پلاستیکی چنبره‌زده‌ای هم جلوی وان بود و، هم‌جور با آن، موکت صورتی نرمی که سر توالت را می‌پوشاند.

خانم دستش را لحظه‌ای روی آستینم گذاشت و اشتیاق نیمه‌آشکاری را، که می‌شود زیاده‌روی در «بی‌خیالی» نامید، با شرم و اندوه ترکیب کرد و گفت: «احساس می‌کنم خیلی خوشت نیامد، چنان که باعث شد شیوه‌ی سرد انتخاب واژه‌هایش مثل لحن سخنرانی پروفیسورها غیرطبیعی جلوه کند. «قبول دارم که خانه‌ی چندان مرتب‌تری نیست»، گوش محکوم به شنیدنم همچنان می‌شنید، «اما قول می‌دهم که این‌جا راحت باشی، خیلی راحت، واقعاً راحت» (داشت به لب‌هایم نگاه می‌کرد)، «حالا برویم باغ را نشانت بدهم» (این جمله را با نشاطی بیشتر و لحنی گیراتر گفت).

با بی‌میلی دوباره دنبالش به راه افتادم. از پله‌ها پایین آمدیم و از میان آشپزخانه‌ی ته راهروی سمت راست خانه، همان سمت ناها رخوری و سالن پذیرایی، گذشتیم (زیر اتاق «من» در سمت چپ خانه فقط گاراژ بود). پیشخدمت سیاهپوست و کم و بیش جوان و هاف هنوز توی آشپزخانه بود. ما را که دید، کیف سیاه براق و بزرگش را از روی دستگیره‌ی دری که به ایوان پشتی باز می‌شد برداشت و

گفت: «خانم هیز، من دیگر می‌روم.» خانم هیز آهی کشید و جواب داد: «باشد، لونیز، روز جمعه برنامه‌ات را روشن می‌کنم.» سپس، از انباری کوچکی گذشتیم و به اتاق ناهارخوری که درست موازی اتاق پذیرایی بود و پیش‌تر خوبی‌هایش را گفته‌ام وارد شدیم. روی زمین نگاهم به جوراب سفیدی افتاد. خانم هیز با غری سرزنش‌آمیز خم شد و آن را برداشت و توی کمد کنار انباری پرت کرد. به میز چوبی و سبد میوه‌ی روی آن که فقط هسته‌ی خیس آلویی میانش بود نگاهم تند انداختیم و گذشتیم. دستم را توی جیبم فرو بردم و کورمال برنامه‌ی زمانی قطارها را بیرون کشیدم و خیلی تند به ساعت حرکت اولین قطار نگاه کردم. هنوز توی سالن ناهارخوری پشت سر خانم هیز می‌رفتم که ناگهان گلخانه‌اش نمایان شد. راهنمایم داد زد: «این هم مهتابی» و سپس ناهنگام امواج دریایی آبی در دلم خروشید و از روی موکتی زیر رودخانه‌ی خورشید دخترک نیمه‌برهنه‌ای روی زانوهایش جابه‌جا شد. عشق ریوبرایی‌ام بود که از بالای عینک آفتابی‌اش دقیق به من نگاه می‌کرد.

خودش بود، همان کودک، با همان شانه‌های ظریف عسلی‌رنگ، همان پشت ابریشمی خمش‌پذیر برهنه و همان سر پر از موی شاه‌بلوطی‌رنگ. دور سینه‌اش دستمال سیاه خال‌خالی‌ای گره زده بود و پشت آن پستان‌های تازه‌جوانه‌زده‌ای را که در روز جاودانه‌ای نوازششان کرده بودم از چشم سالخورده‌ی چهره‌ام پنهان می‌کرد، اما نه از چشم حافظه‌ی جوانی‌ام. و من مثل دایه‌ی شازده کوچولوی افسانه‌ای (که گم شده، دزدیده شده، و در لباس‌های ژنده‌ی کولی‌ای پیدا شده، اما تن برهنه‌اش از پس این پاره‌ها به شاه و سگ‌های شکاری‌اش لبخند می‌زند) او را از روی خال قهوه‌ای تیره‌ی روی پهلویش شناختم. با شگفتی و شادمانی (شاه در تمنای لذت، شیورها جاززان، دایه مست) دوباره شکم درون‌کشیده‌ی زیبایش را دیدم و لب و لوجه‌ی آویزاتم لحظه‌ای نخست روی آن مکث کرد، و سپس روی

آن باسن کودکانه‌ای که در آن واپسین روز جاودانه‌ی لعنتی، پشت «صخره‌های صورتی»، بر جای دندان‌های به‌جامانده از کش شورتش بوسه زده بودم. آن بیست و پنج سالی که پس از آن زندگی کرده بودم تا اندازه‌ی یک نقطه‌ی تپنده کاهش یافت و ناپدید شد.

احساس می‌کنم شرح دقیق آن جرقه، آن لرز، آن فشار ناشی از هیجان شناخت او سخت‌ترین کار ممکن است. در همان یک لحظه‌ی درخشان که نگاهم روی کودک زانورده لغزید (چشم‌هایش پشت آن عینک آفتابی سیاه چشمک زد، خانم دکتر کوچکی که قرار بود همه‌ی دردهایم را درمان کند) و در لباس مبدل بزرگسالان از کنار او گذشتم (مرد جذاب و خوش‌قیافه‌ی گنده، مردی از دنیای سینما)، مکنده‌ی روحم هر ذره از زیبایی درخشان او را مکید، همه‌ی ذره‌هایی را که در همان یک آن با ذره‌ذره‌ی زیبایی عروس مرده‌ام سنجدیم. دمی بعد، او، البته این یکی تازه، لولیتا، لولیتای من، الگوی اولیه‌اش را کاملاً در سایه برد. همه‌ی آن چیزی که می‌خواهم روی آن تاکید کنم این است که کشف او پیامد ویرانگر آن روزهای عذاب‌آور گذشته در آن «قلمروی شاهزادگی‌ام در کنار دریا» بود. هر حادثه‌ای بین این دو حادثه فقط زنجیره‌ای از پایه‌ریزی‌های اشتباه، احمقانه و کورکورانه از لذت بود. شباهت‌ها آن قدر بود که دو نفر یکی شدند.

این را هم بگویم که به هیچ‌روی دچار توهم نیستم. قاضی‌هایم همه‌ی این‌ها را بازی مرد دیوانه‌ای در نمایشی احمقانه برداشت خواهند کرد، مردی با علاقه‌ی نفرت‌انگیز به میوه‌ی سبز، مهم نیست، دیگر برایم هیچ اهمیتی ندارد. فقط می‌دانم وقتی که من و زن هیز از پله‌های حیاط پایین می‌رفتیم و وارد باغ نفسگیرش می‌شدیم زانوهایم مثل عکسی روی آب می‌لرزید و لب‌هایم مثل ماسه‌ها بودند و...

خانم هیز گفت: «او لوی من است و این‌ها گل من.»

گفتم: «بله، بله، چه زیبا، زیبا، زیبا.»

سند شماره‌ی دو دفتر یادنگاشتی جیبی‌ست با جلد چرم مصنوعی سیاه که روی آن سال طلایی «۱۹۴۷» گوشه‌ی بالای چپ «en rescalier» حک شده بود. طوری از این محصول خوب کمپانی فلان فلان، ساخت بلنکتون ماساچوست، حرف می‌زنم که گویی همین‌جا جلوی من است. درواقع، پنج سال پیش نابود شد و چیزی از آن نماند، به‌جز ظاهر مختصرش، (با درود و احترام به حافظه‌ی تصویربردارم) قفنوس^۲ بی‌بال و پر نحیف.

اما ماجرا خیلی دقیق در خاطر من مانده است، چون به‌واقع دو بار آن را نوشته‌ام. نخست برای هر بخش روی «برگه‌های ماشین تحریر» با مداد یادداشت‌هایی نوشتم (بارها پاک کردم و از نو نوشتم) و سپس آن‌ها را خوب خلاصه کردم و با ریزترین و شیطانی‌ترین دست‌خطم در آن دفترچه‌ی سیاهی که گفتم بازنویسی کردم.

در نیوهمشایر، سی‌ام می را برای روزه‌داری (به‌منظور پیشگیری از حوادث طبیعی سخت) تعطیل می‌کنند، اما این روز در کارولینای شمالی و جنوبی تعطیل نیست. در همان روز، به‌دلیل همه‌گیر شدن نوعی ویروس آنفلوآنزای شکمی (حالا هر چه بود)، مدرسه‌ها را ناگزیر بستند و تا پایان تابستان باز نکردند. خواننده ممکن است داده‌های مربوط به آب و هوای سال ۱۹۴۷ را در روزنامه‌های رمزدیل بررسی کند. این اتفاق چند روز پس از جابه‌جایی من به خانه‌ی هیز رخ داد، و آن دفترچه‌ی یادداشتی که حالا می‌خواهم سرسری از روی آن بگذرم (مثل جاسوسی که پیامی را حفظ می‌کند و نوشته‌ی آن را قورت می‌دهد) دربرگیرنده‌ی بیشتر رویدادهای ماه ژوئن آن سال بود.

پنجشنبه. روزی بسیار گرم. از نقطه‌ی مناسبی (پنج‌ره‌ی حمام) دلورس را دیدم که زیر نور سبز کم‌رنگ پشت‌خانه سلانه سلانه راه می‌رفت و چیزهایی را از روی بند رخت‌ها برمی‌داشت. پیراهنی چهارخانه، شلوار جین آبی و کفش‌های کتانی پوشیده بود. هر حرکتی

که زیر سایه روشن‌های حیاط می‌کرد مرموزترین و حساس‌ترین تار وجود زیون مرا به صدا درمی‌آورد. پس از مدتی، روی پایین‌ترین پله‌ی ایوان پشتی، کنار من نشست و شروع کرد سنگریزه‌های میان دو پایش را جمع کردن، سنگریزه‌ها، خدای من، و سپس تکه‌ای از شیشه‌ی شیر پیچ‌خورده‌ای را که شیشه لب گره‌شده بود برداشت، و یکی‌یکی به سمت قوطی‌ای پرتاب کرد. دنگ. نمی‌توانی برای بار دوم بزنی، نمی‌توانی بزنی، تماشایش شکنجه بود، دنگ؛ آه، عالی‌ست: پوست برنزه و لطیف، بی‌هیچ لکی. خوردن بستنی باعث می‌شود جوش بزنی. روغن زیادی پوست که به چربی پوست معروف است پیاز مو را تغذیه می‌کند، ولی اگر فراوان تولید شود، سبب تحریک پوست شده و راه را برای عفونی شدن جوش‌ها باز می‌کند. اما نیمفت‌ها جوش نمی‌زنند، گرچه شکمشان را با غذاهای چرب و شیرین پر می‌کنند. خدایا، دیوانه‌کننده است، آن نقطه‌ی براق لرزان بالای گیجگاهش که کم‌کم به موی قهوه‌ای روشن می‌رسد؛ و آن استخوان کوچکی که روی مچ پای پودرزده‌اش می‌پیچد. «دختر مک‌کو؟ گینی مک‌کو؟ آدم وحشتناکی‌ست. و بدجنس. و چشم‌وگوش‌بسته و هالو. نزدیک بود از فلج اطفال بمیرد.» دنگ. کرک‌های براق تورمانند روی ساعدش. وقتی بلند شد که رخت‌های شسته را ببرد تو، توانستم از دور جای رنگ‌رفته‌ی شلوار جین لب‌برگشته‌اش را روی نشیمنگاهش بستایم. آن سمت چمن، خانم میز لوس با دوربینش، مثل درخت قلبی مرتاض‌ها، بزرگ شد و، پس از کمی جار و جنجال برای برگشتن رو به آفتاب و گلفن نگاه غمگین بالا و نگاه خوشحال پایین، با پرویی از منی که با چشم‌های نیم‌بسته به پله‌ها نگاه می‌کردم عکس گرفت، از هامبرت هوش‌لیافه.

جمعه. دیدمش که با دختر تیره‌رنگی به نام رز جایی می‌رفت. چرا راه‌های رفتنش، راه رفتن یک بچه، به‌راستی یک بچه‌ا، این‌گونه رسیده‌ا، لهریکم می‌کنند؟ بگذار تحلیلش کنم. کمی نوک پاهایش را رو به

تو می گذاشت. زیر زانویش در هر گام لق می زد و تا پایان گام این لقی کش می آمد. کمی هم پاهایش را روی زمین می کشید. بسیار بچه گانه، بی نهایت روسپی وار. هامبرت هامبرت هم با حرف زدن لاتی این کوچولو و صدای خشن بلندش بی نهایت احساساتی می شود. سپس از آن سوی پرچین رگبار حرف های گستاخانه و بی معنی اش را به رز شنیدم. صدایش چون آهنکی بالارونده در درونم می نواخت. مکث. «همین حالا باید بروم دختر.»

شنبه. (شاید آغازش کمی دستکاری شده) می دانم نوشتن در این دفترچه ی خاطرات روزانه دیوانگی ست، اما در من شور و شوق عجیبی ایجاد می کند که احساس می کنم باید ادامه اش بدهم؛ و شاید فقط یک همسر مهربان بتواند دست نوشته های مرا رمزگشایی کند. بگذار با اشک های سرازیر بگویم که امروز لوی من روی ایوان حمام آفتاب می گرفت، اما مادرش و زن دیگری یکسره آن دوروبر بودند. البته باید همان جا روی صندلی جنبان می نشستم و وانمود می کردم که دارم چیزی می خوانم. اما محض احتیاط از آن جا رفتم، چون می ترسیدم آن لرزش احمقانه ی منخره و رقت انگیزی که فلجم می کرد نگذارد حالت ساختگی عادی به خود بگیرم.

یکشنبه. موج گذرای گرما هنوز با ماست؛ وزش دلپذیرترین باد از غرب. این بار پیش از آمدن لو نقطه ی استراتژیکی را انتخاب کردم و با خرواری از روزنامه و پیپی نو روی صندلی جنبان ایوان نشستم. در کمال تاسف با مادرش آمد، هر دو با مایوی دوتکه ی سیاه، به نویی پیپ من. آن دخترک عزیزم، عمرم، لحظه ای کنار من ایستاد؛ بخش فکاهی روزنامه را می خواست، خیلی بوی آن یکی را می داد، بوی آن ریوبرایی را، اما شدیدتر، با اثری توفانی تر، بوی تند آتشی که بی درنگ مردانگی ام را به جنبش درآورد، ولی زود بخشی را که می خواست از دستم کشید و به سمت حصیر کنار مامان خوک آبی اش دوید. زیبای من روی شکمش دراز کشید و استخوان کمی بالازدهی

کف، کرک‌های روی خمیدگی ستون فقرات، برآمدگی کپل‌های کوچک زیر مایوی سیاه و ران‌های برنزه‌شده‌ی کودکانه‌اش را به من، به هزاران مردمک از کاسه بیرون‌زده‌ی نشسته در خون چشمانم، نشان می‌داد. دخترک کلاس هفتمی، آرام، از فکاهی عکس‌دار رنگی لذت می‌برد. او دوست‌داشتنی‌ترین نیمفت بود، نیمفتی که حتا پریاپوس^۲ سبز، قرمز و آبی نمی‌توانست در خیالش بگنجاناند. وقتی از لابه‌لای منشور رنگارنگ نورها می‌پاییدمش و با لب‌های خشک بر میل شهوانی‌ام تمرکز می‌کردم و زیر روزنامه‌ها آرام عقب و جلو می‌رفتم، احساس کردم اگر درست تمرکز کنم، همه‌ی دریافتم از او شاید آن قدر باشد که بی‌درنگ به خلسه و شادمانی‌ای که گدایی با قطعه نانی به آن می‌رسد دست یابم؛ اما، مثل برخی شکارچی‌ها که شکار جنبنده را به شکار بی‌جنب و جوش ترجیح می‌دهند، بر آن شدم که این دستیابی رقت‌بار را با جنب و جوش‌های جورواجور دخترانه‌ی او جور کنم، مثل وقتی که می‌کوشید میان کمرش را بخاراند و زیر بغل خال‌خالی‌اش نمایان می‌شد، اما هیز چاق ناگهان رو به من برگشت و اول کبریت خواست و سپس بحثی مثلاً جدی را درباره‌ی کتابی تقلبی از کلاهداری معروف شروع کرد و همه‌چیز را خراب کرد.

دوشنبه. خوش‌گذرانی کشدار. روزهای ماتم‌زده‌ام را در افسردگی و اندوه می‌گذرانم. قرار بود بعدازظهر (من و مادر هیز و دلورس) شسته و آراسته به گلس لیک برویم که بامداد صدف‌گون، ناگهان، خاکستری و ابرآلود شد و به ظهر که رسید باران گرفت و نرفتیم. برای همین، لمر ناراحت شد و الم‌شنگه‌ای به پا کرد.

میانگین سن بلوغ برای دخترها در نیویورک و شیکاگو سیزده سال و نه ماه اعلام شده. البته از بچه‌ای به بچه‌ی دیگر فرق می‌کند؛ در برخی از ده سالگی یا شاید کمی زودتر شروع می‌شود و در برخی حتا در هفده سالگی. وقتی هری ادگار مالک ویرجینیا شد، دخترک هنوز چهارده ساله هم نبود. به او ریاضی یا جبر درس می‌داد. می‌توانم

تجسمش کنم. ماه غسلشان را در پیترزبرگِ فلوریدا گذراندند. منظورم همان شاعری ست که یکی از شاگردهای موسیو هامبرت هامبرت در پاریس او را «موسیو پوپو»^۴ می خواند.

بنا به دیدگاه نویسنده‌هایی که درباره‌ی علاقه به روابط جنسی با کودکان می‌نویسند، من هم همه‌ی آن ویژگی‌هایی را که سبب می‌شود دختر بچه‌ها با مردی درآمیزند دارم: فکی خوش‌برش، دست‌هایی عضلانی، صدای کلفت خوش‌آهنگ و سینه‌ای فراخ. از آن گذشته، می‌گویند به بعضی از خواننده‌ها یا هنرپیشه‌هایی که لو هم عاشق آن‌هاست شبیهم.

سه‌شنبه. باران. سیل باران. ماما رفته خرید. لو؟ می‌دانستم جایی همین نزدیکی‌هاست. پس از کمی مانور پنهانی، او را در اتاق خواب مادرش دیدم. پیراهنی چارخانه پوشیده بود. پلک چپش را بالا کشیده بود و در آینه دنبال چیزی که توی چشمش افتاده بود می‌گشت. گرچه آن بوی نشئه‌کننده‌ی بدن آفتاب‌خورده‌اش را خیلی دوست دارم، فکر می‌کنم بهتر است گاهی یک بار سرش را بشوید. یک آن هر دویمان وارد حمام سبزرنگ و گرم آینه‌کاری شدیم. در یکی از آینه‌ها صورتمان به همراه سرشاخه‌های سپیدار سرکشیده به آسمان دیده می‌شد. نخست او را محکم از شانه‌هایش گرفتم و سپس نرم از دو گیجگاهش، و به سمت خودم برگرداندمش. لولیتا گفت: «درست این‌جاست. هنوز احساسش می‌کنم.»

«زن روستایی سوئسی آن را با نوک زبانش درمی‌آورد.»

«یعنی لیس می‌زند و بیرونش می‌کشد؟»

نوک زبانش را درآوردم و گفتم: «آیه. امتحان کن؟»

گفت: «باشد.» آرام نوک لوزان زبانش را روی کره‌ی غلتان و شور چشمش فشار دادم. چند بار مژه زد و گفت: «خوب شد، خوب خوب. در آمد.»

«حالا آن یکی چشم.»

«دیوانه!» و آمد بگوید «توی این که چیزی...» لب‌های غنچه‌ی مرا دید که به سمت چشم دیگرش می‌رود. پس تن داد و گفت: «باشد» و هام ناکام روی صورت گرم آفتاب‌سوخته و بالاگرفته‌ی او خم شد و دهانش را بر پلک لرزان او چسباند. با این کار لولیتا خندید و مرا آرام پس زد و از حمام بیرون رفت. ناگهان تمام تنم قلب شد و به تپش افتاد. هرگز در زندگی‌ام ایمن‌طور نشده بودم، حتا وقتی آن معشوقه‌کودک فرانسوی‌ام را نوازش می‌کردم... هرگز...

شب. هیچ‌گاه چنین رنجی نکشیده بودم. دلم می‌خواهد چهره‌اش را وصف کنم، رفتار و کردارش را، اما نمی‌توانم، زیرا وقتی این دوروبر است میل و کشم به او کورم می‌کند. لعنتی، عادت ندارم نزدیک نیمفت‌ها باشم. اگر چشم‌هایم را ببندم، می‌بینمش، ولی فقط بخش بی‌حرکتی از او را، صحنه‌ی صامت سینمایی، بخش دوست‌داشتنی رودگذر، مثلاً نشسته، یک زانو را زیر دامن کوتاهش تا زده و بند کفشش را می‌بندد. «دلورس هیز، *me montrez pas vos zambes* (صدای مادر لولیتاست که فکر می‌کند زبان فرانسه بلد است و از او می‌خواهد که ران‌هایش را به نمایش نگذارد).

شعری از من. شعری موزون درباره‌ی مژگان سیاه دودی‌اش، چشم‌های خاکستری کمرنگ و خیره‌اش، پنج کک‌مک نابرابر روی بینی گونا و کرک‌های قهوه‌ای روی دست و پایش! اما پاره‌اش کردم و امروز چیزی از آن در خاطرم نمانده. حالا شاید فقط بتوانم ویژگی‌های او را با تکراری‌ترین واژه‌ها (از دفتر خاطرات بازنوخته‌شده) این‌گونه بر لثرم: موهایش قهوه‌ای مایل به قرمز است، لب‌ها به قرمزی لب‌های ایهان مکیده، لب پایینی گوشتی و خوشگل... آه، ای کاش نویسنده‌ای را می‌یافتم که می‌توانست قیافه‌ی برهنه‌ی او را از زاویه‌ی دیدی برهنه ببیند! اما چه‌کار کنم که هامبرت هامبرت استخوان‌دار و درازم، با سینه‌ی پر مو و ابروی کلفت سیاه، لهجه‌ی غریب و گودالی پر از دندان‌های نیمه‌پوسیده‌ی هیولایی پشت لبخند ملایم پسرانه. او هم

دخترک ظریفِ رمانی زنانه‌نویس نبود. چیزی که مرا دیوانه می‌کند سرشت دوگانه‌ی این نیمفت است و شاید بشود گفت همه‌ی نیمفت‌ها، ترکیبی از ظرافت کودگانه‌ی خیال‌انگیز با هرزگی توجیه‌ناپذیر، متأثر از تصاویر و آگهی‌های زنانه‌ی روزنامه‌ها، اثر گرفته از قرمزی رنگ‌باخته‌ی چهره‌ی پیشخدمت‌های نوجوان اروپا (دخترکانی که بوی پودر گل مینا و بوی عرق می‌دهند) و متأثر از روسپی‌های بسیار جوانی که در روسپی‌خانه‌ها خودشان را مثل بچه‌ها درست می‌کنند؛ و باز همه‌ی این‌ها ترکیب می‌شود با تُردی بی‌لک و زیبایی که از دل گُل و گِل می‌تراود، از دل برگ و مرگ، آه خدایا، خدایا. و از همه یگانه‌تر این است که او، لولیتا، لولیتای من، میل شهوانی باستانی این نگارنده را به خود اختصاص داده است.

چهارشنبه. «بین، مادر را وادار کن که فردا من و تو را به گلس لیگمان ببرد.» این‌ها واژه به واژه حرف‌های آن نگار دوازده ساله بود که هنگام آمدن من به ایوان و رفتن او به داخل ساختمان با صدایی خواستی زیر گوشم نجوا کرد. بازتاب آفتاب عصر مثل مروارید سفید و روشن، مثل سرنیزه‌های بی‌شمار رنگین‌کمان، روی ماشین فورباغه‌ای می‌لرزید. برگ‌های نارون تنومندی سایه‌ی دلپذیری بر تخته‌کوب دیوار خانه انداخته بودند. هر دو درخت سپیدار می‌لرزیدند. صدای رفت و آمد ماشین‌هایی از دوردست به گوش می‌رسید؛ بچه‌ای داشت یکی را صدا می‌کرد: «نانسی، نانسی!» و لولیتا نوار کارمن کوچولوی محبوبش را که من ارکستر کوتوله‌ها می‌نامیدم و او فین‌فین‌کنان شوخی ریشخندآمیزم را مسخره می‌کرد توی ضبط گذاشته بود.

پنجشنبه. دیشب من و زن هیز و لولیتا روی ایوان نشسته بودیم. بخار گرمی در تاریکی شهوانی عمق می‌گرفت. هیز پیر فیلمی را که یکی از روزهای زمستان با لولیتا دیده بود مفصل توضیح داد. داستان مشت‌زنی بود که در اوج بدبختی با کشیش پیری دیدار کرده بود. اتفاقاً کشیش هم در جوانی‌اش مشت‌زن بوده و هنوز هم می‌توانست

گناهکاری را ناکار کند. روی زمین، روی تشکچه‌ی نرمی، کنار هم نشسته بودیم (به‌واقع لولیتا خودش را میان ما فرو کرده بود، سوگلی). نوبت من که شد، از سفر خوش و ماجراجویانه‌ای که به قطب شمال داشتم گفتم و سپس از داستانی ساختگی؛ از هفت تیری که نیروی تخیلم به دستم داد و به سمت خرسی شلیک کردم. خرس فریاد کشید: «آه.» در تمام این مدت به‌واقع حواسم جمع لولیتا بود که کنارم نشسته بود و من همان‌طور که حرف می‌زدم از آن تاریکی مهربان که جنبش اندامم را نامرئی می‌کرد بهره می‌جستم و دست‌هایم را طوری تکان می‌دادم که به دست و شانه‌ی لولیتا و عروسک پشمی‌اش می‌خورد، عروسکی که دخترک ضمن بازی یکریز به ران‌هایم فرو می‌کرد. سرانجام، وقتی عزیز پرتب‌وتابم را در تارهای تنیده‌ی نوازش‌های فضایی‌ام گرفتار کردم، به خود اجازه دادم که پای برهنه‌اش را تا سچ پای پوشیده با کرک‌های سیخ‌شده نوازش کنم، و هم‌زمان به لطیفه‌ی هودم بخندم و لرزه به اندامم بیندازم تا لرزش واقعی‌ام را پنهان کنم. یکی دو بار هم جدی، ولی تند، پوزه‌ام را به صورت او مالیدم و با این کار لحظه‌ای گرمای موهایش را روی لب‌هایم احساس کردم. هم‌زمان دستی به سر عروسکش مالیدم. او هم خیلی وول می‌خورد، آن‌قدر که سرانجام مادرش با خشم از او خواست آرام بگیرد و عروسکش را به دل لاریکی پرتاب کرد. من هم خندیدم و طوری از روی پای لولیتا به سمت هیز خم شدم که توانستم دستم را از زیر پیراهن پسرانه‌ی نیم‌مفتم به روی کمر لاغرش بخزانم و پوستش را لمس کنم.

اما می‌دانستم که این کارها بی‌فایده است و دیگر از آن همه میل عالم بد شده بود و احساس می‌کردم لباسم بدجوری برای تنم تنگ شده. از این روی، وقتی مادرش در آن تاریکی با خونسردی اعلام کرد: «نظر ما حالا دیگر وقتش رسیده که لو برود بخوابد، کم و بیش عمو به حال شدم. لولیتا گفت: «و به نظر من تو خیلی بدجنسی.» و من گفتم: «این هم یعنی فردا پیک‌نیک در کنار نیست.» لولیتا

جواب داد: «این جا کشوری آزاد است.» وقتی لو با روحیه‌ی برانکسی از آن جا رفت، به خاطر بی‌حالی و سستی بسیار همان جا نشستم تا هیز سیگار دهمش را کشید و از دست لو گله کرد.

راستش را بخواهی، حتی در یک سالگی هم ناسازگار بود. اسباب‌بازی‌هایش را از توی گهواره پایین می‌انداخت تا مادر بیچاره‌اش یکریز جمعشان کند، بچه‌ی نناس! حالا هنوز هم، در این سن، آتشپاره است. تنها چیزی که می‌خواهد ورجه‌ورجه کردن و قر و واقر و با این و آن رقصیدن است. نمره‌هایش خیلی بد بود ولی تو مدرسه‌ی تازه‌اش بهتر از مدرسه‌ی پسکی شد (پسکی محل قبلی زندگی‌شان در یکی از ایالت‌های غرب میانه بود. خانه‌ی رمزدیل خانه‌ی مادرش شهر مرحومش بود و کمتر از دو سال پیش به این خانه نقل مکان کرده بودند).

«چرا آن‌جا ناراحت بودی؟»

«آه... من بیچاره باید می‌دانستم، چون خودم هم تو بچگی همین تجربه را داشتم: پسرها هیچ آدم را می‌پيچانند، با چند کتاب توی سینه‌ات می‌کوبند، موهایت را می‌کشند، به پستان‌هایت می‌زنند، طوری که درد می‌آید، دامن آدم را بالا می‌زنند. درست است که زمان رشد تغییرات خلقی هم کم نیست، اما لو بزرگش می‌کند. بچه‌ای مست‌آخمر و ناسازگار. پررو و نافرمان. مثل این‌که سر کلاس نوک خودکارش را به باسن ویولا، آن دختر ایتالیایی، فرو کرده. می‌دانی، موسیو، دلم چه می‌خواهد؟ دوست دارم از شما خواهش کنم که اگر پاییز هنوز این‌جا بودید، در انجام تکالیفش کمکش کنید. به نظرم شما همه‌چیز بلدید، جغرافی، ریاضی، فرانسه.»

موسیو پاسخ داد: «بله، همه‌چیز.»

هیز، بی‌درنگ، پرسید: «یعنی این‌جا خواهید بود؟»

دلم می‌خواست فریاد بزنم و بگویم فقط اگر بتوانم گاهگاهی امی، شاگرد نافرمانم را ناز و نوازش کنم، تا ابد می‌مانم. اما باید در برابر او هوشیار و محتاط رفتار می‌کردم. بنابراین، فقط ناله‌ای سر دادم و

دست‌ها و پاهایم را ناهمزمان (le mot juste)^۵ کشیدم و زود به اتاقم رفتم. اما زن آشکارا هنوز نمی‌پذیرفت که روز به پایان آمده و می‌خواست باز هم با هم بنشینیم. دیگر توی تختخواب سردم دراز کشیده بودم و دست‌هایم را که روح بوی لولیتا را در خود داشتند روی صورتم فشار می‌دادم که صدای صاحبخانه‌ی خستگی‌ناپذیرم را شنیدم؛ یواش به سمت در اتاقم می‌آمد و آهسته می‌پرسید فقط می‌خواهم بدانم مجله‌ی گلنر اند کالپ را که چند روز پیش قرض گرفته بودید تمام کردید؟ لو از اتاقش داد زد که «پیش من است.» این خانه برای خودش کتابخانه‌ای است که کتاب قرض می‌دهد، خدا رحم کند.

جمعه. نمی‌دانم اگر در کتابم این بیت شعر (چاک قرمز روشن)^۶ از رونسار یا این دو بیت شعر (تپه‌ی کوچکی پوشیده از کرک‌های نازک/ تزئین شده با فیله‌ی قرمزی در میان)^۷ از رمی بلو را واگویه کنم، ناشرهای درس خوانده‌ام چه خواهند گفت. اگر بیش از این در این خانه و زیر فشار توان‌فرسای این وسوسه‌ها و در کنار عزیزم، نازنینم، همرم، عروسم، بمانم، دوباره دیوانه خواهم شد. آیا هنوز مادر طبیعت راز بلوغ را در دامن او گذاشته؟ احساس ورم کردن. نفرین ایرلندی. اسقف افتاده. مادر بزرگش آمده.^۸ «مستر یوتروس»^۹ (این عبارت را از مجله‌ای دخترانه نقل می‌کنم) شروع می‌کند به ساختن دیوار نرم و کلفتی که روی آن ممکن است بچه‌ای خوابانده شود. مرد دیوانه‌ی کوچک‌تری درون سلولی نرم.

اگر زمانی، از روی اتفاق، کسی را بگشتم... روی «اگر» تاکید می‌کنم، چیزی که به این کار وادارم کرده باید به مراتب جدی‌تر از آنی باشد که آن زمان مرا به کشتن والریا وامی‌داشت. روی این نیز تاکید می‌کنم که آن زمان بی‌عرضه بودم. اگر روزی مرا نقره‌داغ کنید تا بمیرم، «با» داشته باشید که فقط حمله‌ای از جنون می‌تواند چنین انرژی‌ای «ب» بدهد که این‌گونه بی‌رحم شوم (شاید در همه‌ی این پاراگراف «ب» برده شده). گاهی در خواب دست به کشتن می‌زنم. اما می‌دانید

چه اتفاقی می‌افتد؟ مثلاً هفت تیر را بلند می‌کنم. رو به دشمن مورد نظر هدف می‌گیرم. آه، ماشه را هم به‌واقع می‌کشم، اما تیرها یکی پس از دیگری، سرب‌زیر، از دهانه‌ی لوله روی زمین می‌ریزند. در آن خواب‌ها تنها اندیشه‌ام مخفی کردن شکست افتضاحم از دشمنی‌ست که هر آن آزرده‌تر می‌شود.

امشب، سر شام (درست لحظه‌ای که آمدم به‌شوخی درباره‌ی سیبیل مدل مسواکی خوشگلی که هنوز جدی برای گذاشتنش تصمیم نگرفته بودم توضیح دهم)، گریه‌ی پیر، مادرانه و کمی مسخره، زیرچشمی به لو نگاه کرد و به من گفت: «اگر طرف واقعاً خل نشده، بهتر است فکر این مدل سیبیل را از سر بیرون کند.» لو بی‌درنگ بشقاب ماهی پخته‌اش را طوری پس کشید که به‌جز لیوان شیرش همه‌چیز را روی میز برگرداند و از اتاق ناهارخوری بیرون پرید. هیز پرسید: «اگر لو به‌خاطر این رفتارش عذرخواهی کند، شما هم فردا با ما به گل‌س لیک تشریف می‌آورید تا کمی شنا کنیم؟»

بعد از شام، از غارهای لرزانی که دو هم‌اورد در آن‌ها معرکه گرفته بودند صدای هولناک بسته شدن درها و سروصداهای دیگر شنیده می‌شد. لولیتا عذرخواهی نکرد. پس برنامه‌ی دریاچه لغو شد. شاید واقعاً خوش می‌گذشت.

شنبه. چند روزی‌ست که وقتی توی اتاقم می‌نشینم و می‌نویسم در را نیمه‌باز می‌گذارم؛ اما فقط امروز شکارم به دام افتاد. لو بی‌آن‌که مرا صدا کند وارد اتاق شد و برای پنهان کردن شرمش از این ورود سرزده مدتی وول خورد، پاهایش را تاب‌تاب به زمین کوبید، ورق‌ها را زیر و رو کرد و سپس با علاقه از خطِ خوش نوشته‌های کابوس‌وارم تعریف کرد. آه، نه... مکث میان دو پاراگراف حاصل خوش‌خطی یک خوشنویس نبود؛ حروف رمز وحشتناکی از هرزگی ویرانگر بود (که او نمی‌توانست رمزشان را بگشاید). وقتی حلقه‌های قهوه‌ای موهایش را روی میز کارم خم کرد، هامبرتِ هار دستش را با تقلیدی شرم‌آور از

مثلاً خویشاوندی نزدیک دور بازوی او گذاشت و وانمود کرد که هنوز دارد کاغذ توی دست لو را از فاصله‌ی نزدیک می‌خواند. مهمان بی‌گناه کوچولوی من آرام به حالت نیمه‌نشسته روی زانویم نشست. نیم‌رخ ستودنی، دهان نیمه‌باز و موی گرمش در سه اینچی دندان نیش برهنه‌ام بود؛ و گرمای پاهایش را از روی لباس پسرانه‌ی خشنش احساس می‌کردم. یک آن و ناگهان فهمیدم که می‌توانم بی‌آن‌که تنبیه شوم گلوش یا افروزی دهانش را ببوسم. یقین داشتم که او این اجازه را به من می‌دهد و حتا به گونه‌ای که هالیوود می‌آموزد چشم‌هایش را هم می‌بندد. مثل لیسیدن بستنی با خامه‌ی شکلاتی روی آن. به‌واقع، چیزی نامعمول‌تر از آن نبود. نمی‌توانم به خواننده‌ام (که در این لحظه شاید دیگر ابروهایش را تا پشت سر کچلش بالا کشیده) بگویم که از کجا فهمیدم. شاید گوش می‌مونی‌ام ناخودآگاه تغییر کوچکی را در آهنگ صدای نفس او احساس کرده بود، چون حالا دیگر به نوشته‌های خرچنگ‌قورباغه‌ی من نگاه نمی‌کرد، بلکه با کنجکاوی و خویشتن‌داری منتظر بود. آه، نیم‌فت پاک و زلال من! منتظر بود که مستاجر افسونگرش کاری را که تشنه‌ی انجام دادنش بود انجام دهد. به گمان من، از نظر یک کودک مدرن، یک خواننده‌ی بی‌ار مشتاق مجله‌های لپلم یا آدم زیردستی در تماشای نمای نزدیک آهسته، چندان هم عجیب به‌اند که مرد بزرگال خوش‌قیافه‌ی توانمندی... دیگر دیر شد.

خانه، ناگهان، با صدای لوئیز و راج به لرزه درآمد. خانم هیز تازه وارد خانه شده بود و لوئیز داشت از مرده‌ی چیزی که او و لزی نامسون در زیرزمین دیده بودند برای هیز حرف می‌زد. لولیتا کوچولو هم کسی نبود که از چنین داستانی به‌آسانی بگذرد.

پکشبه. پر از تغییر، بدخلق، خوش‌خلق، بدرفتار، باوقار با جست و مهرهای زنده‌ی کودکانه، جانگداز و خواستنی، از فرق سر تا ناخن پا امالاً نه‌وانگلتندی، مناسب قلم نویسنده‌های زن)، از پایون سیاهش و «سهال مرهایش گرفته تا علامت کوچک روی ماهیچه‌ی ساق پایش،

دو اینچ بالای جوراب سفید زبرش (جای ضربه‌ی کفش اسکیت در پسکی). با مادرش برای جشن تولدی، چیزی، به خانگی خانم همیلتون رفت. با دامن بلند و فراق کسانی شطرنجی. از همین حالا به نظر چلچله‌های کوچکش خوب شکل گرفته. سوگلی زودرس!

دوشنبه. صبحی بارانی. «از آن صبح‌های ملایم خاکستری...» پشت پیژامه‌ی سفیدم طرح گل یاس دارد. خودم هم مثل یکی از آن عنکبوت‌های ورم‌کرده‌ی رنگ‌پریده‌ی باغ‌های قدیمی‌ام که میان تار درخشانم نشسته‌ام و هر آن به این تار و آن تار ضربه‌ای می‌زنم و تکانشان می‌دهم. تارهایم در سرتاسر خانه تنیده شده و مثل جادوگری نیرنگ‌باز از همین نقطه به همه‌ی صدهای خانه گوش می‌دهم. آیا الان لو توی اتاقش است؟ آرام ابریشم تارم را می‌کشم. نه، نیست. می‌شنوم که لوله‌ی دستمال کاغذی دستشویی می‌چرخد و صدای ناپیوسته‌ای می‌دهد؛ ولی تار و ریمان گسترده‌ام صدای پایبی از دستشویی به سمت اتاقش ثبت نمی‌کند. آیا هنوز هم دارد دندان‌هایش را مسواک می‌زند؟ (تنها کار بهداشتی‌ای که لو واقعاً با میل انجام می‌دهد). نه. در دستشویی همین حالا بسته شد. پس باید در جای دیگر خانه شکار خوشرنگ و زیبایم را حس کنم. بهتر است تاری از ابریشم به پایین پله‌ها بکشم. خشنود از این هوشیاری‌ام، می‌فهمم که توی آشپزخانه نیست و در یخچال را نمی‌کوبد یا فریاد گوشخراشی بر سر مامای منفورش (که به گمانم دارد از سومین گفت‌وگوی تلفنی آهسته و آرام‌بخشش لذت می‌برد) نمی‌کشد. بسیار خوب، بهتر است به جست‌وجوی پنهانی‌مان ادامه دهیم و امیدوار باشیم. مثل نور به سمت ایوان سُر می‌خورم و می‌بینم که رادیو خاموش است (ماما هنوز دارد خیلی آرام با خانم چت‌فیلد یا خانم همیلتون حرف می‌زند، سرخ شده، لبخند می‌زند و با دست آزادش جلوی دهنی گوش‌ی را گرفته، گویی دارد شایعه‌ی سرگرم‌کننده‌ای را حاشا می‌کند، هو، چو، موسیو... صدایش را پایین می‌آورد، کاری که هنگام گفت‌وگوی رودررو هرگز

نمی‌کند، خانم رک و بی‌پرده). پس نیمفت من اصلاً توی خانه نیست! رفته! آن چیزی که تصور می‌کردم که توری منشور نورشکن است تار عنکبوت قدیمی خاک‌گرفته از آب درآمد، خانه خالی‌ست، مرده است؛ اما ناگهان صدای هریر شیرین و آهسته‌ی خنده‌ی لولیتا را از میان در نیمه‌باز شنیدم: «به مادر نگویی که من همه‌ی سوسیس شما را خوردم.» وقتی از اتاق بیرون دویدم، رفته بود. لولیتا، کجایی؟ سینی صبحانه‌ای که خانم صاحبخانه خیلی خوب آماده کرده بود آن‌جا بود. لولا، لولیتا!

سه‌شنبه. دوباره ابرها مزاحم رفتن به آن دریاچه‌ی دست‌نیافتنی شدند. آیا سرنوشت دسیسه می‌پرورد؟ دیروز، روبه‌روی آینه شورت نوی شنایم را امتحان کردم.

چهارشنبه. بعدازظهر، هیز (با کفش‌های مناسب و لباس دست‌دوز) آمد و گفت که با ماشین می‌رود مرکز شهر تا برای دوست دوستش هدیه‌ای بخرد و خواست که اگر ممکن است من هم با او بروم، چون سلیقه‌ی خیلی خوبی در انتخاب پارچه و عطر دارم. سپس زیر لب گفت: «می‌خواهم عطر و سوسه‌انگیز مورد علاقه‌ی خودت را انتخاب کنی.» هابرتی که در کار فروش عطر است چه کار می‌توانست بکند؟ مرا میان ماشینش و ایوان جلوی خانه گیر انداخته بود و وقتی هیکل گنده‌ام را به‌زحمت باریک کردم تا به درون خانه بخزم (و هنوز با ناامیدی دنبال راه فرار می‌گشتم) گفت: «عجله کن.» ماشین را روشن کرد و وقتی به کامیونی که برای دوشیزه‌ی پسر و زمین‌گیر خانه‌ی روبه‌روی صندلی چرخدار آورده بود و حالا داشت به‌سختی دور می‌زد محترمانه فحش می‌داد صدای تیز لولیتایم از پنجره‌ی ایوان بلند شد. «آه، که می‌شود! شما دو تا! کجا دارید می‌روید؟ من هم می‌آیم! صبر کنید!» هیز واق زد که «محلش نگذار» و همزمان موتور را خاموش کرد. «بهاره راننده‌ی نازنین من نفهمید که لولیتا به یک آن خودش را به ماشین رساند و حالا داشت دستگیره‌ی در سمت مرا می‌کشید. وقتی

او را دید، گفت: «این یکی را دیگر نمی‌شود تحمل کرد.» اما لو سوار شده بود و از خوشحالی می‌لرزید و به من می‌گفت: «یک کم باسنت را بکش عقب. با توأم!» هیز از گوشه‌ی چشم به من نیم‌نگاهی کرد و به این امید که الان لوی پررو را از ماشین بیرون می‌اندازم داد زد: «لو!» همان‌طور که ماشین جلو پرید و لو به عقب پرت شد و هم‌زمان من نیز به عقب پرت شدم، لو (برای چندمین بار) گفت: «دیدی من هم آمدم!» و هیز که با خشم روی دنده‌ی دو می‌گذاشت گفت: «این را دیگر نمی‌شود تحمل کرد که یک بچه این‌قدر بدرفتار باشد و تا این اندازه سمج، آن هم وقتی می‌داند که نمی‌خواهیم بیاید و به‌جایش باید برود حمام.»

بند انگشتانم روی شلوار جین آبی بچه بود. متوجه شدم که پابرهنه است و روی ناخن‌های پاهایش نقطه‌هایی از لاک قرمز آلبالویی مانده و دور انگشت شست پایش چسب کاغذی زده. آه، خدایا، حالا چطور می‌شود این پای نازک استخوان بلند انگشت میمونی را نبوسید! بی آن‌که ندیمه‌مان ببیند، ناگهان دستش توی دستم سر خورد. در تمام راه تا خود فروشگاه آن پنجه‌ی کوچک داغ را در میان انگشتانم نگه داشتم، نوازیدم و فشار دادم. پره‌های دماغ مازلینی^{۱۱} راننده که حالا دیگر گرم‌پودرش ریخته بود با پاک شده بود برق می‌زد، و خودش هم سخنرانی یک نفره‌ی معرکه‌ای درباره‌ی رفت و آمد ماشین‌ها اجرا می‌کرد و از نیمرخ لبخند می‌زد، از نیمرخ لب و لوچه برمی‌چید و از نیمرخ به مژه‌های نقاشی‌شده‌اش دست می‌زد، و من در تمام این مدت دعا می‌کردم که هرگز به آن فروشگاه نرسیم... ولی رسیدیم.

حرف دیگری ندارم که گزارش بدهم، به‌جز این‌که، نخست، در راه برگشت به خانه، هیز بزرگ هیز کوچک را روی صندلی پشت نشاندد، و بعد خانم تصمیم گرفت که انتخاب هامبرت را برای خودش و زدد به پشت گوش‌های خوش‌ریختش نگه دارد.

پنجشنبه. آغاز ماه گرم با تگرگ و تندباد همراه شد. امروز لای دانش‌نامه‌ی جوانان کاغذروغنی‌ای پیدا کردم که بچه‌ای کوشیده بوا

روی آن نقشه‌ی آمریکا را روپرداری کند و پشت آن کاغذ، روبه‌روی
نمای کلی نقشه‌ی فلوریدا و خلیج مکزیک، فهرست تایپ‌شده‌ای از نام
(بی‌شک) هم‌کلاس‌های لو در مدرسه‌ی رمزدیل بود. شعری بود که
خیلی زود از بر شدم.

انجل، گریس

آستین، فلوید

بیل، جک

بیل، مری

باک، دنیل

بایرن، مارگریت

کمبل، الس

کارماین، رز

چت‌فیلد، فیلیس

کلارک، گوردون

کون، جان

کون، مری‌بین

هانکن، والتر

فالتر، تد

هنری‌زیا، استلا

فلش‌من، ایروینگ

فاکس، جورج

گلپو، می‌بل

گودیل، دونالد

گرین، لوسیندا

همپلتون، مری رز

هیر، دلورس

هانگ، رزلین

نایت، کنث
 مک کو، ویرجینیا
 مک کریستال، ویوی یین
 مک فیت، آبری
 میراندا، انتونی
 میراندا، ویولا
 رزاتو، امیل
 شننکر، لینا
 اسکات، دونالد
 شریدن، اگنس
 شروا، اولگ
 اسمیت، هیزل
 تالبوت، ادگار
 تالبوت، ادوین
 وین، لال
 ویلیامز، رالف
 ویندمولر، لوئیز

یک شعر، یک شعر واقعی! وقتی اسم «هیز، دلورس» را در سایه‌ی
 نام‌های خاص کشف کردم، چقدر برایم عجیب و شیرین بود، با در
 محافظ شخصی از رز، شاهزاده‌ای افسانه‌ای میان دو ساق‌دوش. دلم
 می‌خواهد آن لرزی را که دیدن این اسم در میان اسم‌های دیگر به
 تیره‌ی پشتم داد برایتان تحلیل کنم. چه چیزی چنان مرا به هیجان
 می‌آورد که نزدیک است اشک‌هایم سرازیر شوند، اشک‌های فراوان و
 داغ و درمانندی که شاعران و عاشقان می‌ریزند؟ به‌راستی چه چیزی؟
 آخر علت هیجان من از دیدن این اسم ناشناس عزیز در پی آن نقاشی
 رسمی‌اش («دلورس») و آن جابه‌جایی نامانوس نام و نام خانوادگی،
 به یک جفت دستکش نو یا رخ‌پوش نو می‌ماند، چیست؟ آره!

«رخپوش» واژه‌ی کلیدی نیست؟ آیا به این دلیل است که همیشه لذتی در رازهای پیچیده و ناشفاف نهفته و رخپوشی آویخته که تو به تنهایی برگزیده شده‌ای تا از پس آن گوشت و پوست و چشمی را که به تو لبخند می‌زند ببینی؟ یا آیا به این دلیل است که می‌توانم همه‌ی هم‌کلاس‌های دوروبر عزیز اندوهگین و گرفته‌ام را مجسم کنم: گریس و خوش‌های رسیده‌اش؛ گینسی و پاهای سستش؛ گوردون، جلق‌زن سرکش؛ دانکن، دلقک بدبو؛ اگنس ناخن‌خور؛ ویولا، با جوش‌های سرمیاه و پستان‌هایی که بالا و پایین می‌پرند؛ رازلین زیبا؛ مری رز تیره‌پوست؛ استلای دوست‌داشتنی که به غریبه‌ها اجازه داده به او دست بزنند؛ رالف، قلدر دزد؛ ایروینگ، که برایش بسی متاسف‌ام؟ و او که در میان همه‌ی نام‌ها گم شده، با مدادی به دندان جویده، منفور معلم‌ها و مجذوب نگاه پسرها که بر مو و گردن او خیره مانده، لولیتای من.

جمعه. آرزو می‌کنم فاجعه‌ای وحشتناک رخ دهد، چیزی مثل زلزله، انفجاری بزرگ. مادرش یکریز و طولانی با همه می‌رود و مایل‌ها از خانه دور می‌شود. لولیتا در آغوش من اشک می‌ریزد و من، مردی اسوده‌خاطر، سرخوش در میان این خرابه‌ها.^{۱۲} شگفتی او، توضیح‌های من، دلیل و برهان‌هایم، نالیدن‌هایم. خیال‌بافی‌های بیهوده و احمقانه! یک هامبرت شجاع ممکن بود با او نفرت‌انگیزترین بازی‌ها را بکند (مثلاً، در روزی مانند دیروز که دخترک دوباره به اتاقم آمد تا نقاشی‌هایم را تطایم دهد، کاردستی‌های مدرسه)؛ شاید آن هامبرت به او رشوه‌ای می‌داد و سپس فرار می‌کرد. شاید مردی ساده‌تر و اهل عمل‌تر جدی از هابگرین‌های سوداگرانه‌ی گوناگون بهره می‌برد، به‌ویژه اگر می‌دانست که هابگرین‌ها به من که نمی‌دانم. به‌رغم ظاهر مردانه‌ام، به‌شدت ترسو و دردمندم روح رمانتیکم حتی با اندیشیدن به انجام کاری ناپسند و ناپسند به لرز و وحشت می‌افتد. آن هیولا‌های هرزه‌ی سواحل. «اما هابگرین، برو!»^{۱۳} آنابل روی یک پا می‌پرد تا پایش را توی شلوارکش بگذارد. و من دریازده در دریایی پرتلاطم می‌کوشم او را ببینم.

همان روز. دیروقت، خیلی دیر. چراغم را روشن کردم تا خوابی را که دیده‌ام یادداشت کنم. البته خوابم پیش‌زمینه‌ای داشت. سر شام، هیز از روی محبت اعلام کرد حالا که اداره‌ی هواشناسی قول داده پایان هفته‌ای آفتابی داشته باشیم روز یکشنبه، بعد از کلیسا، می‌رویم دریاچه. پیش از خواب، روی تخت‌خوابم دراز کشیدم و غرق در دریای اندیشه‌های عاشقانه نقشه می‌کشیدم که چطور می‌شود از پیک‌نیک روز یکشنبه سود برد. می‌دانستم که مادر هیز از این که دلبندم به من محبت می‌کند بیزار است. بنابراین، روز سفر به دریاچه را طوری برنامه‌ریزی کردم که مادر را خوشحال کنم. تنها با او حرف بزنم، اما در لحظه‌ای مناسب هم بگویم ساعت یا عینک آفتابی‌ام را توی فضای باز میان جنگل دوردست جا گذاشته‌ام و با نیم‌فتم به جنگل بزنم. واقعیت در این برهه پس‌نشینی کرد و به رویا بدل شد، و سفر اکتشافی به دریاچه به هرزگی کشید و لولیتای شاد، فاسد و شاکی به‌گونه‌ای عجیب و آگاهانه دست به رفتاری زد که عقل می‌دانست که او هرگز چنین کاری نمی‌کند. ساعت سه صبح، فرص خوابی خوردم و فوری خوابی دیدم که دنباله‌ی این رویاها نبود ولی هجوی از آن‌ها بود. دریاچه‌ای که هرگز ندیده بودم، به‌نوعی معنی‌دار و واضح پیش رویم هویدا شد: بستری بود از یخ زمردی که رویش لعابی شیشه‌ای زده باشند. اسکیمویی آبله‌رو با تلاشی بیهوده سعی می‌کرد آن را با کلنگ بشکند. به‌رغم آن‌که دریاچه یخ زده بود، روی ساحل شنی‌اش میموزاها و خرزهره‌های وارداتی گل داده بودند. به‌یقین دکتر بلانش شوارتزمان برای افزودن چنین خواب شهبانی‌ای به پرونده‌هایش یک کیف پر از شیلینگ به من می‌پرداخت. متأسفانه، بقیه‌اش پراکنده و قاطی بود. هیز بزرگ و هیز کوچک دور دریاچه اسب‌سواری می‌کردند و پس از آن‌ها من هم از روی وظیفه‌شناسی سوار اسب شدم و بالا و پایین رفتم، به پاهایم قوس دادم و از هم بازشان کردم، گرچه به‌واقع هیچ اسبی میانشان نبود، فقط هوای سبک بود، یکی از آن اشتباه‌هایی که در ذهن

پیشانی خیال خواب رخ می دهد.

شنبه. قلبم هنوز به دیواره‌ی سینه‌ام می کوبد. هنوز هم از یادآوری کار خجالت‌آورم به خود می پیچم و آهسته ناله می کنم.

نمای پشت. نگاهم گذرا به پوست شفاف کمرش، میان نیم تنه و شلوارک ورزشی سفیدش، افتاد. روی لبه‌ی پنجره خم شده بود و برگ‌های درخت سپیدار پشت پنجره را می کند و همزمان گرم حرف زدن با پسرک روزنامه‌رسان (فکر کنم کنث نایت) بود که چند لحظه پیش از آن روزنامه‌ی محلی رمزدیل را با ضربه‌ای دقیق روی ایوان پرت کرده بود. در این لحظه، شروع کردم لنگ‌لنگان به سمت لو خزیدن یا، به قول بازیگرهای پانتومیم، لنگیدن. همان‌طور که آهسته و تو دنده خلاص به سویش می رفتم، دست و پایم سطوح محدبی شدند که میان هدف افتادند، به جای آن که روی آن قرار بگیرند: هامبرت، عنکبوت زخمی. گویی ساعت‌ها طول کشیده تا به او برسم: مثل این بود که از سمت اشتباه تلسکوپ او را دیده‌ام و با بی‌دقتی تمام، مثل آدم فلج، روی پاهای کج و کوله به سمت باسن سفتش حرکت کردم. سرانجام، به پشت سرش رسیدم و به اشتباه تصمیم گرفتم پس گردن او را بگیرم و تکانش بدهم تا بدین‌سان حیل‌های واقعی‌ام را پنهان کنم. اما ناگهان لو با صدای گوش‌خراشی زوزه کشید و گفت: «ولم کن!» دخترک همچنان رو به خیابان ایستاده بود و با پرویی هر چه از دهانش درمی آمد می گفت، متلک، گوشه و کنایه، و هامبرت پست‌فطرت با لبخندی شرم‌آلود، دلخور، عقب‌نشینی کرد.

اما حالا ببین که پس از آن چه اتفاقی افتاد. بعد از ناهار، روی صندلی کوتاهی لم داده بودم و مثلاً مطالعه می کردم. ناگهان دو دست کوچک تردست چشم‌هایم را پوشاند: از پشت طوری دزدانه روی پنجه‌هایش آمده بود که گویی به فرم رقص باله مانور صبح مرا با اجرا می کرد. انگشت‌هایش جلوی خورشید را گرفته بودند و پرتوهای قرمز بازمی تاباندند و خودش بریده‌بریده می‌خندید و تنش را به این سمت و

آن سمت می‌پیچاند. بی‌آن‌که از حالت لمبیده درآیم، بازوهایم را به عقب و دو سو بردم. دست‌هایم روی پاهای چابک و قلقلکی‌اش کشیده شد و کتاب روی پایم مثل سورتمه به پایین سرید. خانم هیز سلانه‌سلانه بالا آمد و با کمی چشم‌پوشی گفت: «اگر مزاحم کارهای پژوهشی‌تان می‌شود، محکم بزنیدش. چقدر این باغ را دوست دارم (در این جمله‌اش نشانی از علامت تعجب نبود)، زیر نور خورشید معرکه نیست (و در این جمله نشانی از علامت سوال نبود)، و با نشانه‌ای از خشنودی ساختگی خانم نفرت‌انگیز روی چمن نشست و به دست‌های از هم جدایش تکیه داد و به آسمان نگاه کرد. درست در همین لحظه توپ کهنه‌ی تنیسی روی او افتاد، و «لو» از بالا با اعتماد گفت: «ببخشید، مادر. نمی‌خواستم تو را هدف بگیرم.» البته که نه، دلبرک معرکه‌ی کرک‌دار من.

۱۲

این بیستمین و آخرین یادداشت است و وقتی می‌خوانی می‌فهمی که به خاطر نوآوری‌های هوشمندانه‌ی شیطان همه‌ی طرح و برنامه‌ها یکسان پیش می‌رود. شیطان اول خودش و سوسه‌ام می‌کند، سپس جلوی مرا می‌گیرد و با دردی مبهم در بن هستی‌ام رهایم می‌کند. خوب می‌دانستم دلم چه می‌خواهد و این خواسته را چطور به انجام برسانم بی‌آن‌که پاکدامنی دخترک را آلوده کنم، زیرا در زندگی‌ام تجربه‌هایی از میل جنسی به کودکان داشته‌ام؛ مثلاً بارها از راه نگاه مالکِ نیمفت‌های کک‌مکی توی پارک شده‌ام و در گرم‌ترین و شلوغ‌ترین نقطه‌ی اتوبوس‌های شهری پر از بچه‌مدرسه‌ای‌های سرپا، با احتیاط و ددمنشانه، نیمفت‌ها را گیر انداخته‌ام. اما حالا نزدیک به سه هفته بود که همه‌ی دیسه‌های رقت‌انگیزم نقش بر آب می‌شد. البته عامل بیشتر این ناکامی‌ها زن هیز بود (که همان‌طور که خواننده متوجه خواهد شد، همه‌ی وحشتش از این بود که مبادا لو از من لذت ببرد نا

من از لو). اگر شیطان نفهمیده بود که برای هر چه بیشتر بازی دادن من باید کمی هم به من آرامش ببخشد، به ویژه با آن شور و هیجان بسیاری که نسبت به آن نیمفت در من ایجاد شده بود، برای نخستین نیمفتی که در تمام زندگی‌ام در چنگال زشت، رنج کشیده و خجالتی‌ام داشتم، بی‌گمان دوباره به تیمارستان روانه می‌شدم.

بی‌تردید تا کنون خواننده متوجه سراب رفتن به دریاچه هم شده است. اگر به جای خانم هیز، آبری مک‌فیت^۱ این برنامه‌ی دوست‌داشتنی را برای رفتن به آن جنگل خیالی و آن دریاچه‌ای که قولش را داده بودند برای من می‌چید، به نظر منطقی می‌آمد (گرچه دلم می‌خواست بر مغز آن بچه شیطان بکوبیم). به واقع، در وعده‌ای که خانم هیز داده بود فریبی بود: به من نگفته بود که مری رز همیلتون (دخترک تیره‌پوستی که او هم برای خودش زیبا بود) قرار است بیاید، و این که قرار است دو نیمفت با هم بازی کنند و زیر گوش هم پیچ پیچ کنند و خلاصه دو ناپی با هم خوش باشند و خانم هیز و مستاجر خوش‌قیافه‌اش نیز، نیمه‌برهنه و متین، کنار هم بنشینند و گفت‌وگو کنند، دور از چشم‌های کنجکار و فضول، چشم‌هایی که به واقع فضولی هم کردند و زبان‌هایی که پاوه‌ها بافتند. عجب روزگار غریبی! شتابان از سرنوشت‌هایی که هواهاش بودیم گریختیم. پیش از آمدنم به این‌جا، صاحبخانه‌ام نقشه می‌کشید که پیردختری به نام دوشیزه فیلن را به خانه‌اش بیاورد تا پیش من و لولیتا باشد و خودش، زن بیار کاسب و زحمتکش، دنبال کار مناسبی در نزدیک‌ترین شهر بگردد. گویا پیش‌تر هم مادر دوشیزه فیلن المهر خانوادگی خانم هیز بوده است. خانم هیز برنامه را دقیق تنظیم می‌کند: آقای هامبرت عینکی و خمیده با چمدان‌هایش از اروپای مرکزی می‌آید و گوشه‌ای، پشت انبوه کتاب‌هایش، می‌نشیند و هر روز در فرسوده‌تر می‌شود؛ و دوشیزه فیلن هم از دختر دوست‌نداشتنی و بد خانم هیز خوب مراقبت می‌کند؛ و خود خانم هیز هم در شهر می‌ماند و زبانی به کار منشی‌گری مشغول می‌شود. دوشیزه فیلن یک

بار دیگر هم در تابستان ۱۹۴۴ لولیتا را زیر چنگال نامهربانش داشته (لو آن تابستان پر از آزدگی و رنج را با تن لرزه به یاد می آورد). اما حادثه‌ای که آن قدرها هم پیچیده نبود همه‌ی برنامه‌هایش را به هم زد. درست روز رسیدن من به رمزدیل، دوشیزه فیلن (در شهر ساوانای جورجیا) از جایی می‌افتد و لگنش می‌شکند.

۱۳

روز یکشنبه‌ی پس از آن شنبه‌ای که شرح دادم، بنا به پیش‌بینی اداره‌ی هواشناسی، آسمان صاف و آفتابی بود. وقتی سینی خالی صبحانه‌ام را روی صندلی پشت درِ اتاقم گذاختم تا صاحبخانه‌ی خوبم هر وقت توانست برش دارد و ببرد، با روفرشی‌های کهنه‌ام (تنها چیزی که از من و از وسایلم کهنسال شده) به پاگرد روبه‌رویی خزیدم و از روی نرده‌ها به گفت‌وگوهای پایین خانه گوش دادم و به وضعیت جدید پی بردم:

بگومگوی تند دیگری در خانه به پا بود. خانم همیلتون زنگ زده و خبر داده بود که «دخترش تب کرده». خانم هیز، با شنیدن این خبر، داشت به دخترش می‌گفت که پیک‌نیک به تعویق می‌افتد. هیز کوچولوی پرحرارت به هیز گنده‌ی سرد گفت اگر این‌طور است پس من هم با تو به کلیسا نمی‌آیم، و مادر قبول کرد و رفت.

این‌ها را درست پس از ریش زدن، ایستاده روی پاگرد، شنیدم، هنوز لاله‌ی گوشم صابونی بود و پیژامه‌ای که پشتش عکس گل بلال آبی‌رنگ بود (نه گل یاس) به تن داشتم؛ حالا صابون را پاک کرده، مو و زیر بغلم را عطر و ادوکلن زده و رب‌دوشامبر ابریشمی بنفش‌رنگی پوشیده بودم و به حالت عصبی چیزی زمزمه می‌کردم. در این لحظه، به درخواست لولیتا، به طبقه‌ی پایین خانه رفتم.

دوست دارم خواننده‌های آگاهم در این صحنه‌ای که در شرفِ بازسازی آنم با من همباش شوند؛ از آن‌ها می‌خواهم که موبه‌موی آن را بررسی کنند و خودشان ببینند که اگر به قول وکیلیم (در یک گفت‌وگوی خصوصی) ماجرا را با «همدلی بی‌طرفانه» بسنجند، می‌فهمند همه‌ی این حادثه‌ی شیرین‌شرابی چقدر بااحتیاط و چقدر پاک‌نهاد است. پس بیاید شروعش کنیم. آه که چه کار سختی پیش رویم دارم!

شخصیت اصلی: هامبرت همه‌کن. زمان: صبح یکشنبه‌ای از ماه جون. مکان: اتاق نشیمن سراسر آفتابی. اثاث صحنه‌ی نمایش: کاناپه‌ی راه‌راه کهنه، مثنی مجله، گرامافون، عروسک و خرت و پرت‌های مکزیکی (مرحوم هرالد ای. هیز — خدا بیامرزد آن مرد خوب را — در یکی از روزهای ماه غسلش در ورا کروز، پس از چرت نیم‌روزش در اتاق آبی‌رنگ هتل، دلبرک مرا پس می‌اندازد. گذشته از دلورس، چیزهای بسیار دیگری که در جای‌جای این خانه دیده می‌شوند یادگار آن سفرند).

نمایش: آن روز لولیتا پیراهن چیت زیبایی پوشیده بود که یک بار دیگر هم آن را به تنش دیده بودم؛ پیراهنی آستین‌کوتاه با دامن گشاد و بالاتنه‌ی تنگ، به رنگ صورتی روشن با چارخانه‌های صورتی تیره‌تر. برای کامل کردن رنگ‌ها، به لب‌هایش هم رژ زده بود و توی گودی دستش سیب قرمز بهشتی زیبایی داشت. اما برای رفتن به کلیسا کفش پوشیده بود، و کیف سفید روزهای یکشنبه‌اش را هم نزدیک گرامافون پرت کرده بود.

وقتی روی میل، کنار من، نشست، قلبم مثل طبل شروع به نواختن کرد. دامن قشنگ لباسش دورش پف کرده بود. حالا دیگر خشمش فرو گشیده بود و با سیب براق توی دستش بازی می‌کرد. سیب را در همان پرتوهای غبارآلود آفتاب بالا می‌انداخت و می‌گرفت، و با این راه‌پاها و گرفتن‌ها از آن نمای پیاله‌ی صیقل‌خورده‌ای می‌ساخت.

هامبرت هامبرت در یکی از این بالا انداختن‌ها سیب را گرفت. لو دست‌هایش را دراز کرد و برق مرمری کف آن‌ها را نشان داد و به التماس گفت: «برش گردان به من!» با بروز حالتی نشان دادم که «خوشمزه» است و او بی‌درنگ از دستم چنگش زد و دندان‌ش را در آن فروکرد، و قلب من، مثل گلوله‌ای از برف زیر پوست نازک، ارغوانی شد. سپس با زیرکی میمون‌صفتی‌اش که ویژگی خاص آن نیمفست آمریکایی بود مجله‌ای را که باز کرده بودم از دستم قاپید (حیف که هیچ فیلمی از این طرح جالب ضبط نشده، از ارتباط رمزآمیز حرکات همزمان ما). مجله را، در جست‌وجوی چیزی که می‌خواست به هامبرت نشان دهد، بی‌آن‌که صفحه‌ها به سیب از شکل افتاده‌ی توی دستش گیر کنند، تند و وحشیانه ورق زد. سرانجام، پیدایش کرد. برای نشان دادن علاقه‌ام، سرم را جلو آوردم، طوری که وقتی لب‌هایش را با میج دستش پاک می‌کرد موهایش به گیجگاهم خورد و بازویش به گونه‌ام مالیده شد. به خاطر پرتوهای غبارآلود اتاق، کمی طول کشید تا عکس را خوب ببینم و واکنشی نشان دهم. در این مدت، لولیتا ناشکیبا زانوهای برهنه‌اش را روی هم می‌مالید و به هم می‌زد. هنوز تصویر برایم کمی تار بود، اما دیدمش: نقاش سوررئالیستی روی ماسه‌های ساحلی طاقباز دراز کشیده بود و در کنارش مجسمه‌ی گچی ونوس میلو به روی شکم و تا نیمه زیر ماسه‌ها دفن شده بود. زیر عکس نوشته بود عکس برگزیده‌ی هفته. مجله را پس زدم تا آن صحنه‌ی زشت را کنار بزنم. لحظه‌ی بعد، لولیتا با حقه‌بازی کوشید صحنه را بازسازی کند؛ سراپا روی من آمد. میج قلنبه و نازکش را گرفتم. مجله مثل پرنده‌ای دستپاچه روی زمین افتاد. لولیتا برای آن‌که رها شود خودش را پیچاند و وایچاند و عقب کشید و سرانجام روی سمنت راست کاناپه به پشت دراز کشید. سپس بچه‌ی گستاخ در سادگی تمام پاهایش را روی ران‌های من گذاشت.

حالا دیگر از هیجان به مرز جنون رسیده بودم؛ از سوی دیگر، زرنگی آدم عاقل را هم داشتم. همان‌طور که روی مبل نشسته بودم، با چند حرکت مخفی، میل جنسی پنهانم را با پاهای ساده‌لوح او هماهنگ کردم. پرت کردن حواس دخترک از انجام حرکات تنظیم‌کننده‌ی لازم برای اجرای موفقیت‌آمیز حقه‌ام کار آسانی نبود. برای توجیه جنب و جوش‌های نامرتب تند حرف می‌زدم، از نفس می‌افتادم و دوباره نفس تازه می‌کردم، و برای توجیه مکث‌هایم وانمود می‌کردم دندان‌دردی ناگهانی به سراغم آمده، و در تمام این مدت نگاه شیفته‌ی درونی‌ام به هدف طلایی بعدی‌ام بود و با احتیاط به مالش سحرآمیزم می‌افزودم، مالشی که به شیوه‌ای توهم‌آمیز، اگر نه واقعی، مرا از شر پارچه‌های (پیزامه و رب‌دوشامبر) میان دو پای آفتاب‌سوخته‌ی او و غده‌ی مخفی احساس ناگفتنی من رها می‌کرد، پارچه‌هایی که از نظر فیزیکی برداشتنی نبودند ولی از نظر روانی نابودشدنی هم بودند. ضمن حرکاتم، خودبه‌خود، ملایم به چیزی ضربه می‌زدم و واژه‌های ترانه‌ی مسخره‌ای را که آن روزها معروف بود با کمی دستکاری از بر می‌خواندم؛ ای کارمن من، کارمن کارساز من... فلان فلان، آن شب فلان من... و آن ستاره و طیاره‌ی من؛ و ساغر و میخانه‌ی من... یکریز این جمله‌ها را تکرار کردم و او را در افسون ویژه‌ی این خواندن نگه داشتم (افسون ناشی از دستکاری) و در تمام این مدت سخت می‌نرسیدم که مبدا خدا وسیله‌ای بسازد و وضع را به هم بزند و بار طلا را که همه‌ی وجودم بر آن تمرکز کرده بود از روی من بردارد، و این دلواپسی و ادارم می‌کرد که کار کنم و برای یکی دو دقیقه‌ی نخست همان شتابزده که نمی‌توانستم با لذت تنظیم‌شده‌ی سنجیده هماهنگش کنم، مثاره‌هایی که می‌درخشیدند و طیاره‌هایی که می‌پریدند و دهانه‌ها و ساغر‌ها که حالا خواندنش را لو به عهده گرفته بود؛ صدای لولها صدای مرا دزدید و آهنگی را که داشتم بد می‌خواندم درست کرده صدایش آهنگین بود و زیبا. پاهایش که روی پای زنده‌ام بود کمی

واخورد؛ نوازششان کردم؛ این جا بود که به گوشه‌ی سمت راست تکیه داد، کمی گل و گشاد نشست. لولا، دخترک جوراب ساق کوتاه، میوه‌ی عهد باستان را می بلعید و آبش را هورت می کشید و میانش آواز می خواند، و دمپایی اش را می انداخت و پاشنه‌ی پای برهنه اش را در کنار انبوه مجله‌های سمت چپ من، به جوراب ساق کوتاه کش دررفته اش می مالید، و با هر کاری که می کرد، وولی که می خورد و موجی که می زد، کمک می کرد بتوانم به نظم تماس مخفی میان جانور و ماهر، میان انفجار انزجار آور این جانور و زیبایی بدن پاک گو درفته‌ی او در فراک نخ، بهبود بخشم.

زیر ضربه‌ی نرم نوک انگشتانم پرزهای ریز روی قلم پای او را که سیخ شده بودند احساس کردم. خودم را در گرمای گزنده اما خواستنی بدن مه کوچولو؛ که مثل گرمای مه آلود تابستان بود، گم کردم. بگذار روی پایم بماند، بگذار روی پایم بماند... وقتی خودش را کشید تا هسته‌ی سیبش را به سمت شومینه پرتاب کند، بدن جوانش، ساق پاهای بی گناه بی شرم و باسن گردش را روی بخش محرمانه‌ی متقبض زیر شکنجه و رنجبرم جابه جا کرد؛ و ناگهان تغییری مرموز در احساسم ایجاد شد. وارد مرحله‌ای از بودن شدم که دیگر هیچ چیز برایم مهم نبود، به جز نیشاندن لذت دم کرده‌ی درون بدنم. آن دمش شیرینی که در محرمانه‌ترین ریشه‌هایم شروع شد و به سوزش پرتب و تاب بدل گشت /ینک به مرحله‌ای از آرامش کامل، اعتماد به نفس و دلگرمی رسیده بود که در هیچ جای دیگر این زندگی یافت شدنی نبود. غوطه‌ور در شهد شیرین و عمیقی که بدین گونه پا می گرفت و در راهش به سوی تشنج نهایی به خوبی پیش می رفت، احساس کردم می توانم از سرعتش بکاهم تا تب و تابم را طولانی تر کنم. لولیتا در امن و امان در عالم خودش بود. آفتاب تلویحی لابه لای سپیدارها می تپید، ما عجیب و خداگونه تنها بودیم. من از پس پرده‌ی خوشی مهار شده ام لولیتا را تماشا می کردم، صورتی رنگ در غباری طلایی رنگ. دخترک را

این خوشی من بی‌خبر بود و همه‌چیز برایش بیگانه. آفتاب بر لب‌هایش می‌تابید و لب‌هایش گویی هنوز داشتند واژه‌های تصنیف کارمن کارساز من را که دیگر از گوش من افتاده بود ادا می‌کردند. حالا همه‌چیز آماده بود. عصب‌های خوشی نمایان بودند. پایانه‌های حسی وارد مرحله‌ی شیدایی و جنون می‌شدند. ذره‌ای فشار می‌توانست همه‌ی بهشت را آزاد کند. دیگر آن هامبرت هار نبودم، سگ هرز فاسد عبوسی که حتا به چکمه‌ای که با لگد او را بیرون می‌اندازد محکم می‌چسبید. من از رنج ریشخند فراتر بودم، فراتر از هر احتمالی برای مجازات. در این حرمرای خودسازم آن تُرک نیرومند و شادی بودم که با اندیشه و در آگاهی کامل از آزادی‌اش اوج لحظه‌ی لذت بردن از جوان‌ترین و شکننده‌ترین برده‌اش را به تاخیر می‌اندازد. آویزان بر لبه‌ی گسل شهوت (با تعادل فیزیولوژیکی دقیق همچون برخی تکنیک‌های هنری) یکریز واژه‌هایی را از پی‌لو تکرار می‌کردم: ساقی‌بالی من... کارمن کارساز من، هاهار من... مثل کسی که در خواب حرف بزند و بخندد، و در همان حال، آهسته دست‌خوشم را تا آن‌جا که روح ادب اجازه می‌داد روی پای آفتاب‌خورده‌اش سراندم و پیش رانم. آن نقطه‌ای که روز پیشش به کمد سنگین توی راهرو خورده بود. برده‌بریده نفس کشیدم و گفتم: «بین... بین! بین چه‌کار کرده‌ای، بین با هودت چه‌کار کرده‌ای... آه، بین.» قسم می‌خورم که به‌خاطر کبودی بخش مایل به زرد روی ران زیبای نیمفتی‌اش بود که آن را با دست گنده‌ی پشمالویم مالیدم و آرام پوشاندم؛ و به‌خاطر لباس زیر شل و رلن گویی هیچ‌چیز نبود که از رسیدن شست عضلاتی‌ام به گودی داغ دلباله‌ی رانش جلوگیری کند، درست مثل وقتی که بچه‌ی قفلکسی‌ای را بوازش کنی و قفلک بدهی، فقط همین. ناگهان با صدایی تیز گفتم: «مهم نیست، اصلاً مهم نیست» و وول خورد و لولید و سرش را به عقب پرتاب کرد و دندان‌اش را روی لبه‌ی درونی براق دهانش فرو کرد و هرمان کمی چرخید و پشتش را به من کرد، طوری که دهان نالان

من، آقایان هیئت منصفه‌ی دادگاه، تقریباً به گردن برهنه‌اش رسید و من آخرین ضربه‌ی طولانی‌ترین جلسه‌ی ممکن یک مرد یا یک هیولا را به کپل چپش کوبیدم.

پس از این، لولیتا بی‌درنگ از روی مبل پایین غلتید (گویی در کشمکش بودیم و حالا مشتم آزاد شده بود) و سپس روی پاهایش، نه، روی پایش ایستاد تا خودش را به تلفنی که با تمام نیرو و بلند و به نظرم از مدت‌ها پیش زنگ می‌زد برساند. ایستاد و چشمکی زد، گونه‌هایش برافروخته بودند، موی سر آشفته و نگاهش با همان بی‌توجهی‌ای که از روی مبلمان گذشت از روی من گذشت. همان‌طور که حرف می‌زد و به مادرش گوش می‌داد (که از او می‌خواست به چت‌فیلد برود و با او ناهار بخورد — هنوز نه لو و نه هام می‌توانستند حدس بزنند که خانم هیز پرکار چه نقشه‌ای در سر دارد)، لولیتا یکریز لنگه دمپایی توی دستش را به لبه‌ی میز می‌زد. خدا را شکر که دخترک اصلاً نفهمید چه اتفاقی افتاد!

با دستمال رنگارنگ ابریشمی‌ای که چشم‌های سراپاگوش لولیتا در گگاهی گذرا آن را دید عرق پیشانی‌ام را پاک کردم و غرق در سرخوشی ناشی از رهایی رب‌دوشامبر سلطنتی‌ام را دوباره مرتب کردم. هنوز لو پشت تلفن بود و با مادرش چانه می‌زد (از او می‌خواست که بیاید و او را با ماشین ببرد، کارمن کارساز من)، این را بلند و بلندتر خواندم و از پله‌ها مثل باد بالا رفتم و سیلی از آب داغ را توی وان رها کردم.

حالا شاید بد نباشد که بیت‌های آن ترانه را دست‌کم تا جایی که می‌توانم به یاد آورم کامل کنم. شاید هیچ‌وقت درست یاد نگرفتم. این‌طوری‌ست:

آه، کارمن من، کارمن کارساز من!

فلان فلان، آن شب‌های فلان

و ستاره‌ها، و طیاره‌ها، و میخانه‌ها و ساقی‌ها...

آه، دلربای من، آن دعوای وحشتناک ما
و آن شهر فلان که با شادی
بازو در بازو
در آن قدم زدیم
و آخرین دعوی ما
و هفت تیری که با آن تو را کشتم، آه کارمن من
همان هفت تیری که هنوز در دست من است.^۱

(فکر می‌کنم کالیبر ۳۲ خودکارش را کشیده و گلوله را در چشم
روسی‌اش خالی کرده است).

۱۴

ناهارم را توی شهر خوردم؛ سال‌ها بود که این‌طور گرسنه نشده
بودم. سپس پیاده، آرام‌آرام، برگشتم. هنوز خانه بی‌لولیتا بود. بعد از ظهر
را با خوشی به فکر کردن، برنامه چیدن و گواریدن تجربه‌ی صبح
گذراندم.

به خود می‌بالیدم؛ شیره را از انقباض دزدیده بودم بی‌آن‌که دامن
کودک نابالغ را ذره‌ای لکه‌دار کرده باشم. به‌واقع، هیچ آسیبی به او
نرسید. جادوگر شیر را، شیره را، شامپاین کف‌دار را، توی کیف نو و
سفید دخترک ریخته بود، و لو، یا آن کیف، هم‌چنان دست‌نخورده بود.
بنابراین، رویای دون، آتشین و گناه‌آلودم را بنا گذاشته بودم و هنوز
لولیتا سالم بود، و من سالم بودم. اما به‌واقع آنچه دیوانه‌وار مالک شده
بودم لولیتا نبود، بلکه نوآوری خودم بود، لولیتای هوس‌انگیز دیگری،
شاید واقعی‌تر از لولیتا، لولیتایی که آن یکی را در بر می‌گرفت و
می‌پوشاند، لولیتایی که میان من و او شناور بود و هیچ آرزویی نداشت،
۱ به‌یقین بی‌هیچ آگاهی‌ای و بی‌هیچ زندگی‌ای از آن خود.

بچه هیچ چیز نفهمید. من با او هیچ کاری نکردم. پس هیچ چیز مرا از تکرار چنین کاری باز نمی داشت. او مثل تصویری بود روی پرده‌ای لرزان و من گوزپشتی گدا که در تاریکی خودم را آزار می دادم. در آن سکوت بالیده، عصر کش می آمد و گویی درختان بلند قامت بی شعور خبر داشتند؛ و آن هوس دوباره شروع شد و این بار حتا قوی تر از پیش آزارم می داد. دعا می کردم و از خدای بخشنده می خواستم که هر چه زودتر لولیتا بیاید و وقتی مامان توی آشپزخانه است یک بار دیگر صحنه‌ی روی کاناپه را تکرار کند، خواهش می کنم، خدایا، آه که چه هولناک او را دوست دارم و می پرستم.

نه... «هولناک» کلمه‌ی درستی نیست. آن شوری که پیمان‌های خوشی ناز‌ها را پر کرده «هولناک» نیست، «رقت‌انگیز» است. من آن را مناسب رقت‌انگیز می دانم. بله، رقت‌انگیز است، زیرا به رغم اشتهای آتشین و سیری ناپذیر شهوتم، با تمام نیرو و در اندیشه‌ی آینده‌ی او، دلم می خواست پاکی آن کودک دوازده ساله پاییده شود.

و حالا بیا و بنگر که چگونه پاداش رنج‌هایم را گرفتم. لولیتا نیامد؛ با خانواده‌ی چت‌فیلد به تماشای فیلم رفته بود. میز آراسته‌تر از همیشه چیده شده بود؛ با شمع‌های روشن، خودتان تصورش کنید. در این حال و هوای زننده خانم هیز به دو لبه‌ی نفره‌ای بشقابش آرام دست مالید، طوری که گویی به کلیدهای پیانو دست می‌زند و به بشقاب خالی‌اش لبخند زد (رژیم داشت) و گفت امیدوارم سالاد را دوست داشته باشی (دستورش را از مجله‌ی زن برداشته بود). امیدوارم کالپاس‌ها را هم دوست داشته باشی. چه روز خوبی داشتم. خانم چت‌فیلد خیلی محبت کرد. دخترش، فیلیس، از فردا به اردوی تابستانی می‌رود. برای سه هفته. تصمیم گرفتیم لولیتا را هم از پنجشنبه بفرستیم و بنا به تصمیم قبلی تا ماه ژوئیه صبر نکنیم. قرار شده بعد از این که فیلیس برگشت لولیتا هنوز آن‌جا بماند تا مدرسه‌ها باز شوند... چه چشم‌انداز زیبایی، آه، قلبم!

آه، چه یکه‌ای خوردم، آیا این معنی را نمی‌داد که عزیزم را از دست می‌دادم، آن هم درست زمانی که پنهانی او را از آن خود کرده بودم؟ برای توجیه قیافه‌ی عپوسم، دوباره مجبور شدم دندان‌درد ساختگی صبح را بهانه کنم. باید دندان کرسی خیلی بزرگی باشد، با آبسه‌ای به بزرگی گیلان‌های کمپوت‌ها.

خانم هیز گفت: «ما این‌جا دندان‌پزشک خیلی خوبی داریم. اتفاقاً همسایه‌ی ماست، دکتر کوئلتی. فکر کنم عمو یا پسرعموی آن نمایش‌نامه‌نویس است. فکر می‌کنی این درد تمام بشود؟ هر طور دوست داری. باید پاییز لو را ببرم پیشش تا به قول مادرم با سیم ببنددش. ممکن است همین سیم‌کشی دندان کمی این دختر را مهار کند. فکر کنم این روزها بدجوری شما را اذیت می‌کند. تا پیش از رفتنش یکی دو تا آوار دیگر هم بر سر ما خراب خواهد کرد. آخر رک و پوست‌کنده گفت نمی‌رود. راستش را بخواهی، حالا هم از ترس او را پیش خانواده‌ی چت‌فیلد گذاشتم، چون تازه خبر را شنیده، هنوز به‌نهایی نمی‌توانم رودررویش بایستم. ممکن است این فیلم سینمایی برمش کند. فیلیس دختر خیلی ماهی‌ست و لو توی این دنیا هیچ بهانه‌ای نمی‌تواند پیدا کند که به‌خاطر آن از فیلیس بدش بیاید. واقعاً، موسیو، من خیلی ناراحتم برای آن دندان شما. اگر فردا صبح، اول وقت، هنوز درد داشته باشید، بهترین و عاقلانه‌ترین کار این است که بگذارید با آیور کوئلتی تماس بگیرم. می‌دانی؟ به نظرم رفتنش به اردوی تابستانی خیلی سالم‌تر و عاقلانه‌تر از این است که تو کوچه و همپان‌ها ول باشد و روی چمن‌ها بنشیند و گریه کند و رژ لب مامانش را ببرد، و دنبال آقایان پژوهشگر و خجالتی یفتند، و بسا کوچک‌ترین بهانه کج‌خلقی و گریه و زاری کند.»

سرانجام، گفتم: «مطمئنی که اردوگاه را دوست خواهد داشت؟»
«الل اهلکی!».

هر پاسخ داد: «بهتر است که دوست داشته باشد و همه‌اش هم

بازی نیست. اردوگاه را شرلی هومز اداره می‌کند، می‌دانی، زنی که دختر آتش اردوگاه را نوشت. با درس‌هایی که آن‌جا می‌گیرد از جنبه‌های مختلف بزرگ می‌شود، سلامتی، دانش، اخلاق، به‌خصوص از نظر مسئولیت‌پذیری نسبت به مردم. فکر می‌کنید شمع‌ها را برداریم و برویم روی ایوان بنشینیم یا می‌خواهی بروی توی تختخواب و آن دندان را تیمار کنی؟
آن دندان را تیمار کنم.

۱۵

فردای آن روز، با ماشین به مرکز شهر رفتند تا چیزهایی را که برای اردو لازم بود بخرند: همه‌ی لباس‌هایی که برای لو خریده بودند زیبا بود. سر شام مثل همیشه رفتارشان ریشخندآمیز بود و پس از شام بی‌درنگ به اتاقش برگشت تا توی کتاب‌های فکاهی‌ای که برای روزهای بارانی اردوگاه کیو برایش گرفته بودند فرو برود (آن‌قدر سریع ورقشان زد که تا روز پنجشنبه چیزی از آن‌ها نمانده بود و دیگر با خودش نبردشان). من هم به پناهگاهم خزیدم و چند نامه نوشتم. تصمیم این بود که به ساحلی بروم و وقتی مدرسه‌ها باز شدند باری دیگر در خانه‌ی هیز حضور یابم، زیرا می‌دانستم که در نبود این کودک نمی‌توانم در این خانه بمانم. روز سه‌شنبه، دوباره برای خرید از خانه بیرون رفتند و از من خواستند که اگر سرپرست اردوی تابستانی زنگ زد، تلفن را جواب بدهم. آن خانم زنگ زد؛ و یک ماه پس از آن فرصتی پیش آمد که با هم آن گفت‌وگوی دلپذیر را به یاد آوریم. آن شب، لو شامش را توی اتاقش خورد. به‌خاطر دعوایی که طبق معمول با مادرش کرده بود، گریه می‌کرد و همان‌طور که پیش‌تر هم اتفاق افتاده بود دلش نمی‌خواست او را با آن چشم‌های پف‌آلود ببینم. قیافه‌اش طوری بود که پس از مدتی گریه کدر می‌شد و پف می‌کرده و وحشتناک گیر و هوس‌انگیز می‌شد. چه تاسف‌انگیز بود که او دربارۀ

زیبایی‌شناسی پنهانی من چنین اشتباه می‌کرد، زیرا من به واقع عاشق آن تدرنگ صورتی بوتیچلی‌ام،^۱ آن رنگ رز جوان لب‌هایش، آن مژگان خیس و گوریده؛ خلاصه، آن ویر خجالتی‌اش مرا از بسیاری فرصت‌های خوشایند و چشم‌نواز محروم کرد. اما خیلی چیزها بود که من نمی‌دانستم. وقتی توی تاریکی ایوان نشستیم (آخر باد بی‌حیایی شمع قرمز خانم هیز را خاموش کرد)، هیز با خنده‌ای هولناک گفت: «به لو گفته‌ام هامبرت عزیزت با فرستادن تو به اردوگاه تابستانی کاملاً موافق است. با این حرف چه جار و جنجالی به پا کرد! توجیه این جار و جنجال لو این بود: من و شما می‌خواهیم از شر او رها شویم، اما دلیل واقعی‌اش این بود: به او گفتم فردا می‌رویم و این لباس‌های شبی را که با قلدری وادارم کرد برایش بخرم با چیزهای ساده‌تر و قشنگ‌تر عوض می‌کنیم. می‌بینی، او خودش را یک ستاره‌ی کوچک سینما می‌بیند؛ و من او را بچه‌ای قوی، سالم و بی‌شک با قیافه‌ای معمولی می‌بینم. فکر می‌کنم ریشه‌ی مشکلات ما همین است.»

روز چهارشنبه، توانستم چند ثانیه کمین کنم و لو را ببینم: روی پاگرد بود، عرق‌گیر و شلوارک سفید با لکه‌های سبز پوشیده بود و همدانی را در جست‌وجوی چیزی زیر و رو می‌کرد. به‌شوخی چیزی گفتم تا نشان دهم که با او دوستم، اما بی‌آن‌که به من نگاه کند فقط صدایی از بینی‌اش بیرون داد. هامبرت بدبخت که داشت می‌مرد از روی سادگی استخوان دنیاچه‌اش را نوازش کرد، و لو با یکی از لال‌های کفش مرحوم هیز محکم به او زد، طوری که جایش درد گرفت. وقتی از پله‌ها پایین می‌خزیدم و بازویم را می‌مالیدم و نهایتاً اسم را نشان می‌دادم، گفت: «دوروا» حتا رضایت نداد شامش را با مام بخورد؛ موهایش را شست و با کتاب‌های مسخره‌اش به راهرواب رفت. و روز پنجشنبه خانم هیز بی‌صدا او را به سمت

۱. لوی کهر برد.

به قول نویسنده‌های بزرگ‌تر از من: «بگذار بقیه‌اش را خواننده خودش حدس بزند.» اما یک بار دیگر که به آن فکر می‌کنم ترجیح می‌دهم سرنخی به خواننده‌هایم بدهم. این را خوب می‌دانستم که عاشق لولیتا شده‌ام و این عشق جاودانه است؛ اما این را هم می‌دانستم که او برای همیشه لولیتا نخواهد ماند. اول ژانویه سیزده ساله می‌شد. دو یا سه سال دیگر از نیمفت بودن درمی‌آمد و «دختری جوان» می‌شد و سپس «دختری دانشگاهی»، که این دیگر کابوس کابوس‌ها بود. واژه‌ی «جاودانه» فقط به احساس خود من برمی‌گشت، به لولیتای جاودانه‌ای که در خونم جاری شده بود. لولیتایی که هنوز استخوان تهیگاهش نترکیده بود، لولیتایی که امروز می‌توانستم لمس کنم، ببویم، به حرف‌هایش گوش کنم و ببینمش، لولیتایی با صدای گوش‌خراش و موه‌های قهوه‌ای روشن، با چتری‌ها، و پیچ و تاب و فرهای پشت سرش، و گردن گرم و چسبنده‌اش و واژگان کوچه‌بازاری‌اش: «چندش آور»، «معرکه»، «چرب و نرم»، «لات محله»، «لوس و بی‌مزه»، همین لولیتا، لولیتای من، کاتولوس^۱ بیچاره برای همیشه او را از دست خواهد داد. به این ترتیب، چگونه می‌توانم برای دو ماه بی‌خواب تابستان او را نینم؟ دو ماه کامل از دو سال باقی‌مانده از سال‌های نیمفتی او! بروم خودم را به شکل دخترِ امل غمزده‌ای درآورم، مادمازل هامبرت احمق و ندانم‌کار، و چادرم را بر دامنه‌ی اردوگاه کیو برپا کنم، با این امید که نیمفت‌های حنایی‌رنگ داد بزنند و بگویند: «برویم این آواره‌ی صداکلفت را بیاوریم پیش خودمان»، و سپس این ملکه برث^۲ پاکنده^۳ را به کاشانه‌ی بی‌تکلفشان ببرند و آن شب برث در کنار دلورس هیز بخوابد!

رویاهای خشک و خالی و بیهوده. دو ماه زیبا، دو ماه حساس، هدر می‌رود، و از دست من هیچ کاری بر نمی‌آید، مگر هیچ، فقط هیچ. با این همه، در آن روز پنجشنبه، یک قطره از عسل ناب در کندو ماند. صبح زود هیز می‌خواست او را با ماشین به اردوی کیو ببرد.

هیاهوی رفتن آنها که بلند شد، از تخت پایین خزیدم و نیم‌تنهام را از پنجره به بیرون دادم. به همین زودی ماشینشان زیر درختان سپیدار زوزه می‌کشید. لوئیز توی پیاده‌رو ایستاده بود و با دستش روی چشم‌هایش سایبان زده بود، گویی مسافر کوچولو داشت زیر خورشید صبحگاهی رانندگی می‌کرد. این کارش ناآزمودگی او را نشان می‌داد. هیز داد زد: «زود باش!» لولیتای من که نیمی از تنش توی ماشین بود و دستگیره را طوری گرفته بود که می‌خواست در را محکم بکوبد شیشه را پایین کشید و برای لوئیز و سپیدارها دست تکان داد (فرد و چیزهایی که گویی دیگر هرگز نخواهد دید) و سپس سرنوشت را از حرکت انداخت: به بالا نگاه کرد، و مانند باد به درون خانه دوید (هیز وحشت‌زده او را صدا می‌کرد). لحظه‌ای بعد شنیدم که دلبر من از پله‌ها بالا می‌دود. قلبم چنان به تپش افتاد که داشتم پس می‌افتادم. بیژامه‌ام را بالا کشیدم و در را به دیوار کوبیدم. همزمان لولیتا وارد شد. فراق روز یکشنبه‌اش را پوشیده بود. پا به زمین می‌کوبید و نفس‌نفس می‌زد. دمی دیگر در آغوشم بود و دهان پاکش زیر فشار وحشیانه‌ی فک‌های مرد عبوس ذوب می‌شد، عزیز لرزان و تپنده‌ی من. آنی بعد صدای پایش را شنیدم که زنده، دست‌نخورده، ناپ‌ناپ از پله‌ها پایین می‌دود. حرکت سرنوشت از نو آغاز شد. پای موبور به درون ماشین کشیده شد و در کوبنده بسته شد، و دوباره بسته شد. هیز راننده پشت فرمان، بی‌قرار با لب‌های قرمز لاستیکی، از خشم به خود می‌پیچید و سخنرانی‌ای ناشنودنی می‌کرد و عزیز مرا تاب می‌داد. همزمان دوشیزه‌ی پسر و زمین‌گیر خانه‌ی روبه‌رویی از ایوان رزپیچش یکریز برایشان دست تکان می‌داد، اما هیچ‌کدام او را ندیدند، حتا لوئیز.

دست خالی من هنوز پر بود از رنگ عاجی لولیتا، پر از حس لمس کمر انحنادار پیش از نوجوانی‌اش، آن حس لغزش روی پوست نرم

عاجی او. از روی همان فراک نازکی که با آن او را روی پاهایم بالا و پایین کرده بودم. ناگهان به سمت اتاق آشفته‌اش رفتم، در کمدش را محکم باز کردم و لابه‌لای انبوه چیزهای رهاشده‌ای که به تن او مالیده شده بودند فرو رفتم. به‌خصوص یکی از آن‌ها پارچه‌ی صورتی‌رنگی داشت، کلیف و پاره با بوی کمی تند روی درز دوختش. قلب آماسیده‌ی هامبرت را در آن پیچیدم. ناآرامی و اندوهی در درونم به خروش آمد، اما باید همه‌ی آن چیزها را می‌انداختم و بی‌درنگ آرامشم را بازمی‌یافتم، چون احساس کردم صدای مخملی خدمتکار را می‌شنوم که از پله‌ها آرام مرا صدا می‌کند. گفت پیامی برایم دارد و پشت آن صدای من که ناخودآگاه از او تشکر می‌کرد و سپس «خواهش می‌کنم» محبت‌آمیز او. لوئیز خوب نامه‌ی بی‌تمبر و بسیار تمیزی را توی دست لرزانم گذاشت.

«این نوعی اعتراف‌نامه است. من عاشق توأم (نامه این‌گونه آغاز شده بود؛ و برای لحظه‌ای مبهم خط ناخوانا و پرتنشش را با خط خرچنگ‌قورباغه‌ای دخترمدرسه‌ای‌ها اشتباه گرفتم). یکشنبه‌ی گذشته که تو، هامبرت بد، قبول نکردی بیایی و پنجره‌های جدید کلیسای ما را ببینی، همین یکشنبه‌ی گذشته، عزیز من، از خدا پرسیدم چه کار کنم، پیشنهادش همین کاری بود که می‌بینی. بین، هیچ راه دیگری نیست. من از نخستین لحظه‌ای که تو را دیدم، عاشقت شدم. من زنی پراحساس و تنهایم و تو عشق زندگی منی.

حالا، عزیزترین، عزیزترین من، موسیوی عزیز،^۱ این را خواندی و باخبر شدی. بنابراین، خواهش می‌کنم بی‌درنگ وسایلت را بردار و خانه را ترک کن. این دستور خانم صاحبخانه است. دارم مستاجر را مرخص می‌کنم. با لگد بیرون می‌اندازم. بروا گم شو! ترک کن! موقع شام برمی‌گردم، اگر راه رفت و برگشت را با سرعت هشتاد بروم و تصادفی نکنیم (مگر چه اهمیتی دارد؟)، دلم نمی‌خواهد تو را در خانه ببینم. خواهش می‌کنم، خواهش می‌کنم فوری از این‌جا برو، همین

حالا، حنا این یادداشت یاوه را تا پایانش نخوان. برو، بدرود. عزیزم، موضوع خیلی ساده است. تردید ندارم که من برای تو هیچم، هیچ هیچم برای تو، هیچ هیچ. بله، تو از حرف زدن با من لذت می‌بری (و از مسخره کردن من بیچاره). کم‌کم به خانه‌ی صمیمی ما علاقه‌مند شدی، به کتاب‌هایی که من دوست دارم، به باغ زیبایم، حنا به سروصداهای لو، اما من برای تو هیچم. درست است؟ درست است. هیچ و بی‌ارزش. حالا اگر پس از خواندن این «اعتراف‌نامه‌ی من با آن روحیه‌ی سرد و عبوس اروپایی‌ات فکر کردی که من آن‌قدر گیرا هستم که از نامه‌ام سوءاستفاده کنی و به من دست‌درازی کنی، آن‌وقت مجرم شناخته خواهی شد، بدتر از بچه‌دزدی که دختر بچه‌ای را بی‌سیرت کرده باشد. ببین عزیزم، اگر تصمیم گرفتی بمانی، اگر بیایم و ببینم هنوز هستی (که می‌دانم نخواهی بود، و به همین دلیل می‌توانم این‌طوری ادامه دهم)، ماندنت فقط یک معنی خواهد داشت، که تو هم همان‌قدر که من تو را می‌خواهم مرا می‌خواهی: به‌عنوان جفت همیشگی؛ و این که آماده‌ای برای همیشه زندگی‌ات را به زندگی من پیوند بزنی و پدر دختر کوچولوی من باشی.

بگذار یک کوچولو دیگر هم بقرم و بتوفم عزیزترینم، زیرا می‌دانم که این نامه حالا دیگر به دست تو پاره شده و ذره‌هایش (ناخوانا) در گلوگاه مستراح می‌چرخند. عزیزترینم، در طول این ماه شگفت‌انگیز ژوئن، چه دنیایی از عشق به تو بنا کرده‌ام! می‌دانم که چقدر باوقاری و چقدر "بریتانیایی". ممکن است با آن کم‌گویی اروپایی‌ات، و با داشتن آن ادب و احترام، از گستاخی این دختر آمریکایی سخت شگفت‌زده شده باشی! تو که قوی‌ترین احساسات را پنهان می‌کنی، باید مرا به‌خاطر این‌گونه گشودن سفره‌ی دل زخم‌خورده و بیچاره‌ام احمقی بی‌پروا بدانی. در این سال‌های گذشته، زجرهای بسیار کشیده‌ام. آقای هیز مردی بی‌مانند بود، فردی ممتاز، اما بیست سال از من بزرگ‌تر بود... حالا بهتر است از گذشته بد نگوییم. عزیزترینم، اگر خواسته‌ی

مرا نادیده گرفته و این نامعی کنایه‌آمیز را تا پایان خواننده‌ای، باید تا کنون حس کنجکاوی‌ات خوب اشباع شده باشد. مهم نیست. پاره‌اش کن و برو. یادت باشد که کلید را روی میز اتاقت بگذاری، با یک یادداشت کوتاه از نشانی‌ات، تا بتوانم دوازده دلاری را که بابت اجاره‌ی چند روز باقی‌مانده تا پایان ماه به تو بدهکارم برایت بفرستم. خداحافظ عزیز. برایم دعا کن، اگر اصلاً دعا می‌کنی.

شین. ۰۰

آنچه این‌جا آورده‌ام چیزیست که از آن نامه به یاد دارم، و آنچه را از آن نامه به یاد دارم کلمه به کلمه به یاد دارم (از جمله، آن کلمه‌هایی که به فرانسوی بد نوشته بود). دست‌کم دو برابر این بود. بخش احساساتی آن را جا گذاشتم. راستش آن موقع هم سرسری خواندمش؛ دربارهی برادر لولیتا بود که در دو سالگی مرده بود، و این‌که اگر الان زنده بود چقدر من او را دوست می‌داشتم. آن زمان خود لولیتا چهار ساله بوده. ببینم، چیز دیگری هم می‌توانم بگویم؟ آره. «گلوگاه مستراح» (جایی که نامه را بلعید) را درواقع خودم به نامه اضافه کردم. او احتمالاً التماس کرده بود که آتشی مخصوصش درست کنم و آن را بسوزانم.

نخستین واکنشم بیزاری، سرخوردگی و گریز بود. واکنش بعدی‌ام مثل این بود که دست آرام‌بخش دوستی روی شانهم قرار بگیرد و از من بخواهد که عجله نکنم. نکردم. از گنجی که درآمدم، دیدم هنوز توی اتاق لو ایستاده‌ام. یک صفحه‌ی کامل آگهی از مجله‌ای زرق‌وبرق‌دار کنده شده و به دیوار بالای تخت چسبیده بود، میان صورت یک آوازخوان و مژه‌ی یک هنریشه. آگهی شوهر جوانی را نشان می‌داد که موهایی مشک‌ی داشت با نوعی نگاه بی‌روح در چشم‌های ایرلندی‌اش. رب‌دوشامبری را از فلان و بهمان کمپانی تبلیغ می‌کرد و سینی پایه‌دار پل‌مانندی از فلان و بهمان کمپانی در دست

داشت که در آن صبحانه‌ای برای دو نفر بود. زیر عکس، کنیث تامس مورل^۲ او را «قهرمان پیروز» نامیده بود. زن سراسر تسلیم شده (که در عکس دیده نمی‌شد) از قرار معلوم روی تختش نشسته و دستش را دراز کرده بود تا سهم صبحانه‌اش را از سینی بردارد. این‌که چطور همبسترش می‌خواست به زیر این پل برود، بی‌آن‌که چیزی از صبحانه بریزد، معلوم نبود. لو کمانی را به مسخره به سمت قیافه‌ی بی‌حال مرد کشیده بود و با حروف کتابی نوشته بود: ها. ها. راستش، به‌رغم چند سال تفاوت سن، شباهت چشمگیری میان من و او بود. زیر آن عکس آگهی دیگری بود. این یکی هم رنگی. نمایش‌نامه‌نویس معروفی،^۳ باوقار، سیگار دروم می‌کشید. او همیشه دروم می‌کشید. شباهتم به این یکی خیلی کم بود. زیرش تخت‌خواب نقش‌ونگاردار لو بود، پر از فکاهی. لعاب پایه‌های تخت‌کنده شده بود و علامت‌های سیاه کم و بیش گردی روی سفیدی پایه‌ها به جا گذاشته بود. به خودم اطمینان دادم که لوئیز رفته. روی تخت‌خواب لو دراز کشیدم و نامه را یک بار دیگر خواندم.

۱۷

آقایان هیئت منصفه! نمی‌توانم قسم بخورم که برخی از طرح‌های مربوط به این کاری که می‌خواهم انجام دهم (اگر اجازه داشته باشم که اظهار نظر کنم) پیش‌تر به ذهن من نرسیده‌اند. البته ذهنم این‌ها را در هیچ قالب قانونمند یا دربارهی موقعیتی خاص حفظ نکرده بود؛ ولی بگذار یک بار دیگر بگویم، این را هم نمی‌توانم قسم بخورم که ذهنم در تازی افکارم، در تاریکی احساساتم، با این‌ها بازی نکرده بود (تا نتیجه‌ی دیگری را جفت و جور کند). شاید وقت‌هایی بوده، حتماً وقت‌هایی بوده، اگر بتوانم ادعا کنم که این هامبرت را می‌شناسم، وقت‌هایی که فقط برای امتحان عقیده‌ی ازدواج با بیوه‌ی بالیده‌ای را بررسی کرده‌ام (مثلاً، شارلوت هیز)، بیوه‌ای که در این دنیای گسترده‌ی

خاکستری حتا یک خویشاوند برایش نمانده، فقط با این منظور که بتوانم آن طور که می‌خواهم با بچه‌اش باشم (لو، لولا، لولیتا). حتا آماده بودم به شکنجه‌گرهایم بگویم که یکی دو باری هم نگاه سردِ ارزیبام را به لب‌های مرجانی و موهای برنزی و خط گردن بسیار پایین شارلوت انداخته‌ام و به‌گونه‌ای مبهم کوشیده‌ام او را در رویایی احتمالی بگنجانم. این را زیر شکنجه اعتراف می‌کنم، شکنجه‌ی خیالی، که شاید حتا وحشتناک‌تر از نوع واقعی‌اش باشد. ای کاش می‌توانستم از این شاخه به شاخه‌ای دیگر بپریم و از کابوس شبانه‌ای برایتان بگویم که با یادآوری واژه‌ی هولناکی از خواننده‌های جوانی به سراغم می‌آید و مرا سخت شکنجه می‌کند، مثل «دردی شدید و سخت» (عجب نابغه‌ی درد بوده او که این عبارت را آفریده!) یا واژه‌های وحشتناک، مرموز و خیانت‌آمیز «شوک روحی»، «رویدادی تکان‌دهنده» و «تیر افقی چوبه‌ی دار». اما داستاتم همین طوری هم خام و بدساختار است.

پس از مدتی، نامه را از بین بردم و به اتاقم برگشتم، خوب فکر کردم، موهایم را ژولاندم، رب‌دوشامبر بنفشم را پوشیدم، و از میان دندان‌های به‌هم‌فشرده نالیدم و ناگهان، ناگهان، آقایان هیئت منصفه، احساس کردم (از میان شکلکی که لب‌هایم را کج کرده بود) پوزخند داستایوفسکی ظاهر شد، مثل خورشیدی بدشکل و دور. (در این موقعیت تازه و در فضایی کاملاً روشن) همه‌ی ناز و نوازش‌های سرسری‌ای را که شوهر مادر لولیتا می‌توانست بی‌دریغ خرج لو کند تجسم کردم. هر روز، روزی سه بار، او را به سینه‌ام می‌چسبانم. آنگاه همه‌ی مشکلاتم رفع می‌شوند و مردی سالم می‌شوم. «تو را روی زانویی مهربان می‌نشانم و بر گونه‌ی نرمت بوسه‌ای پدراانه حک می‌کنم...» هامبرت با مطالعه!

سپس با احتیاط تمام، بر نوک پای ذهن، شارلوت را به‌عنوان جفت احتمالی‌ام مجسم کردم. به‌خدا می‌توانستم خودم را تجسم کنم که با صرفه‌جویی دارایی‌ای را نصف کرده‌ام و برایش می‌آورم، صبحانه‌ای بی‌شکر.

هامبرت هامبرت که از شدت نور سفید و فریادها و لگدهای پلیس عرق ریز خیس عرق است، و حالا که احساسات درونی خود و شخصی‌ترین لایه‌های زندگی‌اش را به نمایش گذاشته، آماده است. آخرین «حرفش» (quel mot!) را بزند: راستش هدفم این نبود که با شارلوت بیچاره ازدواج کنم و او را به روشی زننده، نفرت‌انگیز و خطرناک مثل گذاشتن پنج قرص کلرید جیوه در شراب پیش از غذایش یا چیزی مانند آن از میان ببرم؛ اما فکری با پیوندی ظریف به علم داروشناسی به ذهن پرخروش و مه‌آلودم ضربه می‌زد. چرا خودم را به آن ناز و نوازش‌های پنهانی آمیخته با شرم و حیا که پیش‌تر امتحان کرده بودم محدود کنم؟ رویاهای دیگری از آمیزش جنسی جلوی نظرم در نوسان بود و روی خوش نشانم می‌داد. خودم را می‌دیدم که به مادر و دختر معجون قوی خواب می‌نوشانم تا بتوانم در سراسر شب و در مصونیت کامل دومی را نوازش کنم. خانه با صدای خروپف شارلوت پر شده، اما لولیتا گویی حنا نفس نمی‌کشید، به خموشی عروسک‌های نقاشی شده. «مادر، قسم می‌خورم که کینی هرگز به من دست هم نزده.» «یا دروغ می‌گویی، دلورس هیز، یا من بختک شده‌ام.» نه، نه، تا آن‌جا پیش نمی‌روم.

بنابراین، هامبرت بختک نقشه کشید و خواب‌ها دید و همان‌طور که خورشید آتشین هوس و تصمیم (دو چیزی که دنیای زننده را آفریده) بالا و بالاتر می‌آمد او هم بر ایوان‌های زنجیروار نشسته و در زنجیری از خیال‌های هرزگی، جامی شفاف به دست، به سلامتی شب‌های گذشته و آینده نوشید. در همین عالم رویا جام را شکستم و (چون در آن دنیای خیال آن قدر نوشیده بودم که دیگر مست بودم) بزرگواری و رادمندی‌ام را دست‌کم می‌گرفتم) گستاخانه تصمیم گرفتم که سرانجام هیز گنده را چنان سیاه کنم، نه، نه، «سیاه» زیادی تند است، چنان ارغوانی کنم که بگذارد با هیز کوچک همدم شوم، و اگر قمری گنده‌ی بدبخت بخواهد جلوی بازی کردن مرا با دخترخوانده‌ی قانونی‌ام

بگیرد، او را با نرمی تهدید کنم که ترکش خواهم کرد. در یک کلام، پیش از این پیشنهاد بکر، پیش از این گستردگی، گوناگونی و گشایش فکر، به اندازه‌ی حضرت آدم در سراب باغ سپیش (بنا به تاریخ مشرق‌زمین) بدبخت بودم.

اینک این گفته‌ی مهم را یادداشت کن: هنرمند درونم بر نجیب‌زاده‌ی درونم چیره شده بود. با اراده و تلاش بسیار سرانجام توانستم شیوه‌ی نگارشم را در این زندگی‌نامه با لحن آن روزنگاری نخستین، هنگامی که خانم هیز چیزی جز مانع نبود، هم‌نوا کنم. دیگری چیزی از آن یادداشت‌های روزنگاری‌ام نمانده؛ اما وظیفه‌ی هنری خود دانستم که لحن آن را حفظ کنم، صرف‌نظر از آن‌که چقدر امروز برایم دروغین و بی‌رحمانه می‌نماید. خوشبختانه، ماجرایم به جایی رسید که دیگر می‌توانم از خوار شمردن شارلوت بیچاره و توهین به او دست بردارم، آن هم به‌خاطر واقع‌نمایی اندیشه‌های گذشته‌ام.

برای جلوگیری از دو سه ساعت سرگردانی شارلوت بیچاره در جاده‌های پریپچ‌وخم (و جلوگیری از هر گونه تصادف احتمالی که می‌توانست رویاهای متفاوت هر دومان را خراب کند)، دست به کاری خردمندانه اما نافرجام زدم و کوشیدم با او در اردوی کیو تلفنی حرف بزنم. اما نیم ساعت پیش از تلفن من از آن‌جا رفته بود، و به‌جای او لو جواب داد. با ترس و لرز و از سوی دیگر با احساس چیره بودن بر سرنوشت به او گفتم که می‌خواهم با مادرش ازدواج کنم. مجبور شدم دو بار بگویم، چون چیزی حواسش را پرت می‌کرد و نمی‌گذاشت به حرف‌هایم توجه کند. وقتی حرفم را فهمید، با فقهه گفت: «نه بابا...! این که معرکه است! حالا کی جشن می‌گیرید؟ یک لحظه صبر کن، یک سگ‌توله... یک توله‌سگ جورابم را گاز گرفته. گوش کن...» و پشت سرش گفت که می‌تواند حدس بزند که چه کیف و صفایی در انتظار اوست... وقتی گوشی را گذاشتم، متوجه شدم که همین یکی دو ساعت ماندن در آن اردوگاه کافی بوده تا تصویر هامبرت هامبرت

خوش‌قیافه را در ذهن لولیتا کوچولو با تصویر دیگری عوض کند. اما دیگر چه فرقی دارد؟ همین که مدت مناسبی از ازدواج گذشت، او را برمی‌گردانم. اگر شاعر بودم، می‌گفتم: «شکوفه‌های نارنجی روی مزار به‌ندرت پژمرده می‌شوند. اما من که شاعر نیستم؛ من فقط یادداشت‌کننده‌ای بسیار درست‌کارم.

پس از این‌که لوئیز رفت، یخچال را بررسی کردم و دیدم خالی خالی‌ست. پیاده تا مرکز شهر رفتم و بهترین خوراکی‌های موجود را خریدم. همچنین، چند شیشه نوشیدنی الکلی خوب و دو سه نوع ویتامین خریدم. دیگر مطمئن بودم که وقتی از من خواسته شود احساس و اشتیاقی نیرومند از خود نشان دهم، به کمک این محرک‌ها و بنیه‌ی طبیعی خودم، می‌توانم جلوی هر گونه دستپاچگی ناشی از سردی و بی‌علاقگی‌ام را بگیرم. هامبرت خوش‌فکر، مثل نمایش‌های خیابانی، بارها و بارها شارلوت را با خیال‌های مردانه برانگیخته است. این را هم بگویم که شارلوت آدم خوش‌لباس و خوش‌بدنی بود، می‌شود گفت خواهر بزرگ لولیتای من بود. اگر باسن گنده، زانوهای گرد، پستان‌های رسیده و پوست صورتی خشن‌گردن (خشن در مقایسه با ابریشم و عسل) و سردی و ملال‌انگیزی‌اش را جدی نمی‌گرفتم، زنی خوش‌قیافه بود.

عصر که به غروب نزدیک‌تر شد، گردش خورشید به دور خانه به پایان رسید. نشستم، پیاله‌ای نوشیدم و از پی آن پیاله‌ای دیگر و باز پیاله‌ای دیگر؛ جین و آب آناناس، معجون دلپسند من که همیشه انرژی‌ام را هم دو برابر می‌کند. بعد رفتم و با چمن نامرتب حیاط‌مان که مدت‌ها توجهی به آن نشده بود سرگرم شدم. این روزها پر شده بود از قاصدک، و چهره‌ی بیشتر قاصدک‌ها از خورشید به ماه تغییر کرده بود. سگ لعتی‌ای (من از سگ‌ها بیزارم) تخته‌سنگی را که زمانی پایه‌ی ساعتی آفتابی بود کثیف کرده بود. وقتی داشتم صندلی‌های تاشو، آن زرافه‌های قرمزا، را باز می‌کردم، چنان جین و لولیتا درونم

می‌رقصیدند که نزدیک بود روی آن‌ها بیفتم. آروغ‌ها گاهی صدای به‌سلامتی می‌دهند، مال من که می‌داد.

پرچین فرسوده‌ای در انتهای باغ خانه‌ی ما را از سطل آشغال‌ها و یاس‌های همسایه جدا می‌کرد؛ اما در انتهای دیگر چمن، بخش جلوی خانه، میان ما و خیابان (که همگام با یک ضلع خانه به سمت پایین می‌رفت) هیچ چیز نبود. بنابراین، می‌توانستم (با لبخندی ناشی از خشنودی از انجام کار خوب) برگشت شارلوت را ببینم: آن دندان باید فوری کشیده شود. همین‌طور که با ماشین چمن‌زن پیش می‌جهیدم و جابه‌جا می‌شدم و زیر پرتوهای خورشید دم غروب خورده‌های چمن جلوی چشمم موج می‌زدند، یک چشمم به آن بخش از خیابان بود. خیابان از زیر سایه‌ی گنبدی چند درخت بزرگ پیچ می‌خورد و سپس با شیب بسیار تندی به سمت پایین و خانه‌ی ما می‌آمد، و از جلوی خانه‌ی آجری و پوشیده از پیچکِ دوشیزه‌ی روبه‌رویی و آن چمن تپه‌ای‌اش (که خیلی مرتب‌تر از مال ما بود) می‌گذشت و پشت ایوان خودمان ناپدید می‌شد. البته از آن نقطه‌ای که من با خوشحالی کار می‌کردم و آروغ می‌زدم پایان این شیب تند دیده نمی‌شد. سرانجام، همه‌ی قاصدک‌ها را زدم. بوی شیرهی قاصدک‌ها با بوی آناناس در هم آمیخته بود. حالا مری‌بن و می‌بل، دختر بچه‌هایی که از چند دقیقه پیش، ناخودآگاه، رفت و آمدشان را دنبال می‌کردم (البته مگر هیچ‌کدام جای لولیتای مرا می‌گرفتند؟)، به سمت خیابانی می‌رفتند که «خیابان لان» ما از آن جدا می‌شد؛ یکی‌شان دو چرخه‌ای را هل می‌داد و دیگری از توی پاکتی چیزی می‌خورد، و هر دو بلندبلند حرف می‌زدند. لرزی، باغبان و راننده‌ی پیردختر روبه‌رویی، سیاه‌پوست ورزشکار و مهربان، از دور نیشخندی به من زد و به همراه تکان سر و دست داد زد و دوباره فریاد زد و گفت: «امروز خیلی پرکار و پرانرژی شده‌ای! سگ دیوانه‌ی موادفروش پولدار دیواربه‌دیواری دنبال ماشین آبی‌ای دوید... نه، ماشین شارلوت نبود. دخترک زیباتر (فکر کنم می‌بل)، با موی بور،

شلوارک و نیم‌تنه‌ی بنددار، کمی زیادی بی‌بندوبار (به پان سوگند که او نیمفت واقعی ست)، کاغذ ساندویچش را مچاله کرد و دوان‌دوان به این خیابان برگشت و با دویدن به سمت بیرون‌زدگی خانگی خانم و آقای هامبرت خودش را از چشم این بز سبز پنهان کرد. از زیر سایه‌ی برگ‌ها واگن استیشنی بیرون آمد و پیش از آن‌که سایه تمام شود برخی شاخه‌ها با سقف ماشین کشیده شدند و پس از رهایی آهسته رو به عقب تاب خوردند. سگ همسایه‌ی موادفروش با شتاب پابه‌پای ماشین می‌دوید. راننده که زیرپوشی پوشیده بود و دست چپش روی سقف بود مکث کرد و لبخندی زد. سپس با تپشی در سینه سواری آبی‌ای را دیدم که برمی‌گشت. از شیب خیابان آهسته پایین آمد و پشت گوشه‌ی دیگر ساختمان ناپدید شد. لحظه‌ای نیم‌رخ رنگ‌پریده و آرامش را دیدم. فکر کردم تا نرود طبقه‌ی بالا نمی‌فهمد که مانده‌ام یا از این خانه رفته‌ام. دقیقه‌ای دیگر با قیافه‌ای بسیار نگران از پنجره‌ی اتاق لو به پایین نگاه کرد و مرا دید. با چنان شتابی به سمت بالا دویدم که پیش از آن‌که از اتاق لو بیرون بیاید خودم را به او رساندم.

۱۸

وقتی عروس بیوه است و داماد زن‌مرده، وقتی اولی کمتر از دو سال در این شهر کوچک ما زندگی کرده و دومی کمتر از یک ماه، وقتی موسیو می‌خواهد همه‌چیز با سرعت تمام شود و مادام با لبخندی شکیباً کامل تسلیم می‌شود، در این صورت است که، ای خواننده‌ی من، جشن عروسی معمولاً «بی سروصدا» می‌گذرد. عروس نه تاجی از شکوفه‌های نارنجی و شیفون آویزان از آن را روی سرش می‌گذارد و نه ارکیده‌ی سفید لای کتاب دعا را در دست می‌گیرد. دختر کوچک عروس هم می‌توانست به مراسم پیوند هامبرت و شارلوت کمی شور و نشاط بیفزاید؛ اما می‌دانستم که در این وضعیت نمی‌توانم به لولیتسای تنها مانده نزدیک شوم و محبت کنم. بنابراین، با این نظر که بهتر است بچه

را از بچه‌های اردوی کیوی مورد علاقه‌اش جدا نکنیم موافقت کردم. شارلوت به اصطلاح پراحساس و تنهای من بخشی از زندگی روزانه و اجتماعی‌ام شد. در ضمن، زود فهمیدم که گرچه نمی‌تواند احساسات و گریه‌هایش را مهار کند، زنی‌ست پایبند به اصول اخلاقی. شارلوت خوب پس از آن‌که کم و بیش معشوقه‌ی من شد (البته این عزیز عصبی و بی‌قرار او، عزیز قهرمانش!، به‌رغم تحریک‌ها، به‌واقع در بروز عشق مشکلاتی داشت، گرچه به‌ظاهر عشق او را به شیوه‌ی بسیار عالی و با سخنان محبت‌آمیز دنیای قدیم پاسخ می‌گفت) بی‌درنگ مرا درباره‌ی باورم به خدا سین‌جیم کرد. می‌توانستم بگویم در این زمینه‌ها فکر روشنی دارم؛ اما برای ادای احترام به آن زاهد پارسا گفتم به روح‌القدس اعتقاد دارم. به ناخن‌هایش نگاه کرد و دوباره پرسید آیا در خانواده‌ات رگه‌ای از نژادی عجیب هم داری. در پاسخ این سوال پرسیدم که اگر بدانند که پدر بزرگ مادری پدرم تُرک بوده، با من ازدواج نخواهد کرد. گفت برایش هیچ مهم نیست، اما اگر زمانی بفهمد که به خدای مسیح اعتقاد ندارم، خودش را خواهد کشت. چنان‌جندی گفت که مو به تنم سیخ شد. این‌جا بود که فهمیدم زنی‌ست که به اصول پایبند است.

آه که چقدر مودب و محترم بود: به‌خاطر هر آروغ کوچکی که رشته‌ی سخنش را می‌برید پوزش می‌خواست، به‌جای «شنیدن» می‌گفت «شنفتن»، و وقتی با دوستانش حرف می‌زد از من به نام آقای هامبرت یاد می‌کرد. فکر کردم وقتی به میان مردم محل بروم، اگر آن‌ها را افسون کنم، شارلوت را خوشحال خواهم کرد. روز ازدواج ما مصاحبه‌ی کوتاهی با من کردند که در ستون اجتماعی روزنامه‌ی رمزدیل چاپ شد، با عکسی از شارلوت که در آن یکی از ابروهایش را بالا انداخته بود. اسمش را هم اشتباه نوشته بودند (هیزر). به‌رغم غیرواقعی بودن بخش‌هایی از مصاحبه، این زیانزدی‌ها چینی‌دلش را صیقل و صفا داد و سبب شد که من هم از خوشحالی با دم‌م‌گردو

بشکنم. شارلوت با درگیر شدن در کارهای کلیسا و همچنین با شناخت بیشتر مادر هم‌کلاس‌های لو در این بیست ماه توانسته بود خودش را در این جامعه، اگر نه به‌عنوان شهروندی برجسته، دست‌کم پسندیده جا کند، اما پیش از این هیچ‌گاه با چنین عنوان تکان‌دهنده‌ای از او یاد نشده بود و من او را زیر این عنوان بردم، آقای ادگار. هامبرت، «نویسنده و کاشف»^۱ (اسم «ادگار» را فقط به این دلیل اضافه کردم که دلم می‌خواست). وقتی برادر مک‌کو آن را می‌نوشت، خواست بدانند چه چیزهایی نوشته‌ام. آنچه به او گفتم این‌گونه از چاپ درآمد: «چند کتاب درباره‌ی پیکاک، رین‌بو و دیگر شاعران». همچنین، نوشته بودند که من و شارلوت از چند سال پیش همدیگر را می‌شناختیم و من از خویشاوندان دور شوهر اول شارلوت. این را هم به اشاره گفتم که سیزده سال پیش من با شارلوت رابطه‌ای داشته‌ام، ولی این جمله را چاپ نکردند. وقتی شارلوت علت این حرف را پرسید، گفتم ستون اجتماعی باید کورسویی از اشتباه هم داشته باشد.

بهر است به این داستان عجیب و غریب ادامه بدهم. وقتی از من خواسته شد که از بالا رفتن رتبه‌ام از «اجاره‌دار» به «یار غار» خوشحال باشم، آیا بیشتر احساس نفرت و بیزاری به سراغم نیامد؟ نه. آقای هامبرت اعتراف می‌کند که در کنار آبیگین کردن خنجر پولادین توطئه‌اش، غرور و نخوتش تا اندازه‌ای غلغلک داده شده و به مختصر دلسوزی و حتا به نوعی پشیمانی رسیده بود. هرگز فکرش را هم نکرده بودم که خانم هیز مسخره و به‌واقع زیبا، با آن باورهای کورکورانه‌اش به عظمت کلیسا و به کانون کتابخوانی‌شان، با آن شیوه‌ی سخنوری تصنعی‌اش، و آن رفتار خشن، سرد و سرزنش‌آمیزش با بچه‌ی دوازده‌ساله‌ی بازوگرکی پرستیدنی، بتواند به چنین موجود حساس و ضعیفی تبدیل شود که وقتی درگاه اتاق لولیتا دست‌هایم را دور بازویش گذاشتم با لرزش خودش را پس بکشد و بگوید: «نه، نه، خواهش می‌کنم نکن.»

این دگرگونی ظاهرش را بهتر کرد. لبخندش که فقط ادایی مصنوعی بود از آن زمان به بعد بازتابنده‌ی زیبایی خاصی شد، بازتابشی که در خود ظرافت و نرمی داشت و من، با شگفتی تمام، شباهتی به قیافه‌ی زیبا و گمشده‌ی لو در آن می‌دیدم، مثلاً، آن روزی که به اختراع نوعی دستگاه تولید نوشابه‌ی سودا خیره شده بود یا زمان‌هایی که در سکوت لباس‌های همیشه گران‌بها و نو و دست‌دوز مرا تحسین می‌کرد. وقتی شارلوت را می‌دیدم که با زن دیگری گرفتاری‌های مادر بودن را در میان می‌گذارد و شکلک‌هایی درمی‌آورد که گویی تسلیم دنیای زنانگی‌ست (چشم‌ها را می‌چرخاند و گوشه‌های دهانش را پایین می‌کشید)، شکلک‌هایی که لو هم گاهی نوع کودکانه‌اش را درمی‌آورد، مات و مبهوت می‌شدم. پیش از خواب، چند جام مشروب نوشیدیم و با کمک آن توانستم، به یاد بچه، مادر را و شکم سفیدش را که سال‌ها پیش، در سال ۱۹۳۴، نیم‌فت من ماهی کوچک خمیده‌ای در آن بود ناز و نوازش کنم. موه‌های خوب‌رنگ‌شده‌اش که برای حس بویایی و لامسه‌ام بسیار ملال‌انگیز بود، در لحظه‌هایی ویژه، در آن بستر پرده‌دار و زیر نور چراغ، اگر بافت موی فر لولیتا را نداشت، دست‌کم نمایی از آن را به خود می‌گرفت. همان‌طور که به زن جدید شاخ شمشاد نزدیک می‌شدم، یکریز با خود می‌گفتم که از نظر بیولوژی بیش از این نمی‌شود به لولیتا نزدیک شد؛ و همین‌طور با خود می‌گفتم که لوت هم در سن لولیتا به همان اندازه‌ی دخترش دختر بچه‌ای خواستنی بوده است، به همان اندازه که روزی دختر لولیتا خواهد بود. آن شب از زخم خواستم که از زیر کلکسیون‌های کفش‌ها آلبوم سی ساله‌ای را بیرون بکشد (مثل این‌که آقای هیز عاشق آن بوده) تا ببینم که لوت در کودکی‌اش چه شکلی بوده؛ گرچه نور عکس‌ها خوب نبود و لباس‌ها بی‌قواره بودند، توانستم نخستین نسخه‌ی مات لولیتا را در آن عکس‌ها تشخیص بدهم، پاها، استخوان گونه، دماغ کوتاه، لوتلیتا، لولیشا.^۲

خلاصه، از روی پرچین سال‌های دراز، پشت پنجره‌ای کوچک خوب چشم‌چرانی کردم، و وقتی هم او با تب و تاب رقت‌انگیز، ناز و نوازش‌های شهوت‌انگیز، با آن نوک پستان زیبا و ران گنده‌اش، مرا برای اجرای وظیفه‌ی شبانه‌ام آماده می‌کرد هنوز با دل‌سردی در پی بوییدن نیفت بودم و همچنان، در میان بوته‌های پوسیده‌ی تاریک، جوانی را شکار می‌کردم.

راستش نمی‌توانم بگویم که زن بیچاره‌ام چقدر مهربان و مودب بود. هنگام صبحانه در آن آشپزخانه‌ی روشن افسردگی‌آور با آن نور کروم‌رنگش و تقویم هاردور و شرکا و گوشه‌ی گیرا و خلوت‌گه دل‌نشین صبحانه‌خوری (شبیبه آن قهوه‌خانه‌ای که شارلوت و هامبرت زمان دانشجویی زیر گوش هم پچ‌پچ می‌کردند)، شارلوت با رب‌دوشامبر قرمزش می‌نشست و آرنجش را روی میز پلاستیکی می‌گذاشت و مشتتش را عصای گونه‌اش می‌کرد و با مهربانی تحمل‌ناپذیری به من خیره می‌شد تا ژامبون و تخم‌مرغم را بخورم. حتا اگر صورت هامبرت از دردهای عصبی کج می‌شد، این چهره به چشم او از نظر زیبایی و جان‌بخشی با پرتوهای خورشید و سایه‌های برگ‌هایی که روی یخچال سفید می‌لرزیدند رقابت می‌کرد. رنج واقعی من برای او سکوت عشق می‌نمود. درآمد کم من که به درآمد حتا کمتر او اضافه شده بود به نظر او پول هنگفتی بود؛ نه به این دلیل که جمع این دو درآمد می‌توانست برای خانواده‌ی طبقه‌ی متوسط کافی باشد، بلکه به این دلیل که پول من پیش چشم او متأثر از نیروی سحرآمیز مردانگی‌ام می‌درخشید، و او این حساب مشترک را مثل یکی از آن بلوارهای جنوبی می‌دید که در میانه‌ی روز در یک سویش سایه‌ی یکپارچه‌ای است و در سوی دیگرش پرتوهای ملایم خورشید می‌درخشند و تا پایان چشم‌انداز، تا جایی که کوه‌های صورتی نمایان می‌شوند، ادامه دارد.

تا پنجاهمین روز زندگی زناشویی‌مان، شارلوت به اندازه‌ی سال‌ها کار کرد. زن بیچاره خودش را به کارهایی مشغول می‌کرد که مدت‌ها

پیش کنارشان گذاشته بود یا هرگز به آنها چندان علاقه‌ای نداشت. گویی ازدواجم با مادر کودکی که عاشقش بودم به او این توان را داده بودم که (برای تمدید آهنگ پرورستی) جوانی از دست‌رفته‌اش را بنا اجازه‌ی من بازابد. با شور و شوق عروس‌های جوان قدیم شروع کرد «خانه را برق بیندازد» از آنجا که روزهای پی‌درپی روی صندلی‌ام نشسته و نقشه‌ی مسیر رفت و آمد لولیتا را در خانه به‌دقت در ذهنم کشیده بودم، هر سوراخ‌سنبه‌ی این خانه را خوب می‌شناختم و با آن رابطه‌ی احساسی درازمدتی برقرار کرده بودم، با همه‌ی زشتی‌ها و کتیفی‌هایش، و حالا احساس می‌کردم موجودی فلک‌زده‌ام که قوز کرده و باید با بی‌میلی حوض رنگ‌های نخودی، اخراپی، خردلی، خرمایی و خزه‌ای را که شارلوت می‌خواست به این خانه بدهد تاب آورم. خدا را شکر که تا آنجا پیش نرفت، اما بخش بزرگی از انرژی‌اش را با نمایش دایمی خنده و اخم، شیکوه و شک، خرج شستن پنجره‌پوش‌ها، برق انداختن کرکره‌های ونیزی، خرید پرده و کرکره‌های نو، برگرداندن آنها و عوض کردنشان با چیزهای دیگر و از این نمونه کارها کرد. روی پارچه‌های چیت و قلمکار پرده‌ای‌ها کار کرد و رنگ مبیل را عوض کرد، آن مبیل مقدسی که یک بار روی آن با جنب و جوش‌های آهسته‌حبابی از بهشت در درونم ترکید. مبلمان را جابه‌جا کرد و از نو آراست و وقتی فهمید در رساله‌ی یک خانه «اجازه‌ی جدا کردن میزهای عسلی از چراغ‌های روی آنها را دارد» احساس خوشحالی کرد. با این عبارت که مولف خانه‌ی خودت تسوی، نفرتی از صندلی‌های خم‌شو و میزهای چرخان در او ایجاد شد. معتقد بود که اتاقی پر از پنجره‌های بزرگ و قاب چوبی دور پنجره نمونه‌ای از اتاق مردانه است و اتاقی با پنجره‌های روشن‌تر و کارهای چوبی ظریف اتاقی زنانه. زمانی که موقع ورودم به این خانه می‌خواند با مجله‌های تصویردار و راهنمای تزئین خانه جایگزین شده بود. از کارخانه‌ای در شماره‌ی ۴۶۴۰ بلوار روزولت در شهر فیلادلفیا برای تخت دونفره‌مان

«خوشخوابی با ۳۱۲ فنر» سفارش داد، گرچه آن قدیمی هم انعطاف‌پذیری خوبی داشت و به‌نظر برای هر گونه استفاده‌ای خوب و بادوام بود.

شارلوت هم مثل شوهر مرحومش از ایالت‌های غرب میانه بود و آن‌قدر در رمزدیل آرام، نگین این ایالت شرقی، زندگی نکرده بود که همه‌ی مردم خوب را بشناسد. فقط تا اندازه‌ای دندان‌پزشک زنده‌دلی را که در کاخ کهنه‌ای پشت خانه‌ی ما زندگی می‌کرد می‌شناخت. در یکی از گردهمایی‌های کلیسا هم با زن «پرافاده»ی موادفروشی که سر خیابان ما خانه‌ی «قدیمی» سفید و ترسناکی داشت آشنا شده بود. گهگاهی هم با پیردختر روبه‌رویی «دیداری» داشت؛ اما گذشته از آن‌هایی که شارلوت بهشان سر می‌زد یا در گردهمایی‌های توی حیاط می‌دید یا با آن‌ها گفت‌وگوی تلفنی داشت، عاقله‌زن‌های نجیب‌زاده و یا خانم‌های مشکل‌پسند مثل خانم گلیو، خانم شریدن، خانم مک‌کریستال، خانم نایت و دیگران به‌ندرت به شارلوت توجهی نشان می‌دادند یا به او تلفن می‌کردند. بی‌شک تنها زوج‌هایی که شارلوت با آن‌ها رابطه‌ای واقعاً صمیمانه داشت، به‌دور از هر گونه بدگمانی یا آینده‌سنجی، خانم و آقای فارلو بودند که درست پیش از عروسی ما از سفری تجاری به شیلی برگشتند و با خانواده‌های چت‌فیلد، مک‌کو و چند نفر دیگر (البته نه خانم موادفروش و از او مغرورتر خانم تالبوت) به عروسی ما آمدند. جان فارلو مردی بود میانسال و ساکت، ورزشکاری جدی و تاجری کاملاً موفق که در چهل مایلی رمزدیل، در شهر پارکینگتون، لوازم ورزشی می‌فروخت؛ همان کسی که برای هفت تیرم فشنگ گرفت و در بعدازظهر یکشنبه‌ای، ضمن قدم زدن در جنگل، طرز کار با آن را به من یاد داد، همان کسی که خودش را با لبخندی وکیل پاره‌وقت می‌نامید و بعضی از کارهای قانونی شارلوت را هم انجام داده بود. جین، زن نسبتاً جوانش (که خاله‌زاده یا عموزاده‌اش هم بود)، دختری بود لنگ‌دراز با عینک رنگارنگ و دو تا سگ باکسر، دو پستان نوک‌تیز

و دهان گشاد قرمز. جین تصویرهایی از طبیعت و چهره می کشید. خیلی خوب به خاطر می آورم که در یکی از جمع‌های مشروب‌خوری چه تعریفی از پرتوی خواهرزاده‌اش، رزلین هانک کوچولو، کردم. دختری خوش‌آب‌ورنگ با لباس پیشاهنگی، کلاه فاستونی سبز، کمربند بافته‌ای از همان رنگ و موهای فر زیبایی که به شانه‌هایش می‌رسید. جان پیش را از دهانش درآورد و گفت حیف که دالی (دولیتای من) و رزلین تو مدرسه با هم ناسازگاری می‌کردند. اما امیدوار بود که وقتی از اردوی تابستانی برگشتند با هم مهربان‌تر باشند. از مدرسه حرف زدیم؛ خوبی‌هایی دارد و بدی‌هایی. سپس جان گفت: «البته خیلی از کارگرهای ساختمانی این‌جا ایتالیایی‌اند، اما این را هم بگویم که هنوز...»^۲ جین حرفش را قطع کرد و گفت: «خدا کند که دالی و رزلین تابستان را با هم باشند.» ناگهان لو را پیش نظرم تجسم کردم که از اردو برمی‌گردد، پوستی قهوه‌ای، گرم، خسته، منگ و ناراحت؛ نزدیک بود از فشار هیجان و تمام شدن صبرم به گریه بیفتم.

۱۹

حالا که خوب گرم سخن شدم، چند کلمه‌ی دیگر هم در وصف خانم هامبرت بگویم (به‌زودی حادثه‌ی بدی اتفاق می‌افتد). من همیشه از بودن رگه‌هایی از حس مالکیت در او آگاه بودم، اما هرگز فکرش را هم نمی‌کردم که این‌گونه دیوانه‌وار نسبت به هر چیز زندگی من که به او هیچ ربطی نداشت حسودی کند. کنجکاوی سیری‌ناپذیر و ناخوشایندی نسبت به گذشته‌ی من داشت. از من می‌خواست که همه‌ی معشوقه‌های پیشینم را زنده کنم تا شاید بتواند مرا به نقطه‌ای برساند که از آن‌ها بد بگویم، لعن و نفرینشان کنم، تباهاشان کنم، خائنانه بی‌ارزششان کنم و بدین ترتیب گذشته‌ام را خراب کنم. وادارم کرد که از ازدواجم با والریا که بی‌شک آدم مسخره‌ای بود تعریف کنم؛ اما مجبور شدم چیزهایی از خودم بسازم و برای سیر کردن حس

بیمارگونه‌ی خوشی شارلوت بی‌رحمانه به داستان‌های بانوان زندگی‌ام شاخ و برگ دهم. برای خشنودی او، وادار شدم فهرستی عکس‌دار از آن‌ها نشانش بدهم، همه متفاوت، مثل آگهی‌های آمریکایی که در آن عکس بچه‌مدرسه‌ای‌ها را می‌زنند با نسبت نامحسوسی از نژادهای گوناگون؛ مثلاً یک بچه، فقط یک پسر بچه‌ی قهوه‌ای چشم‌گرد، که او هم به زیبایی بقیه است، توی عکس می‌آورند و تقریباً هم وسط ردیف جلو می‌نشانند. بنابراین، زن‌های زندگی‌ام را به او معرفی کردم و آن‌ها را در برابر شارلوت به لبخند زدن و به چپ و راست رفتن واداشتم، موبوز سرد، موقه‌وای پرشور، موسی شهوت‌انگیز، مثل رژه‌ی روسپی‌ها در روسپی‌خانه‌ها. هر چه معمولی‌تر و بی‌ارزش‌تر عرضه‌شان می‌کردم خانم‌ها بابت از نمایش من خشنودتر می‌شد.

هرگز در زندگی‌ام تا این اندازه اعتراف نکرده بودم و اعتراف نشنیده بودم. آن وصف پاک و ساده و غیرهزمن‌دانه‌ای که او، به گفته‌ی خودش، از «زندگی عاشقانه‌اش» ارائه می‌داد، از وصف نخستین بوسه و دستمالی تا رابطه‌ی جنسی‌ای که برایش پیش آمده بود، با توصیف‌های ساختگی و فریبنده‌ی من از نظر اخلاقی در تضاد چشمگیری بود، اما از آن‌جا که از نظر موضوع هر دو از یک آبشخور آب می‌خوردند (سریال‌های آبکی یا رمان‌های کوتاه روانکاوی و تهی)، با هم متجانس بودند. به عبارت دیگر، من بنا به شیوه‌ی بیان او شخصیت‌های ساختگی‌ام را تصویر می‌کردم. از برخی عادت‌های آمیزشی استثنایی آقای هرالدهیز خوب که شارلوت وصف می‌کرد بدجووری خنده‌ام می‌گرفت و شارلوت تصور می‌کرد که خنده‌ی من نابجاست. ولی بقیه‌ی زندگی‌نامه‌اش آن‌قدر خالی از لطف بود که کالبدشکافی از جسدش می‌توانست تا آن اندازه بی‌لطف باشد، چون هیچ کار خلافی نکرده بود. به‌رغم خوراک اندکش، آن‌قدر سالم بود که من زنی به سلامت او ندیده بودم.

از لولیتای من به ندرت حرف می‌زد، حتا کمتر از آن پسر بچه‌ی بور مرده‌اش، که عکسش، به‌رغم همه‌ی عکس‌های ممنوعه، اتاق خواب سرد و بی‌روح ما را می‌آراست. در یکی از آن خیالبافی‌های مسخره‌اش پیش‌بینی کرد که روح آن نوزاد مرده به زمین بازمی‌گردد و در بدن بچه‌ای که از این ازدواج خواهد داشت می‌دمد، و گرچه من هیچ میلی به نسخه‌برداری خط تولید هامبرت از خط تولید هرالنداشتم (البته در مورد لولیتا، با همه‌ی ترس و وحشتم از زنای با محرم، کم‌کم به این نقطه رسیده بودم که به او به چشم بچه‌ی خودم نگاه کنم)، این فکر هم به ذهنم زد که دوره‌ی طولانی بستری شدن او در بخش زایمان بیمارستان، پس از عمل خوب سزارین و مشکلات دیگر بعد از عمل در بهار آینده، به من این فرصت را خواهد داد که چند هفته‌ای با لولیتا تنها بمانم و شکم نیمفت گیجم را با فرص‌های خواب پر کنم.

آه، او فقط از دخترش بیزار بودا چیزی که به نظر من دیگر نهایت بدجنسی‌اش بود این بود که می‌نشست و پرش‌نامه‌ای را از یک کتاب احمقانه‌ی منتشرشده در شیکاگو (مثل راهنمای رشد کودک) پر می‌کرد. یاوه‌هایی که برای هر سال کودک چیزهایی داشت و مامان باید در هر روز تولد بچه‌اش آن را پر می‌کرد. در روز تولد دوازده سالگی لو، اول ژانویه‌ی ۱۹۴۷، شارلوت هیز، با نام دختری بکر، زیر ده صفت از چهل صفت که با عنوان «شخصیت کودک شما» فهرست شده بودند خط کشیده بود: ایرادگیر، بدگمان، پرخاشگر، تندخو، خیره‌سر، دهان‌دریده، سربه‌هوا، فضول، منفی‌باف (زیر این صفت دو بار خط کشیده بود) و ناشکیب. سی صفت دیگر را که شامل شاد، همراه، پرانرژی و غیره بود نادیده گرفته بود. دیدنش واقعاً عصبانی‌ام می‌کرد. هر چیز کوچکی را که به لولیتا تعلق داشت با بی‌رحمی‌ای که در هیچ جای دیگری در سرشت ملایم همسر دوست‌داشتنی من یافت نمی‌شد یا خرد می‌کرد یا چنان به گوشه‌ای پرتاب می‌کرد که مثل خرگوش‌های هیپنوتیزم‌شده در جای‌جای خانه خشکش می‌زد. خانم نازنین فکرش

را هم نمی‌کرد که در یکی از صبح‌های یکشنبه که معده‌ام ناراحت بود (به‌خاطر چیزهایی که به سس افزوده بود تا مزه‌اش بهتر شود) و نتوانستم با او به کلیسا بروم با یکی از لنگه‌جوراب‌های لولیتا به او نارو بزنم. و یک مورد دیگر برخورد او با نامه‌های عزیز دلبندم بود!

«مامی و هامی عزیز،

امیدوارم که حالتان خوب باشد. از آبنبات‌ها خیلی ممنونم. راستش (خط زده بود و دوباره نوشته بود) بلوز بافتنی‌ام را توی جنگل گم کردم. چند روزی است که این‌جا هوا سرد شده. اوقات دارم. دوستان دارم، دالی.»

خانم هامبرت گفت: «احمق کلمه‌ی بعد از "اوقات" را جا گذاشته. آن بلوزی که گم کرده پشم خالص بود... ای کاش تو هم برای فرستادن آن آبنبات‌ها با من مشورت می‌کردی.»

۲۰

در چند مایلی رمزدیل دریاچه‌ای است به نام آورگلس لیک (که من اسمش را اشتباه شنیده بودم). در روزهای بسیار گرم هفته‌ی پایانی جولای هر روز به آن‌جا می‌رفتیم. حالا مجبورم که آخرین شنای دونفری‌مان را در یک سه‌شنبه صبح ~~دو~~، با تمام جزئیات خسته‌کننده‌اش، شرح دهم.

ماشین را در پارکینگی دور از جاده پارک کردیم و از دل جنگل درختان کاج به سمت دریاچه به راه افتادیم. توی راه شارلوت گفت که جین فارلو هنگام شکار جلوه‌های نادر نور (جین دانش‌آموخته‌ی مدرسه‌ی هنر بود) لرزی را دیده که ساعت پنج صبح روز یکشنبه در «آبنوسی» (این کلمه را جان به کنایه گفته) فرو رفته است. من گفتم: «احتمالاً آب خیلی سرد بوده.»

عزیز منطقی بدسرشت من جواب داد: «نکته این نیست، منظور این است که آدم زیرهنجاری است.» و سپس (با آن لفظ محتاطش که دیگر

داشت حالم را خراب می‌کرد) ادامه داد: «من احساس می‌کنم که لوئیز ما هم عاشق آن احمق است و فکر می‌کنم حدسم درست است.»
احساس کردن. «ما احساس می‌کنیم دالی آن‌طور که باید خوب کار نمی‌کند...» (بنا به گزارشی از مدرسه‌ی قدیمی‌اش).

خانم و آقای هامبرت با دمپایی و رب‌دوشامبر همچنان می‌رفتند.
«می‌دانی، هام، یک آرزوی بزرگ دارم،» خانم هام، شرم‌زده از این آرزو، سرش را طوری پایین آورد که گویی با زمین قهوه‌ای درددل می‌کند، «خیلی دلم می‌خواهد یک پیشخدمت کارآموده پیدا کنم، مثل آن دختر آلمانی‌ای که خانواده‌ی تالبوت می‌گفتند؛ بیاید و تو خانه‌ی ما زندگی کند.»

«ما که جا نداریم.»

با آن لبخند مسخره‌اش گفت: «گوش کن! البته که داریم عزیزم، تو خانه‌ی هامبرت را دست‌کم گرفتی. اتاق لو را به او می‌دهیم. من که می‌خواستم آن سوراخ را اتاق مهمان کنم، حالا می‌دهیم به پیشخدمت. تازه سردترین و فکسنی‌ترین جای خانه است.»

پرسیدم: «چی داری می‌گویی؟» پوست روی استخوان گونه‌هایم کشیده می‌شد (این را به این دلیل می‌نویسم که وقتی دخترم هم شنید همین احساس را داشت: ناباوری، نفرت، آزرده‌گی).

زنم در نخستین گردن‌نهی تلویحی‌اش در پی پاسخ به این پرسش برآمد: «آیا نگران روابط عاشقانه‌ای؟»

«به هیچ وجه، فقط مانده‌ام که وقتی مهمان یا پیشخدمت بیآوری دخترت را کجا جا می‌دهی.»

خانم هامبرت که در عالم رویا سیر می‌کرد لبخندزنان آهی را کش داد و همزمان با بالا کشیدن یک ابرو و بازدمی نرم گفت: «متأسفانه باید بگویم که لو کوچولو توی این تصویر جا ندارد، اصلاً و ابداً جایی ندارد. لو کوچولو صاف از اردوگاه تابستانی به مدرسه‌ی شبانه‌روزی خوب، جدی و قانونمندی می‌رود که به بچه‌ها آموزش‌های دینی

درست و حسابی هم می‌دهد، و از آن‌جا هم به دانشکده‌ی بیردزلی.
همه‌ی برنامه‌ها چیده شده. لازم نیست نگران او باشی.»

همین‌طور ادامه داد که خودش، خانم هامبرت، باید به این تنبلی
دیرینه‌اش غلبه کند و بنشیند و نامه‌ای برای خواهر دوشیزه فیلی که در
سنت الجبرا درس می‌دهد بنویسد. این‌جا دریاچه‌ی خیره‌کننده نمایان
شد و من در همین لحظه گفتم عینک آفتابی‌ام را توی ماشین‌جا
گذاشته‌ام و از او خواستم برود کنار آب، و گفتم من به او می‌رسم.

همیشه فکر می‌کردم مالش مچ دست‌ها ادای داستان‌هاست، ادامه‌ی
چیز ناشناخته‌ای از شاید برخی آیین‌های قرون وسطا؛ اما وقتی به
جنگل زدم تا لحظه‌ای از رنج ناامیدی بگریزم (خدایا، به زنجیرهای
دستانم نگاه کن!) احساس کردم این بهترین نمایش برای نشان دادن
حال روحی‌ام بود، بی‌آن‌که مجبور باشم چیزی بگویم.

اگر به‌جای شارلوت، والریا بود، می‌دانستم چطور «از پشش برآیم»
«از پس برآمدن» همان عبارتی‌ست که دنبالش می‌گشتم. در روزهای
خوب گذشته با پیچاندن مچ شکننده‌ی والریای خپل (همان مچی که از
بالای دوچرخه رویش افتاده بود) می‌توانستم بی‌درنگ وادارش کنم
نظرش را عوض کند؛ اما حتا فکرش را هم نمی‌شد کرد که بشود با
شارلوت چنین کاری کرد. شارلوت آمریکایی خوش‌برخورد مرا
بدجوری ترسانده بود. آن خیال خوشم که فکر می‌کردم می‌توانم او را
به‌خاطر عشق و علاقه‌اش به خود مهار کنم خیالی باطل بود. جرئت
نداشتم دست از پا خطا کنم تا مبادا تصویری که از من ساخته و
می‌ستاید خراب شود. وقتی او سرپرست عزیز من بود، چاپلوسی‌اش را
هم می‌کردم و هنوز هم در رفتارم نسبت به او نشانی از تسلیم بود. تنها
برگ برنده‌ی من ناآگاهی او از عشق هیولایی من به لو بود. از علاقه‌ی
لو به من بارها اذیت شده بود؛ اما احساس مرا نسبت به او نمی‌توانست
دریابد. اگر والریا به‌جای او بود، شاید می‌گفتم: «ببین، احمق گنده، این
منم که می‌دانم چه چیزی برای دلورس هامبرت خوب است و من

برایش تصمیم می‌گیرم.» به شارلوت نمی‌توانستم (حتما به آرامی و با خودشیرینی) بگویم: «ببخشید عزیزم، من موافق نیستم. یک فرصت دیگر هم به بچه بدهیم. اجازه بده دست‌کم برای یک سال خودم معلم خصوصی‌اش باشم. یک بار هم خودت گفتی...» درواقع، درباره‌ی لو حتا یک کلمه هم نمی‌توانستم به شارلوت بگویم بی‌آن‌که خودم را لو بدهم. آه، شما حتا نمی‌توانید تصور کنید (همان‌طور که من هم هرگز تصور نمی‌کردم) که این زنان پایبند به اصول اخلاقی چه‌جور آدم‌هایی هستند! شارلوت که هیچ‌گونه نادرستی‌ای را در آداب و قوانین غذا خوردن، رفتار، کتاب و مردمی که عاشقشان بود متوجه نمی‌شد، اگر من هر چیزی می‌گفتم که به معنی نگه داشتن لو نزد ما بود، بی‌درنگ متوجه لحن نادرستم می‌شد؛ مثل موسیقی‌دانی بود که ممکن است در زندگی معمولش آدم بی‌ادب و نفرت‌انگیزی باشد، خالی از ظرافت طبع و سلیقه، اما هر نت اشتباهی را در موسیقی با دقتی شیطانی متوجه می‌شود. برای شکستن خواسته‌ی شارلوت باید قلبش را می‌شکستم، و آنگاه تصویر من هم در ذهن او در هم می‌شکست. اگر می‌گفتم: «من می‌دانم با لولیتا چه‌کار کنم و تو به من کمک می‌کنی که این ماجرا بی‌سروصدا بماند، یا همین‌جا از هم جدا می‌شویم»، مثل زنی پشت شیشه‌ای مه‌آلود، رنگ می‌باخت و آهسته می‌گفت: «بسیار خوب، حالا هر چه به این حرف بیفزایی یا از آن کم کنی فرقی نمی‌کند، این‌جا دیگر پایان راه است.» و این‌جا واقعاً پایان راه بود.

چنین وضع آشفته‌ای بود. یادم می‌آید وقتی به محل پارکینگ ماشین‌ها رسیدم، به فشاری آب تلمبه‌ای زدم و یک مشت آب را که مزه‌ی زنگ آهن می‌داد چنان حریصانه نوشیدم که گویی به من جوانی، آزادی، ذهنی جادویی و نیز معشوقه‌ای کوچولو می‌بخشید. برای مدتی با رب‌دوشامبر بنفش و پاهای آویزان بر لبه‌ی یکی از میزهای زیر و زمخت نشستم. بالای سرم تنه‌ی کاج‌ها غرغر می‌کردند. در فاصله‌ای نه‌چندان دور دو دختر بچه با شلوارک و نیم‌تنه از دستشویی‌ای

نیمه پنهان که روی آن نوشته بود «زنانه» بیرون آمدند. می بل (یا بازیگر نقش می بل) ناراحت و پریشان حال با پاهای گشوده روی دوچرخه نشسته بود و آدامس می جوید و مری بن بر ترک دوچرخه پاهایش را کامل از هم باز کرده بود و موهایش را از دست مگس ها تکان می داد. هر دو آهسته، بی خیال، روی دوچرخه تاب می خوردند و نزدیک می شدند و با سایه ها و پرتوهای خورشید در هم می آمیختند. لولیتا...! پدر و دختر آب شدند و تو این جنگل ها فرو رفتند! راه حل طبیعی از میان برداشتن خانم هامبرت بود، اما چطور؟

هیچ مردی نمی تواند نقشی قتل را بی عیب اجرا کند؛ اما یک حادثه می تواند آن را به خوبی به انجام رساند. نمونه اش ماجرای معروف مادام لکور در شهر آرله در جنوب فرانسه است که درست در پایان سده ی پیش اتفاق افتاد. مدت کوتاهی پس از ازدواج، مادام با ژنرال لکور در خیابان شلوغی قدم می زد که مرد ریشوی بلند قامت ناشناسی، (گویی) معشوق مخفی خانم، به سمت او می رود و به قصد کشتنش کاردی را سه بار در کمر زن فرو می کند. در این لحظه، ژنرال، مردی شبیه سگ بولداگ، بازوی قاتل را محکم چنگ می زند. درست در همان آنی که قاتل مگی کوشد خودش را از چنگ و دندان آن کوچولوی خشمگین رها کند (و چند نفر از تماشاچی ها هم دور آن ها جمع می شوند و حلقه ی محاصره را تنگ و تنگ تر می کنند)، معجزه ای رخ می دهد: یک ایتالیایی دیوانه، در خانه ای بسیار نزدیک به حادثه، کاملاً تصادفی با نوعی ماده ی منفجره ور می رفته که ناگهان خیابان به قیامتی از دود و آجرهای در حال سقوط و مردم در حال فرار تبدیل می شود. انفجار به هیچ کس آسیب نمی رساند و فقط ژنرال لکور را نقش بر زمین می کند؛ اما عاشق انتقام جوی مادام با دیگران از صحنه می گریزد و تا پایان عمر شاد و آسوده زندگی می کند.

می بینی اگر خود کارگزار نقشی از میان برداشتن یکی را بکشد چه عالی اجرا می شود!

به سمت آورگلز لیک برگشتم. بخشی از دریاچه که ما و چند زوج «خوب» دیگر (خانم و آقای فارلو، خانم و آقای چت فیلد) در آن شنا می‌کردیم نوعی خلیج کوچک بود. شارلوت من آنجا را به این دلیل که برای خودش «ساحلی خصوصی» به حساب می‌آمد دوست داشت. جای اصلی شنا (یا به قول روزنامه‌ی رمزدیل، «جای غرق کردن») در سمت چپ (بخش شرقی) آورگلز بود و از خلیج کوچک ما دیده نمی‌شد. در سمت راست ما چند ردیف درخت کاج بود که سر پیچی به مرداب تبدیل می‌شد و انتهای دیگر مرداب دوباره با پیچ دیگری به جنگل می‌رسید.

آنقدر بی‌صدا کنار زیم نشستیم که او به حرف آمد و پرسید: «برویم توی آب؟»
 «یک دقیقه دیگر می‌رویم. بگذار این قطار افکارم را به نقطه‌ای برسانم.»
 فکر کردم. بیش از یک دقیقه گذشت. سپس گفتم: «بسیار خوب، حالا می‌توانیم برویم.»

«من هم توی آن قطار بودم؟»

«بی‌شک بودی.»

شارلوت وارد آب شد و همزمان گفت: «امیدوارم.» دیری نپایید که آب به رانهای کلفت و پوست‌مرغی‌اش رسید. سپس دست‌هایش را دراز کرد، دهانش را بست و با صورتی که زیر آن کلاه پلاستیکی سیاه خیلی معمولی بود خودش را به سمت جلو پرتاب کرد و آب‌ها را خوب به هر سو پاشید.

آهسته شنا کردیم و به امواج لرزان دریاچه رسیدیم.

در آب تل روبرو که دست‌کم هزار قدم از ما فاصله داشت (اگر کسی می‌توانست روی آب راه برود) قیافه‌ی دو مرد کوچک را می‌دیدم که در بخش ساحلی خودشان به شدت سگ‌های آبی کنار می‌کردند. آن‌ها را خوب می‌شناختم: پلیس بازنشسته‌ی لهستانی تبار و لوله‌کش بازنشسته‌ای که صاحب بیشتر الوارهای آن سمت ساحل بود. این را هم می‌دانستم که برای صفای دل غم‌انگیز خودشان اسکله

می‌سازند. صدای توتق کارشان به گوش ما بسیار بلندتر از آنی بود که بشود از ابزار و بازوهای آن کوتوله‌ها بازشناخت؛ آدم فکر می‌کرد که کارگردان با عروسک‌گردان سر صحنه هماهنگی و تفاهم ندارد، به‌ویژه وقتی برداشت شنوایی از صدای سنگین هر ضربه از برداشت بینایی عقب می‌افتاد.

نوار ماسه‌ای سفید ساحل «ما» که حالا دیگر کمی از آن دور شده بودیم و به آب‌های عمیق رسیده بودیم روزهای هفته خالی بود. به‌راستی هیچ‌کس در آن دوروبر نبود، به‌جز همان دو کوتوله‌ی آن سوی دریاچه، و هواپیمای خصوصی قرمزی که بالای آن‌جا وزوز می‌کرد و رفته‌رفته در آبی آسمان ناپدید می‌شد. زمینه برای اجرای قتل‌ی فرزند و حباب‌ساز بسیار مناسب بود، چون ما در چنان نقطه‌ی مبهمی بودیم که مرد قانون و مرد لوله‌کش آن‌قدر به آن نزدیک بودند که صحنه‌ی اتفاق را ببینند و آن‌قدر دور که صحنه‌ی جنایت را نبینند. به اندازه‌ی نزدیک بودند که بشنوند شناگر آشفته‌ای دارد دست و پا می‌زند و با فریادش برای نجات زن در حال غرقش کمک می‌جویند؛ و (اگر به دلیلی زود **ب** این سمت نگاه می‌کردند) دورتر از آن بودند که ببینند شناگر آشفته دارد صحنه‌ی فرو کردن زنش را (با پاهایش) توی آب به پایان می‌رساند. اما هنوز به این مرحله نرسیده بودم؛ راستش دلم می‌خواهد حادثه، خودش، به‌آسانی و دقیق رخ دهد! بدین ترتیب، شارلوت همچنان با خام‌دستی و مثل انجام وظیفه شنا می‌کرد (پری دریایی خام‌دست) اما با نوعی لذت عمیق (آیا به این دلیل که دریامردش در کنارش نبود؟). همان‌طور که به روشنی یادآوری یک خاطره در آینده (منظورم این است که سعی می‌کردم چیزها را طوری ببینم که در آینده چیزهای دیده را به یاد می‌آوریم) سفیدی براق صورت خیشش را که به‌رغم آن همه تلاش اصلاً برنزه نمی‌شد و لب‌های رنگ‌پریده، پیشانی برآمده‌ی برهنه، کلاه تنگ سیاه روی سرش و گردن چاق خیشش را تماشا می‌کردم، می‌دانستم تنها کاری که باید

بکنم این است که کمی عقب بیفتم، نفس عمیقی بکشم، و مچ پای او را چنگ بزنم و تند با جسد اسیر در چنگالم شیرجه بروم. چرا جسد؟ به این دلیل که به خاطر تعجب، ترس و ناآزمودگی اش، ناگهان یک گالن آب کُشنده‌ی دریاچه را وارد ریه‌هایش می‌کرد؛ در همان زمان می‌توانستم دست‌کم یک دقیقه او را زیر آب نگه دارم و با چشم‌های باز نگاهش کنم. این فکر مرگبار مثل گذر ستاره‌ی دنباله‌داری در سیاهی جنایتی خوب برنامه‌ریزی شده از سرم گذشت. مانند سکوت ترسناک نمایش باله‌ای بود که بالرین مرد بالرین زن را از مچ پا می‌گیرد و از میان شامگاه آبگون مثل برق می‌رود. در حالی که هنوز او را زیر آب نگه داشته‌ام، شاید برای یک نفس عمیق بالا بیایم و دوباره تا آنجا که لازم است چند بار دیگر شیرجه بروم و وقتی پرده کامل روی او بیفتد آماده‌ی داد زدن شوم و کمک بخواهم. بیست دقیقه بعد که دو کوتوله با قایقشان به ما نزدیک می‌شوند و هر دم بزرگ و بزرگ‌تر می‌شوند تا سرانجام به ما می‌رسند، می‌بینم که روی بدن یکی‌شان تا نیمه رنگ پاشیده، و آن موقع دیگر خانم هامبرت هامبرت بیچاره، قربانی گرفتگی عضلانی یا انسداد رگ‌های قلبی یا هر دو، در کف گل‌آلود دریا، حدود سی پا زیر سطح شادمان آورگلس لیک، روی سرش ایستاده.

خیلی آسان بود، نه؟ اما دوستان، شما نمی‌دانید که من به هیچ وجه نمی‌توانم دست به چنین کاری بزنم! او در کنارم شنا می‌کرد، خوک آبی ساده‌دل و دست‌وپاچلفتی، و این اشتیاق و شور با همه‌ی منطق و استدلالش در گوشم فریاد می‌زد: همین حالا وقتش است! اما دوستان، به‌راستی نمی‌توانستم! در سکوت به سمت ساحل برگشتم، و او هم موقر و فرمانبردار دور زد و دنبالم برگشت. شیطان همچنان در گوشم فریاد می‌زد و اندرزم می‌داد و من همچنان نمی‌توانستم این موجود گنده‌ی سُرخورنده‌ی بیچاره را غرق کنم. وقتی به این نتیجه‌ی افسردگی آور رسیدم که نه فردا، نه جمعه و

نه هیچ روز یا شب دیگری توان کشتن او را نخواهم داشت، فریاد درون گوشم دور و دورتر شد. آه، به آسانی می توانستم به پستان‌های والریا ضربه بزنم چنان که از شکل بیفتند یا جور دیگری اذیتش کنم، یا به همان آسانی و آشکاری خودم را تجسم می کردم که به زیر شکم عاشق او شلیک می کنم و او را به زانو درمی آورم و «آخی» از گلویش بیرون می کشم. اما نمی توانستم شارلوت را بکشم، به ویژه وقتی وضع، روی هم رفته، آن قدر هم که در آن نخستین لحظه‌های یک‌ه‌خوردم در آن صبح لعتی به نظر می آمد بد و ناامیدکننده نبود. اگر او را از پای نیرومندش که لگد می زد می گرفتم، اگر نگاه شگفت زده‌اش را می دیدم، صدای وحشتناکش را می شنیدم، و اگر همچنان می خواستم این نقشه را به انجام برسانم، روحش تا پایان عمر رهایم نمی کرد. شاید اگر به جای سال ۱۹۴۷، سال ۱۴۴۷ بود، چشم سرشت مهربانم را می بستم و به او از عقیمی توخالی زهری قدیمی یا معجون سحرآمیز مرگ می خوراندم. اما در این عصر فضولی طبقه‌ی متوسط دیگر آن موفقیتی که در کاخ‌های زربفت کهن به دست می آمد نصیب ما نمی شود. امروز برای کشتن باید دانشمند باشی. نه، نه، من هیچ کدام از دو فرد بالا نبودم. خانم‌ها و آقایان هیئت منصفه، بیشتر مجرم‌های جنسی که از ته دل آرزوی یک ناله‌ی شیرین، تپش و رابطه‌ای فیزیکی، نه لزوماً جنسی، با دختر بچه‌ای را دارند بیگانه‌های بی خطر، بی لیاقت، بی عرضه و ترسو بی اند که فقط از جامعه می خواهند به آن‌ها اجازه دهد به رفتار بی ضرر و به اصطلاح ناهنجارشان ادامه دهند و بی آن‌که پلیس یا مردم سرکوبشان کنند به روابط خصوصی - شهوانی گمراهشان ادامه دهند. ما اهریمن رابطه‌ی جنسی نیستیم! ما به خوبی سربازها دختران را بی سیرت نمی کنیم. ما مردان شریف اندوه زده، آرام و سگ چشمیم که در حضور آدم بزرگ‌ها میل شدید جنسی مان را خوب مهار می کنیم و از سوی دیگر آماده‌ایم که سال‌های زیادی از عمرمان را بدهیم تا فقط فرصت دست زدن به نیمفتی را به دست آوریم. تاکید می کنم که ما

قاتل نیستیم. شاعران هرگز کسی را نمی‌کشند. آه، شارلوت بیچاره‌ی من، در آن بهشت جاودانه‌ات در میان ترکیب جاودانه‌ی آسفالت و پلاستیک و آهن و سنگ (خلتا را شکر نه آب، نه آب!) از من بیزار نباش. به هر حال، تیغ به رگ کاملاً نزدیک بود. به زودی به ماجرای جنایت بی‌عیب و نقصم می‌رسیم.

حوله‌ها را دورمان پیچیدیم و زیر خورشید تشنه نشستیم. شارلوت به دوروبر نگاهی کرد و سینه‌بندش را باز کرد، اما روی شکمش برگشت و پشتش را برای سورچران‌ها به نمایش گذاشت. سپس گفت مرا خیلی دوست دارد. آه عمیقی کشید. دستش را دراز کرد و کورمال‌کورمال از جیب رب‌دوشامبرش بسته‌ی سیگارش را درآورد. بلند شد و سیگاری کشید. به شانهِ راستش نگاهی کرد. بوسه‌ی طولانی‌ای از من گرفت. دهانش بوی سیگار می‌داد. ناگهان از تپه‌ی پشت ما و از زیر بوته‌ها و کاج‌ها سنگی به سمت ما غلتید و پشت سرش سنگی دیگر.

شارلوت سینه‌بند بزرگش را روی پستانش نگه داشت و دوباره روی شکمش دراز کشید و گفت: «بچه‌های بی‌تربیت فضول. باید با پیتر کرسٹوفسکی حرف بزنم.»

از باریکه‌راه جنگل صدای خش‌خش و کوبش پا آمد و جین فارلو با سه‌پایه‌ی نقاشی و بساطش نمایان شد.

شارلوت گفت: «ما را ترساندی.»

جین گفت: «آن بالا در یک نقطه‌ی مخفی سرسبز داشتم جاسوسی طبیعت را می‌کردم (جاسوس‌ها معمولاً کشته می‌شوند) و می‌خواستم نقاشی چشم‌اندازی را تمام کنم. اما هیچ خوب نشد. اصلاً استعداد این کار را ندارم» (که کاملاً درست بود). سپس گفت: «هامبرت، شما هیچ‌وقت چیزی کشیده‌ای؟» شارلوت که کمی به جین حسودی‌اش می‌شد از او پرسید: «جان هم می‌آید؟»

جان می‌آمد. امروز می‌آمد که نهارش را در خانه بخورد. سر راهش به سمت پارکینگتون جین را پیاده کرده بود و همین حالا هم می‌آمد که او را ببرد. صبح زیبایی بود. در چنین روزهای معرکه‌ای که جین مجبور می‌شد سگ‌هایش، کاوال و ملامپوس^۲ را با قلاده ببندد و برود احساس بی‌رحمی می‌کرد.

چند دقیقه‌ای روی ماسه‌های سفید، میان من و شارلوت، نشست. شلوارک پوشیده بود. پاهای قهوه‌ای درازش برای من به اندازه‌ی پای ماده‌اسب جذاب بود. وقتی لبخند می‌زد، لثه‌هایش پیدا می‌شد.

«تقریباً هر دوی شما را در چشم‌اندازم جا دادم. حتماً متوجه شدم که چیزی یادت رفته بود (منظور من بودم)، ساعت مچی‌ات را درنیاورده بودی، بله، شما را می‌گویم آقا.»

شارلوت دهانش را مثل ماهی جمع کرد و به‌نرمی گفت: «ضدآب است.» جین میج مرا گرفت و تا بالای زانویش برد و هدیه‌ی شارلوت را امتحان کرد و سپس دست‌هایش را روی ماسه‌ها گذاشت، کف دست رو به بالا.

شارلوت با عشوهِ گفت: «تو این طوری همه‌چیز را زیر نظر داری.» جین آهی کشید: «یک بار دو تا بچه را دیدم که درست همین‌جا، زیر غروب آفتاب، عشق‌بازی می‌کردند. سایه‌هایشان مثل غول بود. ماجرای آقا تامسون در آن سپیده‌دم را هم که برایت گفتم. دفعه‌ی بعد شاید آیور چاق و پیر را توی لباس عاجی‌رنگ ببینم. واقعاً آدم عجیب و غریبی ست. یک بار داستان خیلی زشتی از برادرزاده‌اش تعریف کرد. مثل این‌که...»

«سام‌علیک...!» صدای جان بود.

راستش هنگام دلخوری از چیزی سرد و خاموش می‌شوم، یا به عبارت دقیق‌تر وقتی از کسی یا چیزی می‌رنجم به سکوت فرو می‌روم،

که این عادت، همسر سابقم، والریا، را تا پای مرگ می ترساند. گریه و زاری می کرد و می گفت: «وقتی نمی فهمم چه چیزی باعث شده این جور رفتار کنی، اذیت می شوم.» اما پیش شارلوت که خاموش می شدم، او همچنان به جیرجیرش ادامه می داد و یا با مشت به زیر چانه‌ی سکوتم می کوبید. عجب زن عجیبی! من هم بلند می شدم و به اتاق سابقم که حالا دیگر «نیمه آپارتمانی» بسیار معمولی بود می رفتم و با خود می گفتم عاقبت یک شاهکار پژوهشی برای نوشتن دارم، و شارلوت شادمان به کار آراستن خانه برمی گشت، پشت تلفن چهچه می زد، و پس از آن می نشست نامه می نوشت.

از پنجره‌ی اتاقم، از لابه‌لای برگ‌های نقره‌ای و لرزان سپیدارها، او را دیدم که به آن سوی خیابان می رود و نامه‌ای را که برای خواهر دوشیزه فیلن نوشته با خشنودی توی صندوق پست می اندازد.

هفته‌ی پس از سفرمان به دریاچه، ابرها و باران‌های پراکنده داشتیم و یکی از دلگیرترین هفته‌های زندگی‌ام بود. سپس، پیش از آخرین پیدایی خورشید، دو سه پرتوی بی‌رمق امید به زندگی‌ام تایید.

یادم آمد که کله‌ام به موقع خوب کار می کند و چه بهتر که اکنون نیز از این هوش سرشار بهره بگیرم. گفتم اگر جرئت ندارم در برنامه‌ریزی‌های زخم برای دخترش دخالت کنم (دختری که در آن هوای دلپسند هر روز گیراتر و برنزه‌تر می شد، و آن قدر از من دور بود که عذابم می داد)، بی‌گمان می توانم به شیوه‌ای عادی چنان طرح کاملی بچینم که در آینده ما را به سمت موقعیت ویژه‌ای ببرد. یک شب خود شارلوت زمینه را برای اجرای این طرح فراهم کرد.

با نگاهی مهربان به قاشق پر از سوپ خیره شد و گفت: «یک خبر معرکه برایت دارم. پاییز دو نفری به انگلستان می‌رویم.»

قاشق سوپ را قورت دادم، لب‌هایم را با دستمال کاغذی صورتی‌ام پاک کردم (آه، ملافه‌های زیبا و گران‌بهای هتل میرانا!) و گفتم: «من هم برای تو یک خبر معرکه دارم، عزیزم. ما به انگلستان نمی‌رویم.»

با قیافه‌ای شگفت‌زده‌تر از آن‌که تصور می‌کردم به دست‌هایم نگاه کرد و پرسید: «چرا؟ مگر چه اشکالی دارد؟» (داشتم ناخودآگاه دستمال صورتی بیچاره را تا می‌زدم و پاره می‌کردم و تا می‌زدم و دوباره پاره می‌کردم). اما وقتی لبخندم را دید کمی آرام شد.

گفتم: «موضوع کاملاً ساده است. حتا در هماهنگ‌ترین خانه‌ها مثل خانه‌ی ما، همه‌ی تصمیم‌ها را زن خانه نمی‌گیرد. برخی تصمیم‌ها را مرد خانه باید بگیرد. به‌خوبی می‌توانم هیجان تو دختر سالم آمریکایی را هنگام گذر از اقیانوس اطلس، روی کشتی با خانم بامبل، یا سام بامبل، یا مک‌دونالد یا فلان روسپی هالیوود، تجسم کنم. و وقتی تو خیره نگاه می‌کنی و من تحسین رشک‌آمیزم را به قصر سنتریز، نگهبان‌های قرمزپوش یا بیور ایترز^۱ یا حالا هر اسمی که دارند مهار می‌کنم، بی‌تردید عکس‌زیبایی برای آگهی آژانس مسافرتی می‌شویم. اما من به اروپا حساسیت دارم، از جمله به انگلیس پیر شادخوار. همان‌طور که تو خودت هم خوب می‌دانی، برای من از آن دنیای قدیمی و پوسیده هیچ نمانده، به‌جز پیوندی بسیار غم‌انگیز. و هیچ‌کدام از آگهی‌های رنگارنگ مجله‌های تو این وضعیت را عوض نخواهد کرد.»

شارلوت گفت: «عزیزم، من واقعاً...»

«نه، یک لحظه صبر کن. این موضوع که فرعی‌ست. من نگران رویه‌های کلی‌ام. وقتی خواستی بعد از ظهرها با تو به دریاچه بیایم و حمام آفتاب بگیریم، به‌جای آن‌که کارهایم را انجام دهم و پژوهشگر و استاد بمانم، با خشنودی تن دادم و به‌خاطر تو پسری برنزه و گیرا شدم. وقتی برنامه‌ی بازی بریج و ویسکی بوربون با خانواده‌ی دلربای فارلو را چیدی، با فروتنی پیروی کردم... نه، خواهش می‌کنم، صبر کن. وقتی دکوراسیون خانه‌ات را عوض می‌کنی، هیچ دخالتی نمی‌کنم. وقتی تو تصمیم می‌گیری، وقتی تو درباره‌ی همه‌ی چیزهای زندگی تصمیم می‌گیری، شاید گاهی کاملاً یا تا اندازه‌ای مخالف باشم اما هیچ حرفی نمی‌زنم. از چیزهای جزئی چشم می‌پوشم، ولی چیزهای کلی را

نمی‌توانم نادیده بگیرم. خیلی دوست دارم که به دستوره‌های تو گوش کنم، اما هر بازی‌ای قواعد خودش را دارد. ناراحت نیستم، اصلاً ناراحت نیستم. این کار را نکن. اما من نیمی از این خانواده‌ام و صدای کوچکی دارم، اما صریح.»

وقتی حرف می‌زدم، آمد کنارم و روی زانویش افتاد. آرام اما با حرارت سرش را تکان می‌داد و به شلووارم ناخن می‌کشید. حرفم که تمام شد، گفت هرگز متوجه این مسئله نشده، و من آقا و سرور و خدای اویم. سپس گفت: «لونی‌ز رفت. بیا برویم و با هم عشق‌بازی کنیم.» و بعد گفت: «یا مرا ببخش یا خواهم مرد.»

این حادثه‌ی کوچک خیلی به روحیه‌ام کمک کرد. آرام گفتم که مسئله مسئله‌ی عذرخواهی نیست، بلکه تغییر شیوه‌ی زندگی‌ست؛ بر آن شدم که برای به دست آوردن منافع خودم پافشاری کنم و ساعت‌های زیادی را گوشه‌گیر و بی‌حوصله روی کتابم کار کنم یا دست‌کم وانمود کنم که دارم کار می‌کنم.

تخت اتاق پیشینم از مدت‌ها پیش به کاناپه تبدیل شده بود. البته از اول هم کاناپه بود. از همان روزهای نخستین زندگی مشترکمان گفته بود که این اتاق کم‌کم به «اتاق نویسنده» تبدیل خواهد شد. یکی دو روزی پس از حادثه‌ی انگلیس، روی صندلی نو و راحتی نشسته بودم و کتاب بزرگی روی پایم بود که شارلوت با انگشت حلقه‌اش به در زد و خرامان وارد اتاق شد. چقدر حرکاتش با حرکات لولیتایم فرق داشت؛ وقتی لولیتا با آن شلووار جین کثیف اما دوست‌داشتنی‌اش به من سر می‌زد، بوی باغ سرزمین نیمفت‌ها را می‌داد، کمرو و شبح‌مانند، کمی هرزه‌وار، و دگمه‌ی پایین بلوزش باز بود. با این همه، این را هم بگویم که در پس بی‌باکی هیز کوچک و وقار هیز بزرگ باریکه‌آبی آمیخته به شرم جاری بود که هر دو از یک جنس بودند و زمزمه‌شان یکسان بود. یک بار دکتر فرانسوی باسوادی به پدرم گفت که در میان خویشاوندان نزدیک حتی کوچک‌ترین قار و فور شکم «صدایی» یکسان دارد.

خلاصه، شارلوت به درون اتاق خزید. فکر می‌کرد که میانه‌ی ما هیچ خوب نیست. شب پیشش و شب پیش از آن، همین که روی تخت دراز کشیدیم، وانمود کردم خوابم و صبح هم سپیده که زد از تخت بیرون آمدم.

خیلی ملایم پرسید: «مزاحم نیستم؟»

دانش‌نامه‌ی دختران، جلد مربوط به حرف C، را ورق زد و به تصویری که به قول چاپخانه‌ای‌ها «تصویر پایین صفحه» نام داشت نگاه کردم و همزمان گفتم: «در این لحظه، نه.»

شارلوت به سمت میز کوچکی رفت که بدلی از چوب ماهون بود و کشویی داشت. دستش را روی آن گذاشت. بی‌شک میز زیبایی نبود ولی این به شارلوت ربطی نداشت. به حالتی جدی، نه با عشوه‌گری، گفت: «همیشه می‌خواستم ازت بپرسم که چرا این قفل است؟ می‌خواهی توی این اتاق بماند؟ خیلی زشت و بدترکیب است.»
«بگذار باشد.» صفحه‌ی کمپ در اسکاندیناوی را می‌خواندم.

«کلید دارد؟»

«قایمش کردم.»

«هام...!»

«نامه‌های عاشقانه‌ام توی آن میز است.»

یکی از آن نگاه‌های ماده‌آهوان زخمی را به من انداخت و با این نگاهش بدجوری عصبانی‌ام کرد. نمی‌دانست که حرفم جدی‌ست یا نه و چطور گفت‌وگو را ادامه دهد. چند صفحه‌ی دیگر مربوط به حرف سی (کانادا، کاناپه، کاندیدا...) را آهسته ورق زد و او همچنان آن‌جا ایستاد. داشت به چارچوب پنجره نگاه می‌کرد، نه به آن‌سوی پنجره، و با ناخن‌های تیز قرمز و بادامی‌رنگش روی شیشه ضرب می‌زد.

وقتی کلمه‌های کاراته و کارامل را می‌خواندم، آرام به سمت صندلی‌ام آمدم، شل و سنگین روی دسته‌اش نشست و مرا در بوی عطری که زن اولم می‌زد غرق کرد.

با انگشت کوچکش به چشم اندازی پاییزی در ایالت شرقی اشاره کرد و پرسید: «آیا سرورم می‌خواهد همه‌ی پاییز را در این‌جا بگذرانند؟»

«چطور؟» (بسیار شمرده و آهسته).

شانه‌هایش را بالا انداخت (شاید هرالد در این فصل سال به سفر می‌رفته، فصل شکار، و این واکنشی شرطی از سوی شارلوت است).

هنوز انگشت اشاره‌اش رو به آن نقطه بود که گفت: «فکر کنم می‌دانم آن‌جا کجاست. یادم می‌آید که هتلی آن‌جاست، انجمن هانترز، خوش‌ساخت و عالی، درست است؟ غذایش هم مثال ندارد و هیچ‌کس به کسی کاری ندارد.»

گونه‌اش را روی شقیقه‌ام مالید، کاری که والریا مدت کوتاهی پس از ازدواجمان ترکش کرد.

«چیز خاصی برای شام می‌خواهی، عزیزم؟ جان و جین فارلو امشب می‌آیند این‌جا.»

ناله‌ای کردم. لب پایینی‌ام را بوسید و با لحنی خوش گفت که کیک می‌پزد (یادی از زمان مستاجری‌ام که یک بار کیکش را دوست داشتم) و مرا با کار بیهوده‌ام رها کرد.

آرام کتاب باز را روی جایی که او نشسته بود گذاشتم (صفحه‌هایش مثل موج ورق خوردند تا این‌که مدادی لای آن جلوی ورق خوردنشان را گرفت) و به جایی که کلید را قایم کرده بودم نگاهی انداختم: مخصوصاً آن را زیر تیغ ریش‌تراشم گذاشته بودم. از این تیغ پیش از آن‌که شارلوت برایم تیغی نو، ولی ارزان‌تر و بهتر از این تیغ کهنه‌ی گران، بخرد استفاده می‌کردم. آیا زیر ریش‌تراش توی کیف آستر مخملی جای مناسبی برای قایم کردن کلید بود؟ کیف ریش‌تراش توی چمدان کوچکی بود که مدارک و کاغذهای دانشگاهی را در آن نگه می‌داشتم. بهتر نیست جای مناسب‌تری برای کلید پیدا کنم؟ قایم کردن چیزها، به‌خصوص با داشتن زنی که با همه‌ی وسایل ور می‌رود، بسیار سخت است.

فکر کنم یک هفته‌ای از آخرین شناسنا در دریاچه می‌گذشت که پستیچی ظهر نامه‌ای از دوشیزه فیلین دوم آورد. نوشته بود که همین امروز از مراسم خاکسپاری خواهرش به سنت الجیرا برگشته است. «اوفمیا پس از شکستن استخوان لگنش دیگر خوب نشد.» درباره‌ی دختر خانم هامبرت هم نوشته بود که از وقت ثبت‌نام امسال گذشته است، اما خانم و آقای هامبرت اگر دلورس را در ماه ژانویه بیاورند، ممکن است ترتیب ورودش به مدرسه داده شود.

فردای آن روز، پس از ناهار، به سراغ «دکترمان» رفتم. مردی دوست‌داشتنی با آداب خوب برخورد با مریض و تکیه‌ی کامل به داروهای مجاز که همین دو ویژگی ناآگاهی و بی‌علاقگی‌اش را به علم پزشکی خوب می‌پوشاند. این‌که لولیتا به رمزدیل برمی‌گشت دلیل مهمی بود برای آینده‌نگری. به عبارت دیگر، باید برای آمدن او کاملاً آماده می‌شدم. باید می‌فهمیدم کودک عزیزم دقیق کی برمی‌گردد تا پیش از آن‌که سنت الجیرا او را از من دور کند ابزار لازم خواباندن هر دو موجود را برای آن شب و شب‌های دیگر فراهم کنم، خوابی چنان عمیق که هیچ صدایی یا لمسی آن‌ها را بیدار نکند. راستش پیکارم را از مدتی پیش شروع کرده بودم، پیش از آن‌که شارلوت آن تصمیم بی‌رحمانه را بگیرد. در بیشتر شب‌های ماه ژانویه پودرهای گوناگون خواب را روی شارلوت، این دواخور بی‌باک، امتحان کرده بودم. آخرین دوزی که به او دادم (فکر می‌کرد برومید خفیف است و اعصابش را آرام می‌کند) بیهوشش کرد و تا چهار ساعت بیهوش ماند. رادیو را با آخرین صدا روشن کردم. با چراغی شبیه آلت مصنوعی سوی صورتش نور افشاندم، فشارش دادم، نیشگونش گرفتم، سیخونکش زدم، ولی هیچ‌کدام بر ریتم خواب آرام و نفس‌های عمیقش اثری نگذاشت. با این همه، با یک بوسه‌ی ساده ناگهان بیدار شد،

سرحال و قوی مثل هشت‌پا (نزدیک بود نتوانم فرار کنم). فکر کردم این دارو آن کاری را که من می‌خواهم نخواهد کرد؛ مجبور شدم چیزی مطمئن‌تر بگیرم. وقتی به دکتر بایرن گفتم که آخرین نسخه‌اش بی‌خوابی‌ام را درمان نکرد، اول حرفم را باور نکرد و خواست یک بار دیگر آزمایشش کنم. بعد لحظه‌ای ذهن مرا با نشان دادن عکس‌های خانوادگی‌شان گمراه کرد. بچه‌ی دلربایی هم‌سن و سال دالی داشت؛ اما من به حقه‌اش پی بردم و با پافشاری خواستم که قوی‌ترین داروی موجود در عالم هستی را برایم بنویسد. پیشنهاد داد بروم گلف بازی کنم، اما سرانجام راضی شد دارویی بدهد که به گفته‌ی خودش «واقعاً اثر می‌کند.» از قفسه‌ای شیشه‌ای پر از کپسول‌های آبی مایل به بنفش بیرون آورد. سر شیشه را با نخ بادمجانی‌رنگ بسته بود. دکتر بایرن گفت این دارو تازه وارد بازار شده و برای بیماران روان‌رنجور خوب نیست، آن‌ها با یک جرعه آب (اگر درست بنوشند) آرام می‌شوند. این دارو برای هنرمندانی‌ست که اصلاً خواب به چشمتشان راه ندارد و حاضرند برای چند قرن زندگی چند ساعت بمیرند. عاشق اینم که دکترها را گول بزنم. با آن‌که از ته دل خوشحال بودم، وقتی فرصت‌ها را توی جیبم می‌گذاشتم، با بدبینی‌شان‌ه‌ایم را بالا انداختم. در ضمن، باید با او با احتیاط پیش بروم. یک بار، در یک مورد دیگر، اشتباهی احمقانه از من سر زد و به آخرین بار حضورم در بخش روانی اشاره کردم که با شنیدن آن فکر کنم لاله‌ی گوشش تکان خورد. چون به هیچ‌وجه دلم نمی‌خواست شارلوت یا هر کس دیگری از آن بخش از گذشته‌ام چیزی بداند، ناشیانه موضوع را عوض کردم و گفتم زمانی بود که برای نوشتن رمانی روی دیوانه‌ای تحقیق می‌کردم. بگذریم؛ اما آن پیرمرد ناقلاً عجب دخترک زیبایی داشت!

از آن‌جا خوشحال بیرون آمدم. فرمان ماشینم را با یک انگشت می‌چرخاندم و خشنود به سمت خانه می‌رفتم. سرانجام، رمزدیل پر از گیرایی شد. جیرجیرک‌ها با بالشان می‌خواندند؛ خیابان تازه شسته شده

بود. آرام و نرم از شیب خیابان کوچکمان پایین آمدم. آن روز همه چیز عالی بود. آبی و سبز. می دانستم خورشید می درخشد، زیرا بازتابش را از سونیچم روی شیشه‌ی ماشین می دیدم؛ و می دانستم که ساعت دقیقاً سه و نیم است، چون پرستاری که هر بعدازظهر برای مالیدن ماهیچه‌های بدن دوشیزه‌ی روبه‌رویی می آمد، با جوراب و کفش سفید، تند از پیاده‌روی باریک پایین می رفت. مثل همیشه، همین که از شیب کوچه پایین آمدم، سگ وحشی موادفروش به من حمله کرد، و باز مثل همیشه روزنامه‌ی محلی رمزدیل روی ایوان، درست روی همان نقطه‌ای که کنی پرت می کرد، افتاده بود.

روز پیش از آن، به رژیم گوشه‌گیری و سردی خودخواسته‌ام پایان داده بودم، و حالا همین که در اتاق نشیمن را گشودم آمدم را با صدایی شاد اعلام کردم. شارلوت با همان بلوز زرد و شلوار آلبالویی رنگی که در نخستین روز آمدم به تن داشت پشت میز گوشه‌ی اتاق نشسته بود و نامه می نوشت. پس گردن شیری‌رنگ و گوجه‌ی موهای برنزه‌اش به سمت من بود. دستم هنوز روی دستگیره‌ی در بود که دوباره و پرشور جمله‌ام را تکرار کردم. از نوشتن دست کشید. لحظه‌ای بی حرکت نشست. سپس آرام توی صندلی‌اش چرخید و آرنجش را بر انحنا‌ی صندلی تکیه داد. صورتش از پی احساس درونش از ریخت افتاده بود. نمای جالبی نبود. در این لحظه، به پاهایم خیره شد و گفت: «زن هیز، ماده‌سگ گنده، گربه‌ی پیر، مامان نفرت انگیز... هیز احمق و پیر دیگر گول تو را نمی خورد، او، او...» شاکی بانصاف من ساکت شد، کینه و بغضش را قورت داد و دوباره شروع کرد. هر چه هامبرت هامبرت گفت یا سعی کرد بگوید فایده نداشت. او همچنان حرف می زد: «ای پست‌فطرت کلاهدردان، حالم از تو به هم می خورد، جنایتکار. اگر یک قدم جلوتر بیایی، سرم را از پنجره بیرون می کنم و جیغ می زنم. برگرد!»

دوباره فکر کردم هر چه هامبرت هامبرت زیر لب بگوید ممکن است بی اثر باشد.

«امشب این جا را ترک می‌کنم. این جا همه‌اش مال تو. فقط دیگر هرگز، هرگز، آن بچه‌ی لوس بدبخت را نخواهی دید. از این اتاق برو بیرون.» خواننده‌ی من ا هر چه او گفت انجام دادم. از پله‌ها به سمت همان نیمه‌آپارتمان سابقم رفتم. برای مدتی دو دست به کمر، بی حرکت و خونسرد، ایستادم و از آستانه‌ی در به میز کوچک دستبردخورده خیره شدم. کلیدی روی قفلش آویزان بود و چهار کلید دیگر از کلیدهای خانه روی میز. از راهرو به سمت اتاق خواب خانم و آقای هامبرت رفتم و آرام دفترچه‌ی یادداشت‌ها را از زیر بالش او بیرون کشیدم و توی جیبم گذاشتم. سپس به سمت طبقه‌ی پایین خانه به راه افتادم. در نیمه‌ی راه صدایش را که شنیدم ایستادم. داشت از تلفن کنار در اتاق نشیمن با کسی حرف می‌زد. می‌خواستم بدانم درباره‌ی چه چیزی حرف می‌زند: شنیدم سفارشی را پس گرفت. سپس به سالن نشیمن برگشت. نفس عمیقی کشیدم و از راهرو وارد آشپزخانه شدم. بطری ویسکی‌ای را باز کردم. شارلوت هرگز ویسکی را رد نمی‌کرد. از آن جا به سمت ناهارخوری رفتم و به پشت پهن او خیره شدم.

آرام گفتم: «داری زندگی من و خودت را خراب می‌کنی. چرا مثل آدم‌های متمدن رفتار نکنیم؟ همه‌ی این‌ها توهم و فکر و خیال‌های توست. مگر دیوانه شده‌ای، شارلوت؟ یادداشت‌هایی که پیدا کرده‌ای پاره‌هایی از یک رمان است. اسم تو و او اتفاقی انتخاب شده، فقط به این دلیل که دم‌دست‌ترین اسم‌ها بودند. یک بار دیگر بهش فکر کن... حالا می‌خواهم برایت کمی ویسکی بیاورم.»

نه جواب داد و نه سرش را برگرداند؛ همچنان با آن خط خرچنگ‌قورباغه‌اش تندتند چیزهایی می‌نوشت. فکر کنم نامه‌ی سومش بود (دو تای دیگر تمبرخورده روی میز افتاده بودند). به آشپزخانه برگشتم. دو تا لیوان روی میز گذاشتم (این نامه به سنت الجبرا؟ به لو؟) و

در یخچال را باز کردم. وقتی یخ را از جایخی درمی آوردم، صدایش به من غرید. دوباره بنویس و بده به او دوباره بخواندش. جزئیاتش را به خاطر نخواهد آورد. تغییرش بده، جعل کن. یک پاره‌اش را بنویس و به او نشان بده، یا این دوروبر بگذار تا ببیند. چرا بعضی وقت‌ها شیرهای آب این‌طور وحشتناک زوزه می‌کشند؟ چه وضعیت وحشتناکی، واقعاً وحشتناک! آب گرم که لابه‌لای سلول‌های یخ‌ها نفوذ می‌کند، یک تکه‌ی بالاش‌مانند و کوچک یخ، بالاش یخی خرس عروسکی، لو، عجب صدای گوشخراش، شکننده و آزارنده‌ای تولید می‌کند! دو لیوان را کنار هم روی میز گذاشتم، بامب. ویسکی را ریختم و چند قطره هم سودا به آن اضافه کردم. شارلوت ترکیب آب آناناس و جین مرا تحریم کرده بود. تکه‌های یخ ترق‌تروق صدا می‌دادند. با لیوان‌ها از ناهارخوری گذشتم و از لای در سالن پذیرایی که نیمه‌باز بود، اما کمتر از آن‌که حنا آرنجم از آن رد شود، با او حرف زدیم و گفتم: «برایت ویسکی آماده کردم.»

پتیاره‌ی دیوانه جوابی نداد. لیوان‌ها را روی بوفه‌ی نزدیک تلفنی که زنگ می‌زد گذاشتم و گوشی را برداشتم.

لزلی تامسون بود، همان آقایی که دوست داشت پیش از سپیده‌دم شنا کند: «لزلی هتم، لزلی تامسون. آقا، یکی خانم هامبرت را زیر گرفته. زود بیایید بیرون.»

فکر کنم با بی‌حوصلگی گفتم که همسرم صحیح و سالم است. هنوز گوشی دستم بود که در را فشار دادم و باز کردم و گفتم: «این آقا می‌گوید که تو کشته شده‌ای، شارلوت.»
اما شارلوت تو اتاق نشیمن نبود.

تند از خانه بیرون زدم. در دوردست خیابان شیب‌دارمان منظره‌ی عجیبی دیدم. پکارد گنده‌ای به رنگ مشکی متالیک از سرایشی چمن

دوشیزه روبه‌رویی با زاویه‌ای از پیاده‌رو (جایی که پتویی از جنس پارچه‌ی تارتان مثل توده‌ای افتاده بود) بالا رفته و آن‌جا گیر کرده بود. ماشین زیر پرتوهای خورشید می‌درخشید. درهایش مانند بال‌های پرنده باز بودند و چرخ‌های جلو توی بوته‌های شمشاد فرو رفته بودند. سمت راست ماشین، روی انحنای آراسته‌ی چمن‌ها، پیرمردی خوش‌لباس با کت چهاردگمه‌ی خاکستری، پایون خال‌خالی و سیل‌های سفید، پاهای درازش را کنار هم گذاشته و به پشت خوابیده بود، مثل مرده‌ای مومیایی. مجبورم آنچه را در یک نگاه گذرا و آنی دیدم در زنجیره‌ای از واژه‌ها بیان کنم؛ اما این همه واژه به برق‌آسایی و یکپارچگی برداشتم از صحنه آسیب می‌رساند: توده‌ی پتو، اتومبیل، پیرمرد آراسته، پرستار دوشیزه‌ی روبه‌رویی که خوش‌خوش‌کنان و درتکاپو با لیوانی نیمه‌پر به سمت ایوان توری‌بسته برمی‌گردد، به جایی که پیرزن ناتوان توی هندلی‌اش حبس شده و شاید صدای غژ ماشین را شنیده، اما گویی این صدا آن‌قدر بلند نبوده که واق‌واق موزون سگ موادفروش را بپوشاند. سگ واق‌واق می‌کرد و از یک گروه به گروه دیگر، از یک دسته از همسایه‌ها که به همین زودی توی پیاده‌رو، نزدیک خرت و پرت‌های بررسی‌شده، جمع شده بودند به سمت ماشین (که عاقبت راننده از روی چمن به آسفالت آورد) و از آن‌جا به سمت لزلی، دو مرد پلیس و مردی با عینک لاکی می‌رفت و برمی‌گشت. این‌جا باید به چند نکته‌ی دیگر نیز اشاره کنم، علت رسیدن بی‌درنگ پلیس‌ها، آن‌هم کمتر از یک دقیقه پس از حادثه، این بود که داشتند در خیابان روبه‌رویی، چند متر پایین‌تر از شیب خیابان، برای ماشین‌هایی که غیرقانونی پارک کرده بودند جریمه می‌نوشتند. نکته‌ی دیگر: آن آقای عینکی، فردریک بی‌یل جونیور، راننده‌ی پیکارد بود، و پدر هفتاد و نه ساله‌اش، بانکدار ولوشده که روی چمن دراز کشیده و پرستار به او آب می‌داد، غش نکرده بود، بلکه داشت به شیوه‌ای صحیح از سکنه‌ی قلبی خفیف یا سکنه‌ای احتمالی بهبود

می‌یافت. و سرانجام این که آن پتوی کنار پیاده‌رو (روی نقطه‌ای که شارلوت همیشه به من نشان می‌داد و از ترک‌های پیچ‌و‌پیچ و سبزه‌زده‌اش شکایت می‌کرد) بدن تکه‌وپاره‌شده‌ی شارلوت را می‌پوشاند. وقتی با شتاب از خیابان می‌گذشته تا سه نامه‌اش را در صندوق پست جلوی خانه‌ی دوشیزه رویه‌رویی بیندازد، ماشین بی‌یل به او می‌زند و او را چند فوتی با خود می‌کشد. نامه‌ها را بچه‌ای زیبا با فراکی کثیف برداشته بود. مرا که دید، آن‌ها را به دستم داد. توی جیب شلوارم گذاشتمشان و در همان حال با ناخن‌هایم خردشان کردم.

در این لحظه، سه دکتر به همراه خانم و آقای فارلو وارد صحنه شدند و میدان را به دست گرفتند. مرد زن‌مرده، مردی با مهارتی استثنایی در مهار احساسات، نه اشکی ریخت و نه خشمگین شد. کمی تلوتلو خورد. سپس دهانش را باز کرد تا فقط اطلاعات یا راهنمایی‌هایی را که برای شناسایی زن‌مرده، معاینه‌ی او و خاک‌پاری‌اش بسیار ضروری بود بگوید. سر زن معجونی بود از منججه، مخ، موی برنزه و مایع خون.

وقتی آن دو دوست، جان آرام و جین گریان، مرد زن‌مرده را روی تخت‌خواب دالی خواباندند و خودشان روی تخت‌خواب خانم و آقای هامبرت خوابیدند تا شب را در کنار او باشند، خورشید هنوز سرخ بود و چشم را کور می‌کرد. آن شب را احتمالاً آن‌قدر هم که هیبت آن ایجاب می‌کرد بی‌گناه نگذرانند.

دلیلی ندارم که در این زندگی‌نامه‌ی ویژه مراسم پیش از خاک‌پاری را که باید در آن شرکت می‌کردم و یا حتی خود خاک‌پاری را که به اندازه‌ی ازدواجمان بی‌سروصدا بود مفصل شرح دهم. اما در آن چهار پنج روز پس از مرگ ساده‌ی شارلوت چند پیشامد رخ داد که باید نوشته شوند.

نخستین شب زن‌مردگی‌ام چنان مست بودم که مثل همان بچه‌ای که روی آن تخت می‌خوابید خوابیدم. صبح فردا تند رفتم و پاره‌های

نامه‌های درون جیبم را بررسی کردم. بدجوری قاطی شده بودند و دیگر نمی‌شد سه نامه‌ی کامل از آن‌ها درآورد. فکر کنم جمله‌های «... و تو هم بهتر است پیدایش کنی، چون نمی‌توانم بخرم...» از نامه‌ای به لو درآمد؛ و خرده‌کاغذِ دیگر به نظر به میل فرار شارلوت با لو از پارکینگتون یا حتا پیش‌تر از آن از پسکی اشاره داشت، مبادا که لاشخور بره‌ی عزیزش را بریاید. بریده‌ها و خرده‌کاغذهای دیگر (هرگز فکر نمی‌کردم که چنین چنگال‌های قوی‌ای دارم) درباره‌ی برگه‌ی درخواستی بود، نه به سنت الجبرا، بلکه به مدرسه‌ی شبانه‌روزی دیگری که گفته می‌شد در روش‌های آموزشی‌اش چنان سخت‌گیر، بی‌رحم و باریک‌بین است که به «کانون اصلاح و تربیت دختران» معروف شده است (گرچه زیر درختان نارون و سایل بازی کروکت هم داشتند). سرانجام، سومین نامه معلوم است که به من اشاره داشت. توانستم این‌ها را از آن درآورم: «...پس از گذشت یک سال از جدایی، ممکن است...» «...آه، عزیزترینم، آه، عز...» «...بدتر از آن، اگر من زنی بودم که تو حفظ می‌کردی...» «...یا، شاید، من باید بمیرم...» با این همه، از این دستاوردهایم چیز معنی‌داری درنیاوردم؛ پاره‌های آن سه پیام نوشتاری شتابزده در کف دستان من همان قدر درهم و برهم شده بود که عناصر تشکیل‌دهنده‌اش در ذهن شارلوت بیچاره.

آن روز، جان با مشتری‌ای قرار داشت و جین باید می‌رفت به سگش غذا می‌داد. بدین ترتیب، مدت کوتاهی از همراهی دوستانم محروم بودم. این آدم‌های نازنین می‌ترسیدند که در تنهایی دست به خودکشی بزنم، و چون هیچ دوست دیگری دوروبر نبود (دوشیزه‌ی روبه‌رویی ناتوان در برقراری ارتباط بود و مک‌کو مشغول ساخت خانه‌ی نو در چند مایلی ما؛ خانواده‌ی چت‌فیلد هم رفته بودند شهر مین تا مشکلی را که در خانواده‌ی خودشان پیش آمده بود حل کنند)، به لزی و لوتیز ماموریت داده بودند که دوروبر باشند و نگذارند تنها بمانم، به این بهانه که می‌خواهند به من کمک کنند تا انبوه بی‌شمار

چیزهای بی‌صاحب را جمع و جور و بسته‌بندی کنم. در لحظه‌ای که سخت برانگیخته بودم (منتظر زلزلی بودیم تا با لوئیز سر قرارشان حاضر شوند)، به خانم و آقای فارلوی زودباور گفتم که در میان خرت و پرت‌های شارلوت عکس کوچکی پیدا کردم. در آن عکس شارلوت بالای تخته‌سنگی ایستاده و باد موهایش را روی صورت خنداناش پخش کرده بود. به آن‌ها گفتم این عکس در ماه آوریل ۱۹۳۴ گرفته شده، بهاری به یادماندنی. در یکی از سفرهای کاری‌ام به آمریکا فرصتی دست داد و چند ماهی در پسکی ماندم. شارلوت را آن‌جا دیدم و هر دو دیوانه‌وار عاشق هم شدیم و با هم رابطه برقرار کردیم. متأسفانه، من ازدواج کرده بودم و او هم نامزد هیز بود، ولی بعد از برگشت به اروپا، با کمک دوستی، همچنان برای هم نامه می‌فرستادیم. آن دوست هم از دنیا رفت. جین به عکس نگاه کرد و زیر لب گفت یک چیزهایی شنیده‌ام، و هنوز هم به عکس نگاه می‌کرد که آن را به دست جان داد. جان پیش را از دهان درآورد و به شارلوت بکر زیبا و خوش‌گذران نگاهی انداخت و آن را به من برگرداند. سپس هر دو برای چند ساعتی از پیش من رفتند. از زیرزمین خانه صدای لوئیز می‌آمد که به زلزلی، عاشق سینه‌چاکش، غم می‌زد و ناسزا می‌گفت.

همین که جین و جان فارلو پایشان را از در بیرون گذاشتند، کشیشی گردن‌مرغی زنگ زد. سعی کردم گفت‌وگویم با او آن‌قدر کوتاه و یک‌دست باشد که نه به او بی‌احترامی شود و نه به چیزی شک کند. بله، همه‌ی زندگی‌ام را برای آسایش این بچه می‌گذارم. اتفاقاً این‌جا صلیب کوچکی دارم که شارلوت بکر در دوره‌ی جوانی به من داده. دخترخاله‌ی مسن و محترمی در نیویورک دارم. با کمک او برای دالی مدرسه‌ی خصوصی خوبی پیدا می‌کنم. آه، عجب هامبرت حقه‌بازی!

برای دلخوشی لوئیز و زلزلی که فکر می‌کردم ممکن است به جان و جین گزارش بدهند (که دادند)، با صدای بلند و ماهرانه نقش گفت‌وگویی تلفنی با راه دور را بازی کردم و وانمود کردم که با شرلی

هومز (در اردوی کیو) حرف می‌زنم. وقتی جان و جین برگشتند، به عمد با حالتی بسیار گیج، آهسته گفتم که لو را با گروهی از بچه‌های متوسطه به گردش علمی برده‌اند و در این مدت امکان دسترسی به او نیست.

جین گفت: «خدای من، حالا چه کار کنیم؟»

جان جواب داد که خیلی ساده است و او می‌تواند ماموران جنگلبانی را خبر کند تا گردشگران را پیدا کنند. یک ساعت هم طول نمی‌کشد. آن‌ها این محدوده‌ها را خوب می‌شناسند و...

سپس ادامه داد: «راستی، چرا خود من با ماشین نروم، و تو می‌توانی با جین بنخوابی» (واقعاً این عبارت دوم را نگفتم اما جین چنان با هیجان پیشنهادش را پذیرفت که می‌شد این را از حرف او برداشت کرد).

به میان آمدم و از جان خواهش کردم که بگذار همین‌طوری پیش برود. گفتم نمی‌توانم تحمل کنم که بچه در این مدت دوروبر من باشد، اشک بریزد و به من بچسبد. آنقدر حساس است که این تجربه ممکن است روی آینده‌اش اثر بگذارد. روان‌پزشک‌ها بیماران روانی زیادی را بررسی کرده و نتیجه گرفته‌اند که این حوادث باعث بیماری آن‌ها شده. ناگهان سکوتی برقرار شد.

جان کمی بی‌پرده گفت: «خب، شما دکترید اما با این همه من هم دوست شارلوت و مشاورش بودم. می‌خواهم بدانم که تصمیمت برای این بچه چیست.»

جین داد زد: «جان، بچه‌ی خودش است نه هرالد هیز. چرا متوجه نیستی؟ هامبرت پدر واقعی دالی‌ست.»

جان گفت: «بله، ببخشید، درست است. این را نفهمیدم. البته حالا دیگر موضوع آسان می‌شود. و هر کاری بکنی درست است.»

پدر پریشان‌خاطر ادامه داد که فوری پس از مراسم خاکسپاری می‌رود و دختر حساسش را برمی‌دارد. همه‌ی سعی‌اش هم این خواهد بود که در محیطی کاملاً متفاوت اوقات خوبی برایش فراهم کند، شاید

او را به سفری به نیومکزیکو یا کالیفرنیا، جایی که خودش زندگی کرده، ببرد.

چنان هنرمندانه سکوت ناشی از ناامیدی بی‌پایان، خاموشی پیش‌لرز طغیان وحشی، را تقلید کردم که جین و جان نازنین مرا به خانه‌شان بردند. انبار شراب خوبی هم داشتند، مثل بقیه‌ی انبارهای شراب این کشور، و همین خیلی به من کمک کرد، چون از بی‌خوابی و از روح می‌ترسیدم.

حالا وقت آن است که بگویم چرا می‌خواستم دلورس را از آن‌جا دور نگه دارم. راستش، دمی پس از آن‌که شارلوت از دور و دایره بیرون شد، و من، پدر آزاد، به خانه برگشتم و لیوان‌های ویسکی و سردای آماده را تا ته خوردم، و روی آن یکی دو پایتی هم مخلوط آناناس و جین نوشیدم و بکراست به دستشویی رفتم تا از همسایه‌ها و دوستان دور باشم، فقط یک چیز در ذهنم بود و آگاهانه ضربان می‌زد: تا چند ساعت دیگر لولیتای پرحرارت و موقه‌های من، لولیتای من، لولیتای من، در آغوشم خواهد بود، اشک خواهد ریخت و من اشک‌هایم را با سرعتی بیش از آن‌که بتوانند جاری شوند با بوسه‌هایم پاک خواهم کرد. اما همان‌طور که با چشم‌های گشاد و صورت برافروخته جگوری آینه ایستاده بودم جان فارلو آرام به در زد تا مطمئن شود حالم خوب است. بی‌درنگ فهمیدم که آوردن لولیتا به این خانه و به میان این همه آدم سرگردانی که نقشه می‌کشند او را از من دور کنند دیوانگی‌ست. از سوی دیگر، کسی چه می‌داند، شاید لولیتای پیش‌بینی‌ناپذیر خودش هم نوعی بی‌اعتمادی احمقانه نسبت به من نشان دهد، احساس نفرتی ناگهانی، ترسی مبهم یا چیزی مانند آن، و درست در لحظه‌ی پیروزی هدیه‌ای که معجزه‌وار به دست آوردم از دستم برود.

از آدم‌های سرگردان گفتم؛ مهمان‌دگیری هم داشتم، دوستان بی‌یل، آقایی که زنم را از دور بیرون کرد. بی‌یل با آن قیافه‌ی ملال‌آور و رسمی‌اش و آن چانه‌ی بولدگی و قاب‌عینک کلفت و سوراخ

نمایان بینی‌اش بیشتر به همدست جلاد شبیه بود. او را جان فارلو آورد و خودش رفت و در را آرام بست. وقتی مهمان عجیبم ملایم گفت که دوقلوهایش هم کلاس دخترخوانده‌ی من‌اند، نقشه‌ی بزرگی از صحنه‌ی تصادف را جلوی من باز کرد. اگر دخترخوانده‌ام این‌جا بود و نقشه‌ی بی‌یل را می‌دید، بی‌گمان زیر آن می‌نوشت «چه باحال»، با چند علامت تعجب و خطوط نقطه‌چین رنگارنگ. خط گذر خانم هامبرت هامبرت را در چند نقطه با تصویر آدمک‌های شتابان کشیده بود. این خط خیلی روشن و سرنوشت‌ساز به خط ماریچی می‌رسید که نشانه‌ی دو دور پشت سر هم پیچیدن ماشین بود؛ یک بار پیچیده بود که به سگ موادفروش نزنند (سگ در نقشه نبود) و بار دوم نوعی ادامه‌ی اغراق‌آمیز اولی بود تا از رخداد تراژدی جلوگیری کند. نشان صلیب بسیار سیاهی هم روی پیاده‌رو بود، روی نقطه‌ای که شارلوت جان داده بود. با دقت نگاه کردم تا نشانه‌ی مشابهی را روی چمنزار، جایی که پدر گنده و مومیایی مهمانم دراز کشیده بود، پیدا کنم؛ پیدا نکردم. اما امضای آن آقای نجیب‌زاده زیر امضای شاهدانی مثل لزلای تامسون، دوشیزه‌ی روبه‌رویی و چند نفر دیگر دیده می‌شد.

فردریک بی‌یل خودکار مرغ مگسی‌اش را ظریف و ماهرانه از یک نقطه به نقطه‌ی دیگر می‌پراند تا بی‌گناهی مطلق خودش و بی‌دقتی زن مرا ثابت کند: برای آن‌که به سگ نزنند، به این سمت آمده و هم‌زمان شارلوت هم روی آسفالت خیس سر خورده و به‌جای این‌که خودش را به سمت عقب پرتاب کند، به سمت جلو شیرجه رفته (فردریک این حرکت را با پرتاب شانه‌ی ابردوژی‌شده‌ی کتش نشان داد). گفتم بی‌شک تقصیر تو نبوده، و من با دیگران هم عقیده‌ام.

فردریک بی‌یل از راه سوراخ‌های سیاه و تنگ بینی‌اش سخت نفس می‌کشید و هم‌زمان که سرش را تکان می‌داد دست مرا می‌فشرد؛ سپس با ادایی کاملاً مودبانه و گشاده‌دستی رادم‌نشانه‌ای پیشنهاد داد که هزینه‌های مراسم خاکسپاری راپردازد. انتظار داشت پیشنهادش را

نپذیرم. با حقوق ناشی از مستی و قدرشناسی، پیشنهادش را پذیرفتم. از این کارم جا خورد. آهسته و ناباورانه حرفش را تکرار کرد. دوباره از او با ناکیدی بیشتر تشکر کردم.

آن گفت و گوی عجیب سبب شد که کرختی روحم برای لحظه‌ای برطرف شود. چه چیز عجیبی! به واقع، مامور واقعی سرنوشت را دیده بودم و پوست و گوشت و شانه‌ی ابردوژی شده‌ی مامور سرنوشت را لمس کرده بودم. ناگهان اتفاقی عالی و بزرگ رخ داده بود و حالا مسیبتش این جا بود. در این الگوی پیچیده (زنی شتابان، آسفالتی خیس و لغزنده، سگی مزاحم، جاده‌ای شیب‌دار، ماشینی بزرگ، بوزینه‌ای پشت فرمان) سهم تقصیر خودم را کم‌رنگ می‌دیدم. اگر این قدر احمق نبودم یا این گونه نابغه‌ی اهل شهرد نبودم که آن روزنگاشت‌ها را نگه دارم، آن دگرگونی ناشی از خشم کینه‌توزانه و شرم خشم‌آلود شارلوت را در راه دیدن به سمت صندوق نامه‌ها کور نمی‌کرد. اما با این‌که این‌ها او را کور کرده بود، هنوز اگر سرنوشت از پیش تعیین شده، آن هم‌زمان‌کننده‌ی قضا و قدر، که درون ابریش ماشین و سگ و خورشید و سایه و زمین خیس و ضعف و قوت و سنگ را به هم آمیخت، نبود، هیچ اتفاقی نمی‌افتاد. بدرود مارلین! دست دادن رسمی مامور کودن سرنوشت با من (هنگامی که از پیشم می‌رفت) مرا از آن رخوت و بی‌حسی بیرون آورد؛ و به گریه افتادم، خانم‌ها و آقایان هیئت منصفه، به گریه افتادم.

۲۴

وقتی برای آخرین بار به دوروبرم نگاه کردم، نارون‌ها و سپیدارها پشت طوق‌دارشان را به یورش بی‌امان تندبادی ناگهانی کردند، و بالای برج کلیسای سفید رمزدیل ابر سیاہ پیشاهنگ توفان و رگبار نمایان شد. به قصد ماجراجویی‌هایی ناشناخته، خانه‌ی خاکستری را که فقط ده هفته‌ی پیش در آن اتفاقی اجاره کرده بودم ترک کردم. سایه‌های

باشکوه، سایه‌های گسترده‌ی خیزران، به همین زودی روی زمین پخش شده بودند. بافت غنی‌شان به ایوان یا اتاق‌های خانه گیرایی تازه‌ای می‌بخشید. خانه‌ی بهشت هم پیش این خانه بی‌شک برهنه می‌نمود. قطره‌ای باران روی بند انگشتم چکید. وقتی جان فارلو چمندان‌هایم را توی ماشین می‌گذاشت، یک بار دیگر برای چیزی به داخل خانه رفتم و در این لحظه اتفاقی مسخره رخ داد. نمی‌دانم که در این یادداشت دلخراش از تاثیرگذاری یگانه‌ی قیافه‌ی زیبای نویسنده بر همه‌ی زنها، از هر سن و نژادی، یا از ظاهر کاذب سلطیکش و از مردانگی جوان‌نما و میمون‌وار گیرایش، به اندازه‌ی کافی گفته‌ام یا نه. البته ممکن است گفتن این‌گونه چیزها در قالب اول‌شخص به‌نظر مسخره بیاید. اما گهگاهی مجبورم این ظاهر را به خواننده‌ام یادآوری کنم، درست مثل رمان‌نویسی حرفه‌ای که به شخصیتی از شخصیت‌های داستانش ویژگی خاصی می‌دهد یا او را با سگی به داستان می‌آورد، و هر گاه که در طول داستان آن شخصیت ظاهر می‌شود مجبور است سگ را هم بیاورد یا آن ویژگی را بازتولید کند. شاید درباره‌ی این شخصیت بخصوص باید حتماً بیشتر گفت. اگر قرار است داستانم خوب درک شود، باید این ظاهر زیبا و عبوسم همواره و در همه حال به یاد خواننده باشد. لولیتای خردسال به همان اندازه که در برابر موسیقی‌های شش و هشتی مست می‌شد برای گیرایی هامبرت غش می‌کرد؛ شارلوت بزرگسال با احساس مالکیتی خردمندانه عاشق من بود که اینک بیش از آن‌که بتوانم بروز دهم افسوس می‌خورم و به آن احترام می‌گذارم. جین فارلوی سی و یک ساله و کاملاً روان‌رنجور هم گویی علاقه‌ی شدیدی به من پیدا کرده بود. جین مثل بومیان خوش‌تراش خوش‌قیافه بود با رخسارحنایی‌رنگ سوخته. لب‌هایش مثل پولیپ‌های درشت و زرشکی بودند و وقتی آن خنده‌های واقعی‌اش را سرمی‌داد، دندان‌های بزرگ کدر و لثه‌های بی‌رنگش نمایان می‌شدند.

جین خیلی بلند قامت بود و همیشه شلوارهای راحتی و صندل می‌پوشید، یا دامن‌های چین‌وواچین‌دار و کفش باله. اهل نوشیدن بود و مشروب‌های الکلی قوی هم می‌نوشید. دو بار جنینش را سقط کرده بود، داستان‌هایی دربارہی حیوانات می‌نوشت، نقاشی می‌کرد، همان‌طور که خواننده‌ام می‌داند از مناظر دریاچه می‌کشید، و در همین سن کم سرطانی را که فرار بود در سی و سه سالگی او را بکشد درمان می‌کرد. البته جین برای من هیچ گிரایی‌ای نداشت. چند ثانیه پیش از آن‌که خانه را ترک کنم (من و او توی راهرو ایستادیم)، جین که از حالت متوجه نظرم شده بود با دست‌های همیشه لرزانش دو شقیقه‌ی مرا گرفت و با اشک در چشمان آبی روشنش تلاش کرد خودش را به لب‌های من بچسباند، اما ناکام ماند. سپس گفت: «مواظب خودت باش و دخترت را به جای من بیوس.»

صدای رعدی در سراسر خانه طنین انداخت و از پی آن جین گفت: «شاید روزی، جایی، در زمانی بهتر دوباره همدیگر را دیدیم» (جین هر جا که هستی، در فضای زمانی زیر صفر یا در فضای روحی بالای صفر، مرا به خاطر این‌ها ببخش و برای این عبارت‌های توی پرانتز).

و حالا داشتم کنار خیابان، خیابان شیب‌دار، با هر دو نفر دست می‌دادم و همه چیز، پیش از آمدن سیل سفید، در آسمان در پرواز بود و می‌چرخید. کامیونی با خوشخواب‌هایی از فیلادلفیا به سمت خانه‌ای خالی می‌پیچید و گردبادی درست بالای همان سنگی که روی آن پتو را از روی شارلوت برداشتند تا شناسایی‌اش کنم دیده می‌شد. شارلوت به خود پیچیده بود و چشم‌هایش همان‌طور دست‌نخورده بودند و مژه‌های سیاهش هنوز خیس و نم‌دی بودند، مثل چشم‌ها و مژه‌های تو، لولیتا.

۲۵

شاید حالا همه فکر می‌کنید که با برداشته شدن سدهای سر راه و دورنمای خوشی‌های هذیانی و بی‌پایانی که در پیش روی من بود غرق شادی بودم و برای این رهایی شیرین از ته سینه نفس راحتی می‌کشیدم. آه که به هیچ وجه چنین نبود. به جای آرمیدن زیر پرتوهای بخت خندان، وسواس گونه نگران مشکلات اخلاقی بودم و می‌ترسیدم. برای مثال، آیا مردم از این که با پافشاری لو را از آمدن به مراسم جشن و خاکسپاری نزدیک‌ترین فرد خانواده‌اش بازداشتم شگفت‌زده نیستند؟ یادت هست که او در مراسم عروسی مان هم نبود؟ یا این که: فرض کنیم که دست پشمالوی حادثه بیرون آمد و زن بی‌گناهی را از میان برداشت، آیا ممکن است که سرنوشت در لحظه‌ای تاریک‌دل از کاری که گوسفند دوقلویش انجام داد نگذرد و نابهنگام یادداشتی از روی دلسوزی به دست لو بدهد؟ درست است که گزارش تصادف فقط در روزنامه‌ی رمزدیل منتشر شد، و نه در پارکینگتون رکوردر یا در کلایمکس مرالد، اردوی کیو هم در ایالت دیگری ست و در اخبار فدرال خبرهای محلی و مرگ و میرهایش را اعلام نمی‌کنند، اما همواره فکر می‌کردم که دالی هیز یک جووری از این حادثه باخبر شده، و درست همان زمانی که من می‌روم او را بردارم یکی از دوستانی که من نمی‌شناسم دارد او را به سمت رمزدیل می‌برد. از همه‌ی این فکر و خیال‌ها نگران‌کننده‌تر این بود که هامبرت هامبرت، شهروند تازه‌ی آمریکا از تبار ناشناخته‌ای از اروپا، هیچ گامی برنداشته تا از نظر قانونی سرپرست دختر (دوازده سال و هفت ماهه‌ی) همسر مرده‌اش شود. آیا هیچ گاه جرئت چنین کاری را خواهم داشت؟ هر وقت تجسم می‌کردم که قوانینی مرموز در پرتوی بی‌رحم قانون ازدواج مرا برهنه محاصره می‌کنند، نمی‌توانستم جلوی لرزشم را بگیرم.

طرحم یکی از آن نمونه‌های قدیمی بود: تا اردوی کیو بتنازم و به لولیتا بگویم که مادرش مریض است و باید در فلان بیمارستان (بیمارستان اختراعی خودم) روی او عمل جراحی بزرگی انجام دهند، و از آنجا با نیمفت خوابم از یک هتل به هتلی دیگر بروم تا مادرش بهتر و بهتر شود و سرانجام بمیرد. اما همان‌طور که به سمت اردوگاه می‌رفتم اضطرابم بیشتر می‌شد. فکر این که ممکن است لولیتا آنجا نباشد دیوانه‌ام می‌کرد، یا این که به‌جایش لولیتای وحشت‌زده‌ای بیسم که با هیاهو یکی از دوستان خانوادگی را می‌خواهد؛ بی‌گمان خانم و آقای فارلو نیستند، خدا را شکر، لو آن‌ها را خوب نمی‌شناخت، اما ممکن است کسان دیگری هم باشند که حتا به فکر من نمی‌رسند؟ سرانجام، تصمیم گرفتم تلفن کنم، تلفن دروغینی که چند روز پیش با آن همه را خوب گول زده بودم. وقتی در حومه‌ی گل‌آلود شهر پارکینگتون، درست پیش از سه‌راهی، ایستادم، باران شدت گرفت. یکی از راه‌ها کمربندی‌ای بود که به بزرگراه می‌رفت و از تپه‌های رو به دریایچه‌ی کلایمکس و کیو می‌گذشت. موتور را خاموش کردم و برای یکی دو دقیقه توی ماشین نشستم و همان‌طور که خودم را برای آن تلفن آماده می‌کردم به بارانی که پیاده‌رو را می‌شست و به شیر آتش‌نشانی (عجب چیز بدترکیبی) با رنگ‌های نقره‌ای و قرمز خیره شدم. قرمزی بازوهایش که از باران جلا خورده بود مثل قطره‌های خون مصنوعی روی زنجیر نقره‌ای‌اش ریخته بود. شاید به همین دلیل است که ایستادن جلوی این موجودات کج و کوله مثل تابوست. از آنجا به سمت پمپ بنزین رفتم. وقتی سرانجام سکه‌ام با موفقیت توی دستگاه تلفن افتاد و صدایی از آن سوی سیم بلند شد، شگفت‌زده شدم.

هومز، سرپرست اردوی کیو، گفت که دالی روز دوشنبه (حالا چهارشنبه بود) رفته گردش علمی و تا پایان امروز برمی‌گردد. گفتم بهتر است فردا بیایم، و بی‌آن‌که جزئیات را شرح دهم گفتم مادرش را در بیمارستان بستری کردیم و حالش وخیم است. البته بچه نباید بداند

که حال مادرش بد است. تا فردا بعد از ظهر آماده اش کنید که با خودم بپرشم. تلفن پس از ابراز محبت و آرزوهای خوب او قطع شد و به دلیل مشکل مکانیکی عجیبی همه‌ی سکه‌هایم را تلق‌تلق پس داد و به‌رغم ناراحتی‌ام از عقب افتادن خوشی، مرا به خنده آورد. وقتی دروغم درباره‌ی گردش علمی دالی این‌گونه راست درآمد، مانده بودم که آیا این بازپرداخت ناگهانی پول هم از سوی آقای سرنوشت بود.

بعد چه شد؟ به سمت مرکز خرید پارکینگتون رفتم و تمام بعد از ظهر را به خرید چیزهای قشنگ برای لو گذراندم (باران قطع شده بود و شهر مثل نقره و شیشه می‌درخشید). خدای من، هامبرت در آن روزها زیر ناثیر شیفتگی و شیدایی رقت‌انگیزش چه چیزهای مسخره‌ای می‌خرید، پارچه‌های شطرنجی، کتان‌های روشن، پیراهن‌های آستین کوتاه و پفی یا با یقه و سرآستین خز، دامن‌های پلیسه، نیم‌تنه‌های تنگ و چسبان و دامن‌های پر از چین و واچین. آه، لولیتا، تو دخترک منی، همان‌طور که وی دخترک پو بود و بی دخترک دانه، و کدام دخترکی ست که دوست ندارد با دامن‌های گرد و شورت‌های زنانه بچرخد؟ صدای ریشخندآمیزی پرسید چیز خاصی هم در نظر داری. مایوی دوتکه؟ همه رنگش را داریم. صورتی رویایی، سبزآبی برفکی، سرآلتی ارغوانی، قرمز لاله‌ای، و سیاه شهوت‌انگیز.^۱ و لباس سرهمی چه؟ زیرپوش زنانه؟ زیرپوش نه. من و لو از زیرپوش بیزاریم.

یکی از راهنماهای من برای اندازه‌های لو یادداشتی درباره‌ی اندازه‌گیری بدن انسان بود که مادر لو برای تولد دوازده سالگی او درست کرده بود (خواننده‌ام کتاب کودکت را بشناس را به خاطر می‌آورد). احساس می‌کردم شارلوت، متأثر از انگیزه‌های مبهمی چون حسادت و نفرت، یک اینچ این‌جا اضافه کرده و یک پوند آن‌جا؛ اما، از آن‌جا که می‌دانستم نیمفت در این هفت ماه بزرگ‌تر شده، فکر کردم حالا دیگر بیشتر اندازه‌گیری‌های ماه ژانویه را می‌توانم به‌عنوان اندازه‌های واقعی لو قبول کنم: دور باسن: بیست و نه اینچ؛ دور ران

(درست زیر شیار کپل): هفده؛ دور ساق پا و دور گردن: یازده؛ دور سینه: بیست و هفت؛ دور بازو: هشت؛ دور کمر: بیست و سه؛ قد: پنجاه و سه اینچ؛ وزن: هفتاد و هشت پوند؛ قیافه: دراز؛ بهره‌ی هوشی: ۱۲۱؛ غده‌ی آپاندیس: دارد؛ خدا را شکر.

گذشته از این اندازه‌ها، می‌توانستم لولیتا را در عالم خیالم به‌روشنی تجسم کنم، و سوزشی را در استخوان سینه‌ام، درست روی نقطه‌ای که یکی دو باری فرق سر ابریشمی‌اش تا حد قلبم رسیده بود، حس کنم و گرمای و زرش را مثل گذشته روی پاهایم احساس کنم (بدین ترتیب، به یک معنی، من همیشه «با لولیتا» بودم، مثل زن «بارداری» که بچه‌اش را همیشه با خود دارد). بعد که دریافتم حساب و کتابم کم و بیش درست بوده، شگفت‌زده نشدم. وقتی مجله‌ی لوازم حراج میانه‌ی تابستان را مطالعه کردم، به‌عمد و آگاهانه بخش‌های زیبای آن، کفش‌های ورزشی، کفش‌های کتانی و کفش‌های پاشنه‌دار «بچه‌های خاطرخواه برای بچه‌های خاطرخواه» را مرور کردم. دختر سراپا سیاهی که همه‌ی این چیزهای رقت‌انگیز مورد نیاز مرا برایم می‌آورد دانش مادر لو و توصیف دقیق مرا با واژه‌های نیک تجاری جایگزین می‌کرد، واژه‌هایی مثل «ریزتفش». دیگری زنی خیلی مسن‌تر با پیراهن سفید و آرایش غلیظ خاکینه‌ای بود که دانش من از مد دخترانه برایش عجیب می‌نمود؛ مثل این که آدم کوتوله‌ای بانوی من است. بنابراین، وقتی دامنی را با جیب‌های «بانمک» در جلوی دامن نشانم داد، به‌عمد، پرسش خام مردانه‌ای مطرح کردم و پاسخم لبخندی بود با نمایشی که نشان می‌داد زیپ دامن از پشت بسته می‌شود. پس از آن، با انواع گوناگون شلوارک‌ها و شورت‌ها بسی لذت بردم. شبج لولیتاهای کوچک در سراسر پیشخان می‌رقصید، می‌افتاد یا گل‌های مینا پنخس می‌کرد. معامله را با خرید چند پیژامه‌ی کتانی، مد معروف «پسرک قصاب»، بررست کردیم. هامبرت، قصاب معروف.

در آن فروشگاه بزرگ، که صاحبانش ادعا می‌کردند هر زن کارمندی می‌تواند در آن از نوک سر تا ناخن پایش را با آخرین مدل پوشاک نو کند، و خواهر کوچولوش نیز پسرهای ردیف آخر کلاس را تجسم کند که دهانشان از دیدن پیراهن کشیاف پشمی‌اش آب افتاده، ته‌مایه‌ای از اسطوره و افسون دیده می‌شد. همه‌جا مانکن‌های پلاستیکی بچه‌های دماغ‌سربالا با صورت‌های فون‌مانند^۱ به رنگ‌های کهر مایل به سبز و لک و پیس‌های قهوه‌ای دوروبرم شناور بودند. یکباره متوجه شدم که من تنها خریدار آن مکان اسرارآمیزم، و در آن میان، مثل ماهی‌ای در آکواریومی سبزآبی، می‌چرخم. احساس کردم که این زن‌های بی‌روحي که مرا از پیش‌خانی به پیش‌خان دیگر و از ستیغ زیرآبی‌ای به جلبکی می‌برند افکارشان به گونه‌ای عجیب است، و کمربندها و دستبندهایی که انتخاب می‌کردم به نظر می‌آمد که از دست حوری دریایی به درون آب زلال می‌افتند. سرآخر، چمدان دستی‌ای خریدم و کفش و لباس‌ها را در آن گذاشتم، و یکر است به نزدیک‌ترین هتل رفتم. از روزم خیلی خوشنود بودم.

آن عصر بس شاعرانه و انتخاب‌های پر از وسواس مرا به یاد اسم فرینده‌ی آنچتد هانترز^۲ انداخت، اسم هتل یا متلی که شارلوت دو سه دمی پیش از آزادی من به آن اشاره کرده بود. از روی کتاب راهنمای مکان‌ها جایش را در شهرک دورافتاده‌ی برابیس‌لند، در فاصله‌ی چهار ساعتی اردوگاه لو، پیدا کردم. می‌توانستم به آن‌جا تلفن کنم، ولی ترسیدم ناخواسته صدایم به قات‌قات انگلیسی شکسته تبدیل شود. بنابراین، تلگرافی زدم و برای شب بعد اتاقی با دو تخت یک‌نفره سفارش دادم. چه شاهزاده‌ی دلربای مسخره و دست‌وپاچلفتی و سستی بودم! وقتی خواننده‌هایم بشنوند که چه مشکلی با جور کردن واژه‌های تلگرافم داشتم، بین برخی از آن‌ها چطور به ریش من بخندند! راستش مانده بودم چه بنویسم: هامبرت و دختر؟ هامبرگ و دختر کوچکش؟ هامبرگ و دختر نابالغش؟ هامبرگ و بچه؟ اشتباه مضحک، گذاشتن

ذهنم رسید که شاید بهتر باشد کمی زودتر به اردوگاه بروم. پارکینگتون هنوز صد مایل تا اردوگاه فاصله داشت و از آنجا تا هیزی هیلز و بریس‌لند حتی از صد مایل هم بیشتر بود. اگر به آنها گفتم که عصر برای بردن دالی می‌آیم، فقط به این دلیل بود که فکر می‌کردم شب بخشنده بر بی‌قراری‌ام سرپوش می‌گذارد. اما حالا احساس می‌کردم هر نوع برداشت اشتباهی می‌تواند رخ دهد و همین در من دلهره ایجاد می‌کرد و می‌ترسیدم که این تاخیر سبب شود دالی بی‌دلیل به رمزدیل تلفن کند. با این همه، وقتی ساعت نه و نیم صبح خواستم حرکت کنم، باتری ماشین کار نکرد، و دیگر داشت ظهر می‌شد که پارکینگتون را ترک کردم.

نزدیک ساعت دو و نیم به مقصد رسیدم؛ ماشینم را در پیشه‌ی درختان کاج پارک کردم. همانجا جوانکی با موهای قرمز و پیراهن سبز در تنهایی دلگیری نعل پرتاب می‌کرد. پسرک در سکوت مرا به دفتری در ویلایی با روکار سیمانی راهنمایی کرد. چند دقیقه و به حال مرگ، دلسوزی کنجکاوانه‌ی سرپرست خسته و شلخته‌ی موزنگار گرفته‌ی اردوگاه را تحمل کردم. گفتم همه‌ی وسایل دالی را بسته‌ایم و خودش هم آماده‌ی رفتن است. می‌دانست مادر لو بیمار است ولی نمی‌دانست حالش بد است. سپس پرسید که آیا آقای هیز، منظورم آقای هامبرت، می‌خواهند مشاوره‌ی اردوگاه را ببینند، یا به اتاق‌های دخترها نگاهی بیندازند، هر اتاقی به نام یکی از شخصیت‌های دیزنی‌لند نام‌گذاری شده، یا می‌خواهند به مثل ما هم نگاهی بیندازند، یا این‌که چارلی را بفرستیم دالی را بیاورد؟ دخترها داشتند اتاق نهارخوری را برای رقص آماده می‌کردند (لابد پس از رفتن من به یکی از آدم‌های آنجا گفته: «بیچاره مثل روح بوده»).

بگذار برای لحظه‌ای آن صحنه را با تمام ریزه‌کاری‌های پیش‌پافتاده و سرنوشت‌سازش بازسازی کنم: هومز عفریته صورت‌حساب را نوشت، سرش را خاراند، کشوی میزش را باز کرد و پول خردها را توی دست

ناشکیبای من ریخت. سپس دقیق اسکناسی را روی پول خردها گذاشت و به گرمی گفت: «... و پنج.» عکس‌های دختر بچه‌ها؛ شب‌پره‌ی رنگارنگ و هنوز زنده‌ای که به دیوار پونز شده بود («مطالعه‌ی طبیعت»); دیپلم مسئول تغذیه‌ی اردو توی قاب روی دیوار؛ دست‌های لرزان من؛ کارتی که هومز کاردان درست کرده بود و گزارش رفتار دالی هیز در ماه ژوئیه روی آن نوشته شده بود («متوسط تا خوب؛ علاقه‌مند به شنا و قایقرانی»); صدای درختان و پرنده‌ها، و قلب تپنده‌ی من... پشت به در باز ایستاده بودم که صدای نفس او و حرف زدنش را از پشت سر شنیدم. احساس کردم خون به سمت سرم دوید. لو در حالی که ساک سنگینش را می‌کشید و به این‌جا و آن‌جا می‌زد از در وارد شد و گفت: «سلام» و بی‌حرکت ایستاد. شوخ‌چشم و شاد به من نگاه کرد؛ لب‌های نرمش برای لبخندی احمقانه و از سویی بسیار دوست‌داشتنی از هم باز شدند.

لاغرتر و بلندتر شده بود و برای لحظه‌ای صورتش به زیبایی آن تصویری که برای یک ماه در ذهن پرورانده بودم نبود؛ لب‌هایش تورفته بودند و کک‌مک‌های زیادی صورت گلگون و قهوه‌ای مایل به قرمز را پوشانده بود؛ و آن نخستین برداشت (در آن وقفه‌ی کوتاه آدمی، در فاصله‌ی دو ضریان قلب بپر) آشکارا به این معنی بود که تنها کاری که هامبرت زن‌مرده باید انجام دهد یا می‌خواهد انجام دهد یا انجام خواهد داد این است که برای این بچه‌یتیمی که با همه‌ی آفتاب‌خوردگی به نظر رنگ‌پریده می‌آید و چشم‌هایش از حال می‌روند (و حتا آن سایه‌ی تیره‌ی زیر چشم‌هایش پر از کک‌مک شده) آموزش عالی، دنیای دخترانه‌ی سالم و شاد، خانه‌ای تمیز و دوستان‌خوب از سن خودش فراهم کند، و در میان آن‌ها (اگر سرنوشت یاری کند و بنخواهد خوبی‌هایم را تلافی کند) ممکن است برای آقای دکتر هامبرت مدلین کوچولوی زیبایی پیدا شود. اما در یک چشم‌به‌هم‌زدن به قول آلمانی‌ها آن هاله‌ی ملکونی پاک شد و بر شکارم چیره شدم (زمان از

رویاهای ما جلوتر می‌رودا) و او دوباره لولیتای من شد. راستش بیش از همیشه لولیتا شد. دستم را روی سر قهوه‌ای مایل به قرمز و گرمش گذاشتم و کیفش را برداشتم. در آن لباس روشن راه‌راه، با طرح سیب‌های قرمز و کوچک، خیلی عزیز و دوست‌داشتنی بود، با دست و پای قهوه‌ای طلایی و نقطه‌های یاقوتی مانند ناشی از خارانیدن و جمع شدن خون و جای کش جوراب سفید روی همان خط همیشگی منج پاهایش. به دلیل گام‌های بچگانه‌اش یا به این دلیل که هر چه من او را دیده بودم کفش‌های بی‌پاشنه پوشیده بود، حالا آن کفش‌های پاشنه‌دار به نظر برایش خیلی بزرگ و پاشنه‌هایش به نظر خیلی بلند می‌آمد.

خداحافظ اردوی کیو، شاد باشی اردوی کیو، خداحافظ غذای ساده و ناسالم، خداحافظ چارلی. توی ماشین داغ کنارم نشست و مگس چابکی را که روی زانوی زیبایش نشسته بود با دست زد. سپس با همان سرعتی که آدامسش را می‌جوید پنجره‌ی سمت خودش را پایین کشید و دوباره به صندلی تکیه داد. در دل جنگل راه‌راه و خال‌خال تند می‌رفتیم که از روی وظیفه پرسید: «مادر چطور است؟»

گفتم: «دکترها هنوز درست نمی‌دانند مشکلتش چیست.» گوی چیزی ست مزاجی. مجازی؟ نه، مزاجی. باید مدتی دوروبر بچرخیم. بیمارستان توی محدوده‌ی نزدیک شهرک سرسبز لپینگ‌ویل است، شهر زندگی شاعر بزرگی از قرن نوزدهم و جایی که من و تو می‌توانیم همه‌ی فیلم‌ها را ببینیم. فکر کرد این برنامه معرکه است و می‌خواست بداند که پیش از ساعت نه شب به آن شهر می‌رسیم یا نه.

گفتم: «ما باید تا وقت شام به برابرس لند برسیم و فردا به لپینگ‌ویل می‌رویم. گردستان در جنگل چطور بود؟ تو اردوی کیو خیلی خوش گذشت؟»

«او.م.»

«ناراحتی از آنجا آمدی بیرون؟»

«نُج.»

«حرف بزن لو، ناله و نجنج نکن. چیزی برایم بگو.»
«چه چیزی پاپا؟» (با طعنه‌ای عمدی این کلمه را کش داد).
«هر چی.»

«عیب ندارد این طوری صدایت کنم؟ (چشم‌هایش مثل دو شکاف به جاده خیره بودند).
«اصلاً.»

«می‌دانی، این مثل فیلم‌هاست... از کی عاشق مامی شدی؟»
«یک روزی، لو، بسیاری از احساس‌ها و موقعیت‌ها را خواهی فهمید؛ مثلاً، همدلی و زیبایی رابطه‌ی معنوی را.»
نیمفنت بدبین گفت: «په!»

سکوت میان گفت‌وگو با سخن گفتن از چشم‌انداز پر می‌شد.
«ببین لو، چقدر گاو روی آن تپه است.»

«فکر کنم اگر یک بار دیگر گاو ببینم بالا بیاورم.»
«می‌دانی لو، بدجوری دلم برایت تنگ شده بود.»

«من نه، راستش من یک جور چندش‌آوری به تو بی‌اعتماد شده بودم، ولی این مسئله اصلاً مهم نیست، چون تو دیگر به من اهمیت نمی‌دادی. تو خیلی کندتر از مامان من رانندگی می‌کنی میستر.»
سرعتم را از حدود هفتاد تا حدود پنجاه پایین آوردم.

«چرا فکر می‌کنی من دیگر به تو اهمیت نمی‌دادم، لو؟»
«خب، تو حتا من را نبوسیدی، بوسیدی؟»

از درون داشتم می‌مردم. از درون ناله می‌کردم. جلوتر چشمم به شانه‌ی نسبتاً گسترده‌ی جاده افتاد و به سمت راست آمدم و روی ناهمواری علف‌های هرز تلق‌تلق کردم تا بایستم. یادت باشد که او بچه است. یادت باشد که او فقط...

هنوز ماشین درست نایستاده بود که لولیتا با گرمی توی بغلم رها شد. جرئت نداشتم، جرئت نداشتم که خودم را رها کنم، حتا جرئت نداشتم که به خودم بقبولانم / این (خیسی دلچسب و آتش لرزان) شروع

زندگی و صفناپذیریست که سرنوشت استادانه درستش کرده و من سرانجام به آن رسیده‌ام، حتا جرئت نداشتم که واقماً او را ببوسم. دهان در حال باز شدنش را با خودداری تمام لمس کردم، جرعه‌ای بسیار کوچک، کاملاً به دور از شهوت؛ اما او با حرکتی ناشکیبا لب‌هایش را چنان محکم روی لب‌های من چسباند که دندان بزرگ جلوی دهانش را احساس کردم و مزه‌ی پونه‌ای بزاقش را چشیدم. البته می‌دانستم که این برای او نوعی بازی معصومانه است، مسخره‌بازی نوجوانی، تقلیدی از تصویر ماجراهای عشقی دروغین، و از آن‌جا که (روان‌درمانگرها و همچنین تجاوزکننده‌های جنسی می‌گویند) حدود و قواعد چنین بازی‌های دخترانه‌ای انعطاف‌پذیر است، یا دست‌کم آن‌قدر بچگانه که شریک بزرگسال به آسانی نمی‌تواند تمیز دهد، سخت می‌ترسیدم که مبادا زیادی پیش بروم و سبب شوم او از نفرت و وحشت عقب‌نشینی کند. از همه‌ی این‌ها مهم‌تر، بدجوری می‌خواستم او را به انجنتد هانترز دورافتاده و بسته بیرم، ولی هنوز هشتاد مایل تا آن‌جا فاصله داشتیم. درست چند ثانیه پیش از آن‌که ماشین گشت بزرگراه خودش را به ما برساند، نیروی درونی مقدسی ما را از هم جدا کرد.

راننده‌ی سرخ و عبوسش به من خیره شد: «خودروی آبی‌ای ندیدید، درست مثل مال شما، که از سر دوراهی از کنار شما بگذرد؟»
«چطور...؟ نه.»

لو با اشتیاق از روی من خم شد و دست کودکانه و پاکش را روی پای من گذاشت و گفت: «ما ندیدیم، مطمئنی که آبی بود، چون...»
پلیس (دنبال کدام سایه‌ی ما بود؟) به دخترک لبخند قشنگی زد و برگشت.

ما هم به راهمان ادامه دادیم.

لو گفت: «کله‌پوک باید تو را می‌گرفت.»

«چرا من آخر؟»

«خب، حداکثر سرعت تو این ایالت گندزده پنجاه است... نه...»

سرعتت را پایین نیاور کودن، حالا دیگر رفته.»
«هنوز راه زیادی در پیش داریم و من می‌خواهم پیش از تاریک شدن هوا به آنجا برسیم. پس دختر خوبی باش.»
لو در آرامش گفت: «بد، دختر بد، نوجوان رک و راست اما بانمک... چراغ قرمز بود! من هرگز چنین رانندگی‌ای ندیده‌ام.»
بی‌حرف از میان شهر بسیار کوچک ساکتی گذشتیم.
«راستی، اگر مادر بفهمد که ما عاشق همیم، دیوانه‌ی دیوانه می‌شود، نمی‌شود؟»

«خدای من، این طوری حرف نزن، لو.»
«اما ما عاشق همیم، نیستیم؟»
«تا جایی که من می‌دانم، نه. فکر کنم دوباره می‌خواهد بیارد. دلست نمی‌خواهد از شیطنت‌هایت در اردوگاه برایم تعریف کنی؟»
«تو مثل کتاب‌ها حرف می‌زنی، پاپا.»
«چه کارهایی می‌کردی؟ جدی می‌خواهم کارهایت را برایم بگویی.»

«تو راحت ~~می‌شوی~~ می‌شوی؟»
«نه، بگو.»
«برویم تو یک فرعی تا به تو بگویم.»
«لو، باید جدی از تو بخواهم که دیگر از این مسخره‌بازی‌ها دست برداری. باشد؟»

«باشد. من در همه‌ی برنامه‌ها شرکت می‌کردم.»
«آنسویت؟»
«آنسویت، به من یاد داده شده که با دیگران شاد و گرم زندگی کنم و از خودم شخصیتی سالم بسازم، و درواقع آسان‌گیر.»
«بله، یک چیزهایی در آن کتابچه دیدم.»
«سرودخوانی دور آتشدان سنگی بزرگ یا زیر ستاره‌های لعنتی را خیلی دوست داشتیم. دور آتش هر دختری روحیه‌اش شاد می‌شد و با

گروه هم صدا می‌شد.»

«چه حافظه‌ی عالی‌ای داری لو، ولسی باید زحمت بکشی و حرف‌های بد را از کلامت بیرون کنی. خوب، بعد؟»

لو با شور و احساسات گفت: «شعار دختران پیشاهنگ شعار من هم هست. زندگی‌ام را با کارهای ارزشمند پر کنم، مثل... خوب، مهم نیست چه. وظیفه‌ام این است که مفید باشم. با حیوانات نر دوستم. از دستورها پیروی می‌کنم. شادم. یک ماشین پلیس دیگر هم گذشت. خیلی گرمم و فکرم و رفتار و گفتارم خیلی فاسد است.»

«امیدوارم همه‌اش همین باشد. تو بچه‌ی شوخ‌طبعی هستی، لو.»
 «آره، همه‌اش همین است. نه، صبر کن، یک چیز دیگر هم یادم آمد؛ توی اجاق‌های گردان شیرینی درست می‌کردیم. محشر است، نیست؟»

«خوب، حالا بهتر شد.»

«زیلیون بشقاب شستیم. زیلیون، می‌دانی، زیلیون، کلمه‌ی خانم معلم است، یعنی خیلی خیلی خیلی خیلی. آهان، یادم آمد، به قول مادر، بگذار ببینم، چی می‌خواستم بگویم؟ فهمیدم، عکس ایکس‌ری^۲ هم گرفتیم. خدای من، چقدر خوش گذشت!»
 «همین؟»

«همین. به جز یک چیز کوچک، چیزی که نمی‌توانم به تو بگویم و گرنه سرتاپا سرخ می‌شوم.»

پرسیدم: «فکر می‌کنی بعد بتوانی برابم بگویی؟»
 لو جواب داد: «اگر توی تاریکی بنشینیم و بگذاری پیچ‌چ کنم، می‌گویم. توی اتاق قدیمی‌ات می‌خوابی یا دوپشته با مادر؟»
 «اتاق قدیمی. مادرت شاید عمل جراحی بزرگی داشته باشد، لو.»
 «جلوی آن آبنبات‌فروشی نگه دار. نگه می‌داری؟»

روی صندلی بلند نشسته و پرتویی از خورشید بر ساعد برهنه‌ی قهوه‌ای‌اش تابیده بود و داشت بستنی پرنفش‌ونگاری را که روی آن

شربت دست‌ساز ریخته بودند می‌خورد. پسر احمقی، با پایون کثیف و صورت پر از جوش، بستنی را آماده کرد و برایش آورد و به بچه‌ی ظریف من در آن فراک نازک کتانی نگاهی عمیق و شهوانی انداخت. اشتیاقم برای رسیدن به برایش‌لند و انجستد هانترز دیگر داشت از اندازه‌ی تحملم سر می‌زد. خوشبختانه، لو با همان چابکی معمولش بستنی را تمام کرد.

پرسیدم: «چقدر پول داری؟»

ابروهایش را بالا برد و با قیافه‌ای غمگین گفت: «یک سنت هم ندارم» و ته کیف پول خالی‌اش را نشانم داد.

با شیطنت گفتم: «تا چند وقت دیگر درست می‌شود. آماده‌ای برویم؟»

«ببین، این‌جا دستشویی هم دارند یا نه؟»

محکم گفتم: «این‌جا دستشویی نمی‌روی. شک ندارم که جای

کثیفی‌ست. بیا برویم.»

روی هم‌رفته، دختر بچه‌ی فرمانبرداری بود و وقتی سوار ماشین شدیم گردنش را بوسیدم.

با چشم‌های شگفت‌زده‌ی من نگاه کرد و گفت: «این کار را نکن، آب دهانت را روی من نریز، کثیف!»

شانه‌اش را بالا آورد و آن نقطه را پاک کرد.

زیر لب گفتم: «بیخشید. من واقعاً تو را دوست دارم، همین.»

در هوای ابری و گرفته از جاده‌ای پرپیچ‌وخم بالا رفتیم و سپس به سمت پایین سرازیر شدیم.

لولیتا کمی به من نزدیک شد و با صدایی نرم و کمی درنگ گفت:

«خب، من هم به نوعی تو را دوست دارم.»

(آه، لولیتای من، ما هرگز به آن‌جا نمی‌رسیم!)

تاریکی داشت برایش‌لند کوچک و زیبا، ساختمان‌های به‌ظاهر قدیمی، مغازه‌های نو و درختان سایه‌دارش را در بر می‌گرفت و ما در خیابان‌های کم‌نورش می‌راندیم و به دنبال انجستد هانترز می‌گشتیم.

به‌رغم ریزش پیوسته‌ی بارانی نم‌نم، هوا گرم و ملایم بود، و به همین زودی گروهی از مردم (بیشتر بچه‌ها و پیرمردها) جلوی گیشه‌ی سینما صف بسته بودند.

«آه، من هم می‌خواهم این فیلم را بینم. بعد از شام برویم، خواهش می‌کنم!» هامبرت زیر لب گفت که «شاید رفتیم.» اما این شیطان نابکار خیلی خوب می‌دانست که نزدیک ساعت نه، وقتی نمایشش شروع شد، لو توی بغلش در خوابی عمیق خواهد بود.

همین که کامیونی لعنتی جلوی ما ایستاد و چراغ‌های ترمزش روشن شد، لو به سمت در پرت شد و داد زد: «مواظب باش!»

احساس می‌کردم که اگر فوری و معجزه‌وار به هتل نرسیم و هتل ساختمان بعدی نباشد، دیگر صبرم را نسبت به اتومبیل قراضه‌ی هیز، با آن برف‌پاک‌کن‌های نامناسب و ترمز دمدمی‌اش، از دست می‌دهم. از عابران پیاده که نشانی هتل را می‌پرسیدم، یا خودشان هم مثل ما غریبه بودند یا با ابروهای درهم‌کشیده می‌پرسیدند: «انچتند چی؟»، مثل این که با آدم دیوانه‌ای روبه‌روآند، یا این که ادا و اشاره‌های هندسی درمی‌آوردند و توضیح‌های پیچیده، کلی‌گویی‌های جغرافیایی و نشانی‌های بسیار بومی می‌دادند (... بعد وقتی به ساختمان دادگاه رسیدی به سمت جنوب برو...)، طوری که در پیچ و واپیچ یاوه‌هایی که به قصد کمک می‌بافتند بیشتر گم می‌شدم. لو هم که دل و روده‌ی عزیز پرکارش حالا دیگر آن بستنی را هضم کرده و منتظر شام خوبی بود داشت بی‌قرار می‌شد. حتا برای من هم که مدت‌ها بود به سرنوشت ثانوی عادت کرده بودم، به دخالت منشی بی‌عرضه‌ی آقای سرنوشت که کمی در نقشه‌های عالی و رادمنشانه‌ی رئیسش دست می‌برد، آن شب، توی خیابان‌های برایش لند کورمال کورمال چرخیدن، آزاردهنده‌ترین آزمونی بود که تا آن زمان با آن روبه‌رو شده بودم. چند ماه بعد، وقتی به آن سرسختی بچگانه‌ام فکر می‌کردم و این که همه‌ی حواسم به آن هتل بخصوص، با اسم خیال‌انگیزش، بود، به

بی تجربگی ام می خندیدم، به خصوص که در تمام مسیرمان مسافرخانه های بی شماری دیده بودیم که اتاق های خالی شان را با نورهای نئون اعلام کرده و آماده ی پذیرایی از همه بودند، از تاجرهای زندانی های فراری، آدم های ناتوان، خانواده های بزرگ، و همچنین از فاسدترین و شاداب ترین زوج ها. آه... راننده های نجیب زاده ای که در دل شب های سیاه تابستانی سیر می کنید، باید از بزرگراه بی خدشگی خودتان نگاه کنید و ببینید که اگر ناگهان تاریکی را از این مسافرخانه ها بگیرند، مثل جعبه های شیشه ای، چه شادی ها و چه هوسبازی هایی نمایان می شود!

معجزه ای که از صمیم دل آرزویش را داشتم سرانجام اتفاق افتاد. مرد و دختری که توی ماشین تیره رنگی، زیر درختان باران خورده، کم و بیش به هم چسبیده بودند به ما گفتند که ما میان یک پارکیم ولی همین که در چهارراه بعدی به سمت چپ پیچیم هتل را می بینیم. راستش ما چهارراهی ندیدیم. پارک، مثل همه ی گناهایی که در آن رخ می داد و آن ها را می پوشاند، سیاه بود، اما زود، پس از گذر از پیچ ملایم با شیبی نرم، مسافران لا پس نم نم باران لوزی تابناکی را دیدند و سپس درخشش دریاچه نمایان شد. همان جا، زیر درختان شبح مانند، بر فراز جاده ای شنی، قصر رنگ پریده ی زیبا و سرسخت انجنتس هانترز ایستاده بود.

در نخستین نگاه ردیفی از ماشین های پارک شده، مثل خوک های سردرآخور، نشانگر این بود که جایی برای پارک کردن نیست؛ اما زیر آن باران ملایم اتومبیل کروکی باشکوه یا قوتی رنگی که راننده ای قوی هیکل داشت به حرکت درآمد و تند عقب عقب آمد و ما با خشنودی در شکافی که به جا گذاشت فرو رفتیم. البته بی درنگ از این شتابم پشیمان شدم، زیرا دیدم کسی که جایش را به من داد به پارکینگ سقف داری در همان نزدیکی رفت. ناگفته نماند که کنار او به آسانی جای یک ماشین دیگر هم بود، اما من بی حوصله تر از آن بودم که کار

او را تکرار کنم.

وقتی عزیز عامیانه‌گوی من از ماشین پیاده شد و زیر نم‌نم شنیدنی باران ایستاد، با دست کودکانه فراکش را از شکاف دو هلویش آزاد کرد و از دورش واپیچاند و عبارت رابرت براونینگ را به زبان آورد: «وای! چه شیک و پیک و مستی!» زیر کمان نورها سایه‌ی بزرگ برگ‌های شاه‌بلوط روی سپیدارهای سفید می‌چرخید و بالا و پایین می‌رفت. صندوق عقب ماشین را باز کردم. سیاهپوست موسفید گوزپشتی اونیفورم پوشیده کیف‌هایمان را روی چرخ‌های گذاشت و به سمت سالن هتل برد. هتل پر بود از زنان پیر و کثیف‌ها. لولیتا از کپل و رانش خم شد تا سگ کاکر اسپانیلی را که صورت سفید، خال‌خال‌های آبی و گوش سیاه داشت نوازش کند. سگ زیر دست لو روی موکت گلدار غلت می‌زد؛ چه کسی می‌توانست زیر دست او غلت نزند؟ آه، قلبم! من هم همزمان سینه‌ام را صاف کردم و از میان جمعیت به سمت پیشخان رفتم. پشت پیشخان پیرمرد خوک‌مانند (سرخ‌روی) کچلی ایستاده بود. در آن هتل قدیمی همه‌ی آدم‌ها پیر بودند. پیرمرد با لبخندی مودبانه سراپایم را برانداز کرد. سپس آهسته تلگراف (نامفهوم) مرا نشان داد. درگیر شک و تردیدی پنهان بود. سرش را برگرداند و به ساعت نگاه کرد و سرانجام گفت خیلی متاسفم، اتاق دوتخته‌ای را تا ساعت شش و نیم هم نگه داشتم ولی الان دیگر پر شده. سپس گفت یکباره در برایتان همایشی مذهبی با نمایش گل همزمان شد. اسم شما... به سردی گفتم: «هامبرگ نیست، هامباگ هم نیست، هربرت، ببخشید، هامبرت است و هر اتاقی باشد مهم نیست، فقط می‌توانید برای دخترکم تختخواب تاشویی هم به ما بدهید. فقط ده سال دارد و خیلی خسته است.»

پیرمرد سرخ‌رو با مهربانی به لو نگاه کرد. لو هنوز روی دو زانو بود و با لب‌های باز از نیم‌رخ به صاحب سگ، زنی بسیار پیر با لباسی بنفش، لمبده بر صندلی راحتی‌ای پوشیده با پارچه‌ی قلمکار، گوش می‌داد.

هر شکی که مرد بدترکیب داشت از آن نگاه شکوفه‌مانند از بین رفت. گفت هنوز هم باید اتاق خالی داشته باشیم، اتفاقاً تخت دونفره هم دارد. در مورد تختخواب تاشو...

«آقای پاتز، باز هم تختخواب تاشو داریم؟» آقای پاتز که او هم سرخ‌رو بود و کچل، با موهای سفیدی که از گوش‌ها و سوراخ‌های دیگرش بیرون زده بود، قرار شد ببیند چه می‌شود کرد. او حرف می‌زد و من خودنوایسم را باز می‌کردم. هامبرت بی‌صبراً

«تخت‌های دونفره‌مان به واقع سه نفره‌اند.» پاتز آشکارا خواست که من و دخترم نوبی یک تخت بخوابیم. «یکی از شب‌های شلوغ سه زن و یک بچه مثل بچه‌ی شما روی آن خوابیدند. فکر کنم یکی از زن‌ها مردی بود که تغییر قیافه [مثل من] داده بود.» با این همه، از همکاریش پرسید: «آقای سواين، ممکن است تو اتاق ۴۹ تختخواب تاشو داشته باشیم؟»

آقای سواين، همان دلنک پیر اولی، گفت: «فکر کنم به خانواده‌ی سوون دادیم.»

گفتم: «یک کاری می‌کنیم.» سپس ادامه دادم: «ممکن است خانمم هم بیاید. حتماً آن موقع هم فکر کنم بتوانیم یک کاری‌اش بکنیم.» دو خوک صورتی حالا از بهترین دوستانم شده بودند. با قلم آشکار و آهسته‌ی جُرم نوشتنم: دکتر ادگار هامبرت هامبرت و دختر،^۳ خیابان لان، شماره‌ی ۳۴۲، رمزدیل. نیمی از کلید اتاق شماره‌ی ۱۳۴۲ را به من نشان داد (جادوگر چیزی را نشان می‌دهد که قرار است در کف دستش غیب کند) و سپس کلید را به عمو نام داد. لو سگ را رها کرد، همان‌طور که روزی مرا رها خواهد کرد، و از روی کفلش برخاست. قطره‌ای باران روی قبر شارلوت چکید. سیاهپوست خوش‌قیافه و جوانی در آسانسور را باز کرد، و بچه‌ی محکوم وارد آن شد و از پی او پدر سینه‌صاف‌کنش و نام هشت‌پا با کیف‌ها.

تقلیدی از راهروی هتل، تقلیدی از سکوت و مرگ.^۴

لو شادمان گفت: «ببین، همان شماره‌ی خانه‌مان.»

توی اتاق، تختخوابی دونفره، آینه‌ای، تختخوابی دونفره در آینه، در آینه‌کاری شده‌ی کم‌دی، در دستشویی ایضا، پنجره‌ی آبی تیره، انعکاس تختخواب توی پنجره و همین‌طور توی آینه‌ی کم‌دی، دو تا صندلی، میزی با رویه‌ی شیشه‌ای، دو میز عملی کنار تخت، تختخوابی دونفره: تختخوابی با قاب بزرگ، درست اندازه‌ی رویه‌ی ملبله‌دوزی شده‌ی قرمز تاسکنی‌اش، و دو چراغ رومیزی با سایبان صورتی حاشیه‌دار در دو سوی تخت.

وسوسه می‌شدم که تو دست آن رنگین‌پوست اسکناس پنج دلاری بگذارم، اما فکر کردم ممکن است این گشاده‌دستی اشتباه برداشت شود. پس بیست و پنج سنت کف دستش گذاشتم و پشت سرش یک بیست و پنج سنتی دیگر، و او از آن‌جا رفت. تق. سرانجام، تنها شدیم. لو پرسید: «هر دویمان تو یک اتاق می‌خواهیم؟» حالت قیافه‌اش با آن جنب و جوش درست مثل زمان‌هایی بود که پرسش بسیار مهمی را مطرح می‌کرد: نه دلخور، نه بیزار (گرچه رک و در آستانه‌ی دلخوری و بیزاری)، فقط پرجنب‌وجوش.

«گفتم یک تختخواب تاشو هم بیاورند که اگر تو دوست نداشته باشی، من روی آن می‌خوابم.»

«تو دیوانه‌ای.»

«چرا، عزیز من؟»

«چون، عزیز من، وقتی مادر عزیز بشنود، از تو طلاق می‌گیرد و مرا به دار می‌زند.»

فقط پرجنب‌وجوش. به‌واقع، موضوع را چندان جدی نمی‌گرفت. نشستم و گفتم: «حالا به من نگاه کن!» او در چند فوتی من ایستاده بود و خشنود به خودش نگاه می‌کرد، با قیافه‌ای شگفت‌زده اما کم و بیش خشنود به ظاهرش خیره شده بود و آینه‌ی در کم‌دی را با پرتوهای گلگونش پر می‌کرد.

«ببین، لو، بگذار یک بار برای همیشه این را روشن کنیم؛ در هر

صورت، من پدر توأم و روی تو بسیار حساسیت دارم. در غیاب مادرت، من مسئول خوشبختی توأم. ما پولدار نیستیم، و در مدت‌زمانی که در حال سفریم، ناگزیریم، مجبوریم که وقت‌های زیادی را با هم باشیم. وقتی دو نفر در یک اتاق مشترک زندگی می‌کنند، ناگزیر وارد نوعی، چطور بگوییم، نوعی...»

لو گفت: «کلمه‌اش زنای با محرم است»، و رفت توی کمد و با کرکر خنده‌ی کودکانه‌ای بیرون آمد، در کناری را باز کرد، و پس از آن که با چشم‌های خاکستری‌اش خوباً داخل آن را نگاه کرد، برای گریز از اشتباهی دیگر، وارد دستشویی شد.

پنجره را باز کردم، پیراهن غرق عرقم را کندم و پیراهن دیگری پوشیدم. از بودن شیشه‌ی کوچک قرص توی جیب کم مطمئن شدم. قفل در اتاق را باز کردم...

لو بیرون دوید. خواستم بغلش کنم: معمولی، کمی محبت مهارشده‌ی پیش از شام.

گفت: «بین، این پلائی بوس را بگذار کنار و برویم یک چیزی بخوریم.»

این‌جا بود که غافلگیرش کردم و چمدان را نشانش دادم. آه، چه سوگلی رویایی! طوری به سمت چمدان گشوده رفت که گویی از دور دارد تعقیبش می‌کند. با قدم‌هایی آهسته جلو می‌رفت و از آن فاصله به گنجینه‌ی توی در چمدان خیره شده بود (از خودم پرسیدم آیا آن دو چشم خاکستری درشتش مشکلی دارند، یا او هم در همان غبار سحرآمیزی که من در آن فرو رفته‌ام غرق شده؟). همچنان به سمت چمدان می‌رفت، پایش را با آن کفش پاشنه‌بلند، واقعاً بلند، بالا می‌آورد و دو زانوی زیبای پسرانه‌اش را تا می‌کرد، و در دل هوای کش آمده به‌آهستگی کسی که در آب قدم می‌زند یا در رویای پرواز است پیش می‌رفت. سپس جلیقه‌ی سی‌رنگ، زیبا و بسیار گران‌بهایی را از دو سرشانه بلند کرد و با دو دست بی‌صدایش آن‌قدر آهسته از دو

سو کشید که گویی شکارچی متحیر پرنده‌ای است که نفسش را در سینه حبس کرده و دو بال پرنده‌ی شگفت‌انگیزی را از نوک پرهای آتش‌فامش می‌گشاید. بعد (همان‌طور که من همچنان منتظرش بودم) مار کمر بند پرزرق و برق را بیرون کشید و روی خودش امتحان کرد.

سپس به درون آغوش منتظر من خزید، تابناک و آسوده، و مرا با چشم‌های گرگ و میش، مهربان، مرموز، ناپاک و بی‌تفاوت نوازید، درست مثل ارزان‌ترین لوندهای ارزان. این همانی است که نیمفت‌ها از آن تقلید می‌کنند، وقتی ما می‌نالیم و می‌میریم.

با دهان بسته و توی موهایش (کلمه‌هایی مهارشده) گفتم: «بشکلِ موس چیست؟»

گفت: «اگر می‌خواهی بدانی، مدل بوسیدن تو اشتباه است.»

«داه رُزُست را نشانم بده.»

دخترک عشق‌باز گفت: «باشد برای یک وقت خوب.»

بی‌رحمانه بالا می‌رود، می‌تپد، می‌کوبد، سرشوق می‌آورد، دیوانه. آسانسور تلق‌تلق می‌کند، مکث، تلق‌تلق، پسرکی در راه‌رو. هیچ‌کس به جز مرگ نمی‌تواند دخترک را از من بگیرد! دخترک نازک‌اندام... بی‌گمان لحظه‌ی بعد می‌توانستم دست به اشتباه بزرگی بزنم، اما خوشبختانه لو دوباره به سمت گنجینه‌ی لباس‌ها برگشت و من به دستشویی پناه بردم.

مدتی گذشت تا توانستم، پس از خالی شدن از شهوت، تپش قلب و شماره‌ی نفسم را دوباره به حالت عادی برگردانم. از همان دستشویی صدای خوشحال و بچگانه‌ی «وای» و «ووی» لولیتا را می‌شنیدم.

لو همه‌ی صابون را تمام کرده بود، فقط به این دلیل که مسطوره بوده.

«بیا دیگر عزیزم، اگر تو هم به اندازه‌ی من گرسنه‌ای.»

از در بیرون آمدیم و به سمت آسانسور رفتیم. دخترک کیف سفید کهنه‌اش را پیچ و تاب می‌دهد، پدر از جلو می‌رود (خواست را خوب جمع کن: هرگز پشت سر او راه نرو، او خانم نیست). وقتی ایستادیم

(حالا کنار هم) متظر که برویم پایین، لو سرش را رو به عقب برد و بی آن که جلوی دهانش را بگیرد خمیازه‌ای کشید، چنان عمیق که موهای فرفری‌اش تکان خورد.

«تو اردوگاه چه ساعتی از خواب بیدارتان می‌کردند؟»

«شش و...» خمیازه‌ی بعدی را فرو خورد، «نیم.» خمیازه‌ای بزرگ با تکان دادن همه‌ی بدنش. «شش و...» دوباره با گلوی پر از هوا تکرار کرد. هنگام ورود به رستوران با بوی چربی سرخ‌شده و لپخنده‌های بی‌روح رویه‌رو شدیم. جای بزرگ و پرزرق‌وبرقی بود با دیوارنقش‌هایی پراحساس از شکارچیان افسون‌شده در میان آمیزه‌ای از حیوانات رنگ‌ورورفته، پری‌های جنگلی و درختان جورواجور. این‌جا و آن‌جا رستوران چند زن پیر و دو کشیش و مردی با کت برفکی داشتند بی‌صدا شامشان را تمام می‌کردند. رستوران ساعت نه بسته می‌شد و دختران سبزپوش با چهره‌هایی سرد عجله داشتند که هر چه زودتر از شر ما خلاص شوند.

لو با آرنج تیزش به یکی از مهمان‌هایی که تنها در گوشه‌ی دیگر ناهارخوری شام می‌خورد و لباس شطرنجی جلفی پوشیده بود اشاره کرد و نکرد، و آرام پرسید: «عین کونلتی نیست؟ دقیقاً عین اوست. درست نمی‌گویم؟»

«مثل دندان‌پزشک چاق رمزدیل ما؟»

با این پرسش، تند، آب توی دهانش را قورت داد و لیوان رقصنده‌اش را روی میز گذاشت و گفت: «معلوم است که نه.» سپس با خنده‌ای بریده‌بریده گفت: «منظورم آن نویسنده‌ی آگهی‌های درامز است.»

آه، آوازه! آه، زن!

وقتی صدای توتق ظرف‌های دسر بلند شد (برش بزرگی از پای آلبالو برای خانم جوان و بستنی وانیلی برای محافظش که بیشتر آن بستنی را هم لو بی‌هیچ درنگی روی پای آلبالویش گذاشت و خورد)،

شیشه‌ی کوچک کپسول‌های بنفش پاپاهامبرت را در آوردم. حالا که آن دیوارنقش‌های دریا زده را در آن لحظه‌ی هیولایی و غریب به یاد می‌آورم، فقط می‌توانم رفتار آن زمانم را با خیالی تهی که در آن ذهنی آشفته می‌چرخد شرح دهم؛ اما در آن زمان همه‌اش به نظرم کاملاً ساده و اجتناب‌ناپذیر می‌آمد. به دوروبر نگاهی انداختم و شادمان از این‌که آخرین مهمان هم از آن‌جا رفته در بطری را برداشتم و با وقار تمام معجون عشق را توی دستم انداختم. ادای پرتاب دست خالی را به سمت دهان باز و قورت دادن قرص (خیالی) را بارها با دقت جلوی آینه تمرین کرده بودم. همان‌طور که انتظار داشتم، لولیتا پرید روی شیشه‌ی کپسول‌های گرد قلنبه و خوشرنگی که با معجونی برای «خفتن زیبا» پر شده بود.

لو گفت: «آبی! مایل به بنفش. این‌ها چی‌اند؟»

گفتم: «آسمان تابستان، آلو، انجیر و خون انگور امپراتورها.»

«نه، جدی... واقعاً چی‌اند؟»

«فقط قرص‌اند. ویتامین ایکس. آدم را حسابی چست و چالاک

می‌کند. می‌خواهی امتحانش کنی؟»

سرش را به شدت تکان داد و دستش را دراز کرد.

امیدوار بودم دارو زود اثر کند که چنین هم شد. روز خیلی طولانی و سختی را پشت سر گذاشته بود. صبح با باربارا، خواهر مدیر لنگرگاه، رفته بود قایق‌سواری و پارو زنی. این داستان را نیم‌گفت مستودنی خوش‌برخوردم میان خمیازه‌های مهارشده‌ای که سقف دهانش را مثل کوهان خم می‌کرد و هر لحظه هم فاصله‌شان کمتر می‌شد تعریف کرد. آه که این معجون چه تند اثر می‌کند! البته کارهای دیگری هم کرده بود. فیلمی را که دلش می‌خواست ببیند سر شام مبهم به یاد می‌آورد و وقتی لیوان‌های آبمان را خوردیم و از رستوران بیرون آمدیم کامل فراموش کرد. وارد آسانسور که شدیم، به من تکیه داد و با لبخندی بی‌رمق گفت دوست نداری برایت بگویم... پلک‌های تیره‌اش تا نیمه

بسته می‌شد. عمو تام که آقای فرانسوی - ایرلندی ساکت و دخترش و دو خانم پژمرده‌ی دیگر، استادان گل‌آرایی، را به آتاقشان می‌برد پرسید: «خوابت می‌آید، نه؟» همه با دلسوزی به رز عزیز شکنده، برنزه، تلوتلوخوران و منگ من نگاه کردند. مجبور شدم او را تا توی اتاقمان ببرم. روی لبه‌ی تخت نشست. آرام تاب می‌خورد و خیلی کند و با لحنی کشدار حرف می‌زد.

«اگر به تو بگویم... اگر بگویم، قول می‌دهی، قول می‌دهی به من غر نرنی؟» (خواب‌آلود، آن‌قدر خواب‌آلود که سرش خم می‌شد و تخم چشم‌هایش از میانه درمی‌رفت).

«حالا نه، لو، بعدا بگو. حالا برو تو رختخواب. من می‌روم و ده دقیقه به تو وقت می‌دهم که بروی تو رختخواب.»

«آه، چه دختر بدی بودم.» دوباره شروع کرد، موهایش را تکان می‌داد و با انگشتانش گل‌سری منخملی توی موهایش را آهسته درمی‌آورد. «بذا بت بگم...»

«فردا، لو. برو بخواب، بخواب، محض رضای خدا برو بخواب.»
کلید را توی جیبم گذاشتم و به سمت پایین به راه افتادم.

آقایان هیئت منصفه! تحمل کنید! اجازه بدهید فقط ذره‌ای از وقت ارزشمندتان را بگیرم. این لحظه‌ی بزرگی بود. لولیتایم را که هنوز بر لب آن تخت گودال‌مانند نشسته بود و خواب‌آلود پایش را بلند می‌کرد و با بند کفشش ور می‌رفت و زیر رانش را تا مرکز دوشاخه شدن تنک‌اش نشانم می‌داد (همیشه در نشان دادن پاهایش بی‌احتیاط بود یا می‌شود گفت بی‌شرم بود و یا هر دو) گذاشتم و رفتم. در آن لحظه، خیال پیچیده‌ی او بود که قفل کردم، البته پس از آن‌که خیالم جمع شد که در از توی اتاق چفتی ندارد. کلید با چوب آویزانی که آن شماره‌ی خاص رویش حک شده بود بی‌درنگ وارد اجی مجی لاترجسی‌ای شد

برای آینده‌ای گیرا و ترسناک. حالا مال من بود، پاره‌ای از دست شهوت‌زده‌ی پشمالویم. تا چند دقیقه‌ی دیگر، بگو بیست دقیقه، نه، نیم ساعت، به قول عمو گوستاوم کار از محکم‌کاری عیب نمی‌کند، تا نیم ساعت دیگر به اتاق شماره‌ی ۳۴۲ برمی‌گردم و نیمفتم، زیبایم و عروسم را زندانی خوابی شیشه‌ای می‌یابم. هیئت منصفه! اگر شادمانی‌ام می‌توانست حرف بزند، آن هتل اشرافی‌مآب را با غرشی کرکننده پر می‌کرد. اما حالا تنها پشیمانی‌ام این است که چرا بی‌صدا کلید را روی پیشخان گذاشتم و در همان شب شهر را، کشور را، قاره را، نیمکره را و به‌یقین جهان را ترک نکردم.

بگذار توضیح بدهم. اگر از کنایه‌های تهمت‌آمیز او به خودش پریشان شدم، بی‌دلیل نبود. زیرا هنوز جدی بر آن بودم که از این خط مشی‌ام پیروی کنم و با نهانکاری‌های شبانه و بهره‌بردن از کمی برهنگی او در عالم کاملاً بیهوشی پاکی‌اش را حفظ کنم. هنوز خویشتن‌داری و احترام‌شعارم بود، گرچه خود لو در آن اردوگاه نفرین‌شده، در رابطه‌ای اروتیک، به آن «پاکی» (که علم پیشرفته‌ی امروز اتفاقاً به‌طور کامل آن را تعریف کرده) آسیب رسانده بود، البته بی‌شک در رابطه‌ای هم‌جنس‌گرایانه. به‌یقین، من، ژان ژاک^۱ هامبرت پایبند به شیوه‌ی قدیمی دنیای کهن، وقتی نخستین بار او را دیدم، که به اندازه‌ی «کودک معمولی» متحجرِ عصرِ مرحومِ کهن، هزاران سال پیش از میلاد مسیح و شیوه‌های جذابِ جنسی آن زمان (چون این روابط برایشان عادی بوده)، مورد تجاوز جنسی فرار نگرفته، قدرش را ندانستم. امروز، در این عصر روشنگری، پیرامون ما را برده‌های کوچک گل‌مانند پر نکرده‌اند تا بتوانیم مثل مردمان روم قدیم میان دو پرده‌ی کار و حمام قاپشان را بدزدیم، یا مثل آن خاورزمینی‌های موقر نیستیم که در زمان‌های هوسرانی، در میان خوراک گوسفند و شربت گلابشان، از سرگرم‌کننده‌های خردسال، از سینه تا پاشنه، بهره می‌بردند. نکته‌ی اصلی این است که امروز پیوند میان دنیای بزرگسالان و دنیای کودکان

بر اساس قوانین و رسوم جدید کار می‌کند. راستش، به‌رغم این‌که در زندگی‌ام با روان‌پزشکان و مددکارهای اجتماعی سروکار داشتم، دربارهی بچه‌ها هیچ نمی‌دانستم. با این همه، لولیتا فقط دوازده سالش بود، و مهم نیست که من چه سازشی با زمان و مکان کردم. حتا با در نظر گرفتن رفتار خام بچه‌مدرسه‌ای‌های آمریکایی، هنوز بر این باور بودم که هر اتفاقی که میان آن بچه‌لوس‌های پررو گذشته در سن بالاتر و در محیطی متفاوت گذشته. بنابراین، برای رسیدن به این نتیجه که دختران دوازده ساله چگونه باید باشند، اخلاق‌گرای درونم به باورهای سنتی تکیه زد. درمانگر کودک درونم (درمانگری قلبی، همان‌طور که بیشتر درمانگرها هستند، و این هم چندان مهم نیست) آش شله‌قلمکار نوفرویدی را بالا آورد و، در رویا و با بزرگ‌نمایی، لولیتایی از دوره‌ی «کمون» دختری حاضر کرد. سرانجام، هواپرست درونم (این هیولای دیوانه) با کمی هرزگی با شکارش مخالفتی نکرد. این را هم بگویم که جایی پشت این خوشی سرکش سایه‌های سرگردان هم با هم مشورت می‌کردند و نظر می‌دادند ولی من به آن‌ها گوش نمی‌دادم، و امروز چه پشیمانم! آی آدم‌ها، توجه کنید! لولیتا به من ثابت کرده بود که با آنابل پاک کاملاً فرق دارد؛ باید این را می‌فهمیدم، و این را هم می‌فهمیدم که از هر روزن این کودک هوسبازی که خود را برای لذت بردن پنهان از او آماده کرده بودم شیطانی نیمفتی نفس می‌کشد و همین سبب خواهد شد که هیچ چیز پنهان نماند و لذتم مرگبار شود. باید می‌فهمیدم (از روی علامت‌هایی که از لولیتا به من می‌رسید... از خود کودک واقعی لولیتا، یا از فرشته‌ی سرکش پشت سر او)، باید می‌فهمیدم که از آن خلسه‌ی مورد نظر هیچ چیز به‌جز درد و وحشت نصیب نخواهد شد. آه، آقایان بالدار هیئت منصفه!

و او مال من بود، مال من، کلید در اتاق در مضمتم، مضمتم در جیبم و او از آن من. در مدت‌زمان برنامه‌ریزی‌ها که شب‌های بسیاری از خوابم را فدایش کردم رفته‌رفته همه‌ی لکه‌های اضافی را پاک کردم و

با سوار کردن خیال عریان بر خیال عریان تصویر نهایی را ساختم. بدین ترتیب، در عالم خیال نیم‌نگاهی به او انداختم و دیدم که به‌جز لنگه‌ای جوراب و دستبند، عقاب بال‌گشوده هیچ به تن ندارد و عریان روی تخت افتاده است، درست همان‌جایی که معجون عشق او را از پا درآورده؛ هنوز آن گل سرمخملی توی دستش بود. بخش علی‌رنگ و نگاتیو سفید بدنش زیر لباس شنا به دیگر جاهای پرنزهی پوستش نقش و نگار داده بود و غنچه‌های سفید پستان‌هایش را در نظرم نمایان می‌کرد. زیر نور صورتی چراغ رومی‌زی کمی پرزهای شرمگاهی‌اش روی تپه‌ای گوشتی می‌درخشید. کلید سرد با دسته‌ی چوبی گرمش در جیبم بود.

سرگردان از میان اتاق‌های عمومی هتل گذشتم، همگی از پایین باشکوه، از بالا پراندوه؛ زیرا چهره‌ی شهوت همیشه اندوه‌بار است؛ هرگز اطمینانی نیست که رقیبی اهریمنی یا خدایی بانفوذ بر بستر شهوت پا نگذارد و پیروزی مهبای یکی را به شکست بدل نکند، حتا زمانی که قربانی مخملی در سیاهچال یکی زندانی باشد. به شیوه‌ی معمول، باید چیزی می‌نوشتیم؛ اما در آن مکان والای پر از هنرستان عرق‌کرده و اشیای عهد قدیم میخانه‌ای نبود.

مثل باد به سمت دستشویی مردانه رفتم. آن‌جا یکی با لباس سیاه روحانی، به قول معروف از آن خوش‌گذران‌ها، داشت بررسی می‌کرد که آیا هنوز هم می‌تواند از وین کمک بگیرد یا نه؛ با دیدن من پرسید که آیا سخنرانی دکتر بوید را دوست داشتیم و از پاسخ من (شاه سیگموند دوم) که گفتم بوید برای خودش آدمی شده گیج شد. بلافاصله پس از آن، دستمال کاغذی‌ای را که با آن نوک حساس انگشتانم را خشک کرده بودم توی ظرف مخصوصش انداختم و به سمت سالن یورش بردم. آرنج‌هایم را آسوده روی پیشخان گذاشتم و از آقای پاتز پرسیدم که مطمئن است خانمم تلفن نکرده، و سپس درباره‌ی تختخواب ناشو جويا شدم. پاتز گفت که او زنگ نزده (معلوم

است که زنده، او مرده) و تختخواب تاشو را فردا نصب می‌کنند، البته اگر باز هم این‌جا بمانیم. از سالی به نام سالن هانتز سروصدای جمعیت بزرگی بلند بود و از آن میان کسی درباره‌ی کشاورزی یا درباره‌ی جهان آخرت حرف می‌زد. اتاق دیگری بود به نام اتاق رزبری، پر نور با میزهای کوچک روشن و میز بزرگی پر از خوراکی. به جز یکی از مهماندارها (زنی با لبخند بی‌روح و با شیوه‌ی حرف زدن شارلوت)، کس دیگری آن‌جا نبود؛ مهماندار به سمت من شیرجه زد تا بپرسد که آیا من آقای برداکم، اگر بله، دوشیزه بی‌برد^۱ دنبالم می‌گردد. گفتم «عجب اسمی برای یک زن»، و سلانه سلانه دور شدم.

خون رنگین‌کمانی‌ام به درون قلبم جاری بود و از آن بیرون می‌زد. قرار گذاشتم تا ساعت نه و نیم به لو وقت بدهم. به سالن ورودی برگشتم و متوجه شدم تغییری رخ داده: شماری از مردم در لباس‌های گلدار یا سیاه، این‌جا و آن‌جا، گروه‌های کوچکی تشکیل داده بودند. در آن‌جا بختی پری‌سان فرصت شیرین دیدن کودکی به سن و سال لولیتا را برایم فراهم کرد، با فراکی مثل فراک لولیتا، کاملاً سفید، و گل سر سفیدی روی موهای سیاهش. زیبا نبود، اما نیمفت بود، و پاهای عاجی‌رنگ و گردن سوسن‌مانندش برای لحظه‌ای به یادماندنی لذت‌بخش‌ترین آهنگ پرتضاد (موسیقی مربوط به ستون فقرات) را برای هوسم به لولیتا نواخت، قهوه‌ای و صورتی، پاک و پلشت. بچه‌ی سفید متوجه نگاه من شد (که به‌راستی عادی و مهربان بود) و چون زیادی کمرو بود، خون‌سردی‌اش را کاملاً از دست داد: چشم‌هایش را چرخاند، پشت دستش را روی گونه‌اش گذاشت، سجاف دامنش را کشید و سرانجام در گفت‌وگویی موجه‌نما با مادر گاومانندش استخوان‌های نازک کفش را به سمت من چرخاند.

از آن سالن شلوغ رفتم. بیرون روی پله‌های سفید ایستادم و به صدها حشره‌ی کوچکی که در این شب سیاه بادی و بارانی، مثل ذرات پودر، دور چراغ می‌چرخیدند نگاه کردم. با خود فکر می‌کردم تنها

کاری که می‌کنم، تنها کاری که جرئت می‌کنم انجام دهم، رسیدن به این چیزهای کوچک است... ناگهان متوجه شدم که در آن تاریکی یکی نزدیک من، روی صندلی ایوان ستون‌دار، نشسته. هنوز هم خود او را نمی‌دیدم. صدای باز کردن سر چیزی او را لو داد. سپس غان‌غون مودبانه‌اش، و دوباره صدای بسته شدن سر چیزی. داشتم از آن‌جا می‌رفتم که چیزی گفت: با من بود:

«از کجا پیداش کردی؟»

«بله؟ چی گفتید؟»

«گفتم عجب هوای سردی!»

«آره.»

«این دختر همراهت کی ست؟»

«دختر خودم.»

«دروغ می‌گویی، دخترت نیست.»

«بله؟»

«گفتم هوا آن‌قدرها هم بد نیست. مادرش کجاست؟»

«مرده.»

«عجبا متأسفم. راستی، فردا می‌توانیم با هم ناهار بخوریم. این

جمعیت نکبشی دیگر تا آن موقع رفته‌اند.»

«اما هم تا آن موقع رفته‌ایم. شب خوش.»

«ببخشید، من بدجوری مستم. شب خوش. آن بچه‌ی تو خیلی

خسته است و باید خوب بخوابد. پارس‌ها می‌گویند خواب رز است.^۴

«سیگار می‌کشی؟»

«نه این موقع.»

کبریتی روشن کرد، اما چون مست بود، یا به‌خاطر باد، شعله‌ی کبریت چهره‌ی واقعی او را آشکار نکرد، بلکه چهره‌ی دیگری را باز نمود، پیرمردی خمیده، یکی از آن مشتری‌های همیشگی هتل‌های

کهنه، به همراه صندلی جنبان سفیدش. هر دو ساکت شدیم و تاریکی سر جایش برگشت. سپس پیرمرد سرفه‌ای کرد و خلط از ته گورد درآمده‌ای را بالا آورد.

از آن جا رفتم. روی هم‌رفته نیم ساعت سپری شد. باید از او می‌خواستم یک جرعه به من بدهد. خستگی و فشار داشت شروع می‌شد. اگر تار ویولونی بتواند درد را احساس کند، آنگاه من آن تار بودم. اما برازنده‌ی من نبود که شتاب کنم. همین‌طور که از میان گروهی از مردم در گوشه‌ای از سالن پیش می‌رفتم، برق کورکننده‌ای درخشید، و دکتر برداک گرمابخش، دو زن تزئین‌کننده‌ی ارکیدها، دخترک سفیدپوش و احتمالاً هامبرت هامبرت دندان‌برهنه که یک‌وری از میان دختر عروس مانند و روحانی افسون‌شده می‌گذشت جاودانه شدند، درست همان‌گونه که بافت و یا نوشته‌ی روزنامه‌ی شهر کوچکی می‌تواند جاودانه تصور شود. جلوی آسانسور گروه پرحرفی جمع شده بودند. دوباره از پله‌ها بالا رفتم. اتاق ۳۴۲ نزدیک در خروج اضطراری بود. می‌توانستم هنوز هم کمی... ولی دیگر کلید توی قفل چرخیده بود و من هم توی اتاق بودم.

۲۹

در دستشویی باز بود و چراغش روشن؛ و، گذشته از آن، باریکه‌نور دیگری هم از لابه‌لای کرکره‌های ونیزی به درون می‌تابید. از پی تابش پرتوهای متقاطع به دل تاریکی اتاق، تصویر زیر نمایان می‌شد: لولیتای من، یکی از آن لباس خواب‌های قدیمی‌اش را پوشیده، میان تخت، پشت به در، به پهلو خوابیده بود. نواری از نور کم‌رنگ به مهره‌های کمرش می‌تابید. بالاتنه‌ی نسبتاً پوشیده‌ی او در امتداد دست و پای برهنه‌اش نمای هفت و هشت داشت. هر دو بالش را زیر سر ژولیده و سیاهش گذاشته بود.

در یک چشم به هم زدن و به طرز عجیبی لباس هایم را در آوردم و پیژامه ام را پوشیدم، درست مثل فیلم ها؛ بیننده این گونه برداشت می کند که صحنه ی عوض کردن لباس ها کات شده است. زانویم را که روی لبه ی تخت گذاشتم، لولیتا سرش را برگرداند و از میان سایه روشن های راه راه به من نگاه کرد. این همان چیزی بود که این مزاحم پیش بینی نکرده بود؛ همه ی ماجرای قرص های خواب شیره مالی بود (بازی کثیفی بین دکتر و من). قرار بود چنان اثر کند که یک لشگر هم نتواند بیدارش کند، ولی حالا به من زل زده بود و با صدایی کلفت مرا بار بار صدا می کرد.

بار بار در پیژامه ی هامبرت (که به یقین برایش خیلی تنگ بود)، روبه روی این کوچولوی تو خواب حرف زن، معلق و بی حرکت ماند. دالی آهی نرم و ناامیدانه کشید و به حالت اول برگشت. دست کم دو دقیقه خودم را روی لبه ی تخت سفت نگه داشتم و مثل آن خیاطی که چهل سال پیش چتر نجاتی دست دوز ساخت و می خواست از برج ایفل بپرد منتظر ماندم. سرانجام، وقتی نفس های آهسته اش ریتم خواب گرفت، خودم را روی بخش باریک باقی مانده از تخت کشاندم و آرام گوشه ی ملافه ای را که پایین پاشنه های یخ زده ام جمع شده بود کشیدم. دوباره لولیتا سرش را بلند کرد و به من زل زد.

بعدها داروساز مهربانی به من گفت که این قرص های بنفش از خانواده ی بزرگ و اثربخش باربیتورات ها نیستند، و گرچه ممکن است روی بیماران روان پریشی که باور می کنند این داروی واقعی ست اثر بگذارند و خوابشان کنند، برای نیمه مت گوش به زنگی چون لو، حتا اگر خسته باشد، آرام بخش بسیار ضعیفی اند، ضعیف تر از آن که مدتی او را در خواب نگه دارند. این که دکتر رمزدیل دکتری شارلاتان بود یا پیر زیرک و نا قلا دیگر فرقی نداشت و ندارد. تنها چیز مهم این بود که فریب خورده بودم. وقتی لولیتا دوباره چشم هایش را باز کرد، به این نتیجه رسیدم که حتا اگر قرار است دارو در ساعت های بعدی شب کار

کند چیزی که به آن تکیه زده‌ام باعث شرمندگی است. کم‌کم سرش برگشت و روی بالش افتاد و ناعادلانه بخش بزرگی از آن را گرفت. همچنان ساکت بر لبه‌ی تخت ماندم و به موهای گوریده، به بخش کوچکی از تن نیمفت، نیمی از پشت و نیمی از شانهاش که در نور کم نمایان بود زل زدم و سعی کردم عمق خوابش را با شماره‌ی نفس‌هایش بسنجم. مدتی گذشت، اما هیچ چیز عوض نشد. تصمیم گرفتم خطر کنم و کمی به آن تن برهنه‌ی زیبا و دیوانه‌کننده نزدیک شوم؛ اما هنوز چندان به قلمروی گرم او نزدیک نشده بودم که نفسش حبس شد. احساس نفرت‌انگیزی به سراغم آمد. لولیتا کاملاً بیدار بود و فکر کردم اگر هر بخشی از بدن بیچاره‌ام به او بخورد جیغی گوشخراش خواهم کشید. آهای، خواننده، مهم نیست که چقدر نسبت به قهرمان نازک‌دل و تا مرز ناخوشی حساس و بی‌اندازه ملاحظه‌کار کتاب من خشمگینی، فقط خواهش می‌کنم این صفحه‌های حیاتی را نخوانده پشت سر نگذار! مرا تجسم کن! اگر تو مرا تجسم نکنی، دوام نخواهم آورد. سعی کن به ماده‌آهوی درونم پی ببری و ببینی که چگونه در میان جنگل دیونهدام می‌لرزد. بگذار حتماً کمی بخندیم؛ خندیدن که ضرر ندارد. برای نمونه (نزدیک بود بنویسم پری نمونه)، جایی نداشتم که سرم را بگذارم، و سوزش سر دل هم به دیگر ناراحتی‌هایم افزون شده بود (به خلال‌های سرخ‌کرده‌ی سیب‌زمینی می‌گویند خلال‌های فرانسوی،^۱ خدای بزرگا!)

لو دوباره به خواب رفت، نیمفت من، اما هنوز هم جرئت نداشتم سفینه‌ی افسونگرم را به سمت فضای او بفرستم. بچه‌ی خفته یا دلبر مسخره. فردا از آن قرص‌های قدیمی‌تر به او خواهم خوراند، از همان‌هایی که مامانش را کاملاً بی‌حس می‌کرد. کجاست؟ توی کیف دستکش‌ها یا توی آن کیف سفری؟ بهتر نیست یک ساعت دیگر صبر کنم و بعد دوباره بیایم توی تخت؟ علم نیمفت‌زدگی چه علم دقیقی است. با یک تماس واقعی کار در یک ثانیه تمام می‌شود. در

فاصله‌ی یک میلی‌متری در ده ثانیه. پس بهتر است صبر کنم. هیچ‌جا به اندازه‌ی هتل‌های آمریکایی پرسروصدا نیست؛ و یادت باشد که این یکی قرار بوده ساکت، آرام، سستی، دنج، «اشرافی‌مآب» و این چیزها باشد. صدای به هم خوردن در آسانسور در بیست یاردی شمال شرقی سرم چنان واضح بود که گویی توی شقیقه‌ی چپم کار گذاشته شده، و یک در میان با آن دنگ و بوم حرکت دستگامی مکانیکی که تا پاسی گذشته از نیمه‌شب ادامه داشت. گاهگاهی درست در شرق گوش چپم (همیشه این‌طوری تصور می‌کنم که آن شب روی پشتم خوابیده بودم، چون جرننت نداشتم روی پهلوئی گناهکارم به سمت کمر هم‌تختی‌ام بچرخم) راهرو پر بود از بانگ شاد، پرتین و بینود شب‌به‌خیرهای پی‌درپی. وقتی این‌ها قطع شد، سروصدای دستشویی‌ای درست در شمال منجهم‌جای آن صداها را گرفت. توالتی مردانه، بارها و بارها، پرائرژوی و بلند صدا می‌داد؛ قل‌قل، شرشر و فوران می‌کرد و مدت درازی پس از آن هنوز دیوار پشتم می‌لرزید. یکی هم در قسمت جنوب ما سخت مریض بود، طوری سرفه می‌کرد که روده‌هایش با مشروبی که نوشیده بود با هم بالا می‌آمدند، و دستشویی‌اش که درست پشت دستشویی ما بود مثل آبشار نیاگارا پایین می‌ریخت. وقتی همه‌ی این آب‌ریزش‌ها تمام شد، و شکارچی‌های افسون‌شده به خواب رفتند، کوچه‌ی زیر پنجره‌ی بی‌خواب من، در غرب بیداری‌ام، منطقه‌ی مسکونی ثابت، کوچه‌ای اصیل، پر از درختان کهنسال، ناگهان با رفت و آمد و غرش کامیون‌های غول‌پیکر در دل شب توفانی و بارانی به کوچه‌ای نفرت‌انگیز تنزل یافت.

حالا با همه‌ی این‌ها در فاصله‌ای کمتر از شش اینچ از من و زندگی سوزانم لولیتایی بود که خوب دیده نمی‌شد! پس از شب‌زنده‌داری دراز و بی‌جنب‌وجوش، باری دیگر شاخک‌هایم را به سمت او حرکت دادم، اما این بار دیگر صدای قرچ‌قرچ خوش‌خواب او را بیدار نکرد. سرانجام، هیکل گنده‌ی تشنه‌ام را آن‌قدر به او نزدیک

کردم که بوی شانهای برهنه‌اش را مثل نفس گرمی روی گونه‌ام احساس کردم. در این لحظه، ناگهان بلند شد و نشست، نفس نفس زد، با شتابی دیوانه‌وار زیر لب چیزی درباره‌ی قایق‌ها گفت، ملافه‌ها را کشید و به بیهوشی عمیق، تاریک و جوانش برگشت. همین‌طور که در جریان آن خواب عمیق غلت می‌زد، بازویش که زیر نور ماه قهوه‌ای می‌نمود به صورت‌م خورد. برای لحظه‌ای نگهش داشتم، اما خودش را از سایه‌ی آغوشم آزاد کرد، البته ناخودآگاه و خیلی آرام، بی‌هیچ احساس نفرتی، فقط با ناله‌ی شکوه‌آمیز و طبیعی کودکانه‌ای که می‌خواست بگذارم آرام بخوابد. و دوباره وضعیت به حالت اول برگشت: لولیتا و پشت خمیده‌اش به هامبرت هامبرنی که سرش را روی دستش گذاشته بود و از هوس و سوزش سر دل می‌سوخت.

مدتی بعد لازم شد که برای جرعه‌ای آب که بهترین دارو برای من است (البته بعد از شیر با تریچه) به دستشویی بروم. وقتی به قلعه‌ی عجیب راه‌راه برگشتم، به جایی که لباس‌های کهنه و نوی لولیتا به حالت‌های گوناگون و افسون‌کننده‌ای روی صندلی‌ها ریخته بود و به گونه‌ای مبهم شناور می‌نمود، دختر بی‌تاب من نشست و با لحنی واضح آب خواست. لیوان کاغذی سرد را با دست سایه‌وارش گرفت و محتوایش را با قیافه‌ای قدردان سرکشید. مژه‌های بلندش تالبه‌ی لیوان می‌رسید. سپس لولیتا کوچولو با ادای بیچگانه که از هر لمس و نوازشی بیشتر افسونم می‌کرد لب‌هایش را با شانهای من پاک کرد و دوباره روی بالشش افتاد و فوری خوابش برد. وقتی آب می‌خورد، بالش خودم را از روی بالش او برداشتم.

جرئت نداشتم قرص خواب دیگری به او پیشنهاد کنم. راستش امیدم را هم از دست نداده بودم و فکر می‌کردم هنوز هم ممکن است همان یکی خوابش را عمیق کند. خودم را برای هر اعتراضی از سوی او آماده کردم و کمی به سمتش پیش رفتم. می‌دانستم بهتر است صبر کنم ولی دیگر توانش را نداشتم. بالش بوی موهای لو را می‌داد. دوباره

کمی دیگر به سمت عزیز کم‌نمایانم پیش رفتم. هر بار که فکر می‌کردم تکان می‌خورد یا می‌خواهد تکانی بخورد صبر می‌کردم و کمی پس می‌رفتم. نسیمی از سرزمین عجایب^۱ می‌آمد و بر افکارم اثر می‌گذاشت و حالا گویی با حروف برجسته نوشته می‌شد، مثل این که سطوحی که افکارم را بازمی‌نمایاند با توهم نسیم چروک می‌خورد. زمان و همچنین هوشیاری من در مسیر اشتباه می‌افتاد و تنم لخلخ کنان وارد گردون خواب شد؛ دوباره لخلخ کنان بیرون آمد. یک یا دو بار هم متوجه شدم که به سمت خرناسه‌هایی غمزده کشیده می‌شوم. به مهربانی کسوف‌های هوس را در بر می‌گرفت. گهگاهی احساس می‌کردم شکار افسون‌شده تا نیمه‌ی راه رسیدن به شکارچی افسون‌شده پیش آمده، چون خمیدگی پشتش زیر ماسه‌های نرم ساحل دور و افسانه‌ای به سمت من می‌آمد؛ و سپس تیرگی گودی کمرش به هم می‌خورد، و می‌فهمیدم که از همیشه به من دورتر است.

اگر تا این اندازه تب و تاب و تلاطم برای لمس او در آن شب دور را شرح و بسط می‌دهم، به این دلیل است که می‌خواهم ثابت کنم من آن نامرد ددمنش نیستم، هرگز نبوده و نمی‌توانستم باشم. آن محدوده‌ی پاک و رویایی‌ای که به درونش خزیده بودم خطه‌ی موروثی شاعران بود، نه عرصه‌ی پرسه‌زنی جنایتکاران. اگر به هدفم می‌رسیدم، خلسه‌ام انفجاری نرم و درونی بود و او حتا گرمایش را احساس نمی‌کرد، حتا اگر هوشیار و بیدار بود. اما هنوز امیدوار بودم که او کم‌کم کامل مدهوش شود تا از او بیش از آن مقدار اندک و مبهم بچشم. بدین ترتیب، در میان این نزدیک شدن‌های امتحانی، با برداشتی گیج از مسخ کردن او به لکه‌های چشم‌سان نور ماه یا بوته‌های کرک‌سان گل، خواب می‌دیدم هوشیاری‌ام را بازیافته‌ام، خواب می‌دیدم در انتظار خواب عمیق او بیدارم.

در نخستین ساعت‌های صبح، بر هتل ناآرام شب آرامشی حاکم شد. سپس نزدیک ساعت چهار آب توالت راهرو فرو ریخت و در

دستشویی دنگ بسته شد. کمی پس از ساعت پنج پژواک صدای حرف زدن یکی در چند بخش هتل پیچید، از حیاط یا از محل پارکینگ ماشین‌ها. مدتی که گذشت، فهمیدم تک‌گو نیست، چون گوینده هر چند ثانیه یک بار خاموش می‌شد تا (احتمالاً) به حرف‌های یکی گوش کند، اما صدای آن یکی به من نمی‌رسید. به همین دلیل، از حرف‌های این یکی چیزی نمی‌فهمیدم. راستش این سروصداها کمک کرد زمان بگذرد و سپیده بدمد، و اتاق پر شود از رنگ خاکستری یاسی. همزمان چند دستشویی پرکار، یکی پس از دیگری، کارشان را شروع کردند، و آسانسور تلتق‌تلق‌کنان و زوزه‌کشان شروع کرد به بالا آمدن تا سحرخیزها و پایین‌رونده‌ها را پایین ببرد. در این چند دقیقه، من بدبخت خوابم برد. اما همین که شارلوت پری دریایی‌ای شد در حوضی سبز صدای گیرای دکتر بوید را از راهرو شنیدم که گفت «صبح شما به خیر» و پرنده‌ها لابه‌لای درخت‌ها به هیاهو آمدند و در همان لحظه لولیتا خمیازه کشید.

خانم‌های سرد و بی‌احساس هیئت منصفه! فکر می‌کردم ماه‌ها یا شاید سال‌ها بگذرد تا جرئت کنم خودم را پیش دلورس هیز آشکار کنم؛ اما نزدیک ساعت شش صبح او کاملاً بیدار بود، و ساعت شش و پانزده دقیقه ما به اصطلاح دلبران هم بودیم. حالا می‌خواهم چیزی بسیار عجیب برای شما بگویم: او بود که مرا اغوا کرد.

اولین خمیازه‌ی صبحگاهی‌اش را که شنیدم، ادای نیم‌رخ مردی خوش‌قیافه اما خواب را درآوردم. راستش نمی‌دانستم چه کار کنم. آیا اگر مرا کنارش ببیند، شوکه می‌شود؟ آیا لباس‌هایش را جمع می‌کند و خودش را توی دستشویی حبس می‌کند؟ آیا از من می‌خواهد که بی‌درنگ او را به رمزدیل ببرم، به کنار تخت مادرش، یا او را برگردانم به اردوی کیو؟ اما لوی من دخترکی بازیگوش بود. نگاهش را روی خودم احساس کردم، و وقتی سرانجام آن قهقهه‌ی خنده‌ی گرانبمایه‌اش را سر داد فهمیدم چشم‌هایش هم می‌خندیده‌اند. رو به من چرخید،

طوری که موهای گرم و قهوه‌ای‌اش روی استخوان ترقوه‌ام ریخت. به دروغ ادای بیدار شدن درآوردم که چندان تعریف نداشت. ساکت کنار هم دراز کشیدیم. من آرام موهایش را نوازش کردم، و ما همدیگر را بوسیدیم. بوسه‌ی او برای دستپاچگی هذیانی من بیشتر حالت مسخره‌ی بهبود بخشیدن به سراسیمگی و کندوکاو داشت و مرا به این نتیجه رساند که در سنین پایین‌تر هم جنس‌گرایی کوچولویی معلم او بوده. هیچ پسری (چارلی‌ای) نمی‌توانست به او چنین چیزی بیاموزد. خودش را پس کشید و براندازم کرد، گویی می‌خواست بداند که من کامی گرفته‌ام و درس را آموخته‌ام یا نه. گونه‌هایش سرخ شده بود، لب گوشتی پایینی‌اش برق می‌زد، فروپاشی من هم نزدیک بود. ناگهان با انفجاری از هلله‌ی شدید (نشانه‌ای از نیمفت بودن!) دهانش را روی گوشم گذاشت، اما ذهن من برای مدتی نمی‌توانست گرمای رعدآسای نجوایش را به واژه‌های معنی‌دار تبدیل کند. این‌جا بود که او خندید، و موهایش را از روی صورتش پس زد و کوشید دوباره کارش را تکرار کند. رفته‌رفته حس غریب زندگی در دنیای رویایی دیوانه و نو، دنیایی که در آن همه‌چیز مجاز بود، مرا در بر گرفت و متوجه شدم او چه پیشنهادی به من می‌دهد. گفتم: «نمی‌دانم با چارلی چه بازی‌هایی کرده‌ای.»

«منظورت این است که تو هیچ‌وقت...؟» قیافه‌اش را به نگاهی آمیخته با نفرت و ناباوری تغییر داد. دوباره پرسید: «یعنی تو هیچ‌وقت...» کمی دماغم را به او مالیدم و به خودم وقت دادم. با ناله و صدای تودماغی گفتم: «برو کنار، می‌روی؟» تند شانه‌ی برنزه‌اش را از لب‌هایم دور کرد (شیوه‌ی او بسیار عجیب بود، چون به‌جز بوسه‌ی لبی یا حتا عمل عریان عشق‌بازی، همه‌ی ناز و نوازش‌ها را «بی‌دقتی در رمانس» می‌دانست یا «غیرطبیعی» می‌خواند و این شیوه‌ی دیرینه‌اش بود).

حالا روی من زانو زده بود و با پافشاری همان چیز را می پرسید:
 «منظورت این است که وقتی بچه بودی هیچ وقت این کار را نکردی؟»
 آرام پاسخ دادم: «هرگز» که راست بود.
 لولیتا گفت: «بسیار خوب، از همین جا شروع می کنیم.»
 البته نباید حوصله‌ی خواننده‌هایم را با شرح دقیق گستاخی‌های
 لولیتا سر ببرم. به همین بسنده می کنم که بگویم هیچ نشانه‌ای از شرم و
 حیا در این دخترک زیبایی که هنوز دوره‌ی کودکی را پشت سر
 گذاشته بود نیافتم، چون تعلیم و تربیت مدرن، سنت‌های اخلاقی
 نوجوانان، پیچ‌های دور آتش اردوگاه و غیره متأسفانه او را کامل از
 راه به در کرده بود. کلی این کار را بخشی از دنیای پنهان نوجوانی
 می دانست و گمان می کرد بزرگسالان از آن بی خبرند. آنچه بزرگسالان
 به منظور تولید مثل انجام می دادند به او ربطی نداشت. زندگی‌ام به
 دست لو کوچولو به شیوه‌ای پرانرژی اداره می شد، به گونه‌ای که گویی
 زندگی‌ام عروسکی بود تهی مغز و بی ارتباط با من. وقتی مشتاق بود مرا
 تحت تاثیر دنیای کودکان خیابانی قرار دهد، نمی توانست برخی
 تفاوت‌های میان دنیای کودکان و دنیای مرا درک کند. غرور او را از
 تسلیم شدن باز می داشت، و من به خاطر مشکل عجیبم وانمود کردم
 کودن مطلقم و گذاشتم او به شیوه‌ی خود پیش رود، دست کم تا جایی
 که می توانستم تحملش کنم. البته می دانم که این‌ها مطالبی بی ربط‌اند؛
 برای من «رابطه‌ی جنسی» هیچ اهمیتی ندارد. هر کسی می تواند این
 عناصر حیوانی را تجسم کند. اما من هدف بزرگ‌تری در سر داشتم: که
 یک بار و برای همیشه طلسم خطرناک نیمف‌ها را بشکنم.

مجبورم با دقت پیش بروم. مجبورم حرف‌هایم را زیر گوش‌تان نجوا
 کنم. آه، تو، گزارشگر کارآموده‌ی جرایم، تو، کشیش پسر، و تو که
 زمانی پلیس معروفی بودی... و حالا پس از سال‌ها پرسه زدن جلوی

مدرسه‌ها در سلول انفرادی‌ای، تو، ای بازنشسته‌ی فلک‌زده‌ای که پسر بچه‌ای کنسارت نشسته و برایت کتاب می‌خواند! هرگز دلم نمی‌خواهد دیوانه‌وار عاشق لولیتای من شویدا! اگر نقاش بودم، کاری می‌کردم که در یک روز تابستانی مدیر هتل انجمن هانترز عقلش را ببازد و بگذارد سالن غذاخوری هتل را با نقش دیوارهای من بیاریند. بگذار طرح را برای آن نقش دیوارها در چند جمله توضیح دهم:

دریاچه‌ای می‌کشیدم. داربستی از گل‌های فروزان. تصاویری از طبیعت: ببری که پرنده‌ای بهشتی را تعقیب می‌کند؛ ماری که بچه‌خوکی را پوست‌کنده می‌بلعد و دارد خفه می‌شود؛ پادشاهی با رنج بزرگی در چهره (که از ناز و نوازش‌هایش به مجسمه‌ی کودک آشکار است که دروغی بیش نیست) به برده‌ی خردسال خوش‌پرویاچه‌ای کمک می‌کند از ستونی سنگی بالا برود؛ بیضه‌های تابناکی که مثل پرتوهای بالارونده از گرامافون‌های سکه‌ای رنگارنگ‌اند؛ و نقاشی‌ای از همه‌ی کارهایی که بچه‌های کلاس پنجم و ششم در اردوگاه انجام می‌دهند، رقصیدن، شانه زدن موهای فر زیر آفتاب ساحل و قایقرانی؛ سپیدارها، درختان سیب و یک روز یکشنبه از حومه‌ها؛ عقیق سرخ آتش که در میان گردابی از هم می‌پاشد، آخرین تپش، آخرین ذره‌ی رنگ، قرمز سوزان، صورتی چرکین، یک آه، یک کودک چهره‌درهم‌کشیده.

۳۱

هدفم از توضیح این‌ها این نیست که باری دیگر، در این حال و روز بدبختی بی‌پایان کنونی‌ام، مرورشان کنم، بلکه می‌خواهم در آن دنیای غریب، وحشتناک و دیوانه‌کننده، دنیای عشق نیمفتی، بخش جهنم را از بخش بهشت جدا کنم. جایی زشت و زیبا در هم می‌آمیزند، و این مرزیست که می‌خواهم مشخص کنم، ولی احساس می‌کنم در این مرزبندی کاملاً ناکامم. چرا؟

این بند از قانون را که دختری می‌تواند در دوازده سالگی ازدواج کند کلیسا پذیرفته است، و هنوز هم در برخی از کلیساهای آمریکا اجرا می‌شود. در بقیه‌ی جاهای دنیا هم پانزده سالگی سن قانونی برای ازدواج دخترهاست. اگر احمق چهل ساله‌ای که کشیشی گناهانش را بخشیده و تا مرز ترکیدن باده نوشیده لباس خیس عرقش را درآورد و خودش را تا ته در عروس کم‌سنش فرو کند، چنین چیزی در هیچ‌کدام از دو نیمکره‌ی زمین خلاف و خطا به شمار نمی‌آید. (بنا به مجله‌ای قدیمی در کتابخانه‌ی این زن‌سدان) «در آب و هوای معتدل و برانگیزاننده‌ای مثل آب و هوای سنت لوئیس شیکاگو و سین‌سیناتی دختران نزدیک پایان دوازده سالگی‌شان بالغ می‌شوند.» دلورس هیز در فاصله‌ای کمتر از سیصد مایل از سین‌سیناتی با آن آب و هوای برانگیزاننده‌اش به دنیا آمده. با این همه، من از طبیعت پیروی کرده‌ام. راستش سگ تازی وفادار به طبیعتم. پس چرا نمی‌توانم خودم را از این وحشت رها کنم؟ آیا او را از شکفتن محروم کردم؟ خانم‌های حساس هیئت منصفه، باید بگویم که من حتا نخستین عاشق او نبودم.

۳۲

لولیتا شیوه‌ی عیش و نوشش را برایم تعریف کرد. با هم بلغور بی‌مزه‌ی موز و هلوهای پوسیده و سیب‌زمینی‌های سرخ‌شده خوردیم و دخترک همه‌چیز به من یاد داد. داستان‌های دراز و گسسته‌اش با شکلک‌های مسخره‌ای همراه بود. فکر می‌کنم پیش‌تر هم این را گفته‌ام، حالا یک نمونه از حالت پیچ و تاب چهره‌اش را برای بیان «اِخ» خوب به یاد می‌آورم: دو سمت دهان ژله‌مانندش را باد کرد و چشم‌هایش را مثل همیشه به نشانه‌ی نفرتی خنده‌دار و قبول و سازش با ضعف جوانی رو به بالا چرخاند.

داستان حیرت‌انگیزش را با پیش‌درآمدی دربارہ‌ی یکی از بچه‌های هم‌چادری‌اش در اردوی تابستانی سال پیش شروع کرد، به قول خودش

درباره‌ی یکی از بچه‌های «خیلی نخبه»، بچه‌ای («کاملاً طردشده و نیمه‌دیوانه» اما «خوب») که به او راه‌های گوناگون تقلب و کلک را یاد داده بود. اول لولیتای باوفا از گفتن اسم او به من خودداری می‌کرد.

پرسیدم: «گریس انجل نبود؟»

سرش را تکان داد: «نه، گریس نبود. دخترِ آدم معروفی بود. پدرش...»

«پس رز کارماین را می‌گویی؟»

«نه، معلوم است که نه. پدرش...»

«لابد اگنس شریدن بود، آره؟»

آب دهانش را قورت داد و سرش را دور گرداند، و سپس با

حرکتی تند دوباره به من نگاه کرد.

«بگو ببینم، تو چطور همه‌ی این بچه‌ها را می‌شناسی؟»

علتش را برایش توضیح دادم.

گفت: «بعضی از آن‌ها بچه‌های خیلی بدی‌اند، اما نه آن‌قدر بد. اگر

واقعاً دلت می‌خواهد بدانی، اسمش الیزابت تالبوت بود. حالا هم به

یک مدرسه‌ی خصوصی خیلی مَشْت و باحال می‌رود. پدرش

مدیرعامل است.»

با اندوهی ناگهانی بادم آمد که شارلوت بیچاره بارها با عباراتی

خوشایند و زیبا مثل «پارسال که دخترم با دختر تالبوت تو یک اردوگاه

بودند» خودش را به دوستی در جشنی معرفی می‌کرد.

دوست داشتم بدانم مادرش هم از این سرگرمی‌های

هم‌جنس‌گرایانه چیزی می‌دانست یا نه.

دستش را در هوا پرواز داد و روی سینه فشرد و بازدمی به نشانه‌ی

وحشت و همچنین خوشحالی بیرون داد و گفت: «نه، وای، نه.»

من بیشتر می‌خواستم از تجربه‌هایش با جنس مخالف بدانم. در

یازده سالگی وارد کلاس ششم شده بود، درست پس از هجرتشان از

غرب به رمزدیل. منظورش از «خیلی بد» چه بود؟

خوب، دوقلوهای میراندا هم سال‌ها روی یک تخت خوابیدند، و دونالد اسکات، که ابله‌ترین پسر کلاس بود، با هیزل اسمیت نو پارکینگ عمویش این کار را کرده بود، و کنث نایت که خیلی هم باهوش بود هر وقت فرصتی دست می‌داد خودش را این‌جا و آن‌جا به نمایش می‌گذاشت و...

گفتم: «برگردیم به اردوگاه کیو» و آن وقت همه‌ی داستان را برایم گفت. باریارا بورک، دختری بور و نیرومند، دو سال بزرگ‌تر از لولیتا و گویی بهترین شناگر اردوگاه، بلم مخصوصی داشته که او و لو از آن استفاده می‌کردند: «چون من تنها دختری بودم که می‌توانستم تا ویلو آیلند شنا کنم» (احتمالاً نوعی آزمون شنا). در سراسر ماه ژوئیه، هر صبح، یادت باشد، خواننده‌ی من، هر صبح فلان‌فلان‌شده، چارلز هومز، پسر سیزده ساله‌ی سرپرست اردوگاه، به باریارا و لو کمک می‌کرده بلمشان را تا انیکس و اریکس (دو دریاچه‌ی کوچولو در دل جنگل) حمل کنند. در تمام آن دوروبر چارلز تنها نرینه‌ی اردوگاه بود (البته به جز پیرمرد کس و آرامی که کارهای سنگین را انجام می‌داده و کشاورزی که گاهی با ماشین فورد کهنه‌اش برای اردوگاه تخم مرغ می‌آورده). هر صبح، آه خواننده‌ی من، سه بچه از مسیری میان‌بر، در دل جنگل‌های بکر و زیبا با دنیایی از تازگی، شبنم و آواز پرندگان، پیش می‌رفتند و در نقطه‌ای، در میان خزه‌های سرسبز، آن دو لولیتا را رها می‌کردند تا وقتی باریارا و پسرک پشت بوته‌ای جفت می‌شوند نگاهیانی بدهد.

ابتدا لولیتا نمی‌پذیرد که «امتحان کند و ببیند چطور است» اما کنجکاوی و رفاقت بر حس مقاومت چیره می‌شود و دیری نمی‌پاید که باریارا و لو به نوبت این کار را می‌کنند، البته با چارلی ساکت، خشن، پرنخوت و خستگی‌ناپذیری که حتا به اندازه‌ی هویج خام جاذبه‌ی جنسی نداشته، اما کلکسیون دلفریبی از وسایل ضدبارداری داشته که از ساحل دریاچه‌ی بزرگ‌تر و پرجمعیت‌تری در آن حومه گیر می‌آورده،

از ساحل دریاچه‌ی لیک کلایمکس، که اسمش را از روی شهرک کارخانه‌ای پررونق و تازه‌ساز انتخاب کرده بودند. گرچه لولیتا اعتراف می‌کرد که برایش «نوعی خوش‌گذرانی» بود و «برای شخصیتش خوب»، خوشحالم که نسبت به افکار و رفتار چارلی دیدگاهی بسیار تحقیرآمیز داشت. از سوی دیگر، مزاجش هم از آن اهریمن کثیف برانگیخته نمی‌شد. در حقیقت، به‌رغم «خوش‌گذرانی»، بیشتر گیج و متحیرش کرده بود.

دیگر نزدیک ساعت ده بود. میل جنسی‌ام فرو کشیده بود و، برانگیخته از روز دردآلود و ملال‌انگیز، حس گرفته‌ی نفرت بر من سایه افکنده و درون جمجمه‌ام هیاو به راه انداخته بود. لولیتای برنزه، برهنه و ظریف با دمپایی‌هایی نوبی که رویه‌اش گریه‌ی خردار بود، دو دست به کمر، پاهایش را از هم باز گذاشته و پشت به من ایستاده بود. باسن سفید و باریکش رو به من بود و صورت اخم‌آلودش رو به آینه‌ی در، و توی آینه‌ی قفل در شکلک بی‌مزه‌ای درمی‌آورد. از راهرو صدای پیچ‌پیچ خدمتکارهای سیاه می‌آمد. سپس کسی آرام سعی کرد در اتاق ما را باز کند. از لو خواستم به حمام برود و تنش را خوب با صابون بشوید. تختخواب بدجوری آشفته بود و پر بود از خرده‌های سیب‌زمینی‌های سرخ‌کرده. لولیتا نخست دوتکه‌ی پشمی سورمه‌ای و سپس بلوز بی‌آستینی را با دامن خوش‌چرخ پرچینی امتحان کرد، اما اولی خیلی تنگ بود و دومی زیادی گشاد، و وقتی از او خواستم عجله کند (دیگر وضع طوری شده بود که داشتم وحشت می‌کردم) با بدجنسی هدیه‌های زیبای مرا به گوشه‌ای پرتاب کرد و پیراهن دیروزی‌اش را پوشید. سرانجام، وقتی آماده شد، کیف دستی نو و زیبایی را که شبیه چرم طبیعی گوساله بود به دستش دادم (توی کیف تعداد زیادی پنی و دو تا ده سستی براق هم گذاشته بودم) و از او خواستم برای خودش از سالن هتل مجله‌ای بخرد.

«من هم تا یک دقیقه دیگر می‌آیم، و حواست باشد که با هیچ غریبه‌ای حرف نزنی عزیزم.»

به جز هدیه‌های ناچیز من، چیز زیادی برای جمع کردن و بستن نبود؛ اما وادار شدم که خطر کنم و زمان زیادی از وقتم را برای مرتب کردن تخت بگذارم (آیا لو پایین کار خاصی نمی‌کنند؟) تا نشان دهم لانه‌ی رهاشده‌ی پدری بی‌خواب و دختری نروک بوده، نه مجلس عیش و عشرت جانی سابقه‌داری با دو روسپی کهنه‌کار و چاق. سپس لباس‌هایم را پوشیدم و از پادوی موسفید خواستم بیاید بالا و ساک‌ها را ببرد.

همه چیز خوب بود. توی سالن هتل لو روی صندلی دسته‌دار قرمز خونی‌رنگی که پر از بالش بود نشسته بود و غرق خواندن یکی از مجله‌های جلف فیلم بود. آقای بی‌سن من با کت و شلوار فاستونی (ژانر فضا از شب پیش تغییر کرده بود و حالا فضای آوازده‌های قلابی روستایی را به خود گرفته بود)، از پشت روزنامه‌ی بیات و سیگار خاموشش، خیره به لولیتای من نگاه می‌کرد. لولیتا جوراب تمیز و سفید، کفش بنددار و فراک نقش‌ونگاردار یقه‌خست‌اش را پوشیده بود. پرتویی از نور وامانده‌ی چراغی کرک‌های طلایی روی دست و پای برنزه‌ی او را نمایان می‌کرد. آن‌جا نشسته و پاهایش را بی‌پروا روی هم انداخته بود. چشم‌های بی‌رمقش تند از روی خطوط می‌گذشت و گهگاهی مژه می‌زد: زن بی‌بیل، مدت‌ها پیش از نخستین دیدارشان، دورادور عاشق او شده بود. راستش وقتی هنرپیشه‌ی جوان را در داروخانه‌ی «شواب» می‌دید که بستنی می‌خورد او را پنهانی می‌ستود. هیچ چیز بیش از دماغ سربالا و صورت کک‌مکی‌اش کودکانه نبود، یا نقطه‌ی بنفش روی گردنش که خون‌خوار افسانه‌ای از آن مکیده بود، یا حرکت ناخودآگاه زبانش که در جست‌وجوی جوش قرمزی دور لب‌های ورقلمبیده‌اش می‌چرخید. هیچ چیزی بی‌ضررتر از خواندن درباره‌ی جیل، هنرپیشه‌ای کوچک و دانشجوی جدی ادبیات، نبود که لباس‌هایم را هم خودش درست می‌کرد. هیچ چیز نمی‌توانست نیکوتر

از موهای ابریشمی قهوه‌ای و براق روی شقیقه‌اش باشد. هیچ چیز نمی‌توانست ساده‌لوح‌تر از... اما فکر می‌کنم آن چشم‌چران، حالا هر کس که بود، مثل عمو گوستاو سونیس‌ام (یکی از ستایشگران بزرگ کشف)، اگر می‌فهمید که هر عصب از اعصاب من هنوز نرم و پمادخورده و تسلیم لمس تن لولیتاست، عجب رشک نفرت‌انگیزی می‌برد، از لمس بدن اهریمن هرزه‌ای که در لباس دخترکی ظاهر شده.

آیا آقای سوون خوکِ صورتی مطمئن است که زن من زنگ نزده؟ مطمئن بود. اگر زنگ زد، می‌شود به او بگویید که ما رفتیم انت کلیس؟ بله، البته. صورت‌حساب را پرداختم و لو را از روی صندوق‌اش بلند کردم. تا توی ماشین هم هنوز داشت مجله‌اش را می‌خواند. وقتی به قهوه‌خانه‌ای در چند کوچه پایین‌تر رسیدیم، هنوز داشت می‌خواند. صبحانه‌ی خوبی خورد، آن‌قدر خوب که حتا برای خوردن مجله‌اش را هم کنار گذاشت، اما جای شادی همیشگی‌اش را اندوهی بیگانه گرفته بود. حس کردم می‌خواهد ناسازگاری کند. از این روی، خودم را آماده کردم و لبخندزنان منتظر توفان شدید شدم. نه حمام کرده بودم و نه ریشی زده بودم. چند روزی هم بود که شکم کار نکرده بود. حالا دیگر اعصابم هیاهو به راه انداخته بود. این کارش را دوست نداشتم که وقتی می‌خواستم یک گفت‌وگوی ساده و کوچک را شروع کنم شانه‌هایش را بالا می‌انداخت و پره‌های بینی‌اش را باد می‌کرد. با لبخند پرسیدم: «پیش از این که فیلیس چت‌فیلد به شهر مین برود و به خانواده‌اش بیوندد، از این ماجرا خبر داشت؟» لو قیافه‌ی گریه به خود گرفت و گفت: «ببین، دیگر نمی‌خواهم در این باره حرف بزنیم.» سپس کوشیدم توجهش را به نقشه‌ی جاده‌ها جلب کنم ولی هر چه با دهانم سروصدا درآوردم و ملج‌ملوچ کردم فایده نداشت. بگذار به خواننده‌ی پرحوصله‌ام که لو باید از خلق آرام او تقلید می‌کرد یادآور شوم که مقصدمان شهر زیبای لپسنگ‌ویل بود، جایی نزدیک آن بیمارستان من درآوردی. آن مقصد هم به‌واقع من درآوردی بود (همان‌طور که متاسفانه

بسیاری مقصدهای دیگر). وقتی فکر کردم چطور می‌توانم همه‌ی برنامه‌ریزی‌ها را راست جلوه دهم، و وقتی همه‌ی فیلم‌های سینمای لپینگ‌ویل را هضم کردیم دیگر چه مقصد و اهداف سوجهی پتراشم، به خود لرزیدم. هامبرت، هر آن، بیش و بیشتر ناراحت می‌شد. احساسی بود کاملاً خاص: مثل حس ترسناک و توان‌فرسای زندانی شدن در برابر روح کسی که همین حالا او را کشته‌ام.

وقتی لو به سمت ماشین برمی‌گشت، دردی حالت چهره‌اش را تغییر داد و همین کم‌کنارم نشست این تغییر حالت در چهره‌اش با شدت بیشتری تکرار شد. بی‌تردید دوباره تکرار کرد تا مرا متوجه آن درد کند. از روی نادانی پرسیدم: «چه شده؟» پاسخ داد: «هیچ چیز، خیلی بی‌رحمی.» پرسیدم: «خیلی چی‌ام؟» پاسخی نداد. برایش لند را پشت سر گذاشتیم. لولیتای پر حرف همچنان ساکت بود. وحشت در رگ‌رگم جاری شد. این بیچاره بچه‌یتیم است، بچه‌ای تنها، یک بی‌کس مطلق که با بزرگسال گنده و بدبویی در همان صبح سه بار رابطه‌ی جنسی داشته. حال آیا آن رویای دیرینه از انتظاراتم پیشی گرفته بود یا نه، دست‌کم این بود که از مرزش فراتر رفته و به کابوس تبدیل شده بود. خیلی بی‌دقت، احمقانه و پست عمل کرده بودم. با این همه، بگذار کاملاً روراست بگویم که در عمق آن گرداب تیره دوباره بی‌قراری میل و هوس به سراغم آمد. چقدر اشتهایم برای آن نیمفت بدبخت هیولایی بودا همین که جاده‌ای فرعی و زیبا پیدا کردم تا ماشین را در آرامش پارک کنم، درد شدید ناشی از احساس گناه با درد توان‌فرسای ناشی از این فکر که آیا روحیه‌اش مرا از برقراری یک رابطه‌ی عشقی دیگر با او باز خواهد داشت در هم آمیخت. به عبارت دیگر، هامبرت هامبرت بیچاره سخت ناراحت بود و همین‌طور که یکسر و بیهوده به سمت لپینگ‌ویل می‌راند خودش را شکنجه می‌کرد تا موضوعی برای مسخره‌بازی بیابد و جرئت کند رو به بغل دستی‌اش برگردد. اما سرانجام خود او سکوت را شکست:

«آخ، سنجاب له شده. واقعاً که خجالت دارد.»

«آره واقعاً» (هامبرت مشتاق و امیدوار).

لو ادامه داد: «پمپ بنزین بعدی نگه دارا می‌خواهم بروم دستشویی.»

«هر جا تو بخوای نگه می‌داریم.»

سپس به محض رسیدن به پیشه‌ای زیبا، خلوت و پرنخوت (به نظر پیشه‌ی درختان بلوط بود. هرگز نفهمیدم چطور درختان آمریکایی تا این اندازه بزرگ می‌شوند) که گذر ما سرخس‌های سرخ سمت راستش را به این سمت و آن سمت می‌گرداند و صدای گذر شتابان اتومبیل‌مان را بازمی‌تاباند، پیشنهاد دادم شاید بهتر باشد...

لو با صدایی نیز داد زد: «برو.»

«باشد، می‌روم، سخت نگیر» (آهسته، چارپای بیچاره، آهسته).

نیم‌نگاهی به او انداختم. شکر خدا بچه داشت لبخند می‌زد.

با لبخندی شیرین گفت: «بدبخت! تو را می‌گویم موجود چندش آور. من مثل گل تازه و دست‌نخورده بودم، حالا ببین چه به سرم آوردی! باید به پلیس زنگ بزنم و بگویم که به من تجاوز کردی. آه، تو کیفی، پیرمرد کیف.»

آیا شوخی می‌کرد؟ از دل واژه‌های ناخوشایندش نئی هیستریایی و شوم شنیده می‌شد. بعد با لب‌هایش صدای سوختن درآورد و شروع کرد از درد شکایت کردن، و گفت که نمی‌تواند بنشیند، که من چیزی درونش پاره کرده‌ام. عرق از روی گردنم پایین غلتید، و نزدیک بود حیوان کوچکی را که دمش را بالا گرفته بود و از جاده می‌گذشت زیر کنم. دوباره هم سفر بدخلم مرا با نام زشت دیگری خواند. وقتی به پمپ بنزین رسیدیم، بی‌آن‌که یک کلمه حرف بزند، از ماشین بیرون پرید و برای مدتی دراز برنگشت. پیر دماغ‌شکسته‌ای آهسته و مهربان شیشه‌ی ماشینم را پاک کرد، این آدم‌ها در هر جایی به شیوه‌ی خودشان شیشه را پاک می‌کنند، با دستمالی چرمی یا برس صابونی، و این آقا برای تمیز کردن شیشه اسفنجی صورتی به‌کار می‌برد.

سرانجام، لولیتا برگشت و با لحنی سرد که خیلی آزارم می‌داد گفت: «بین، چند تا پنج سستی ده سستی بده، می‌خواهم به بیمارستان زنگ بزنم و با مادر حرف بزنم، شماره‌اش را هم بده.»
گفتم: «سوار شو، نمی‌توانی به آن شماره زنگ بزنی.»
«چرا؟»

«سوار شو و در را محکم ببند.»
سوار شد و در را محکم بست. پیرمرد به او خندید و من هم تند وارد جاده شدم.
«چرا نمی‌توانم به مادرم زنگ بزنم؟»
گفتم: «چون مادرت مرده.»

به شهر شاد لپینگ‌ویل که رسیدیم، برایش چهار تا کتاب فکاهی، جعبه‌ای شکلات، بسته‌ای نوار بهداشتی، دو شیشه کوکاکولا، لوازم آراستن ناخن، ساعت سفری با عقربه‌های شب‌نما، دوربین صحرایی، رادیوی سفری، آدامس، بارانی نازک، عینک آفتابی، چند تکه‌ی دیگر لباس، شلوارک و چند نمونه از فراق‌های تابستانی خریدم. نوی هتل هم اتاق‌هایمان جدا بود، اما در دل شب با چشمان گریان به اتاق من آمد، و خیلی آرام انجامش دادیم. می‌بینی، او به‌راستی جایی نداشت که برود.

۱

بخش دوم

از آنجا سفرهای بی‌پایان ما به سراسر آمریکا شروع شد. دیری نپایید که متوجه شدم در میان انواع هتل‌ها و مهمانسراها، فانکشنال متل از همه بهتر است، تمیز، مرتب، با خلوتگه‌هایی امن، بهترین جا برای خواب، برای بگومگو، آشتی، عشق‌بازی نامشروع و سیری ناپذیر. در آغاز، وقتی از ایجاد هر گونه شک سخت می‌هراسیدم، از صمیم دل حاضر بودم هزینه‌ی اتاق‌های دوواحدی با دو تخت دونفره را هم پردازم. وقتی دو اتاق از هم مجزا نبودند و فقط تقلیدی ریاکارانه از دو اتاق خصوصی بودند، چون نیم‌دیوار چوبی‌ای اتاق را به دو لانه‌ی عاشقانه‌ی متصل به هم تقسیم می‌کرد، مانده‌ام به چه منظوری این‌گونه برنامه‌ریزی می‌کردم. اما رفته‌رفته که از احتمال رخداد بی‌بندوباری‌های شرافتمندانه در این‌گونه اتاق‌های دوبخشی باخبر شدم (دو زوج جوان که با خشنودی جفتشان را ناخت می‌زنند یا کودکی خودش را به خواب می‌زند تا زیر و بم‌های سری‌اتاق دیگر را بشنود) گستاخ‌تر شدم، و گهگاهی اتاقی با یک تخت و یک تختخواب تاشو یا تختخواب دونفره‌ی کوچک، سلول زندان یا بهشتی با کرکره‌های بسته‌ی زرد می‌گرفتم تا در پنسیلوانیای بارانی رویای ونیز و آفتاب تابانش را بیافرینم.

کم‌کم ~~فهمیدیم~~ یا، اگر بخواهم کلام فلویر را به‌کار ببرم، باید بگویم دریافتیم^۱ که ویلاهای سنگی زیر درختان شاتوبریان،^۲ اتاق‌های آجری، اتاق‌های خشتی و ساختمان‌های روکار سیمانی همان‌هایی‌اند که در کتاب‌های گردشگری بنگاه‌های اجاره‌ی اتومبیل به نام‌های «پرسایه»، «فراخ» و «نماکاری‌شده» تعریف شده‌اند. اتاق‌های چوبی که از چوب کاج پُرگره ساخته شده بودند و به رنگ قهوه‌ای طلایی بودند لولیتا را به یاد استخوان‌های مرغ سرخ‌شده می‌انداختند. در این کلبه‌های تخته‌کوبی‌شده با دوغاب گچی روی تخته‌ها، و بوی فاضلاب یا بوهای

غم انگیز دیگر، کلبه‌هایی که هیچ چیز برای لافیدن نداشتند (به جز «تختخواب‌های خوب») و صاحبخانه‌های جدی که همیشه آماده بودند چیزی به مهمان‌ها بدهند («...خب... می‌توانم این یا آن را به شما بدهم») و ما نمی‌پذیرفتیم، احساس حقارت می‌کردیم.

کم کم دریافتیم که (چه عیش شاهانه‌ای!) این اسم‌های تکراری اغواکننده‌اند: مثل متل سانست، ویلای یو بی، باغ‌های هیل کرسنت، باغ‌های پایین ویو، باغ‌های مونتین ویو، باغ‌های اسکای لاین، باغ‌های پارک پلازا، گرین ایکرز یا باغ‌های مکس. گاهی هم بر سردر یا جلوی این مسافرخانه‌ها جمله‌ای نوشته بودند مثل «قدم بچه‌ها سر چشم ما، ورود حیوانات دست‌آموز آزاد است» (قدم شما سر چشم ما، ورود شما آزاد است). حمام‌ها بیشتر اتاقک‌های کاشی‌کاری‌شده‌ای بودند با مکانیسم‌های گوناگون آبفشانی اما با ویژگی سرد و گرم کاملاً یکسان؛ هنگام حمام کردن، ناگهان آب یا داغ می‌شد یا یخ می‌کرد، بسته به این که همسایه‌ات شیر آب سرد حمامش را باز کرده یا شیر آب گرم را، و تو را از حرارتی که با دقت تنظیم کرده بودی محروم می‌کرد. در برخی متل‌ها بالای توالت (که روی مخزن آبش به گونه‌ای غیربهداشتی حوله‌های ناشده گذاشته بودند) هشدار می‌چسبانده بودند و از مسافرها می‌خواستند توی کاسه‌ی توالت آشغال، قوطی آبجو، پاکت و نوزاد مرده نیندازند. در برخی دیگر زیر شیشه‌ی روی میز کاغذهایی بود با این مضمون: کارهایی که در این مکان می‌شود انجام داد (اسب‌سواری: سوارکارهایی را می‌بینید که در راه برگشت از گردش‌های رویایی زیر مهتاب شبانه به این سمت می‌آیند. لولیتای غیررویایی با ریشخند گفت: «اغلب ساعت سه صبح»).

کم کم دریافتیم که چه آدم‌های جورواجوری مدیر متل‌ها می‌شوند، مردها بیشتر مجرم اصلاح‌شده، معلم بازنشسته یا تاجر ورشکسته‌اند و زن‌ها، با رفتارهای مادرانه، علی‌مخدره‌های قلابی و مادام‌نما. گاهی هم در دل شب‌های داغ و شرعی قطارها با صدایی

سوزناک و بدشگون، با صدایی آمیخته از قدرت و هیستری، جیغ می‌کشیدند.

هیچ وقت به خانه‌های گردشگری، یعنی خویشاوندان روستایی آرامگاه‌ها، نمی‌رفتیم، خانه‌هایی با اتاق‌های کوچک و سستی اشرافی مآب و بی‌حمام، با میزتوالتهای پرتقش‌ونگار سفید و صورتی و دلگیرکننده، و عکس‌هایی از بچه‌های خوش‌پوش خانم صاحبخانه. گهگاهی هم تسلیم خواسته‌ی لو می‌شدم و به هتل‌های «واقعی» می‌رفتیم. وقتی توی ماشین، در کنار جاده‌های رمزآمیز، در سکوت غروب‌های شاداب، ناز و نوازشش می‌کردم، او هم این هتل‌ها را از کتابی انتخاب می‌کرد: هتل‌های درجه یک کنار دریاچه با انواع چیزهایی که زیر نور چراغ‌قوه بزرگ و عالی می‌نمودند و لولیتا را به هیجان می‌آوردند، چیزهایی مانند هم‌صحبت‌های دمخور، پذیرایی با خوراک‌های سبک میان دو وعده‌ی غذایی، کباب در فضای باز. همین‌ها چشم‌انداز نفرت‌انگیزی از پسرهای دبیرستانی بدبوی عرق‌گیرپوش را به یادم می‌آورد که گونه‌های سرخشان را روی گونه‌ی لولیتا می‌گذارند و دکتر هامبرت بیچاره، غمگین، روی علف‌های مرطوب می‌نشیند و زانوهای عضلاتی‌اش را در آغوش می‌گیرد. برای لولیتا مثل‌های قدیمی بیش از بقیه‌ی منزلگاه‌ها خالی از لطف بود و به‌جز «فضای اشرافی» و پنجره‌های نقش‌ونگاردار و «غذاهای هو - و - م و فراوان» چیز دیگری نداشت. گاهی خاطره‌ی گرانتقدری از هتل باشکوه پدر مرا وامی‌داشت که در این کشور بیگانه دنبال مشابهش بگردم. اما زود ناامید می‌شدم؛ لو همچنان دنبال آگهی‌های غذاهای خوشمزه می‌گشت، اما من از آگهی‌هایی چون هتل تیمبر، ورود بچه‌های زیر چهارده سال آزاد است هیچ لذت اقتصادی‌ای نمی‌بردم. از سوی دیگر، وقتی آن تفریحگاه‌های ایالت‌های غرب میانه را که مثلاً «درجه یک» می‌گفتند به یاد می‌آورم، چندشم می‌شود؛ منظورم همان تفریحگاه‌هایی است که در آگهی‌هایشان می‌نوشتند نیمه‌شب برای

خوراکی‌های سبک به یخچال یورش ببرید» و کارمندايشان شيفته‌ی لهجه‌ی من می‌شدند و می‌خواستند بدانند اسم دختری زن مرده‌ام یا اسم دختری مادرم چیست. هزینه‌ی دو روز ماندن در آن هتل صد و بیست و چهار دلار شد! آن اتاق دنج خیلی شیک هتل میراندا را یادت می‌آید که قهوه‌ی رایگان صبحگاهی و آب‌سردکن داشت، و ورود کودکان زیر شانزده سال ممنوع بود؟ (البته لولیتاها نمی‌توانستند بیایند). پس از رسیدن به یکی از هتل‌های ساده‌تر که پاتوق همیشگی‌مان شده بود، لولیتا بی‌درنگ پنکه را روشن می‌کرد و صدای غرغرش را درمی‌آورد، یا مرا وامی‌داشت توی رادیویش بیست و پنج سنت پول بریزم و روشنش کنم، یا همه‌ی درودیوارنوشته‌ها را می‌خواند و ناله‌اش را سر می‌داد که چرا نمی‌تواند با اسب به یکی از آن راه‌های مالرویی که تبلیغ کرده‌اند برود یا چرا نمی‌تواند در چشمه‌های آب گرم معدنی شنا کند. بیشتر وقت‌ها قوز کرده و کسل دنبال دوست می‌گشت. در فضای چمن حیاط روی شکمش دراز می‌کشید یا به‌گونه‌ای زشت و هوس‌انگیز توی صندلی راحتی قرمز، صندلی تاشوی سبز یا صندلی راحتی‌ای با پارچه‌ی کرباس راه‌راه زیر سایبانی می‌نشست و پاهایش را روی چارپایه‌ای می‌گذاشت. معمولاً ساعت‌ها او را با ریشخند و چرب‌زبانی یا تهدید یا وعده و وعید تشویق می‌کردم به اتاق پنج دلاری خلوت مثل بیاید و چند ثانیه دست و پای برنزه‌اش را به من قرض بدهد تا کاری را که ممکن بود برایش از این خوشی من بیچاره برتر باشد بپذیرم.

وقتی لولیتا، آن مجموعه‌ی خامی و فرییکاری، دلربایی و بددهنی، اخم‌های تلخ و خنده‌های گلگون، تصمیم می‌گرفت بد باشد، آزاردهنده‌ترین و لوس‌ترین بچه می‌شد. برای دزدگی و بهانه‌های بی‌موقع و بدموقعش، برای مثل کتله چسبیدنش به بک چیز، برای ولو شدن، خستگی، نگاه‌های بی‌حوصله، و برای ول گشتن‌هایش مثل دلقک‌های پرحرف که او فکر می‌کرد در دنیای پسرهای لوطی مسلک

نقطه‌ی قوتی‌ست، درست آمادگی نداشتیم. به لحاظ فکری، او را، به گونه‌ای زننده، ساده و سستی یافتم. جاز پر حرارت و دلنشین، رقص‌های دونفره، بستنی شیرین، مجله‌های فیلم و موسیقی و این‌ها چیزهای مورد علاقه‌اش بودند. خدا می‌داند که تو شکم جعبه‌های شیک موسیقی‌ای که به همراه سینی‌های غذایمان می‌آمد چقدر پول خرد ریخته‌ام! هنوز هم صداهای تودماغی آن جوان‌های نامرئی‌ای را که برای او می‌خواندند می‌شنوم، جوان‌هایی با اسم‌هایی مثل سامی، جو، ادی و تونی و پگی و پتی و رکس. همان‌طور که مزه‌ی آبنبات‌های جورواجورش به کامم چسبیده، همه‌ی آن آهنگ‌های پراحساس هم توی گوشم تکرار می‌شوند. به هر آگهی‌ای که در فیلم‌های عاشقانه یا روی پرده‌های سینما می‌دید یا به هر توصیه‌ای که آن‌ها می‌کردند ایمانی ملکوتی داشت، مثل آگهی «استاراسیل جوش‌ها را از بین می‌برد» یا «دخترها، بهتر است پایین پیراهتان را از شلوار بیرون نگذارید، چون جیل می‌گوید این کار را نکنید.» اگر روی بیلبرد کنار جاده‌ای نوشته بود «از فروشگاه ما دیدن کنید»، باید به آن فروشگاه می‌رفتیم، و از میان صنایع دستی بومیان عروسک، گردنبند یا دستبندهای مسی و همچنین آبنبات‌های کاکتوسی می‌خرید. کلمه‌هایی مثل «رخت نو» و «سوغاتی» با آوای دلنواز و سه هجایی‌شان هوش از سرش می‌بردند. اگر روی شیشه‌های رستوران - بارها نوشته بودند نوشابه‌های تگری، خودبه‌خود به هیجان می‌آمد، گرچه نوشابه‌های همه‌جا تگری بودند. برای آگهی‌ها جانفشانی می‌کرد: مصرف‌کننده‌ی ایده‌آل، سوژه و ابژه‌ی همه‌ی آگهی‌های مسخره‌ی بیلبوردها و دیوارها. تلاش می‌کرد مشتری رستوران‌هایی شود که روح مقدس هانکن داینز^۲ روی دستمال کاغذی‌های زیبا و روی سالادهای آراسته به پنیر محلی‌اش نشسته، اما همیشه موفق نبود.

آن روزها، هنوز هیچ‌کدامان به حق سکوت نقدی فکر نکرده بودیم، حق سکوتی که بعدها مرا از نظر روحی و او را از نظر معنوی

نابود کرد. آن روزها سه شیوهی دیگر به کار می‌بردم تا خلق و خوی ناسازگار معشوقه‌ی کرک‌دارم را تا اندازه‌ای پذیرفتنی کنم. چند سال پیش از آن، تابستانی سراسر بارانی را در آپالاچی، در مزرعه‌ی یکی از میزهای عبوس و ترشرو که حالا دیگر او و وابستگی‌اش هم مرده بودند، زیر نظر خانم فیلین بدخلق، گذرانده بودم. مزرعه هنوز در پایان جاده‌ای خاکی، در راسته‌ی مزرعه‌های چندجریبی ذرت، بر لبه‌ی جنگلی خالی از گل، بود و بیست مایل از نزدیک‌ترین دهکده فاصله داشت. لو از دورافتادگی آن خانه‌ی مزرعه‌ای، مترسک، چراگاه خیس، باد و طبیعت دست‌نخورده و مغرورش با نفرت یاد می‌کرد. دهانش را کج و کوله می‌کرد و زبانش را کلفت و تا نیمه از دهان بیرون می‌آورد. آن‌جا بود که به او گفتم ممکن است برای ماه‌ها یا شاید حتی سال‌ها با من در هجرت زندگی کند و زیر نظر خودم فرانسسه و لاتین بیاموزد، مگر این‌که «رفتار کنونی‌اش» تغییر کند. آه، شارلوت، کم‌کم دارم به حرف‌هایت می‌رسم!

بچه‌ی ساده باور کرد و با جیغی از ته دل گفت نه! پس از آن، هر وقت برای پایان دادن به توفان بدخلقی‌اش در میان جاده دور می‌زدم و نشان می‌دادم که دارم او را به آن خانه‌ی فکسنی تیره و دلگیر می‌برم، وحشت‌زده به دست روی فرمان من چنگ می‌زد. اما رفته‌رفته که از غرب دور می‌شدیم این تهدید اهمیتش کم می‌شد و مجبور می‌شدم شیوه‌های دیگری پیشه کنم تا تن به سازش دهد.

از میان آن شیوه‌ها، یاد کردن از تهدیدهای تربیتی عرق شرم به جانم می‌نشانند. از همان آغاز همراهی‌مان، آن‌قدر باهوش بودم که بدانم او را چگونه تربیت کنم تا رابطه‌مان را به صورت راز نگه دارد، و این رازداری رفته‌رفته سرشت او شد، حتی وقتی مجبور بود مرا تحمل کند و از من دلخور می‌شد، یا حتی زمان‌هایی که دنبال لذت‌هایی دیگر بود. به او می‌گفتم: «بیا پدر پیرت را ببوس، و آن خلق عبوس نامعقول را دور بینداز. در آن زمان‌ها که من هنوز مرد رویاهایت بودم

(خواننده‌ام متوجه می‌شود که حرف زدن به زبان لولیتا چقدر برایم دردناک است)، تو برای عکس‌ها و نوشته‌های احساساتی هنرپیشه‌های محبوب و درجه‌یک هم عصرهایت غش می‌کردی (لو پرسید: درجه‌یک چه چیزهایم؟ انگلیسی حرف بزنا) و به این باور بودی که آن ستاره‌های محبوب و عزیزت مثل هامبرت هامبرت‌اند. ولی حالا فقط برای تو پیرمردی‌ام، پدری خیالی و پیر که از دختر خیالی‌اش مواظبت می‌کند.

دلورس عزیزم! هدف من این است که تو را از همه‌ی حوادث وحشتناکی که در پس‌کوچه‌ها و میان انبارهای زغال برای دختر بچه‌ها رخ می‌دهد یا، همان‌طور که خودت هم خوب می‌دانی، اتفاق‌هایی که در سفیدترین روزهای تابستان در باغ‌های توت سفید می‌افتد حفظ کنم. به‌رغم همه‌ی مشکلات، من همچنان از تو سرپرستی خواهم کرد و اگر دختر خوبی باشی، امیدوارم به‌زودی دادگاهی این سرپرستی را قانونی کند. اما، دلورس عزیز، بهتر است این واژه‌ی "قانونی" را فراموش کنیم، این واژه همان باری را دارد که واژه‌های زندگی زناشویی شهوانی و هرزه در خود دارند. من جانی روانی و مجرم جنسی نیستم که در کنار کودکی به آزادی‌های ناشایست برسم. او که تو را سرپرست کرد چارلی هومز بود. من درمانگرم، من بابایی تو هستم لو. نگاه کن، این‌جا یک کتاب علمی دارم که درباره‌ی دختران کم‌سن است. ببین عزیزم، ببین چه می‌گوید. برایت می‌خوانم: یک دختر طبیعی، توجه کن، می‌گوید یک دختر طبیعی معمولاً همه‌ی تلاشش این است که پدرش را خوشحال کند. او در پدرنشانی از مرد آرزوهای گریزپایش می‌بیند ("گریزپا" کلمه‌ی خوبی‌ست از پولونیوس^۱)، و مادر عاقل (مادر بیچاره‌ی تو عاقل بود و اگر زنده بود) تو را به همراهی و دوستی میان پدر و دختر تشویق می‌کرد، چون می‌دانست که دخترش از راه رابطه با پدرش به ایده‌آل‌هایش از عشق و به ایده‌آل‌هایش از جامعه‌ی مردان شکل می‌دهد. ببخش که به این سبک پیش‌پاافتاده حرف می‌زنم. حالا این کتاب خوب از رابطه چه

منظوری دارد، و پیشنهادش چیست؟ دوباره از همین کتاب نقل قول می‌کنم: در میان سیسیلی‌ها رابطه‌ی جنسی میان پدر و دختر پذیرفته شده است، و دختری که در این رابطه همباش می‌شود در جامعه‌اش تحقیر و محکوم نمی‌شود. لور، من سیسیلی‌ها را می‌ستایم، ورزشکارهای بزرگ، موسیقی‌دان‌های خوب، مردمی شریف و عاشقانی بزرگ‌اند. حالا بهتر است از اصل موضوع دور نشویم. اما چند روز پیش یک ماجرای ریاکارانه در روزنامه خواندیم که مرد میانسال بی‌وجدانی محکوم شد، چون با منظوری غیراخلاقی (حالا این منظور هر چه بود) قانون را زیر پا گذاشته و دختر نه ساله‌ای را از بزرگراهی به بزرگراه دیگر برده بود. دلورس عزیزم! تو نه ساله نیستی بلکه تقریباً سیزده ساله‌ای، و نباید فکر کنی که برده‌ی دوره‌گرد منی. من قانونی را که با بازی با کلمات و ایهامی وحشتناک توصیف می‌شود محکوم می‌کنم، آن کینه‌ورزی‌ای را که خدایان ایهام و بازی با کلمات علیه تنگ‌پوشان کم‌فرهنگ داشتند محکوم می‌کنم. من پدر توأم، و دارم انگلیسی حرف می‌زنم، و خیلی دوستت دارم.

این را هم بگذار روشن کنیم که اگر توی خردسال مقصر شناخته شوی که در هتلی آبرومند آبروی مرا لکه‌دار کرده‌ای، اگر به پلیس شکایت کنی که من تو را دزدیده‌ام و بی‌ناموست کرده‌ام، می‌دانی چه اتفاقی می‌افتد؟ حالا فرض کنیم که آن‌ها حرف تو را باور کردند؛ دخترکی کم‌سن که به شخصی بالای بیست و یک سال اجازه داده او را از نظر جنسی بشناسد، قربانی‌اش را در زنای با صغیر درگیر کرده، یا متهم درجه‌دو در بچه‌بازی، بسته به فن و فنون کار؛ بالاترین حد مجازات ده سال است. بنابراین، من به زندان می‌روم. باشد. من به زندان می‌روم. اما بر سر تو چه می‌آید، یتیم من؟ خوب، تو خوشبخت‌تری. چون اداره‌ی بهزیستی سرپرستی تو را به عهده می‌گیرد، اما می‌ترسم این موقعیت کمی برایت ناخوشایند باشد. زنی نازنین و خشمگین مثل دوشیزه فیلن، اما سخت‌گیرتر (نه از آن زن‌های

عرق خور)، سرپرست تو می‌شود و رژ لب و لباس‌های زیبایت را از تو می‌گیرد. دیگر نمی‌گذارند ولگردی کنی! نمی‌داتم هیچ دریاره‌ی قسوانین مربوط به کودکان بی‌سرپرست، رهاشده، اصلاح‌ناپذیر و خلافکار شنیده‌ای یا نه. به من میله‌های زندان را می‌دهند، به تو هم، ای کودک رهاشده‌ی خوشبخت، فرصت انتخاب سرپناه‌های گوناگون را، که همه کم و بیش مثل هم‌اند، مدرسه‌ی تأدیبی، کانون اصلاح و تربیت، خانه‌ی بازداشت نوجوانان یا یکی از آن یتیم‌خانه‌های تحسین‌انگیز دخترانه که وادارت می‌کنند بلوز و جوراب بیافی و آوازهای مذهبی بخوانی، و هر یکشنبه خاکینه‌ی بدمزه بخوری. تو را به چنین جایی می‌برند. لولیتا، لولیتای من، همین لولیتا، کاتولوسش^۵ را ترک می‌کند و به آن‌جا می‌رود، زیرا او دختری ست سرکش و بی‌وفا. به زبانی ساده‌تر، اگر ما دو نفر را با هم پیدا کنند، تو را معاینه می‌کنند و به کانون اصلاح و تربیت نوجوانان می‌برند، سوگلی من، همین. لولیتای من در خوابگاهی کلیف (بیا این‌جا، گل برنزه‌ی من) با سی و نه تهی مغز دیگر زندگی خواهی کرد (نه، اجازه بده، خواهش می‌کنم)، زیر نظر سرپرست‌های وحشتناک. ماجرا این است و راه‌حل همین. با این اوضاع، فکر نمی‌کنی بهتر است که دلورس هیز به پیرمردش بچسبد و او را رها نکند؟

با این حرف‌ها موفق شدم لو را بترسانم. به‌رغم برخی خرده‌هوشیاری‌های رفتاری و فوران‌های زودگذر عقل، آن‌طور که بهره‌ی هوشی‌اش نشان داده بود، چندان هم بچه‌ی باهوشی نبود. اما اگر آن سابقه و رازی را که برایم گفت و گناهی را که با من در میان گذاشت جایگزین این شیوه می‌کردم، به‌مراتب در حفظ خلق خویش ناموفق‌تر بودم. هر روز صبح، در تمام مدت سفر یک‌ساله‌مان، مجبور بودم چشم‌اندازی جالب بیافرینم، نکته‌ی خاصی از زمان و مکان پیش رویش بگذارم تا چیزی برای دلخوشی داشته باشد و تا وقت خواب دوام آورد. وگرنه، در صورت نداشتن هدفی نگهدارنده و تعیین‌کننده، روزش کسل و خراب می‌شد. هدف پیش رو هر چیزی می‌توانست

باشد؛ مثلاً، فانوسی دریایی در ویرجینیا، غاری طبیعی در آرکانزاس که به فوه‌خانه‌ای تبدیل شده بود، کلکسیون هفت‌تیر یا ویولون در جایی در اکلاهاما، نمونه‌ای از غارهای مقدس در لوئیزیانا، عکس‌های رنگ‌ورورفته‌ی دوره‌ی استخراج معدن در موزه پارک راکی مونتین، یا هر جایی دیگر. فقط باید در مسیرمان هدفی را مشخص می‌کردیم، مثل ستاره‌ای ثابت، حتا اگر هر بار که به هدفمان می‌رسیدیم لو وانمود می‌کرد حالش از آن به هم می‌خورد.

برای زیر پا گذاشتن جغرافیای ایالات متحده، ساعت‌ها روی لو کار کردم تا بتوانم این احساس را در او ایجاد کنم که منظور از این «گردش‌ها» رسیدن به مقصد معینی است، به لذتی نامعمول. هرگز در زندگی‌ام چنین جاده‌های صاف و دلفریبی، جاده‌هایی که اکنون پیش روی ما هستند، ندیده بودم، جاده‌هایی گسترده در همه‌ی این تکه‌های دیوانه‌وار به هم دوخته‌شده‌ی چهل و هشت ایالت آمریکا. همه‌ی آن بزرگراه‌های بی‌پایان را با ولع بلعیدیم. غرق در سکوت روی زمین‌های شیشه‌ای سیاه سُر خوردیم و پیش رفتیم. لو چشمی بینا برای دیدن مناظر نداشت و حتا وقتی من توجهش را به ریزه‌کاری‌های افسون‌کننده‌ی چشم‌اندازی جلب می‌کردم دیوانه‌وار آزرده می‌شد. خود من هم در آغاز متوجه این ریزه‌کاری‌ها نبودم و مدت‌ها گذشت تا توانستم ظرافت و زیبایی‌شان را در امتداد سفری که شایستگی‌اش را نداشتیم دریابم. به‌رغم دریافتی که از تصاویر داریم، زمین‌های پست حومه‌های آمریکای شمالی در نگاه نخست به‌گونه‌ای سرگرم‌کننده برایم تکان‌دهنده بود، زیرا دیدن آن‌ها نقاشی‌های روی پارچه‌شمعی‌هایی را به یاد می‌آورد که در زمان‌های گذشته از آمریکا وارد اروپای مرکزی می‌شدند و آن‌ها را بالای دستشویی‌های مهد کودک‌ها می‌آویختند، نقاشی‌هایی با مناظر سبز روستایی، درختان پریچ‌وتاب در پس‌زمینه، انبار علوفه، گاوها، جویباری در میان، باغستانی نامشخص با شکوفه‌های سفید شیری، و احتمالاً پرچینی

سنگی یا تپه‌های سبز گواشی که همه‌ی این‌ها بچه‌های خواب‌آلود را موقع خواب شیفته می‌کرد. اما هر چه بیشتر با آن‌ها آشنا می‌شدم، رفته‌رفته، نمای آن مناظر ساده‌ی روستایی پیش نظر من عجیب و عجیب‌تر می‌شد.

ورای دشت‌های کشت‌وکارشده، ورای سقف‌های همچون خانه‌های اسباب‌بازی، زیبایی‌های بی‌استفاده آرام‌آرام پخش می‌شوند و خورشید مایل‌تاب در دل غباری سفید با تهرنگی از هلوی پوست‌گرفته بر لبه‌ی بالایی ابرهای دوبعدی قمری‌رنگی که با مه شناور در دوردست عاشقانه هم‌آغوش می‌شوند سایه می‌افکند. روی خط افق باید ردیف‌هایی از درختان جنگلی باشد که این‌گونه سیاه‌رخ می‌نمایند و در نیمروزهای هنوز داغ، بر فراز دشت‌های پوشیده از شبدر، ابرهای کلود لورین،^۴ که از دوردست به دل آسمان نیلی مه‌آلود می‌خزند و فقط بخش توده‌ای‌شان در برابر پس‌زمینه‌ی رختناک بی‌رنگ نمایان است. شاید هم افق عبوس ال‌گرکو^۵ باشد که باردار باران‌های سیاه است، و تصویر گذرای کشاورز گردن‌مومیایی و رگه‌هایی از چشمه‌های تندگذر نقره‌ای‌فام و مزرعه‌های سبز بلال را می‌نمایاند. این‌ها همه در جایی در کانزاس مثل چتری به رویت باز می‌شود.

این‌جا و آن‌جا، در میان این دشت‌های گسترده، درختان بسیار تنومند به سمت ما پیش می‌آمدند و در کنار جاده انبوه می‌شدند تا روی میزی سایه‌ای انسان‌دوستانه بیندازند. در هر گوشه و کنار، بر زمین قهوه‌ای، پرتوهای خال‌خال خورشید و لیوان‌های کاغذی مجاله‌شده و میوه‌های نارون و چوب‌های بستنی دیده می‌شدند. لولیتای آسان‌پسند من، مصرف‌کننده‌ی بزرگ کالاها و امکانات کنار جاده‌ها، با دیدن علامت دستشویی، زنانه، مردانه، و تابلوهای فروشگاه‌های جان - جین، جک - جیل و غیره افسون می‌شد؛ و من هم در حالی که در رویای هنرمندان غرق بودم به نور پمپ بتزینی که جلوی درختان باشکوه بلوط ساخته بودند خیره می‌شدم، یا به تپه‌ای چشم می‌دوختم

که از کشت و کاری که وحشیانه پیش می‌آمد تا او را ببلعد می‌هراسید ولی هنوز رام نمی‌شد.

شب هنگام، کامیون‌های بلند با چراغ‌های رنگی، مثل درختان تنومند و ترسناک آذین‌بندی‌شده‌ی کریسمس، مثل باد، از کنار مرحوم سدان ما می‌گذشتند. دوباره روز بعد، با داغ شدن هوا، آسمان کم‌ابری رنگ آبی‌اش را از دست می‌داد و بالای سرمان ذوب می‌شد، و لوسو برای نوشیدن چیزی بلوا به‌پا می‌کرد. وقتی هم با نی نوشیدنی‌اش را می‌مکید، لپ‌هایش شدید تو می‌رفت. دوباره که سوار ماشین می‌شدیم، گویی وارد تنور شده‌ایم. با ماشینی که از دوردست می‌آمد جاده در برابرمان می‌درخشید و شکل جاده و درخشش آن را چنان سراب‌وار عوض می‌کرد که برای لحظه‌ای در گرمای غبارآلود آویزان می‌نمود، چهارگوش و بلند. همین‌طور که به سمت غرب می‌رفتیم، این‌جا و آن‌جا بوته‌هایی پدیدار می‌شدند که مرد مکانیک آن‌ها را «برنجاسپ» می‌نامید، و سپس لبه‌ی مرموز تپه‌های میزمانند و صخره‌های قرمزی که بوته‌های ارس لکه‌دارشان کرده بود و از پی آن‌ها رشته‌ای از کوهی کهری‌رنگ که رفته‌رفته رنگش آبی می‌شد و آبی‌اش رویایی، یا بیابانی با تندبادی پایدار و پر از گرد و خاک و بوته‌های خاکستری خار و پاره‌های بدسیمای دستمال کاغذی که در میان ساقه‌های پژمرده‌ی خشک‌های در چنگال باد مثل گل‌های بی‌رنگ می‌نمودند؛ گاهی هم در میان جاده گاوی ایستاده بود، بی‌حرکت (ژم به چپ و مزه‌های سفید به راست)، و بدین ترتیب همه‌ی قوانین رانندگی انسان‌ها را به هم می‌زد. وکیلیم پیشنهاد داده مسیر سفرمان را دقیق شرح دهم و گمان می‌کنم این‌جا به نقطه‌ای رسیده‌ام که نمی‌توانم از این وظیفه سر باز بزنم. در آن سال آشفته (از اوت ۱۹۴۷ تا اوت ۱۹۴۸)، راهمان را با مدتی چرخیدن و پیچ و تاب خوردن در نیوانگلند شروع کردیم و سپس پرسه‌زنان به سمت جنوب رفتیم، بالا و پایین، شرق و غرب؛ و سرازیر شدیم به اعماق جایی که به دیکی‌لند معروف است. پیش از رسیدن

به فلوریدا راهمان را کج کردیم به غرب، چون خانم و آقای فارلو آنجا بودند. از دل کمربند مزارع ذرت و پنبه چپ و راست شدیم (می‌ترسم این شرح سفر آن‌طور که تو خواستی، کلارنس، خیلی دقیق نباشد، اما هیچ‌یک از یادداشت‌هایم را نگه نداشته‌ام و در میان آشغال‌ها فقط سه جلد کتاب گردشگری مجاله‌شده دارم، که می‌شود گفت نشانه‌ای از گذشته‌ی ازهم‌گیخته و آشفته‌ی من است، و در این سه جلد کتاب آن چیزهایی را که به یاد دارم بررسی می‌کنم). کوه‌های راکی را دور زدیم و دوباره دور زدیم. از بیابان‌های جنوبی پرسه‌زنان گذشتیم و زمستان را در آنجا گذرانیدیم. به اقیانوس آرام که رسیدیم، به سمت شمال چرخیدیم و در کنار جاده‌های جنگلی از دل بوته‌های نرم و کرکی یاس عبور کردیم. به مرز کانادا نزدیک شدیم، و از آنجا در امتداد زمین‌های خوب و بد به سمت شرق رفتیم و به‌رغم نکوهش‌های گوشخراش لو کوچولو دوباره به زمین‌های گسترده و بی‌پایان کشاورزی رسیدیم، به محل تولد لو کوچولو، در ناحیه‌ی کشت و کار، پرورش خوک و معادن زغال‌سنگ؛ سرانجام، به آغوش شرق بازگشتیم و در شهر دانشگاهی بیردزلی محو شدیم.

۲

اکنون با مطالعه‌ی دقیق آنچه از پی می‌آید خواننده‌ام نه‌تنها باید نقشه‌ی بالا را خلاصه‌شده حساب کند، زیرا مسیرهای جنبی، از جاده بیرون زدن‌هایمان به سوی خوشی، و تله‌های گردشگری‌ای که ما را به سمت خود می‌کشاندند از آن حذف شده، بلکه این را هم باید بداند که به‌واقع سفر ما اصلاً آسان و بی‌رنج نبود و سفری پر از سختی و رنج روزافزون بود، و تنها دلیل توجیه‌کننده‌اش هم این بود که باید هم‌سفرم را از این بوسه نا آن بوسه در روحیه‌ای قابل قبول نگه می‌داشتم.

اینک، با ورق زدن آن کتاب گردشگری مجاله شده، باغ مگنولیا در ایالت جنوبی را که هزینه اش برایم چهار دلار و خرده ای شد مبهم به یاد می آورم. بنا به آگهی این کتاب، به سه دلیل باید این باغ را می دیدیم: چون جان گالس ورثی (نویسنده ای که سال ها پیش مرده و خودش هم از همین چیزها می نوشته) معتقد بود این باغ بهترین باغ دنیاست؛ زیرا در سال ۱۹۱۰ راهنمای بدکر به این باغ ستاره داده؛ و، عاقبت، زیرا... آه، خواننده، خواننده ی من، حدس بزن چرا؟ زیرا بچه ها (البته بنا به قانون جینگو، لولیتای من دیگر بچه نبودا) «غرق تماشای این باغ می شوند و در این گوشه ی بهشت جلب زیبایی هایی می شوند که بر آن ها اثری ماندگار می گذارد». لولیتای سرکش گفت: «بر من که نگذاشت»، و رفت روی نیمکتی نشست و ورق های میانی دو شماره از روزنامه ی *ساندی* را روی پاهای زیبایش گذاشت.

از جلوی همه ی رستوران های کنارجاده ای آمریکایی گذشتیم، رستوران هایی با غذاهای بد و سر آهویی بر دیوار (با رد سیاهی از پارگی بزرگی در گوشه ی چشمش)، کارت پستال های «فکاهی» از نمونه ی تصویر باسن کوروت، صورتحساب های فرورفته در سیخ، آبنبات های نعنائی، عینک های آفتابی، دیدگاه مسئول آگهی ها درباره ی بستنی چینی، نیمی از کیک شکلاتی زیر شیشه، و چندین مگس مجرب روی شیشه ی چسبناک پیشخان کهنه در حال زیگزاک زدن. از این رستوران ها گذشتیم تا به جای گران قیمتی رسیدیم، جایی با چراغ های کم سو، رومیزی های پارچه ای بسیار ارزان، پیشخدمت های بی تجربه (مجرم های پیشین یا بچه های کالج) و تصویری از پشت سرخ هنریشه ای سینمایی و ابروی قیرگون مردی که در آن زمان در زندگی هنریشه بوده، با ارکتری از کت و شلواری های گشادپوش تروپت نواز.

در نقطه ی بازپیوند سه ایالت جنوبی، بر سقف غاری، بزرگترین استلاگیت های جهان را دیدیم. بهای بلیت ورودی بسته به سن تغییر

می کرد، بزرگسال یک دلار، و نوبالغ شصت سنت. ستون هرمی گرانیتی ای به یادبود جنگ بلو لیکس، با استخوان‌های قدیمی و ظروف سفالی دست‌ساز سرخپوستان در موزه‌ای در آن نزدیکی‌ها. برای لوده سنت دادیم، بسیار معقول. اتاق چوبی کنونی خیلی به اتاق چوبی قدیمی‌ای که لینکلن در آن به دنیا آمده شبیه بود. سنگی با نشان یادبودی از نویسنده‌ی درخت‌ها (حالا دیگر در گذرگاه سپیدارها در کارولینای شمالی‌ایم و به نقطه‌ای رسیده‌ایم که کتاب راهنمای شکبیا و بسیار خویشان‌دار و مهربانم آن را «جاده‌ای زیادی باریک و خراب» می‌نامد که، گرچه این شرح خیلی شاعرانه و کیلمری^۱ نیست، من با آن موافقم). قایقی اجاره کردیم که قایقرانش با همه‌ی پیری هنوز بسیار خوش قیافه بود، سفیدپوستی از روسیه که می‌گفتند از شاهزاده‌های آن‌جا بوده (کف دست‌های لو مرطوب بودند، احمق کوچولو). قایقران ماکسیمویچ و والریای بیچاره را در کالیفرنیا دیده بود و می‌شناخت. از قایق او می‌توانستیم «زیستگاه میلیونرها» را که در جزیره‌ای دور از ساحل جورجیا بود ببینیم. به موزه‌ای در تفریحگاه می‌سی‌سی‌پی رفتیم و کلکسیونی از عکس‌های هتل‌های اروپایی را دیدیم. با موجی از سربلندی و افتخار عکس رنگی‌ای از هتل میرانای پدرم را با آن سایبان راه‌راه و پرچمی که بالای درختان خرما‌ی آراسته در فراز بود پیدا کردم. وقتی به لو نشانش دادم، زیرچشمی به صاحب برنزه‌ی ماشین گران‌قیمتی که تا موزه دنبالمان آمد نگاه کرد و گفت: «خب، که چی؟» سپس بقایای عصر پنبه‌کاری را دیدیم و جنگلی در آرکانزاس. روی شانهِ آفتاب‌سوخته‌ی لو جوش صورتی - بنفش (حاصل کار پشه‌ای) را با دو ناخن شستم فشار دادم و سپس مکیدم و با خون تند او شکمی از عزا درآوردم. در پیاده‌روهای خیابان بورین (در شهری به نام نیواورلئان)، بنا به شرح کتاب راهنمای گردشگری، «شاید (از این شاید خوشم آمد) سرگرمی‌هایی داشته باشند و ممکن است (از این ممکن است حتماً بیشتر خوشم آمد) بچه‌سپاه‌ها برای جمع کردن چند پنی

رقص پا بکنند (چه سرگرمی ای)، در حالی که بی‌شمار بارهای شبانه‌اش پر از مسافر است (همه‌اش شر). کلکسیون‌هایی از خبرهای مربوط به خط اول جنگ، خانه‌های پیش از جنگ با ایوان‌ها و طارمی‌های آهنی و پله‌های دست‌ساز، از آن نمونه‌هایی که زنان توی فیلم‌ها با شانه‌های آفتاب‌سوخته و ظاهری رنگارنگ جلوی دامن‌های چین‌وواچینشان را با دو دست کوچکشان بالا می‌زنند و از آن پایین می‌آیند و هم‌زمان ندیمه‌ی سیاهپوستان روی بالاترین پاگرد سرش را تکان می‌دهد. و مؤسسه‌ی مینگر، کلینیکی روان‌پزشکی، آن هم فقط به‌خاطر این‌که چنین کلینیکی هم در شهر داشته باشند. سنگی سفالی با کندوسابی زیبا. و شکوفه‌های یوکا، بسیار جوان، بسیار لطیف، اما پر از لکه‌هایی از حشره‌های خزنده‌ی سفید. شهر ایندیندینس، از ایالت میسوری، نقطه‌ی شروع راه جنگلی ایالت ارگان. خانه‌ی وایلد بیل فلان فلان رادنو. کوه‌هایی در دوردست. کوه‌هایی نزدیک‌تر. کوه‌هایی بیشتر. زیبایی آبی‌رنگ، دست‌نیافتنی، پیچی پیوسته به سوی تپه‌های مسکونی، تپه‌ای از پی تپه‌ای دیگر. و سلسله‌های جنوب شرقی، با نقصان ارتفاعی مثل کوه‌های آلپ. صخره‌های نفسگیر و آسمانخراش خاکستری‌رنگ با رگه‌هایی از برف، با قلعه‌های سرسختی که از پس هر پیچی نمایان می‌شوند. درختان بی‌شمار با نظمی کم‌مانند همپوش با کاج‌های سیاه، که در جاهایی وزش سیدارهای رنگ‌پریده قطعشان می‌کند. آرایش گل‌های میخک و یاس، فرعونی، فالیک،^۲ واژه‌هایی بسیار قدیمی و پیش‌تاریخی، (لولیتای دلزده و خسته)؛ ته‌مانده‌ی گدازه‌های سیاه؛ کوه‌های آغاز بهار با کرک‌های نرم فیل جوان بر پشتشان. کوه‌های پایان تابستان، همه بر پشت ایستاده، دست و پای مصری قوی‌شان تا شده زیر چین‌های مخمل قهوه‌ای بیدزده. تپه‌های پوشیده از جوی دوسر، خال‌خال با درختان بلوط گرد و سبز. و آخری کوه زنگارگونی با فرشی پررنگ از یونجه در کوهپایه‌اش.

علاوه بر این‌ها، چیزهای دیگری هم دیدیم: دریاچه‌ای با کوه یخی کوچک، جایی در کلرادو، و تلهایی از برف، پشته‌هایی از گل‌های کوچک کوهی، و برف‌های بیشتر، که لو با کلاه قرمز نورکتیز روی آن‌ها سر خورد و شیبه کشید و بچه‌هایی او را مثل گلوله‌ی برف روی زمین غلتاندند و او هم به شیوه‌ی «هر چه عوض دارد گله ندارد» از آن‌ها انتقام گرفت. اسکت‌هایی از سپیدارهای سوخته‌ی لوزان و زمین‌هایی پر از گل‌های آبی تازه‌رویده هم دیدیم. چندین جاده‌ی خوش‌منظر. صدها جاده‌ی خوش‌منظر، هزاران بیر کریک،^۲ چشمه‌های آب معدنی، تنگ‌دره‌های رنگارنگ. تگزاس، دشتی خشکی‌زده. حجره‌های کریستالی در بلندترین غار دنیا، برای کودکان زیر دوازده سال، مجانی، لو، اسپرک در بند. کلکسیون‌ی از مجسمه‌های خانگی زنان محلی، در صبح دلگیر دوشنبه بسته بود، صبحی غبارآلود، توفانی، سرزمینی پژمرده. کانسپشن پارک، در شهری در مرز مکزیک که من جرئت نداشتم از آن مرز بگذرم. آن‌جا و جاهای دیگر صدها مرغ مگس خاکستری‌رنگ در هوای گرگ و میش گلوی گل‌های شب را می‌کاوند. شهر شکسپیر، شهر ارواح در نیومکزیکو، جایی که بیل روسی، آن مرد بد، هفتاد سال پیش به‌گونه‌ای تماشایی اعدام شد. پرورش‌دهنده‌های ماهی. صخره‌زی‌ها. مومیایی یک کودک (سرخپوستی هم‌دوره‌ی فلورنتین بی). بیستمین تنگ‌دره‌ی جهنمی ما. پنجاهمین دیدارمان از این یا آن چیزی که کتاب گردشگری (که حالا دیگر جلدش گم شده بود) دیدنش را واجب می‌دانست. ضربانی در بیخ رانم. همیشه همان سه پیرمرد با کلاه و شلوار سرهمی، در این عصرهای تابستانی، زیر درختان دور فواره‌های عمومی پرسه می‌زنند. چشم‌انداز مه‌آلود آن سوی نرده‌های گذرگاهی کوهستانی و پشت کله‌ی خانواده‌ای که از چشم‌انداز لذت می‌برند (و لو با پچپچه‌های شاد، وحشی، پرانرژی، آتشین، امیدوار، ناامید: «بین، خانواده‌ی مک کریستال. برویم پیششان با آن‌ها حرف بزنیم، خواهش می‌کنم»

برویم با آن‌ها حرف بزنیم، خواننده «خواهش می‌کنم، هر کاری بگویی برایت می‌کنم، خواهش می‌کنم...». رقص‌های سنتی سرخپوستان، کاملاً تجاری. هنر: هم‌آغوش با نفیس‌ترین روتختی.^۱ آریزونای همیشگی، سرخپوست‌های دهکده‌نشین، تصویرنگاشت‌های بومیان، ردپایی از دایناسوری در تنگ‌دره‌ای بیابانی، باقی‌مانده از سی میلیون سال پیش: زمان بچگی‌های من. جک، پسر دراز لندوک و سفید با سیبک پرکار، با چشمانی هیز و مرزه به لو و بالای ناف برهنه‌ی برنزه‌اش نگاه می‌کرد، به نقطه‌ای که من پنج دقیقه بعد بوسیدم. زمستان در کویر و بهار در کوهپایه‌ها، درختان بادام پر از شکوفه. رنو، شهری دلگیر در نوادا با شب‌های زنده که گفته می‌شد «تکامل‌یافته و شهری ست». کارخانه‌ی شراب‌سازی در کالیفرنیا و کلیسایی که شکل بشکه‌ی شراب ساخته بودند. دره‌ی مرگ.^۲ قلعه‌ی اسکاتی. صنایع دستی و هنری‌ای که در طول سال‌ها راجرز نامی جمع کرده بود. ویلاهای زشت از هنرپیشه‌های زیبا. جای پای آر. ال. استیونسون^۳ روی کوه آتشفشانی خاموش. میشن دلورس:^۴ اسم خوبی برای کتاب. ماسه‌سنگ‌های موج‌شسته‌ی گرد. مردی با بیماری غش روی زمین پارک راشن گولش استیت. دریاچه‌ی کریتر آبی آبی. استخر پرورش ماهی در آیداهو و زندان ایالتی. یلواستون، پارک دلگیر با چشمه‌های رنگی داغ، آبفشان‌های کوچک و رنگین‌کمانی روی لجنزار جوشان، سمبل‌هایی از احساسات من. گله‌ای از بزهای کوهی در امانگاه‌های جانوران. صدمین غار، بزرگسالان یک دلار، لولیتا پنج سنت. قصری ساخته‌ی یکی از مارک‌های فرانسوی^۵ در داکوتای شمالی. قصر کورن در داکوتای جنوبی. و سرهای گنده‌ی رئیس‌جمهورها حک‌شده بر گرانت‌های بلند. زن ریشو می‌خواند، هاها/دیگر او نیست تنها.^۶ باغ وحشی در ایندیانا که در آن گروه بزرگی از میمون‌ها روی بهترین ناو کریستف کلمب زندگی می‌کنند. بلیون‌ها مگس مرده یا نیمه‌مرده‌ی ماه مه روی پنجره‌های تمام رستوران‌های سرتاسر سواحل ملال‌آور. در

شهر دریایی شبویگان مرغ‌های نوروزی چاق نشسته بر سنگ‌های بزرگ. بر سر این شهر و بر سایه‌ی سبزی که بر دریاچه‌ی زمردی‌اش کمان بسته بود دود قهوه‌ای مبهمی می‌چرخید. مسافرخانه‌ای که لوله‌های تهویه‌اش از زیر فاضلاب شهر می‌گذشت. خانه‌ی آبراهام لینکلن، به گونه‌ای بسیار مصنوعی، با کتاب‌هایی در اتاق نشیمن و مبل‌مان آن دوره که بیشتر بازدیدکنندگان به دیده‌ی احترام به آن‌ها نگاه می‌کردند و آن‌ها را اموال شخصی خودشان می‌پنداشتند.

من و لو با هم بگومگوهای هم داشتیم، کوچک و بزرگ. بزرگ‌ترین بگومگوها در اتاق چوبی لیس‌ورک در ویرجینیا، در پارک اونیو، نزدیک یک مدرسه؛ در گذر میلنر، ۱۰۷۵۹ پایی از زمین، در کلرادو؛ سر چهارراه خیابان هفتم و سترال اونیو در فونیکس آریزونا؛ در خیابان سوم، لوس‌آنجلس، به آن دلیل که بلیت‌های برخی از استودیوها فروش رفته بود؛ در مهمانسرای به نام پاپلار شید در یوتا، جایی که قامت شش درخت جوان حتا به بلندی قامت لولیتای من نمی‌رسید. لو بی‌هیچ دلیلی پرسید تا کی قرار است در این اتاقک‌های چوبی خفه زندگی کنیم و با هم کارهای کثیف بکنیم و مثل مردم معمولی زندگی نکنیم؟ دعوای دیگرمان در برادوی شمالی، برنز، اورگان، گوشه‌ی خیابان واشنگتن غربی، روبه‌روی بقالی سیفوی؛ در شهز کوچکی به نام سان‌ولی در آیداهو، جلوی هتلی آجری، با ترکیب زیبایی از آجرهای سفید و سرخ. روبه‌روی آن هتل سایه‌های لرزان سپیداری بر سر کوچه بازی می‌کرد؛ دعوای دیگری در طبیعت دست‌نخورده‌ی پوشیده از مریم‌گلی، میان پاین‌دیل و فارسون؛ جایی در نبراسکا، در مین استریت، نزدیک نخستین بانک ملی، بانکی که در سال ۱۸۸۹ تأسیس شده بود. چشم‌اندازی از خط آهن در دوردست خیابان، و ورای خط آهن انبارهای غله مثل لوله‌های سازه‌های بادی ردیف شده بودند؛ و در خیابان مک‌اون، در تقاطع با خیابان ویتن، در شهری به نام میشیگان که به نام کوچک ویتن^۱ نام‌گذاری شده.

کم کم دریافتیم که چه گونه‌هایی از موجودات کنجکاو در کنار جاده‌ها یافت می‌شوند؛ کسانی که دنبال سواری مفتی بودند، با انگشت شستی ستبر از تیره‌ی انسان اولیه با زیرگونه و رسته‌های بسیار؛ سربازی فروتن، تر و تمیز و آراسته، آرام و منتظر، آرام و آگاه از گிரایی لباس و کیف خاکی رنگش؛ یک بچه‌مدرسه‌ای که می‌خواهد تا دویست متر آن طرف‌تر برود؛ آدمکشی که می‌خواهد دو هزار مایل برود؛ پیرمرد عصبی و مرموزی با چمدانی نو و سبیل‌های کوتاه‌شده؛ گروه سه نفری خوش‌خیال مکزیکی؛ دانشجویی که کارهای چرک‌مالی‌شده‌ی سفر علمی‌اش را به نمایش گذاشته و به اندازه‌ی نام دانشگاهی که روی سینه‌ی بلوزش کمان‌وار حک شده مفرور است؛ زنی درمانده که گویی همین حالا شارژ باتری ماشینش خالی شده؛ جانورهای جوان پرسروصدایی با موهای مرتب و براق، نگاه‌های زیرچشمی و مرموز، صورت‌های سفید و کت و پیراهن‌های جلف که انگشت شستشان را با حالتی از شهوت به سوی زنان تنها یا مردان فروشنده‌ی دست‌وپاچلفتی و شهوت‌پرست نشانه می‌روند.

لو اغلب التماس می‌کرد: «این یکی را سوار کن!» زانوهایش را به شیوه‌ی خاص خودش به هم می‌مالید و می‌خواست که یکی از آن به‌ویژه نفرت‌انگیزترها را سوار کنیم، مردی به سن و سال خود من، با سینه‌ای فراخ و صورتی مناسب سیلی خوردن از دست بازیگری بی‌کار، که مخصوصاً هنگام نزدیک شدن ماشینمان به سمت ما می‌آمد.^{۱۱}

آه که باید او را چهارچشمی می‌پاییدم، لولیتای کوچولوی بی‌اراده! شاید به‌رغم ظاهر کودکنمایش، به‌دلیل پرتوهای شهوانی‌ای که از خود می‌تاباند و به‌خاطر برخی کورسو نورهایی که به سمت کارگرهای مکانیکی، پادوهای هتل، گشتی‌های روزهای تعطیل، لات‌های توی ماشین‌های آخرین مدل و بی‌کس و کارهای مشنگ‌دوروبر استخرها می‌فرستاد، باعث تحریک جنسی آن‌ها می‌شد و اگر حسودی مرا برنمی‌انگیخت، دست‌کم غرورم را جریحه‌دار می‌کرد. چون لو کوچولو

از این پرتو آگاه بود، می‌کوشید توجه دیگران را جلب کند و اغلب می‌دیدم به یکی از آن مردان دلفریب یا کارگران تعویض روغنی‌ها، با بازوهای قهوه‌ای عضلانی و ساعت‌های دستبندی، خیره شده، و اگر در موارد نادر می‌رفتم که برای همین لو آبنبات چوبی بخرم، هنوز پشتم را به او نکرده می‌شنیدم که با شاگرد مکانیک خویر و حرف‌های گوشه و کنایه‌دار عاشقانه می‌زنند.

گاهی، در زمان‌هایی که در ویلایی بیش از معمول ماندگار می‌شدیم، پس از صبحی به‌ویژه پرشور، خودم ساعتی در رختخواب می‌ماندم و استراحت می‌کردم و از روی مهربانی قلب آرام‌شده‌ام به او اجازه می‌دادم (هام لوس‌کنا) با مری کوچولوی ساده، بچه‌ی ویلایی کناری، و برادر هشت ساله‌اش به باغ رز یا به کتابخانه‌ی آن سوی خیابان برود. در این زمان‌ها، لو یک ساعت دیر برمی‌گشت با مری پابره‌نه که از او خیلی عجب بود و برادر کوچکش که به دو پسر دراز بی‌فواره، دو بی‌ریخت دبیرستانی با موهای طلایی عضلانی و سراپا سوزاک، تبدیل شده بود. شاید خواننده‌ام بتواند به‌خوبی پاسخ مرا در برابر درخواست سوگلی‌ام برای رفتن با کارل و ال به میدان اسکیت حدس بزند (البته باید اعتراف کنم که پاسخ چندان قاطعی نبود).

یادم می‌آید نخستین بار در یک عصر غبارآلود و توفانی به او اجازه دادم که به یکی از این میدان‌های اسکیت برود. با بی‌رحمی گفتم اگر من دنبالش بروم به او خوش نمی‌گذرد، چون آن ساعت روز ویژه‌ی نوجوانان است. مدتی با هم بحث کردیم تا به این نتیجه رسیدیم که من توی ماشین بنشینم و او را تماشا کنم (ماشینم را کنار بقیه‌ی ماشین‌های خالی که سرشان رو به میدان صحرایی سرپوشیده با چادر کرباس بود پارک کنم و او را بپایم). آن روز نزدیک به پنجاه جوان روی زمین بودند و بسیاری از آن‌ها جفت‌جفت با صدای موسیقی می‌چرخیدند و می‌چرخیدند. باد درختان را نقره‌ای کرده بود. دالی، مثل بیشتر بچه‌ها، شلوار جین آبی و کفش‌های سفید بلند پوشیده بود. کارم

شده بود شمردن چرخش بچه‌ها. در این میان، ناگهان متوجه شدم که لو ناپدید شد. وقتی دوباره روی یخ ظاهر شد، سه پسر او باشا همراهش بودند. لحظه‌ای پیش صدای این سه پسر را شنیده بودم که دختران را واکاوی می‌کنند و به دخترک خوش‌پروپایی که به‌جای شلوار جین با شلوارک قرمز می‌آمد متلک می‌گویند.

در ایستگاه‌های بازرسی در بزرگراه ورودی آریزونا یا کالیفرنیا شبه‌پلیس‌هایی ایستاده بودند و چنان تند و تیز به ما نگاه می‌کردند که دل بیچاره‌ام می‌لرزید. از یک‌یک ما می‌پرسیدند: «عل دارید؟» و هر بار عزیز احمق من کبرگر می‌خندید. هنوز هم عصب بینایی‌ام با ترس و لرز آن روز را به یاد می‌آورد که لو روی اسب بود و به همراه راه‌برداری از جاده‌ای مالرو بالا می‌رفتیم: لو با سرعت قدم زدن پیش می‌رفت، زن سالمندی جلوی او و صاحب مزرعه، مفیدپوست چشم‌چرانی، پشت سر او بود و من پشت سر مرد. از آن مرد چاق پیراهن‌گلدار حتا پیش از گیر کردن پشت کامیون کم‌سرعتی در جاده‌ای کوهستانی بیزار بودم. یا یک بار هم در مرکز اسکی بودیم که لو نوی تله‌کابینی جاودانه نشست و تنها و ملکوتی از من دور شد و تا قلعه‌ی درخشان بالا و بالا رفت، به سوی ورزشکاران خندان که با نیم‌تنه‌های برهنه منتظر او بودند... منتظر او بودند.

در هر شهری که می‌ایستادیم من به شیوه‌ی مودبانه‌ی اروپایی‌ام نشانی استخرهای شنا، موزه‌ها، مدرسه‌ها، شمار بچه‌های نزدیک‌ترین مدرسه و غیره را جویا می‌شدم؛ و سر ساعت رسیدن اتوبوس مدرسه، لبخندزنان و با کمی تکانه‌های عضلانی (چون لولیتای بی‌رحم بی‌درنگ ادای این تیک‌های عصبی مرا درمی‌آورد، متوجه این تیک‌هایم می‌شدم)، در نقطه‌ای استراتژیک پارک می‌کردم و با دخترمدرسه‌ای خانه‌به‌دوشم بچه‌ها را که از مدرسه بیرون می‌آمدند تماشا می‌کردم: منظره‌ای همیشه زیبا. این چیزها لولیتای مرا که به‌آسانی از هر چیزی دلزده می‌شد زود خسته می‌کرد و، به‌دلیل کودک بودن و نداشتن حس

دلسوزی برای هوس‌های دیگران، وقتی کوچولوهای چشم‌آبی گندمگون با شلوارک آبی، موهای مسی و کت سبز جلویاز، و موبورهای پسرآب با شلوار راحتی رنگ‌ورورفته، زیر آفتاب صبحگاهی، از کنارمان می‌گذشتند، اگر از او می‌خواستم که مرا ناز و نوازش کند، با رفتار و حرف‌های توهین‌آمیز به من می‌تاخت.

برای سازش با او، با رفتنش به استخرهای شنا با دیگر دختر بچه‌ها، در هر جا و هر زمان، بی‌منت موافقت می‌کردم. آب‌های تمیز را می‌ستود و شیرجه‌زن حرفه‌ای و چابکی بود. من هم پس از شیرجه زدن‌هایم رب‌دوشامبرم را می‌پوشیدم و زیر سایه‌ی جاندار عصر استراحت می‌کردم. با کتابی قلابی یا با بسته‌ای از آبنبات یا هر دو یا هیچ‌کدام، بلکه فقط با غده‌هایم که وول می‌خوردند، جست و خیزهای او و خودش را، که با آن عینک و گوشی پلاستیکی، شورت قالب‌تن، سینه‌بند پلیسه‌دار و پوست لطیف، برنزه و آراسته چون مروارید به شادابی آگهی‌های تبلیغاتی می‌مانست، تماشا می‌کردم. دلبرک نورس! چقدر می‌توانستم خشنود و شگفت‌زده باشم که او مال من بود، مال من، مال من، و می‌توانستم بهت صبحگاهی اخیرم را به ناله‌ی قمری‌های عزادار تبدیل کنم و بهت عصرگاهی‌ام را تدبیر، و به چشم‌ان آفتاب‌خورده‌ام شکافی بدهم و لولیتا را با دیگر نیمف‌هایی که بخت تنگ‌چشم برای خوشی انتخابی من و تنبیهم دور او جمع می‌کرد بسنجم. امروز با گذاشتن دستم روی قلب بیمارم به این می‌اندیشم که هیچ‌کدام از آن‌ها به اندازه‌ی او دلربا نبودند، و اگر بودند فقط دو یا سه نفر، در نوری خاص و با عطرهایی خاص که در هوا پخش می‌کردند. یک بار، در یک وضعیت ناامیدکننده، بچه‌ی سفید اسپانیایی، دختر نجیب‌زاده‌ای با آرواره‌ای قوی، و یک بار هم... آه که دارم پرت و پلا می‌گویم و از اصل مطلب دور می‌شوم.

چون خطر آن عشق‌بازی‌های عجیب را خیلی خوب می‌فهمیدم، با این حسودی آشکارم باید همیشه حواسم را جمع می‌کردم. کافی بود

که فقط یک لحظه از او روی بگردانم، مثلاً چند قدم دور شوم که ببینم آیا سرانجام اتاقمان آماده است و ملافه‌ها را عوض کرده‌اند یا نه، و هنگام برگشت با شگفتی ببینم که لو با چشم‌هایی گمشده پایش را با آن انگشتان دراز در زیر آب به لبه‌ی سنگی که به آن تکیه داده می‌کوبد و در دو سویش نوجوان‌های برنزه‌ای به او تعظیم می‌کنند. بی‌گمان زیبایی ساده و درخشش سیمایی روی چین‌های شکم لو برای ماه‌ها سبب به خود پیچیدن آن‌ها می‌شد، آه بودلرا!^{۱۱}

سعی کردم به او بازی تنیس یاد بدهم تا شاید سرگرمی‌های دوفره‌ی بیشتری داشته باشیم؛ اما گرچه در جوانی‌ام بازیکن خوبی بودم، نشان دادم آموزگار بدی‌ام. به همین دلیل، در کالیفرنیا برایش مربی معروف و گران‌قیمتی گرفتم، پیرمردی پرچروک و تنومند، با حرمسرایبی از پسرهای توپ‌جمع‌کن؛ پیرمرد بیرون از زمین بازی خیلی ژولیده و بدبخت می‌نمود، اما در حین درس دادن گاهی چنان توپ‌ها را به سوی بچه‌ها پرتاب می‌کرد که گویی شکوفه‌ی بهاری زیبایی‌ست که با ضربه به سوی بچه‌ها می‌اندازد. آن قدرت مطلق ملکوتی‌اش مرا به یاد سی سال پیش او می‌انداخت، زمانی که، در شهر کن، گوبرت بزرگ را شکست دادا تا لو به کلاس او نرفته بود، فکر می‌کردم هرگز این بازی را یاد نمی‌گیرد. در زمین‌های بازی این یا آن هتل لولیتا را شکست می‌دادم و بدین ترتیب روزهای گرم و توفانی، و همچنین منگی و ناخوشی ناشی از بی‌حوصلگی، را پشت سر می‌گذاشتم. توپ‌ها را یکی پس از دیگری به سمت آنابل گیرا، نازنین و شاد (با دستبندی پرزرق‌وبرق، دامن پلیسه‌ی سفید و گل سر مخملی سیاه) پرتاب می‌کردم. با هر عبارت مصرانه‌ی پندآمیزم فقط بیشتر لج او را درمی‌آوردم و خشمگین‌ترش می‌کردم. پیش از آن‌که به کالیفرنیا برسیم، هنگام ضربه به توپ فاصله را تشخیص نمی‌داد و بیشتر توپ‌ها را جمع می‌کرد تا بازی کند، به شیوه‌ای ضعیف، ظریف و بسیار زیبای فرشته‌ای دست‌وپاچلفتی از جنس آدم. گاهی به‌عنوان تماشاگری خوب

به سمت بچه‌ی رویه‌روی می‌رفتم و بازویش را لمس می‌کردم و می‌چ قلبه‌اش را می‌گرفتم، بوی مشک‌سان او را توی شش‌هایم فرو می‌برد و این‌جا و آن‌جا ران دوست‌داشتنی‌اش را فشار می‌دادم تا به او پشت‌دستی یاد بدهم. در آن لحظه لو خم می‌شد، طوری که موهای قهوه‌ای‌اش روی صورتش می‌ریخت، راکتس را مثل عصای شل‌ها توی زمین فرو می‌کرد و به‌خاطر دخالت من آخ و حشتناکی از سینه‌اش بیرون می‌داد. این‌جا بود که آن‌ها را به حال خود می‌گذاشتم و از کنار زمین نگاهشان می‌کردم و بدن‌های درجنب‌وجوششان را با هم مقایسه می‌کردم. حرکت رفت و برگشت بدن‌هایشان مثل دستمالی ابریشمی دور گلویم می‌پیچید. به نظرم این ماجرا در آریزونای جنوبی اتفاق افتاد. روزهای گرم و مستی‌آوری بود و لولیتا ضربه‌ی عجیبی به توپ زد ولی آن‌طور که باید نخورد؛ فحش داد و با حرکتی خیالی وانمود کرد که توپ را به تور زده. همان‌طور که راکتس را با ناامیدی در هوا تکان می‌داد، زیر بغل خیسش نمایان شد. حریفش لوس‌تر از خودش بود و دنبال هر توپی می‌دوید، ولی به هیچ‌کدام نمی‌رسید. با این همه، هر دو از بازی لذت می‌بردند و یکریز با صدایی آهنگین امتیازهای بی‌عرضگی‌شان را می‌شمردند.

یک روز یادم می‌آید به آن‌ها پیشنهاد دادم برایشان نوشیدنی خنک بیاورم و از جاده‌ی شنی به سمت هتل رفتم و با دو لیوان بلند آب آناناس، سودا و یخ برگشتم. وقتی زمین بازی را خالی دیدم، قالب نهی کردم و سر جایم خشک شدم. لیوان‌ها را روی میزی گذاشتم و نمی‌دانم چرا ناگهان صورت مرده‌ی شارلوت را به‌روشنی آفتاب دیدم. سرم را دور گرداندم و متوجه شدم که لو با پیراهن سفید، همراه مرد بلندقامتی با راکت‌های تنیس، در میان سایه‌های خال‌خالی کوچه‌باغ هتل محو می‌شود. بی‌درنگ دنبالشان دویدم، اما وقتی بوتنه‌ها را پس می‌زدم و پیش می‌رفتم می‌دیدم و نمی‌دیدم (گویی مسیر زندگی یکریز شاخه‌شاخه می‌شد) و دوباره می‌دیدم که لو با شلوار راحتی و همراهش

با شلوارک کشان‌کشان روی علف‌های هرز راه می‌روند و بوته‌ها را با راکت‌هایشان می‌زنند تا آخرین توپ گمشده‌شان را پیدا کنند.

این موضوع‌های بی‌ارزش مسخره را قلم به قلم می‌گویم تا به دادستان‌هایم ثابت کنم هر کاری که از دستم برمی‌آید انجام دادم تا واقعاً به لولیتا خوش بگذرد. چقدر برایشم گیرا بود که می‌دیدم هنرهایش را به کودک دیگری نشان می‌دهد. برای نمونه، به او شیوه‌ی خاصی از طناب‌بازی را نشان می‌داد. وقتی دختر کک‌مکی و شلخته‌ی من زیر غبار آن بهشت سرآپاچشم بالا و پایین می‌پرید و همان حرکاتی را که بارها دخترکان دیگر، در پیاده‌روهای شسته و خیس و آفتاب‌گیر اروپای پسر، جلوی من انجام داده بودند تکرار می‌کرد، دخترک کم‌نیمت‌تر، آن عزیز فرامنا، از پشت کمر برنزه‌نشده‌اش دست راستش را دور بازوی چپش حلقه می‌کرد و سرآپا چشم می‌شد، همان‌طور که خورشید رنگارنگ سرآپا چشم می‌شد و به شن‌ریزه‌های زیر درختان گل‌خیره می‌نگریست. سپس طناب را به دوست اسپانیایی کوچکش می‌داد و منتظر می‌ماند درسی را که به او آموخته پس بدهد. موهایش را از روی ابرویش پس می‌زد، بازوهایش را تا می‌کرد و روی یک انگشت می‌ایستاد، و دستش را آزاد روی باسن نشکفته‌اش می‌گذاشت، و من به خودم این دلخوشی را می‌دادم که کارگرهای لعنتی حالا دیگر اتاق ویلایی ما را تمیز کرده‌اند. بدین دلیل، به دخترک موسیاه و خجالتی، پادوی شاهزاده‌ام، لبخندی می‌زدم و از پشت سر انگستان پدرانه‌ام را در موهای لو فرو می‌کردم و سپس آرام ولی جدی موهایش را دور گردنش می‌چرخاندم تا سرگلی بی‌خیالم را به خانه‌ی کوچکمان ببرم و پیش از شام رابطه‌ای تند با او برقرار کنم.

توی سالن غذاخوری و هنگام شام، که پس از آن مراسم رقصی هم برپا بود، زن خوش‌قیافه و گوشتی اما نفرت‌انگیزی جلو آمد و با اطمینان از لو پرسید: «کدام گربه به توی بیچاره چنگ زده؟» این یکی از دلایلی بود که تا آن اندازه از مردم دوری می‌کردم. برخلاف من، لو تا

می‌توانست شاهدان بالقوه‌ی بیشتری به دایره‌ی زندگی‌اش وارد می‌کرد. هر وقت غریبه‌ای پوزخندزنان به ما نزدیک می‌شد و به بهانه‌ای گفت‌وگویی را شروع می‌کرد و مثلاً با دیدن پلاک ماشین ما می‌گفت «خیلی از شهرتان فاصله دارید»، او دم کوچکش را می‌جنباند؛ راستش، درست مثل روسپی‌های کوچک، همه‌ی پشتش را می‌جنباند. گاهی هم پدر و مادرهای فضول پیشنهاد می‌دادند لو را با بچه‌هایشان به سینما ببرند تا از او درباره‌ی من حرف‌هایی بکشند. گاهی به مرز لو رفتن نزدیک می‌شدیم. هر جا می‌رفتم این بلاها مثل نقل و نبات بر سرم می‌ریخت. اما یک شب که عشق‌بازی کمی پرسروصدایی داشتم صدای سرفه‌ی مردانه‌ی یکی از همسایه‌ها مکت مرا مثل صدای خودم پر کرد. تا آن شب نمی‌دانستم که دیوارهای میان اتاق‌ها تا این اندازه کاغذی‌اند. صبح فردا، وقتی داشتم توی سالن ناهارخوری صبحانه می‌خوردم (لو تا دیروقت می‌خوابید، و من دوست داشتم قوری‌ای پر از قهوه‌ی داغ را تا توی تختش ببرم)، همسایه‌ی شبانگاهی‌ام، پیرمرد کم‌خردی با عینک ساده‌ای روی دماغ دراز شریفش و مدال نگهداری اسرای جنگی روی یقه‌ی کتش، به بهانه‌ای به من نزدیک شد و سر گفت‌وگویی را باز کرد و پرسید که آیا عیال من هم مثل عیال او وقتی توی مزرعه نیست برای زود برخاستن تنبلی می‌کند. از روی چارپایه‌ام پایین خزیدم و با سردی پاسخ دادم که شکر خدا من زنی ندارم و زن مرده‌ام. اگر خطر وحشتناک خفه‌کننده‌ای که تهدیدم می‌کرد نبود، از شگفتی نمایان بر لب‌های نازک و صورت سرمازده‌اش هنگام شنیدن این حرف لذت هم می‌بردم.

آوردن قهوه برای او و رها کردن آن تا زمانی که وظیفه‌ی صبحگاهی‌اش را به انجام برساند چه شیرین بود. و من چه دوست مهربانی بودم، چه پدر با احساسی، چه پزشک کودک خوبی، که به همه‌ی خواسته‌های تن برنزه و گندمگون کوچولویم رسیدگی می‌کردم! تنها رشکی که می‌بردم این بود که نمی‌توانستم درون لولیتا را بیرون

بکشم و با لب‌های سیری‌ناپذیرم زهدان جوان، قلب ناشناس، کبد مرواریدی، ریه‌های یاقوتی و کلیه‌های دوقلوی ملیحش را لمس کنم. در عصرهای بسیار گرم و شرجی، دم چرت بعدازظهر، زمان‌هایی که لو را روی پایم می‌گذاشتم، از سرایت خنکی چرم صندلی دسته‌دار به پشت سراسر برهنه‌ام لذت می‌بردم. در این لحظه‌ها لولیتا به‌واقع بچه بود و در صفحه‌های فکاهی روزنامه فرو می‌رفت و با انگشتش بینی‌اش را تمیز می‌کرد و نسبت به خلسه‌ی من چنان بی‌احساس بود که گویی روی لنگه کفشی، عروسکی، دسته‌ی راکت تنیسی نشسته و تنبل‌تر از آن است که بخواهد آن را از زیر تنش بیرون بکشد. چشم‌هایش ماجراهای شخصیت‌های محبوبش را دنبال می‌کرد: تصویر دختر بچه‌ی شلخته‌ای بود که خوب کشیده بودند، با استخوان‌های برآمده‌ی گونه و ژست‌های زاویه‌دار که خود من هم چندان برتر از او نبودم تا از این تصاویر لذت ببرم. سپس لو زیرنویس عکس‌های تصادف‌های شاخ‌به‌شاخ را می‌خواند؛ هرگز به واقعیت مکان، زمان و شرایطی که مدعی بودند از آن عکس‌های آگهی‌های زیبارویان پاچه‌برهنه است ذره‌ای شک نمی‌کرد؛ با دیدن عکس‌های عروس‌ها سر جایش می‌خکوب می‌شد. بعضی عروس‌ها در لباس سراپا سفید و دسته‌گلی به دست عینکی هم به چشمشان می‌زدند.

گاهی مگسی دوروبر نافش می‌نشست یا روی نوک رنگ‌پریده و حساس پستانش می‌گشت. سعی می‌کرد با دست آن را بگیرد (به شیوه‌ی شارلوت) و سپس به ستون «بگذار ذهن‌ت را بکاویم» روزنامه برمی‌گشت. بگذار ذهن‌ت را بکاویم: «اگر بچه‌ها به چند بکن‌نکن گوش کنند، آیا جرایم جنسی کاهش می‌یابد؟» مثلاً، «دوروبر توالت‌های عمومی بازی نکنند» و «از دست بیگانه‌ها شکلات نگیرند یا سوار ماشین بیگانه‌ها نشوند، و اگر سوارشان کردند، شماره‌ی پلاک ماشین را یادداشت کنند.»

من هم گفتم: «... و اسم شکلات را هم بنویسند.»
همین طور که گونه‌ام به گونه‌ی (عقب‌روی) او چسبیده بود به
خواندن ادامه داد... و این روز خوبی بود، یادداشت کن خواننده!
«اگر مدادی نداری ولی آنقدر بزرگی که بخوانی...»
به‌شوخی گفتم: «ما، دریانوردان قرون وسطا، توی بطری
می گذاشتیم...»
لو دوباره تکرار کرد: «اگر مدادی نداری ولی آنقدر بزرگی که
بخوانی و بنویسی... منظور یارو این است، احمق... یک جوری شماره
را کنار جاده بنویس.»
«با پنچول کوچکت، لولیتا.»

۳

لو با کنجکاوی بی‌پروا وارد دنیای من شده بود، وارد هامبرت‌آباد
قهوه‌ای یا سیاه؛ با حسی از نفرت و سرگرمی به دقت بررسی‌اش کرده
بود؛ و به نظرم حالا دیگر آماده بود که از آن روی بگرداند، با حالتی
شبیبه به سرخوردگی آشکار. هرگز زیر لمس انگشتان من نلرزید و این
جمله‌ی پرخاشگونه که «فکر می‌کنی داری چه کار می‌کنی» تنها چیزی
بود که در ازای دردهایم از او می‌شنیدم. در برابر سرزمین عجایی که
مجبور بودم به او پیشنهاد بدهم احمق من مبتذل‌ترین فیلم را ترجیح
می‌داد، منزجرکننده‌ترین چرند را. میان همبرگر یا هامبرگر، همواره با
اشتیاق روی اولی فرود می‌آمد. هیچ‌کس به اندازه‌ی بچه‌ای لوس شده
بی‌رحم نیست. آیا اسم آن لیبیاتی‌ای را که یک لحظه پیش دیده بودم
گفتم؟ اسمش بود ملکه‌ی یخی. با لبخندی کمی تلخ لو را شاهزاده‌ی
یخی^۱ خواندم. اما او لطیفه‌ی اندوه‌بار مرا نفهمید.

آه، خواننده به من احم نکن، نمی‌خواهم به شما نشان دهم که
نتوانستم شاد باشم. راستش خواننده باید بفهمد که در مرز مالکیت و
بندگی یک نیمفت مسافر افسون‌شده‌ای بودم، به‌گونه‌ای ورای شادی.

روی زمین هیچ خوشی جاودانه‌ای را نمی‌توان با نوازش یک نیمفست مقایسه کرد. این خوشی جاودانه در رقابت جا نمی‌گیرد و به طبقه‌ای دیگر تعلق دارد، به سطح دیگری از هیجان. به‌رغم بگومگوهایمان، به‌رغم بدخلقی‌هایش، به‌رغم همه‌ی غوغاهایی که به راه می‌انداخت و قیافه‌هایی که می‌گرفت، و به‌رغم بددهانی‌هایش و خطرهای و ترس‌هایی که از پی همه‌ی این ماجراها تهدیدم می‌کرد، هنوز هم در ژرفای بهشت انتخابی‌ام ساکنم، بهشتی که آسمان‌هایش به رنگ شعله‌های آتش جهنم بود، اما هنوز بهشت بود.

روان‌پزشک حاذقی که مسئول درمان من است، دکتری که امروز دکتر هامبرت تا مرز شیفتگی خرگوشی عاشق اوست، شک ندارم که دلش می‌خواهد لولیتا را با خود به کنار دریا ببرم و از او به اندازه‌ی یک عمر هوس و آرزو کام بگیرم تا از این وسواس ناخودآگاهم نسبت به عشق ناکام کودکی به دوشیزه‌ی کوچولو رها شوم.

خوب، رفیق، از تو چه پنهان که دنبال ساحل هم بودم، و همچنین باید اعتراف کنم که پیش از آن‌که به سراب آب خاکستری‌اش برسیم از سوی هم‌سفرم لذت‌های بسیار به من ارزانی شده بود، و دیگر جست‌وجوی قلمروی پادشاهی کنار دریا، ریویرای پالایش‌شده و این‌ها بخشی از وسوسه‌های ضمیر ناخودآگاهم نبود و به‌جای آن خردی جایگزین شده بود که وحشت ذهنی نابی در پی داشت. فرشته‌ها این را می‌دانستند و چیزها را متناسب با آن آماده می‌کردند. سفری به خلیجکی در کنار اقیانوس اطلس به‌دلیل هوای بد خراب شد، هوایی بسیار شرعی، موج‌های گل‌آلود، حسی از بی‌کراتگی، اما به‌گونه‌ای مه‌آلود. بیش از این چه می‌شد از افسون طرب‌انگیز، موقعیت یاقوتی و اتفاق قرمز عشق ریویرای من برداشت کرد؟ یکی دو ساحل نیمه‌شرعی در کنار خلیج مکزیک هم بود، اما با همه‌ی درخششش از آسمانش حشره‌های نیشدار می‌بارید و ساحلش را تندبادهای دریایی شسته و برده بود. سرانجام، در یکی از سواحل کالیفرنیا، رو به هیولای

اقیانوس آرام، به غار پنهان و کزراهی برخوردیم. از آنجا صدای جیغ و فریاد گروه بزرگی از دختران پیشاهنگی که پشت درختانی پوسیده، در بخش جداگانه‌ای از ساحل، برای نخستین بار موج‌سواری می‌کردند به گوش می‌رسید؛ اما مه مثل پتویی خیس روی ما افتاده بود و ماسه‌ها زیر و ناخوشایند بودند، و پوست تن لو دانه‌دانه و شن‌پوش شده بود. برای اولین بار در زندگی‌ام میل و اشتیاقم به او به اندازه‌ی اشتیاق به گوساله‌ای دریایی شد. شاید خواننده‌های دانا با شنیدن این موضوع به اشتیاق بیایند: ما حتا اگر ساحل گیرایی هم کشف می‌کردیم، دیگر دیر بود، چون رهایی واقعی من خیلی پیش از آن کشف اتفاق افتاده بود: راستش، تا آن لحظه، آنابل هیز با نام مستعار دلورس لی، نام مستعار لولی‌تا، ظاهر شده بود، طلایی و برنزه، زانورده، رو به بالا، در آن ایوان فکسنی، با نوعی نابکاری ساختگی، اما با نظم کاملاً رضایت‌بخش ساحل دریا (گرچه چیزی جز دریاچه‌ای معمولی در آن ناحیه نبود).

این وسوسه‌ها و هیجان‌ها باید با مبانی درمانی روان‌پزشکی مدرن درمان می‌شد، اما چنین اتفاقی نیفتاد. در نتیجه، از آن سواحلی که هنگام سکوت و تنهایی بسیار دلگیر بود و هنگام شلوغی بس هیجانی روی گرداندم و لولیتا را هم از آن‌ها دور کردم. با این همه، به یاد سر زدن‌های ناکامم به پارک‌های اروپا، هنوز هم به گردش‌های بیرونی بس علاقه‌مند بودم و دوست داشتم باری دیگر زمین‌های بازی مناسبی را که در آن‌ها بسیار رنج برده بودم و از آن‌ها بی‌بهره بازگشته بودم بیابم. اما وادار شدم که از آن‌ها نیز روی بگردانم. باید این را هم بنویسم که این ناامیدی (همین‌طور که نرم داستانم را به سوی نمایشی از خطر و ترس پیوسته می‌کشانم، خطر و ترسی که به دل خوشی‌هایم نفوذ کرده) به هیچ‌وجه بازتابنده‌ی دنیای وحش شاعرانه، حماسی، جانسوز اما ناتویپایی آمریکا نیست. آن حیات وحش زیباست، به گونه‌ای جانگداز زیباست و با کیفیتی از تسلیم شگفت‌انگیز، ناشناخته و پاک که روستاهای چوبی پرچلا و درختان سوئیس من و آلپ بس ستوده

چنین کیفیتی ندارند. عاشقان بی‌شماری بر جولانگه خوش طرح کوهستان‌ها، بر خزه‌های فرمانند، در کنار جویباری تمیز و روان، روی نیمکت‌های زنگ‌زده‌ی زیر بلوط‌های حک‌شده با حروف اول نام‌هایشان و در بسیاری از ویلاها در کنار سواحل جنگلی بی‌شمار ایستاده و یکدیگر را بوسیده‌اند. اما در فضای باز دنیای وحش آمریکا عاشقان به‌آسانی نمی‌توانند کهن‌ترین جرایم را مرتکب شوند و در ضمن خوش بگذرانند. گیاهان سمی نشیمنگاه دلبران‌شان را می‌سوزانند، بی‌شمار حشره بر تن خودشان نیش می‌زنند، چیزهایی تیز از کف جنگل‌ها به زانوهایشان می‌کوبند و دلبران‌شان را می‌گزند، و در هر گوشه و کنار فش‌فش پایدار مارهای احتمالی شنیده می‌شود — نه، ازدهای نیمه‌منقرض‌شده، — جایی که بذره‌های خرچنگ‌سان گل‌های وحشی به لایه‌ای پنهانی از لباس چسبیده‌اند، مثلاً، به کش جوراب سیاهی و یا جوراب سفید گل‌آلوده‌ای.

کمی گزاف می‌گویم. یکی از ظهرهای تابستانی، درست زیر ردیفی از درختانی با شکوفه‌های بهشتی، گل‌هایی که به نظرم گل گاوزیان بودند سرتاسر سینه‌ی کوهی را پوشانده بودند و ما، من و لولیتا، آن‌جا نقطه‌ی عاشقانه‌ی جداافتاده‌ای یافتیم که فقط صد پا بالاتر از پارکینگ ماشینمان بود. شبی که بالا می‌رفت و به آن نقطه می‌رسید به‌نظر پانخورده بود. آخرین کاج تپنده روی صخره‌ای که خودش را به بالای آن رسانده بود نفس‌کش خوبی پیدا کرده بود. موش‌خرمایی سوتی به ما زد و دررفت. زیر رب‌دوشامبری که برای لو پهن کرده بودم گل‌های خشک، آرام، جرق‌جرق می‌کردند. ستاره‌ی ناهید در آسمان ظاهر شد و زود ناپدید گشت. صخره‌ی ناهمواری بر سر آن دامنه تاجی ساخته بود و دسته‌ی آشفته‌ای از درختچه‌ها پایین ما طوری روییده بودند که گویی ما را از دست خورشید و انسان حفظ می‌کنند. متأسفانه، اصلاً متوجه راهی جنگلی که در چند پایی ما می‌پیچید و به سبک مرموزی در میان درختچه‌ها و صخره‌ها بالا می‌آمد نشده بودم.

آنجا کم مانده بود شناسایی شویم و همین حادثه میل به رابطه‌ی نامشروع عشقی در حومه‌ها را برای همیشه در من کور کرد.

یادم می‌آید که عملیات به پایان رسیده بود، کامل به پایان رسیده بود، و او در آغوش من گریه می‌کرد - در آن سال ستودنی، پس از حمله‌ای از تغییرات خلقی که در لو تکرار می‌شد، اشک‌های آرامش‌دهنده‌اش چون سیل روان می‌شد تا تازه قول مسخره‌ای را، که در لحظه‌ی بی‌صبری و کوری احساسات، او وادارم کرده بود بدهم پس گرفته بودم، و حالا ولو شده بود و اشک می‌ریخت و دستان نوازشگر مرا نیشگون می‌گرفت، و من شادمان می‌خندیدم و آن وحشت ابدی بی‌رحم، باورنکردنی و طاقت‌فرسا هم حضور داشت که حالا می‌فهمم این چه نقطه‌ی سیاهی در شادکامی آبی‌رنگ من بود. همین‌طور که دراز کشیده بودیم، چشم‌های سیاه دو کودک ناشناس و زیبا روبه‌رویم پدیدار شدند و چون شوکی قلب بیچاره‌ی مرا از ناوکش بیرون کشیدند: فان کوچک و نیمفت، که موهای سیاه و صاف و گونه‌های بی‌خون همانندشان نشان می‌داد اگر دوقلو نیستند، خواهر و برادرند. دولا شده و با دهان باز به ما زل زده بودند. هر دو لباس‌های ورزشی آبی به تن داشتند و رنگ لباسشان با رنگ شکوفه‌های کوهستان هماهنگ بود. برای پوشاندن تنم به رب‌دوشامبر زیر لولیتا چنگ زدم - و همزمان چیزی شبیه تویی خال‌خالی در میان بوته‌های چند قدمی ما شروع به حرکت کرد که کم‌کم بالا آمد و به قیافه‌ی زنی تنومند با گیسویی پرکلاغی تبدیل شد. زن زیرچشمی و از پشت بچه‌های همچون صخره‌های آبی صیقل‌خورده‌اش به ما خیره شد و بی‌اختیار گل‌یاس وحشی‌ای چید و روی سبد گل‌هایش گذاشت.

اکنون که افکار و احساسات درونی‌ام دچار آشفتگی متفاوتی‌ست، می‌فهمم که چقدر شجاعم، اما آن روزها از این شجاعتم ناآگاه بودم، و یادم می‌آید که از خونسردی خودم شگفت‌زده شدم. به همان شیوه‌ی

دستوری زمزمه‌وار و آهسته‌ای که آدم، حتا در بدترین موقعیت، حیوان دست‌آموز عرق‌کرده‌ی سربه‌هوایی را رام می‌کند (چه امید یا نفرت دیوانه‌واری پهلوی چهارپای جوان را به جنبش درمی‌آورد، چه ستاره‌های سیاهی که قلب رام‌کننده را سوراخ می‌کنند!)، لولیتا را از جایش بلند کردم و آراسته و مرتب حرکت کردیم و نامرتب و دزدانه به سمت ماشینمان دویدیم. پشت ماشین ما واگن استیشن شیک‌ی پارک شده بود و آسوری خوش‌قیافه‌ای با ریش کوتاه سیاه مایل به آبی (نجیب‌زاده‌ای واقعی) و پیراهن ابریشمی و شلوار راحتی سرخ‌فام، احتمالاً شوهر گیاه‌شناسی هیکل‌دار، از تابلویی که ارتفاع آن گذرگاه تپه‌ای روی آن نوشته شده بود عکس می‌گرفت. بلندی به‌آسانی از ده هزار پا بیشتر می‌شد و من که دیگر نفسی در سینه‌ام نمانده بود با صدای غژ و جا گذاشتن خط ترمز از آن‌جا دور شدم. لو هنوز داشت لباسش را روی تنش راست می‌کرد و با کلمه‌هایی که هرگز فکر نمی‌کردم دختر بچه‌ای بداند، چه رسد به آن‌که به زبان آورد، به من فحش می‌داد.

اتفاق‌های ناخوشایند دیگری هم برای ما افتاد؛ مثلاً، یک بار در سینما. آن روزها لو هنوز برای رفتن به سینما هیجان داشت (در سال دوم متوسطه علاقه‌اش رفته‌رفته کم شد و رفتارش بیشتر برتری‌جویانه شد). آه، نمی‌دانم، شاید در آن یک سال، از پی شهوترانی و بی‌حساب و کتاب، صد و پنجاه یا دویست برنامه‌ی خبری را تحمل کردیم و در زمان فشرده‌ی سینما رفتن‌هایمان بسیاری از اخبار پیش از فیلم‌ها را گاهی تا شش بار هم دیدیم، چون در مدت یک هفته در همه‌ی شهرها و پیش از همه‌ی فیلم‌ها یک جور خبر پخش می‌شد. فیلم‌های مورد علاقه‌ی لو به ترتیب عبارت بودند از: فیلم‌های موزیکال، پلیسی و وسترن. در اولی، خواننده‌ها و رقصنده‌های واقعی حرفه‌ی هنری ساختگی داشتند، در فضایی اندوه‌زده، جایی که در آن مرگ و درستی ممنوع بود و جایی که در پایان نمایش دیوانه‌وار رقصنده پیرمردی رویین‌تن با موی سفید و چشم‌تر، پدری که در آغاز با حرفه‌ی او

مخالف بود، حالا در برادوی معرکه ایستاده بود و برای دخترش دست می‌زد. فیلم‌های پلیسی دنیایی جداگانه داشتند: در آن فیلم‌ها روزنامه‌نگاران قهرمان شکنجه می‌شدند، قبض‌های تلفن به بلیون‌ها دلار می‌رسید، و پلیس‌هایی که ژنتیکی نترس بودند، در فضایی سخت و ناکارآمد، تیراندازهای ماهر یا تبهکاران را در فاضلاب‌ها و انبارها دنبال می‌کردند (من که دیگر نمی‌خواستم این فیلم‌ها را ببینم). و آخری، فیلم‌های وسترن، با چشم‌انداز درختان ماهون، اسب‌رام‌کن‌هایی با چشم‌های آبی و چهره‌های گلگون، و ورود معلم‌های زیبا و خشک و جدی به تنگ‌دره‌های پر جنجال، اسبی پریاهو، نمایش باشکوهی از رم کردن و فرار، فرو کردن هفت تیر در پنجره‌ای لرزان، مشت زدن‌های گیج‌کننده و تهوع‌آور، کوهی از مبل‌مان‌های کهنه و خاک‌گرفته‌ای که روی هم خرد می‌شدند، میزی که به جای سلاح دفاعی به کار می‌رفت، پشتک و وارو زدن‌های بجا و به‌موقع، دستی گیرافتاده که با این حال کورمال کورمال دنبال چاقوی دشنه‌ای افتاده روی زمین می‌گشت، صدای خرخر کسی، خرد شدن دلچسب‌مشی روی چانه‌ای، لگدی در شکمی، طناب و قرقره‌ی در پروازی؛ و درست از پی ضربه و درد شدیدی که هرکولی را در بیمارستان بستری می‌کرد (که من حالا خوب می‌دانم یعنی چه)^۱ هیچ اتفاقی نمی‌افتاد به‌جز این‌که گونه‌ی برنزی قهرمان کبود می‌شد و عروس زیبایش را در خط اول نبرد در آغوش می‌گرفت. بعد از ظهری را هم در سالن نمایش کوچک و دم‌کرده‌ای که پر بود از بچه‌ها و بوی ذرت بوداده به یاد می‌آورم. بالای دستمال‌گردن آوازخوانی ماه زرد بود، انگشتانش روی تارهای گیتار و پایش روی کنده‌ی کاجی بود، و من ناخودآگاه شانه‌های لو را گرفته بودم و استخوان فکم را به سمت شقیقه‌اش می‌بردم که دو هارپی^۲ از پشت سر ما شروع کردند زیر لب غریدن و عجیب‌ترین حرف‌ها را زدن — نمی‌دانم درست فهمیدم یا نه، اما آنچه شنیدم مرا واداشت که دست مهربانم را از روی شانه‌ی لو پس بکشم. بی‌گمان بقیه‌ی نمایش را نفهمیدم.

ضربه‌ی دیگری که به خاطر دارم به شهرکی مربوط می‌شد که شبی، در راه بازگشتمان، آن را درمی‌نوردیدیم. بیست مایلی مانده به شهر همین طوری به لو گفتم که آن مدرسه‌ی روزانه‌ی بپردزلی که قرار است به آن برود مدرسه‌ای عالی‌ست و از آن نمونه مدرسه‌های مختلط نیست و از مسخره‌بازی‌های امروزی در آن خبری نیست. لو با شنیدن این حرف برآشفتم و نطق طعن‌آمیز و آتشینی برایم کرد و جمله‌های پرتعنا، دوپهلوی، توهین‌آمیز، با بسددهانی‌های بدخواهانه و سرخوردگی‌های بچگانه، را با ظاهر آزارنده‌ی منطقی در هم آمیخت و مرا نیز واداشت که با همان شیوه بحث کنم. در دام حرف‌های بی‌شرمانه‌اش (حرف‌هایی چون عجب بخت معرکه‌ای... خیلی احمق و بی‌شعورم اگر حرف‌های تو را جدی بگیرم... موجود پست‌فطرت... تو نمی‌توانی به من دستور بدهی... از تو حالم به هم می‌خورد...) بودم و در دل شهر خفته صدای هس‌هس پیوسته‌ی ماشینم روی آسفالت خیابان‌ها را می‌شنیدم و با سرعت پنجاه مایل در ساعت می‌راندم که دو نفر پاترول‌سوار چراغ روی ماشینشان را روشن کردند و از من خواستند بایستم. لو را که هنوز داشت هدیان می‌گفت ساکت کردم. پلیس‌ها با کنجکاوی و بدجنسی به او و به من نگاه کردند. ناگهان همه چیز آرام گرفت و لو به سوی آن‌ها پرتویی از محبت تاباند، پرتویی که هرگز به مردانگی من نتاباند، زیرا، به نوعی، لو از قانون بیش از من می‌ترسید، و وقتی افرهای مهربان پلیس ما را بخشیدند و با شرم خزیدیم و دور شدیم پلک‌های لو چنان بسته و باز شدند که گویی وانمود می‌کرد از درماندگی سست شده‌اند.

این جا می‌خواهم اعتراف عجیبی بکنم. می‌دانم با شنیدنش به من خواهی خندید، اما راستی‌راستی هیچ‌وقت درست نفهمیدم که از نظر قانونی وضعیت من و لولیتا باید چگونه باشد، و هنوز هم نمی‌دانم. راستش چند چیز عجیب و غریب یسار گرفتم. در ایالت آلاباما جابه‌جایی محل اقامت سرپرست کودک یتیم ممنوع است، مگر این‌که

دادگاه دستور بدهد؛ در مینه سوتا که در برابرش کلاهم را از سر برمی دارم وقتی خویشاوندی سرپرستی دایمی و مراقبت از کودک زیر چهارده ساله‌ای را می‌پذیرد دادگاه دیگر هیچ نقشی ندارد. یک پرسش: آیا پدرخوانده‌ی سوگلی نوبالغ زیبا و نفسگیری چون لولیتا، پدرخوانده‌ای که فقط یک ماه صاحب این نقش بود، زن‌مرده‌ی روان‌رنجوری با ثروتی اندک اما خودبسنده، با پشتوانه‌ای اروپایی، با پیشینه‌ی جدایی از همسر و بستری شدن در چند بیمارستان روانی، را به‌راستی می‌شود خویشاوند دانست، و در نتیجه سرپرست؟ اگر نه، آیا عاقلانه بود یا جرئت داشتم که به سازمان بهزیستی خبر بدهم و برایشان عریضه‌ای بنویسم (اصلاً این عریضه‌ها را چطور می‌نویسند؟) و بگذارم ماموری بیاید و وضعیت من مهربان و مشکوک و دلورس هیز خطرناک را بررسی کند؟

از کتابخانه‌های شهرهای کوچک و بزرگ کتاب‌های بی‌شماری را که درباره‌ی ازدواج، تجاوز و فرزندخواندگی نوشته شده بودند قرض گرفتم و با احساسی آمیخته با گناه خواندم. متأسفانه، در همه‌ی آن‌ها چیزی بیش از این نیافتم که دولت سرپرست اصلی بچه‌های بی‌سرپرست است. پیلوین و ژپل (اگر اسمشان را درست به خاطر داشته باشم)، در کتاب قطوری درباره‌ی قانون ازدواج، حتا یک کلمه هم از دختران بی‌مادر در دستان و روی زانوهای ناپدری ننوشته‌اند. بهترین دوست من رساله‌ای بود درباره‌ی خدمات اجتماعی (شیکاگو، ۱۹۳۶) که پیردختر ساده‌ای از انبار مخفی و خاک‌گرفته‌ای برای من دردمند بیرون کشید. در این رساله نوشته شده بود: «هیچ قانونی نمی‌گوید که هر کودکی باید سرپرستی داشته باشد؛ در این موارد دادگاه هم دخالتی نمی‌کند و واکنشی نشان نمی‌دهد. فقط زمانی که موقعیت بچه آشکارا به خطر می‌افتد وارد میدان می‌شود.» نتیجه این که وقتی فردی خودش رسماً از دادگاه درخواست می‌کند که به او اجازه‌ی سرپرستی کودکی را بدهند به سرپرستی برگزیده می‌شود؛ اما ماه‌ها

طول می کشد تا نامه‌ای از دادگاه برایش بیاید، تا بال‌های خاکستری‌اش برای زیر بال گرفتن کودک رشد کنند. بی‌گمان در این مدت کودک اهریمن صفت (در مورد من، یعنی دلورس هیز) از نظر قانونی با شگردها و شیوه‌های خودش زندگی می‌کند. وقتی هم که حکم دادگاه صادر می‌شود، چند پرسش از زبان قاضی، چند پاسخ راضی‌کننده از سرپرست، یک لبخند، یک تأیید، نم‌نم بارانی پشت پنجره... و سرانجام قرارها گذاشته می‌شود. با این همه، من هنوز جرئت نداشتم از دادگاه چنین درخواستی بکنم. فاصله بگیر، موش باش، توی سوراخ خودت پنهان شو. اما وقتی مسائل مالی به میان آمد، دادگاه شدیداً فعال شد: دو سرپرست آزمند، یتیمی دزدیده‌شده، شخص سوم آزمندتر. اما همه چیز عالی انجام شد، و سیاه‌ای از اموال هم نوشته شد و خانه‌ی کوچک مادرش دست نخورده برای زمان بزرگسالی دلورس هیز باقی ماند. به این ترتیب، فکر کردم بهترین سیاست این است که درخواست نامه‌ای پر نکنم. از سوی دیگر، این پرسش هم به ذهنم زد که اگر زیادی ساکت بمانم، آیا ممکن است از جایی فضولی پیدا شود، یا کسی از اداره‌ی بهزیستی به میان آید و در کار ما دخالت کند؟

دوست ما، فارلو، که به گونه‌ای حکم و کیل را داشت و می‌توانست راه‌هایی پیش پای من بگذارد، آن قدر درگیر درمان سرطان جین بود که نتوانست بیش از وعده‌اش کاری بکند؛ مثلاً، وقتی من هنوز در شوک مرگ شارلوت بودم، می‌توانست به کارهای قانونی ملک کم‌ارزش او رسیدگی کند. البته با کاری که خودم کردم باور کرد دلورس فرزند خونی من است. پس نباید انتظار می‌داشتم که خودش را برای موقعیت ما به دردمر بیندازد. همان طور که خواننده حالا دیگر دریافته، من کاسب فقیری‌ام؛ اما آن قدر بی‌خرد یا بی‌درد نیستم که دست روی دست بگذارم و در جست‌وجوی راه‌حلی سراغ وکیل دیگری نروم. چیزی که مرا از این کار بازداشت این احساس وحشتناک بود که اگر به هر شکلی با سرنوشت درآمیزم و بکوشم برای هدیه‌ی گران‌بهایش

دلیلی بتراشم هدیه از دستم دربرود، درست مثل آن قصر افسانه‌ای شرقی که بر قلعه‌ی کوهی قرار داشت و با این پرسش صاحب آینده‌نگرش از نگهبان قصر که «چرا از این دوردست نواری از آسمان غروب، میان صخره‌ی سیاه و پایه‌اش، چنین نمایان است» ناپدید شد.

فکر کردم در ببردزلی (در کالج زنان ببردزلی) به کتاب‌های مرجعی که هیچ وقت فرصت مطالعه‌شان را نداشتم دسترسی خواهم داشت، کتاب‌هایی مثل رساله‌ی وثرنر به نام *قانون تیمومت در آمریکا* و برخی کتاب‌های دیگر درباره‌ی سرپرستی کودکان بی‌سرپرست. همچنین فکر کردم هر کاری برای لو بهتر از این بی‌کاری نابودکننده خواهد بود. می‌توانستم او را به انجام کارهای بسیاری تشویق کنم. شمار این کارها آن قدر زیاد بود که هر دانشجوی حرفه‌ای‌ای را گیج می‌کرد ولی لولیتا انجامشان می‌داد؛ اما در مورد کتاب خواندن، فرقی نداشت که التماسش می‌کردم یا خشمگین به او می‌توپیدم؛ نتیجه یکسان بود و هرگز نمی‌توانستم او را به خواندن کتابی غیر از کتاب‌های به اصطلاح فکاهی یا داستان‌های مجله‌های آمریکایی ویژه‌ی زنان وادار کنم. هر متنی یک هوا بالاتر از این‌ها برایش رنگ و بوی مدرسه و درس داشت و، گرچه از لحاظ نظری نشان می‌داد که از داستان‌هایی چون *دختری از لیمبرلاست* یا *هزار و یک شب* یا *زنان کوچک لذت* می‌برد، هرگز «تعطیلاتش» را برای خواندن کتاب‌هایی تا این اندازه خوب هدر نمی‌داد.

امروز بر این باورم که برگشت ما به شرق آمریکا و فرستادن او به آن مدرسه‌ی خصوصی در ببردزلی کار اشتباهی بود و به جایش باید در امتداد مرز مکزیک دور می‌زدیم. این دور زدن برایمان خیلی بهتر بود، چون یکی دو سالی در آن بهشت نیمه‌حاره‌ای از دیدها پنهان می‌ماندیم و سپس می‌توانستم با دخترک لوئیزیانایی‌ام ازدواج کنم؛ البته باید اعتراف کنم که این هم به وضعیت غده‌هایم بستگی داشت، چون در عرض یک روز می‌توانستم از یک قطب دیوانگی به قطب دیگرش بروم و در همان روز از این فکر که نزدیک سال ۱۹۵۰ جوری از شر

نوجوان بدقلقی که سن افسونگری نیمفتی اش پایان یافته خلاص شوم تا این فکر که با صبر و خوشبختی ممکن است سرانجام از او نیمفتی به عمل آید (لولیتای دوم) که خون من در رگ‌های ظریفش جاریست سیر کنم. با حساب من، لولیتای دوم دوروبر سال ۱۹۶۰ هشت نه ساله می‌شد، زمانی که من هنوز در اوج توانمندی‌ام به سر می‌بردم؛ بی‌گمان دوربین ذهنم آن قدر قوی بود که زمان‌های دور را ببیند و تشخیص بدهد که پیرمرد هنوز سبز است (یا این که به ظاهر سبز می‌نمود و از درون پوسیده بود؟). دوربینم دکتر هامبرت عجیب، شکننده و با آب دهان روان را می‌دید که روی لولیتای بسیار دوست‌داشتنی شماره‌ی سه هنر پدربزرگ بودنش را می‌آزماید.

در آن روزهای سفر دیوانه‌وارمان، یقین یافتیم برای دستیابی به جایگاه پدر لولیتا به طرز مسخره‌ای شکست خورده‌ام. هر چه از دستم برمی‌آمد برایش انجام می‌دادم؛ کتابی خریدم به نام دختر خود را بشناس و آن را خواندم و باز خواندم. این کتاب را از همان کتابفروشی‌ای خریدم که کتاب جلد اعلا‌ی پری دریایی کوچک زیبا و مصور آندرسون^۱ (با آن روی جلد بازاری‌اش) را از آن برای لولیتا گرفتم. اما در بهترین لحظه‌های با هم بودنمان، مثلاً در یک روز بارانی که می‌نشستیم و کتاب می‌خواندیم (نگاه‌لو از پنجره به ساعت مچی‌اش در نوسان بود)، یا زمانی که در رستورانی شلوغ غذایی دلنشین می‌خوردیم، یا با هم با کارت‌های ورق بازی بچه‌گانه‌ای می‌کردیم، یا به خرید می‌رفتیم، یا با دیگر راننده‌ها و بچه‌هایشان ساکت به ماشین خردشده‌ای که غرق خون و گل و لای بود و در کنارش کفش زن جوانی به چاله‌ای پرت شده بود زل می‌زدیم (وقتی دوباره حرکت می‌کردیم، لو می‌گفت: «این دقیقاً همان کفش پوست‌گوزنی‌ای بود که داشتم برای آن زنکه در فروشگاه توضیح می‌دادم»)، در همه‌ی این زمان‌ها، نه می‌شد مرا پدر او دانست و نه او را دختر من. آیا آن حرکت‌های گناهکارانه‌مان سبب تباه کردن ما

برای گرفتن نقش پدر و دختر شده بود؟ آیا ممکن بود این رابطه با داشتن خانه ای ثابت و زندگی معمول و روزمره، مثل رفتن به مدرسه، به بهبودی زودآیند برسد؟

شهر بیردزلی را نه تنها به دلیل وجود مدرسه‌ی دخترانه‌ی عالی بلکه به علت وجود کالج زنان در آن برای زندگی انتخاب کردم. برای رسیدن به این آرزو که خودم را به گونه‌ای و تا سطحی که درجه‌ام اجازه می‌داد به آن‌ها بچسبانم. به برقراری رابطه با مردی فکر کردم که در بخش آموزش زبان فرانسه‌ی کالج بیردزلی می‌شناختم؛ آدم خوبی بود. حتا از کتاب‌های مرجع من در کلاس‌هایش بهره می‌برد و یک بار هم مرا به کلاسش برد تا به دانشجویهایش درس بدهم. البته من هیچ میلی به انجام این کار نداشتم، چون همان‌طور که پیش‌تر هم ضمن نوشتن این اعتراف‌نامه‌ها اشاره کردم از هیچ هیكلی به اندازه‌ی لگن‌های افتاده، پاهای کلفت و ترکیب رقت‌انگیز بیشتر این زنان دانشجو بیزار نیستم (که در آن‌ها گوری از گوشت و استخوان‌های خشنی می‌بینم که نیمفتم‌های من در آن‌ها زنده دفن شده‌اند)؛ اما تشنه‌ی عنوان بودم، و گذشته‌ای و تصویری مبهم، و همان‌طور که به زودی روشن خواهد شد دلیلی داشت، دلیلی به‌واقع مسخره، که کالج قدیمی گوستن گودن را محل امنی می‌دانستم.

البته مشکل مالی هم در میان بود. درآمد زیر فشار گردش‌هایمان با اتومبیل خرد می‌شد. درست است که بیشتر به مهمانسراهای ارزان می‌رفتیم، گهگاهی هم به هتل‌های لوکس پرسروصدا می‌رفتیم، یا به مزرعه‌باغ‌های پرزرق‌وبرق، که همین‌ها درآمدمان را می‌خورد؛ مبالغ سرگیجه‌آوری هم خرج دیدن جاهای دیدنی و لباس‌های لو می‌شد، و خرج اتوبوس کهنه‌ی هیز، که هنوز هم ماشین توانمند و بسیار وفاداری بود، اما به تعمیرهای کوچک و بزرگ بی‌شماری نیاز داشت. روی نقشه‌ای در میان ورق‌پاره‌هایی که مقامات لطف کردند و گذاشتند برای نوشتن اظهاریه پیش خودم نگه دارم یادداشتی بود که از آن برای

نوشتن متن زیر بهره بردم.

در طول یک سال ولگردی مان، از اوت ۱۹۴۷ تا اوت ۱۹۴۸، خرج هتل و خوراکیان نزدیک به ۵۵۰۰ دلار شد؛ بنزین و روغن و تعمیر ماشین ۱۲۲۴ دلار و بقیه‌ی خرج‌ها تقریباً همین اندازه؛ به این ترتیب، در مدت ۱۵۰ روزی که در راه بودیم و ۲۷۰۰۰ مایل زیر پا گذاشتیم! و نزدیک به ۲۰۰ روزی که این‌جا و آن‌جا ماندیم، این مستمری بگیر آبرودار نزدیک به ۸۰۰۰ دلار خرج کرد، یا بهتر است بگویم ۱۰۰۰۰ دلار، چون من بی‌نظم بی‌گمان چیزهایی را فراموش کرده‌ام و ننوشته‌ام.

کوتاه‌سخن، به سمت شرق آمدیم و من بیش از آن‌که پر از شادی و خوشنودی باشم، از دست احساساتم خراب بودم، و او سالم تر و شکوفاتر شده بود. گرچه دو اینچ به قدش و هشت پوند به وزنش افزون شده بود، هنوز گل تاج استخوان لگنش به کوچکی پسر بچه‌ها بود.^۶ در این یک سال همه‌جا رفتیم، اما به راستی هیچ چیز ندیدیم. داشتم فکر می‌کردم این سفر درازمان که با خط مارپیچی از لیزابه آلوده شده بود و آن کشور زیبا، ساده، رویایی و بزرگ، در آن زمان و در نگاه به عقب، برای ما چیزی نبود جز نقشه‌های لوله‌شده و تاخورده، کتاب‌های گردشگری پاره‌شده، چرخ‌های کهنه، و اشک‌های لو در شب، هر شب، هر شب، آن هم درست در لحظه‌ی وانمود من به خواب.

۴

وقتی از میان آرایش نورها و سایه‌ها به شماره‌ی ۱۴ خیابان تی‌یر رسیدیم، پس‌رکی جدی کلیدی را به همراه یادداشتی از گوستن به دست ما داد. گوستن خودش این خانه را برایشان اجاره کرده بود. لولیتای من، بی‌آن‌که به دوروبرش حتا نیم‌نگاهی بیندازد، ندیده و از روی غریزه رادیو را روشن کرد و با دسته‌ای از مجله‌های کهنه روی

مبل اتاق نشیمن دراز کشید و با همان شیوه‌ی کورکورانه‌ای که روی مبل فرود آمد دستش را در بخش زیرین چراغ روی میز فرو کرد. همین که می‌توانستم لولیتا را جایی مهار و زندانی کنم دیگر برایم هیچ فرقی نداشت که در کجا سکنا بگزینم؛ اما هنگام نامه‌نگاری‌ام با گوستن ناشناخته، از روی نوشته‌های او، به‌گونه‌ای مبهم این خانه را با دیوارهای آجری پوشیده از پیچک تجسم می‌کردم. راستش بیشتر شبیه خانه‌ی هیز بود (در فاصله‌ی ۴۰۰ مایلی از آن): با همان ظاهر دودی دلگیر و سقف سفالی و سایبان‌های سبز مات و سوراخ‌سوراخ؛ و اتاق‌های کوچک‌تر، با مبلمان‌هایی که گرچه یکدست‌تر و منظمی و پرزرق‌وبرق‌تر بودند، به همان شیوه‌ی خانه‌ی شارلوت چیده شده بودند. اتاق مطالعه‌ی من بزرگ‌تر از اتاق مطالعه‌ی آن خانه بود و از کف اتاق تا سقفش نزدیک به دو هزار جلد کتاب شیمی چیده شده بود، رشته‌ای که صاحبخانه‌مان (که حالا برای مدتی در مرخصی به سر می‌برد) در کالج بیردزلی درس می‌داده.

امید داشتم که مدرسه‌ی دخترانه‌ی بیردزلی، آن مدرسه‌ی روزانه‌ی گران‌قیمت، با ناهار و زمین ورزش فریبنده، ضمن پرورش جسم آن دختران جوان، خوراکی علمی هم برای ذهنشان فراهم کند. گوستن گوردن، که قضاوتش درباره‌ی عادت‌های آمریکایی‌ها به‌ندرت درست بود، به من هشدار داده بود که این مرکز آموزشی ممکن است یکی از آن نمونه‌ی مؤسسه‌هایی باشد که به دخترها «درست و خوب یاد می‌دهند که چه کار کنند تا عطر و بوی خوبی داشته باشند نه علم و خوی خوب» (این دقیق‌گفته‌ی خود او بود، بنا به آن عقیده و علاقه‌ی اروپایی‌اش نسبت به این چیزها). به نظر من، آن‌ها حتا در آموزش همین درس هم موفق نبودند.

خانم پرت، مدیر مدرسه‌ی بیردزلی، در نخستین گفت‌وگویش با من از «چشم‌های آبی و زیبا»ی دخترکم تعریف کرد (آبی! لولی!) و همچنین از دوستی‌ام با آن «نابغه‌ی فرانسوی» (نابغه! گوستن!) — و

پس از آن که دالی را پیش دوشیزه کورمرانت فرستاد، با نوعی ادای ژرف‌اندیشی، به ابرویش چروکی انداخت و گفت: «آقای هامبرد، راستش ما اصرار نداریم که دانش‌آموزانمان کرم کتاب بار بیایند یا بتوانند پایتخت‌های همه‌ی کشورهای اروپایی را که هیچ‌کس هم توی دنیا درست بلد نیست از بر کنند یا تاریخ جنگ‌های فراموش‌شده را مثل بلبل از بر بگویند. بیشتر هدف ما این است که بچه‌ها بتوانند روش زندگی گروهی را یاد بگیرند و خودشان را با آن سازگار کنند. به همین دلیل، بیشتر تأکید و پافشاری ما روی آموزش چهار هنر است: هنر نمایشی، هنر رقص، هنر مناظره و هنر دوست‌پسریابی. ما با واقعیت‌های مشخصی روبه‌رویم. دالی گیرای شما دارد به دوره‌ای از زندگی پا می‌گذارد که قرار ملاقات با پسرها، لباس مخصوص برای این قرارها، کتاب ویژه‌ی آموزش آن و اتیکت قرار ملاقات برایش همان قدر اهمیت دارد که تجارت، ارتباط‌های تجاری و موفقیت تجاری برای شما، [می‌خندد و می‌گوید] یا به همان اندازه‌ای مهم است که شادی این دختران برای من. دوروثی هامبرید از همین حالا وارد نظام زندگی اجتماعی‌ای شده که این نظام چه بنخواهیم چه نخواهیم از چرخ‌های سوسیس‌فروشی، داروخانه‌های سرخیابان، آبجوی سیاه و کواکولا، فیلم، رقص گروهی با پسرها، جشن‌های شبانه در کنار دریا و حنا جشن‌های آرایش مو تشکیل شده است! طبیعی‌ست که برخی از این کارها در مدرسه‌ی بیردزلی پذیرفته نیست؛ و آن‌ها را به سمت کارهای سازنده‌تر جهت می‌دهیم. از سوی دیگر، سعی می‌کنیم به مه پشت کنیم و رو به روشنایی بایستیم. خلاصه بگویم، با بهره بردن از برخی فنون آموزشی، بیشتر به روابط توجه داریم تا به نگارش. این یعنی، البته با حفظ احترام به شکسپیر و دیگران، ما می‌خواهیم بچه‌هایمان آزادانه با دنیای زنده‌ی پیرامونشان ارتباط برقرار کنند نه این که در دنیای کهنه‌ی پوسیده‌ی کتاب‌ها غرق شوند. شاید ما هم هنوز دنبال راه و چاره‌ایم، ولی هوشیارانه در پی یافتن آنیم، مثل

متخصص زنانی که غده‌ای را زیر دستش احساس می‌کند. ما به روابط اجتماعی و سازماندهی فکر می‌کنیم. دکتر هامبرگ، ما از موضوع‌های بی‌ربطی که در گذشته به دختران یاد می‌دادند دیگر فاصله گرفته‌ایم. در آموزش سنتی برای دانش و مهارت‌ها و نگرش‌هایی که بچه‌ها برای اداره‌ی زندگی‌شان به آن نیاز دارند هیچ جایی نمی‌گذاشتند؛ مثلاً، شاید آدم بدبین بگوید منظور این است که برای زندگی شوهرهایشان. آقای هامبرسان، بگذار منظورم را با یک مثال روشن کنم: دانستن جای یک ستاره خیلی مهم است، اما برای زن خانه‌دار جوان دانستن جای درست جایخی تو آشپزخانه بسیار مهم‌تر از آن است. شما می‌گویید تنها چیزی که انتظار دارید در مدرسه به بچه‌تان ارائه دهند آموزش سالم است. اما منظور ما از آموزش چی‌ست. در زمان‌های قدیم اصل بر آموزش شفاهی بود؛ منظورم این است که می‌توانستی بچه‌ای را وادار کنی که یک دانش‌نامه را از بر کند و همه‌ی چیزهایی را که در مدرسه درس می‌دادند یاد بگیرد، و با گاهی حتا بیش از آن را. دکتر هامر، هیچ به این فکر کرده‌ای که برای بچه‌ی پیش‌بلوغ امروزی زمان قرون وسطا از زمان تعطیلات پایان هفته‌اش کمتر اهمیت دارد؟ [چشمک زد] این بازی با کلمه‌ها را روزی از روانکاو کالج بیردزلی یاد گرفتم. امروز ما نه‌تنها در دنیای اندیشه که در دنیای اشیا زندگی می‌کنیم. درس‌هایی که تجربه نشده‌اند بی‌معنی‌اند. یونان یا شرق با حرمسراها و برده‌هایشان برای دوروثی هامرسان چه اهمیتی دارد؟»

راستش این برنامه‌ی آموزشی‌ای که او توضیح داد بیشتر پریشانم کرد، اما من با دو زن روشنفکری که با مدرسه ارتباط داشتند حرف زدم و آن‌ها با اطمینان گفتند که در این‌جا دخترها خوب کتاب می‌خوانند و این هیاهو و تبلیغ برای آموزش «رابطه» یا «ارتباط» به این منظور است که به مدرسه‌ی قدیمی بیردزلی نمایی امروزی بدهند تا به سود بیشتری برسند، گرچه شیوه‌ی آموزشی‌شان همچنان به اندازه‌ی شیوه‌ی صید میگو بدوی‌ست.

دلیل دیگری هم بود که مرا به آن مدرسه‌ی بخصوص کشاند. شاید این دلیل برای برخی خواننده‌هایم کمی مسخره بنماید، اما برای خودم خیلی مهم بود، چون من این‌گونه بار آمده‌ام؛ درست روبه‌روی خانه‌ی ما در آن سمت خیابان قطعه زمین خالی‌ای دیدم که پر بود از علف هرز با سه چهار بوته‌ی رنگارنگ و کپه‌ای از پاره‌آجرهای انباشته و چند تنه‌ی شکسته‌ی درخت و توده‌ای از گل‌های ارغوانی و کهربایی پاییزی کنار جاده‌ای. از میان این زمین خالی می‌توانستم بخشش نورانی خیابان اسکول را که موازی خیابان تی‌یر ما بود ببینم. منظورم این است که درست پشت آن زمین خالی زمین بازی مدرسه بود. این مجموعه دالی را در نزدیکی من حفظ می‌کرد. ناگفته نماند که جدا از آرامش روانی ناشی از این نزدیکی، در همان لحظه که متوجه زمین خالی شدم این را نیز پیش‌بینی کردم که می‌توانم از اتاق مطالعه‌ام با دوربینی قوی درصد نیمفت‌هایی را که در زمین بازی، دوروبر دالی و یا دختر بچه‌های دیگر، بازی می‌کنند حساب کنم و لذت ببرم؛ متأسفانه، در همان نخستین روز مدرسه، کارگرها از راه رسیدند و دیواری جلوی این شکاف کشیدند و فردای آن روز، پشت آن دیوار، بدخواهانه دیواری از الوار زرد مایل به قهوه‌ای ساختند و آن چشم‌انداز بی‌مانند مرا کامل پوشاندند؛ و همین که مقدار لازم از مواد را روی هم چیدند و همه‌چیز را خراب کردند کسانی از جایی آمدند و جلوی ادامه‌ی کار آن معمارهای احمق را گرفتند و طرح ساختمان‌سازی‌شان را برای همیشه معلق کردند.

۵

در خیابان تی‌یر، در بخش مسکونی سبز، قهوه‌ای، طلایی و شاداب شهرک دانشگاهی، چند نفر از آدم‌های مهربانی که روزهای خوبی داشتند با صدای بلند سلام و صبح به خیر می‌گفتند. رابطه‌ام را با آنها با گرمی و غرور مخصوص خودم حفظ می‌کردم: با ادب و همیشه

گوشه‌گیر. همسایه‌ی دست راستی، که شاید تاجر بود یا استاد دانشگاه یا هر دو، وقتی شکوفه‌های دیررسش را هرس می‌کرد یا ماشینش را آب می‌داد یا، کمی دیرتر، وقتی یخ سواره‌روی جلوی خانه‌اش را آب می‌کرد (برایم مهم نیست که همه‌ی این فعل‌ها اشتباه‌اند)، دو سه کلمه‌ای با من حرف می‌زد، اما خرخر کوتاه من طوری بود که آوای خوشایندی بنماید و خشنودی مرا نشان دهد، و صداهایی که مکث‌های پرستی را پر می‌کرد از هر تغییری به سمت گرمی و صمیمیت در این رابطه پیشگیری می‌کرد. یکی از دو خانه‌ای که دو سوی زمین خرابه‌ی روبه‌رویی بود خالی بود و در خانه‌ی دیگر هم دو پروفیسور زبان انگلیسی، دوشیزه لستر موکوتاه و پشمینه‌پوش و دوشیزه فبی‌بن کمی مردصفت،^۱ زندگی می‌کردند و تنها گفت‌وگوی کوتاه سرکوچه‌ای آن‌ها با من (خدا سلیقه‌ی خوشان را حفظ کند) درباره‌ی زیبایی دختر خردسالم و گیرایی کودک‌وار گوستن گودن بود. همسایه‌ی دست چپی‌ام به مراتب از همه‌ی آن‌ها خطرناک‌تر بود، زنی با دماغ تیز و شخصیت ابله‌وار. می‌گفتند برادر مرده‌اش سرایدار سابق ساختمان و حیاط کالج بوده، و اسمش برای این عنوان ماندگار شده بود. یادم می‌آید وقتی از پشت پنجره‌ی اتاق نشیمن، بی‌تاب، منتظر دلبرکم بودم که از مدرسه برگردد این پیردختر تنفرانگیز را دیدم که در کمین دالی‌ست. می‌کوشید فضولی بیمارگونه‌اش را با ماسک نیک‌خواهی دلنوازی بپوشاند؛ زیر چتر ناچیزش ایستاده بود تا دالی برسد (بارش تگرگ همین حالا قطع شده بود و آفتاب سرد و نموری از گوشه‌ای بیرون آمده بود). دالی دگمه‌های کت قهوه‌ای‌اش را به‌رغم سرمای زننده باز گذاشته بود، کپه‌ی بزرگ کتاب‌هایش به سینه‌اش فشار می‌آورد و زانوهایش بالای چکمه‌های سرگشاد بی‌قواره‌اش صورتی می‌زدند. با آن ظاهر دخترانه‌ی روستایی و آلمانی، تا اندازه‌ای نازیبا می‌نمود و شاید هم تقصیر آفتاب بی‌رمق زمستان بود. همین که ایستاد تا به پرسش‌های دوشیزه‌ی دست چپی جواب بدهد، روی

صورتش (با آن دماغ کوتاه سربالا) لبخندی آمیخته با ترس و خجالت آمد و رفت: «مادرت کجاست؟ بیچاره پدرت، چه کاره است؟ قبلاً کجا زندگی می‌کردید؟» یک بار هم این موجود چندانش آور خودش را به من نزدیک کرد و با ناله‌ای بفرما زد، اما من اعتنایی نکردم؛ چند روز بعد از آن هم در پاکتی دورآبی یادداشتی زهرآلود و پادزهرآلود فرستاد و خواست که دالی روز یکشنبه برود خانه‌شان و روی مپلی دراز بکشد و «خروار کتاب‌های زیبایی را که مادر عزیزم دوره‌ی بچگی برایم خریده ورق بزند تا مجبور نباشد که تا آخر شب رادیو را با بلندترین صدا روشن نگه دارد.»

همچنین، باید حواسم را نسبت به زنی به نام خانم هالیگن جمع می‌کردم. خانم هالیگن نظافتچی و آشپزی بود که به همراه یک جاروبرقی از صاحبخانه‌ی پیشین به من به ارث رسیده بود. دالی ناهارش را در مدرسه می‌خورد و از این جهت راحت بودیم. من هم در تهیه‌ی صبحانه‌های مفصل و گرم کردن شامی که خانم هالیگن پیش از رفتنش درست می‌کرد کاردان شده بودم. خدا را شکر، چشم‌های تاریین این زن مهربان و بی‌آزار ریزه‌کاری‌ها را نمی‌دید و من نیز در مرتب کردن تختخواب به مهارت کم‌مانندی رسیده بودم. با این همه، همواره و وسواس‌گونه احساس می‌کردم که شیطانی نابودگر چیزی جایی جا گذاشته است، یا این‌که در زمان‌های نادری که خانم هالیگن با لو همزمان در خانه بود نگران بودم لولیتای ساده در گپ‌های آرام‌بخش پشت میز آشپزخانه تسلیم غمخواری مادرانه‌ی او شود. همیشه فکر می‌کردم ما در خانه‌ای شیشه‌ای و پرنور زندگی می‌کنیم و هر لحظه صورت پوست‌مانندی با لب‌های خورده‌شده و نازک از پشت پنجره‌ای که پرده‌هایش، از پی بی‌دقتی، کشیده نشده به درون زل زده تا رایگان چیزهایی ببیند که وامانده‌ترین هرزه‌چشم حاضر بود بخشی از دار و ندارش را بدهد تا این چیزها را ببیند.

یک کلمه هم درباره‌ی گوستن گودن بگویم؛ مهم‌ترین چیزی که هم‌نشینی با او را برای من لذت‌بخش می‌کرد یا دست‌کم باعث می‌شد با آسودگی خاطر او را تحمل کنم این بود که این هم‌نشینی به معنای امنیت تمام‌عیاری بود که شخصیت خوب او به من می‌داد، به من که چنین راز مهمی داشتم. نه این‌که این راز را می‌دانست، نه، و هیچ دلیل خاصی نداشتم که آن را با او در میان بگذارم، و او هم خودم‌محورتر و دوری‌گزین‌تر از آن بود که متوجه چیزی شود یا به چیزی شک کند که بخواهد بی‌پرده چیزی پرسد و من هم بی‌پرده جواب بدهم. پیش‌بیردزلی‌ها از من خوب گفته بود و برایم پیام‌رسان خوبی بود. حالا اگر این آقای گودن سلیقه‌ی مرا نسبت به جنس مخالف درمی‌یافت و از هویت لولیتا باخبر می‌شد، فقط تا آن‌جا به این موضوع اهمیت می‌داد و روی آن مکث می‌کرد که به بی‌پیرایگی نگرش من نسبت به خودش پی ببرد؛ مثلاً، کلام نگرش رگه‌ای از ادب نداشت و کنایه‌ای از هرزگی داشت، زیرا به‌رغم ذهن بی‌رنگ‌ورو و حافظه‌ی ضعیفش شاید متوجه بود که من او را بهتر از ساکنان بیردزلی می‌شناسم. مرد بی‌زن مالیه‌خولیایی شل و ولی بود با صورت خمیری و قیافه‌ای که از پایین‌تنه به شکل هرم به سمت بالا می‌آمد و به دو شانه‌ی باریک می‌رسید. شانه‌هایش هم میزان نبودند. روی یک سمت سر مخروطی گلابی‌مانندش موهای سیاه نرم و براق داشت و روی سمت دیگرش چند دسته‌ی باریک از موی صاف چسبیده بود. اما بخش پایینی بدنش خیلی گنده بود و روی پاها‌ی بسیار کلفتش به سنگینی و نرمی فیل جابه‌جا می‌شد. همیشه لباس‌های سیاه می‌پوشید، حتا کراواتش سیاه بود. به‌ندرت حمام می‌کرد. لهجه‌ی انگلیسی‌اش تقلیدی و خنده‌دار بود. با این همه، هر کسی او را مردی بسیار دوست‌داشتنی می‌دید و به‌گونه‌ای دوست‌داشتنی عجیب و غریب! نازپرورده‌ی همسایه‌هایش

بود. اسم همه‌ی پسر بچه‌های محل را می‌دانست (خانه‌اش یکی دو کوچه از خانه‌ی ما فاصله داشت) و از بعضی از این پسرها می‌خواست پیاده‌روی جلوی خانه‌اش را تمیز کنند و برگ‌های توی حیاطش را جمع کنند و بسوزانند، برای انبارش چوب بیاورند و حتا برخی کارهای ساده‌ی خانه را هم برایش انجام دهند. او نیز در ازای این کارها در گوشه‌ای از زیرزمین که با مبل‌های شرقی آراسته شده و روی دیوار پوشیده ولی فرش آذینش، در میان لوله‌های استار شده، دشنه و تپانچه آویخته بود به آن‌ها شکلات‌های الکلی شیک می‌داد. طبقه‌ی بالا گالری کوچکی داشت و کمی هم نقاشی می‌کرد، فریبکاری قدیمی. دیوار مایل گالری را که چیزی از اتاق زیر شیروانی بزرگ‌تر نبود با عکس‌های بزرگی از آندره ژید، چاپکوفسکی، نورمن داگلاس، دو نویسنده‌ی معروف دیگر انگلیسی، نیجینسکی (همه‌اش ران و برگ‌های انجیر)، هرالد دی دابل نیم (پروفسوری چپ‌گرا با چشم‌های تر از دانشگاه میدوسترن) و مارسل پروست^۱ آراسته بود. به نظر می‌آمد که همه‌ی این آدم‌های بیچاره دارند از آن سطح شیب‌دار روی ما می‌افتند. آلبوم عکسی هم از همه‌ی جک‌ها و نیک‌های محله داشت و زمانی که فرصتی پیش آمد تا آن را ورق بزنم و نظرهایی معمول بدهم گوستن لب‌های گوشتی‌اش را روی هم فشرد و با خشمی اندوه‌زده زیر لب گفت: «بله، آدم‌های خوبی‌اند.» سپس چشم‌های قهوه‌ای‌اش روی خرده‌ریزه‌های زیبا و هنری و پارچه‌نقاشی‌های پیش‌پافتاده‌ی خودش (با طرح‌هایی از چشم‌های بدوی، گیتارهای قطعه‌قطعه، نوک پستان‌های آبی و طرح‌های هندسی روز) چرخید و با قیافه‌ای مبهم روی کاسه‌ی چوبی نقاشی‌شده یا گلدانی طرح‌دار ماند و گفت: «یکی از این گلابی‌ها را بردار، خانم روبه‌رویی برایم آورده و از میل و اشتهای من بیشتر است.»^۲ یا «این گل‌های کوکب را خانم تیل برایم آورده، گل‌های قشنگی که من از آن‌ها بیزارم» (آدم اندوه‌زده، غمگین و بس فرسوده).

من و گوستن با هم هفته‌ای دو سه بار شطرنج بازی می‌کردیم. بنا

به دلایل آشکار، همیشه ترجیح می‌دادم او به خانه‌ی ما بیاید. وقتی پشت میز شطرنج می‌نشست، هر دو دست چاق و کوتاهش را روی پاهایش می‌گذاشت و مثل مجسمه‌ای فرسوده و ضربه‌خورده یا مثل مرده به صفحه‌ی شطرنج خیره می‌شد. خس‌خس‌کنان نفس می‌کشید و ده دقیقه‌ای فکر می‌کرد و سپس یک حرکت بازنده انجام می‌داد. یا بیچاره‌ها حتی پس از مدتی بیشتر فکر کردن می‌گفت کیش! با این کلمه فکش می‌لرزید و همزمان صدای واق آهسته‌ی سگ پیری که شبیه صدای غرغره کردن بود پشت این کلمه‌اش شنیده می‌شد؛ و سپس وقتی به او هشدار می‌دادم که خودش کیش است آه عمیقی می‌کشید و ابروهای کمانی‌اش را بالا می‌برد.

گاهی هم، پشت همان میز شطرنج، صدای پای برهنه‌ی لولیتا را که توی اتاق نشیمن طبقه‌ی پایین خانه رقص تمرین می‌کرد می‌شنیدم؛ اما حواس بازنشسته‌ی گوستن در آرامش و کرختی کامل بود و از آن ریتم‌های برهنه هیچ نمی‌فهمید؛ و یک... و دو... و یک... و دو... وزنی که به پای قائم راست منتقل می‌شد، و با پای دیگر در هوا به یک سمت می‌چرخید، و یک... و دو... فقط وقتی پاهایش را باز می‌کرد و یکی از آن‌ها را تا می‌کرد و دیگری را می‌کشید و در هوا به پرواز درمی‌آمد و سپس روی پنجه‌هایش فرود می‌آمد، حالا حریف رنگ‌پریده، افاده‌ای و عبوس من سرش یا گونه‌اش را می‌خاراند، گویی از آن ضربه‌ها و کوبش‌های ملکه‌ی ترسانگیز من گیج شده است.

گاهی هم وقتی من و گوستن روی صفحه‌ی شطرنج غور می‌کردیم لولیتا قوز کرده وارد اتاق می‌شد. راستش تماشای قیافه‌ی گوستن با هر بار آمدن لولیتا برایم نوعی سرگرمی بود. لولیتا جلوی ما می‌ایستاد و گوستن، در حالی که چشم‌های فیلی‌اش هنوز روی مهره‌های شطرنج ثابت بود، با احترام دستش را بلند می‌کرد و با لولیتا دست می‌داد و بی‌درنگ انگشتان شلش را از دست او بیرون می‌کشید و بی‌آن‌که لحظه‌ای به او نگاه کند دوباره روی صندلی‌اش می‌نشست تا در دامی

که من برایش چیده بودم فرو رود. یک روز، دوروبر کریسمس، پس از دو هفته ای که او را ندیده بودم، مرا که دید، پرسید: «حال همه ی دخترچه هایت خوب است؟» از این پرسشش معلوم شد که او با چشم های رو به پایین و عبوس و نیم نگاه هایش یکی یکدانه لولیتای مرا، هنگام سر زدن هایش، ضرب در شمار انواع لباس هایش کرده: شلووار جین آبی، شلووارک، رب دوشامبر چهل تکه.

چندان علاقه و میلی ندارم که این قدر طولانی روی شرح حال این مرد بیچاره بمانم (در کمال تاسف، این را هم بگویم که یک سال پس از آن، در سفری به اروپا که هرگز از آن سفر برنگشت، درگیر ماجرای کثیف شد، آن هم در شهر ناپل). اگر به خاطر نقش عجیب او در زندگی من در شهر بیردزلی نبود، هرگز به او اشاره هم نمی کردم. به او احتیاج داشتم تا از من حمایت کند. راستش هیچ استعدادی نداشت، یک معلم میان مایه، استادی بی خاصیت، پیرمرد چاق نگوئسار و دل به هم زنی که شیوه ی زندگی آمریکایی را با دیدی بس تحقیرآمیز وصف می کرد و از ناآگاهی اش نسبت به زبان انگلیسی هم سرافراز بود. حالا او در نیوانگلند به ظاهر باخرد و خودبین است و پیرها برایش آواز می خوانند و جوان ها نوازشش می کنند (چه همه را گول می زند و خوش است) و من این جایم.

۷

اکنون باید وظیفه ی نفرت انگیز نوشتن از افت آشکار اخلاق لولیتا را به انجام برسانم. اگر سهم او در دامن زدن به آتش احساسات این گونه بزرگ نمی شد، هرگز موضوع مال و منال به میان نمی آمد. اما من ضعیف بودم، عاقل نبودم، نیمقت بچه مدرسه ای من مرا زرخیرد خود کرده بود.^۱ کم شدن عنصر انسانی، احساسات و مهربانی و زیاد شدن عنصر شکنجه سبب شد او در این معامله سود کند.

پول توجیبی هفتگی اش به شرط وفا کردن به وعده‌های اصلی اش در هفته‌های نخست زندگی در بیردزلی بیست و یک سنت بود و تا آخرین هفته به یک دلار و پنج سنت رسید. دادن انواع هدیه‌های کوچک و خریدن خوراکی‌های شیرین و بردن او به سینما برای تماشای هر فیلمی که روی پرده می‌آمد نشانه‌ی بلندنظری بیش از اندازه‌ی من بود، البته من هم وقتی می‌دانستم چیزی یا تفریح کودکانه‌ای را از دل و جان می‌خواهد ممکن بود که از او یک بوس بیشتر یا حتا یک سری کامل ناز و نوازش بیشتر بخواهم. ناگفته نماند که بده‌بستان با او آسان نبود. بهای سه سنت یا بعدها پانزده سنت روزانه اش را با سردی می‌گرفت؛ و هر گاه قدرت دست او بود معامله‌گر بی‌رحمی می‌شد و می‌توانست معجون ویرانگر زندگی، آن معجون عجیب و بهشتی، را که در نبود آن نمی‌توانستم بیش از چند روز بی‌درپی زنده بمانم از من دریغ کند، و به دلیل سرشت ناتوان عشق نمی‌توانستم آن را با زور به دست آورم. از پی آگاهی از قدرت جادویی دهان نرمش، در دوره‌ی یک سال مدرسه! توانست بهای هر آغوش عاشقانه را تا سه یا حتا چهار دلار افزایش دهد! آه، خواننده‌ی من! وقتی داری مرا سوار بر چرخ لذت تصور می‌کنی که مثل ماشین مقدس دیوانه‌ای که ثروت بالا می‌آورد با سروصدا دارم ده سنتی و بیست و پنج سنتی و یک دلاری نقره‌ای باارزش پخش می‌کنم، به من نخند؛ در مرز آن تشنج جهنده لو مشتی از آن سکه‌ها را در مشت کوچکش محکم می‌گرفت، اما در هر صورت من هم پس از پایان کار سعی می‌کردم آن‌ها را از توی مشتش بیرون بکشم مگر این‌که از دست من فرار می‌کرد، خیزی برمی‌داشت و دور می‌شد تا پول‌های به‌تاراج‌برده را جایی پنهان کند. درست همان‌طور که هر یک روز در میان دور تا دور مدرسه پرسه می‌زدم و بر پاهای بی‌حسم داروخانه‌ها را سر می‌زدم، به سرتاسر خیابان‌های مه‌آلود با دقت نگاه می‌کردم و به صدای خنده‌ای که میان صدای تپش قلب من و صدای افتادن برگ‌ها

گم می شد گوش می دادم، با همان تناوب، به اتاقش دستبرد می زدم و ورق پاره های توی سطل آشغال را که نقش هایی از گل رز روی آن ها کشیده بود وارسی می کردم و زیر بالش و روی تخت خواب دست نخورده اش را که تازه خودم مرتب کرده بودم نگاه می کردم. یک بار هشت اسکناس یک دلاری لای یکی از کتاب هایش (جزیره ی گنج خوب جاسازی شده) پیدا کردم، یک بار هم از سوراخی روی دیوار، پشت تابلوی نقاشی مادر ویسلیر،^۱ بیست و چهار دلار و خرده ای، به گمانم بیست و چهار دلار و شصت سنت، پیدا کردم. فردای آن روز، جلوی روی من، خانم هالیگن درستکار را به دزد کثیف متهم کرد. سرانجام، بهره ی هوشی اش را بالا کشید و جای امن تری پیدا کرد، جایی که من هرگز کشفش نکردم؛ اما آن زمان قیمت را حسابی پایین آورده بودم و مثلاً به جای پرداخت پول، به شیوه ای بسیار سخت و تهوع آور، به او اجازه ی شرکت در برنامه ی تئاتر مدرسه را می دادم. راستش از این نمی ترسیدم که ممکن است مرا ویران کند، بلکه بیشتر از این می ترسیدم که پس از جمع کردن پول کافی فرار کند. فکر می کردم این بچه ی چشم دریده فهمیده که با پنجاه دلار توی کیفش می تواند خودش را طوری به برادری یا هالیوود برساند، یا به آشپزخانه ی کثیف رستورانی (که به کارگر نیاز دارد) در ایالت سوت و کور جلگه ای غربی با بادی که می وزد و ستاره هایی که می درخشند و طیاره هایی که می پرند و میخانه ها و بارها و ساغر و ساغی، و همه چیز چرک آلود، ژنده، بی روح و مرده.

۸

قربان، هر کاری که می توانستم کردم تا از پس مشکل پسرها برآیم. حتا ستون به اصطلاح نوجوانان روزنامه ی ببردلسی استار را هم می خواندم تا ببینم چگونه می شود با آن ها رفتار کرد! یک کلمه هم به پدرها: دوستان دخترهایتان را نترسانید و فراری

ندهید. شاید درک این مسئله که پسرها دخترتان را زیبا و گیرا می بینند برایتان سخت باشد. درست است که او برای شما هنوز همان دختر بچه است، اما برای پسرها دختری دلربا و باصفا و زیبا و شاد است، و پسرها او را دوست دارند. شاید امروز در جایگاه مدیر اجرایی اداره مشکلات بزرگی را حل می کنی، اما دیروز خودت هم یکی از همین «جیم» های دبیرستانی بودی که کتاب های «جین» را برایش می بردی. یادت می آید؟ حالا که نوبت دخترت شده، نمی خواهی با پسرهایی که دوستانشان دارد دمی بگذرانند تا آن ها او را بستایند؟ نمی خواهی با هم تفریح های سالم داشته باشند؟

تفریح های سالم؟ خدای من!

چرا پسرهای جوان را به خانه دعوت نمی کنی؟ چرا با آن ها حرف نمی زنی؟ جمعشان نمی کنی و نمی خندانی شان و نمی گذاری در خانه ی تو و در حضور تو راحت باشند؟

خوش آمدی آقا، ممنوع، خوش آمدی به این شهر نو.

اگر قانون خانه و خانواده را رعایت نکرد، جلوی شریک جرمش سر او داد نزن. بگذار در خلوت و نبود او به میزان ناراحتی ات پی ببرد. نگذار پسرها فکر کنند که دخترت دختر یک دیو دوسر است.

نخست این که این دیو دوسر فهرستی با سرآغاز «کارهای مطلقا ممنوع» و فهرست دیگری با سرآغاز «کارهای نسبتا ممنوع» نوشت. کارهای مطلقا ممنوع عبارت بودند از قرار ملاقات با پسرها، تنها یا با دو نفر یا سه نفر فرقی نداشت. دیگری بی بندوباری های گروهی. ناگفته نماند که با دوستان دخترش به بقالی می رفت و آنجا کرکر می خندید و گاهی هم با پسرها گپ می زد، و من در فاصله ی مکانی حساب شده ای از او، توی ماشین، منتظرش می ماندم. در ضمن، به او قول دادم که اگر گروهی از دختر و پسرهای خوب و پسندیده لولیتا و دوستانش را برای مهمانی رقص سالانه در آکادمی پسرانه ی باتلر دعوت کنند، می گذارم برود (البته این مهمانی سالانه زیر نظر خانم های

مسن و ندیمه های بسیاری برگزار می شد). شاید این را هم از خودم می پرسیدم که آیا دختر چهارده ساله می تواند پیراهن مهمانی های رسمی بزرگسالان را بپوشد (از آن لباس های بلندی که بازوی لاغر نوجوان را مثل بازوی فلامینگو می کند). از آن گذشته، به او این قول را هم داده بودم که دوستانش را برای جشنی به خانه دعوت کند ولی فقط اجازه داشت که زیباترین دخترها و بهترین پسرهایی را که در مهمانی رقص باتلر دیده بود دعوت کند. اما روی این موضوع خیلی جدی بودم که تا رژیم من روی کار است، هرگز، هرگز با هیچ جوانک گشن خواهی به سینما نرود، یا توی ماشین ماچ و بوسه نکنند، یا به جشن های مختلط در خانه ی هم کلاس ها نرود، یا با پسری دور از گوش من تلفنی حرف بزنند، حتا اگر فقط داشتیم درباره ی رابطه اش با یکی از دوستانم حرف می زدیم.

لو از دیدن این فهرست سخت خشمگین شد و به من فحش هایی چون شیاد و بدتر از آن داد. اگر احساس می کردم که خشمش برای محروم شدن از خوشی خاصی ست، بی گمان من هم عصبانی می شدم، اما خوشبختانه چنین نبود و زود دریافتم که از محروم شدن از یک حق کلی ناراحت است. به یقین تا کنون متوجه شده ای که من هم پایم را از گلیمم فراتر گذاشته و از اندازه ی معمول تجاوز کرده بودم. از گذشته ی متداول، از چیزهایی که در گذشته انجام می داد، و از روزمرگی یک نوجوان محروم شده بودم؛ و هیچ کس به اندازه ی یک بچه گذشته گرا نیست، به ویژه بچه دخترها، آن هم برنزه ترین، خرمایی ترین، اسطوره ای ترین نیمفت باغ میوه ی ماه مه آلود اکبر.

اشتباه برداشت نکن. نمی توانم با اطمینان بگویم که در سرتاسر زمستان با جوان های ناشناس رابطه ی نامناسبی نداشته؛ حالا در نگاه به گذشته می فهمم که هر چقدر هم او را، در ساعت های فراغتش، از نزدیک زیر نظر داشتم همیشه زمان هایی بوده که با بهانه های بسیار ماهرانه از دست من دربرود. بی گمان حسودی من هم همواره چنگال

تیزش را در تار و پود خوب تنیده‌ی دروغ‌های نیمفت فرو می‌کرد؛ اما به‌طور قطع احساس می‌کردم و حالا هم می‌توانم از درستی احساسم مطمئن باشم که هیچ دلیلی برای نگرانی جدی وجود نداشت. این احساس از آن روی نبود که هیچ‌وقت گلوی قابل لمس و سفت و جوانی را کشف نکرده‌ام که نخواهم در میان سکوت‌های مردانه‌ای که در پس‌زمینه بال‌بال می‌زد خرد نکنم، بلکه به این دلیل بود که برای من «بی‌نهایت آشکار بود» (عبارت مورد علاقه‌ی خاله سیبل) که همه‌ی پسرهای دبیرستانی، از آن کودکان‌های عرق‌کرده‌ای که «گرفتن دست دختری» به لرزه‌شان می‌آورد تا بی‌سیرت‌کننده‌های خودبسنده با پوست‌های پر از جوش و ماشین دست دوم ظاهر آراسته، به یک اندازه، برای دلبرک پیراسته و جوان من کسل‌کننده بودند. خود لولیتا توی یکی از کتاب‌هایش نوشته بود «همه‌ی این سروصداها درباره‌ی پسرها حالم را به هم می‌زند» و زیر آن، به خط مونا (مونا به‌زودی می‌آید)، شوخی شیطنت‌آمیزی بود: «ریجر چطور؟» (او هم به‌زودی می‌آید).

آن روزها جوانک‌های ناشناسی را هم این‌جا و آن‌جا همراه او می‌دیدم. مثل پیراهن قرمزی. روزی که نخستین برف بارید، از پنجره‌ی اتاق پذیرایی دیدم که لو و او نزدیک ایوان جلوی ما با هم حرف می‌زنند. لولیتا کت پارچه‌ای یقه‌خیزی قدیمی‌اش را پوشیده بود و موهایش را به شیوه‌ی مورد علاقه‌اش آراسته بود، از جلو چتری، از دو سو پیچانده، و از عقب حلقه‌هایی از آن را رها کرده بود. روی سرش هم کلاه قهوه‌ای کوچکی گذاشته بود. کفش پوست‌گوزنی و جوراب‌های سفیدش از همیشه شلخته‌تر بود. بنا به عادت، کتاب‌هایش را به سینه چسبانده بود و به حرف‌های او گوش می‌داد. در تمام این مدت به باهایش حالت ویژه‌ای می‌داد: در حالی که دو پا را ضربدری روی هم گذاشته بود، انگشت پای راستش را رو به عقب برده و تمام وزنش را روی قوزک انگشت پای چپش سوار کرده بود و آرام عقب و جلو می‌رفت، سپس چند قدم جابه‌جا می‌شد و دوباره به همان حال

اول برمی گشت. عصر یکشنبه‌ای، ویندبریکر او را جلوی رستورانی دید و چند دقیقه‌ای با او حرف زد. همزمان مادر و خواهرش می‌کوشیدند به بهانه‌ی گپ زدن مرا از آنجا دور کنند؛ اما من آهسته و بی‌میل همراهشان می‌رفتم و یکسره به عقب برمی‌گشتم و تنها عشقم را می‌پاییدم. لولیتا روز به روز ادا و اطوارهای بیشتری یاد می‌گرفت، مثل شیوه‌ی مودبانه‌ی خندیدن نوجوان‌ها که راستی‌راستی تا کمر خم می‌شوند و کله‌شان رو به عقب می‌افتد. وقتی حس کرد صدایش کردم، هنوز وانمود می‌کرد خوشحال است. دو قدم به عقب رفت و سپس تغییر جهت داد و با خنده‌ای که روی لب‌هایش محو می‌شد به سمت من آمد. راستش عادت آه کشیدنش را خیلی دوست داشتم، شاید به این دلیل که مرا به یاد نخستین اعتراف فراموش‌نشده‌اش می‌انداخت، با گردن‌نهی ناخواسته به سرنوشت، یا گفتن «نه» ای کشدار و ته‌صدایی از غرش به هنگام نواخته شدن کوس سرنوشت. از همه‌ی این‌ها گذشته، حالا که دارم درباره‌ی حرکت و جنب و جوش نوجوانی حرف می‌زنم، این را هم بگویم که از دوچرخه‌سواری‌اش و از بالا و پایین رفتنش در خیابان‌تی‌یر روی آن دوچرخه‌ی نو و زیبا نیز خوشم می‌آمد. از رکاب بالا می‌رفت و توانمند شتاب می‌گرفت. سپس به حالتی خسته روی زین می‌نشست تا دوچرخه سرعتش کم می‌شد. جلوی صندوق نامه‌های ما می‌ایستاد. همان‌طور نشسته روی زین، مجله‌ای را از توی صندوق بیرون می‌آورد، ورق می‌زد و سر جایش می‌گذاشت. سپس زینش را روی یک سمت لب بالایی‌اش فشار می‌داد و دوباره حرکت می‌کرد و در دل سایه‌روشن‌های رنگ‌پریده‌ی خیابان می‌تازید.

روی هم‌رفته و به‌رغم این‌که برده‌کودکِ لوس‌شده‌ای بود، و با توجه به رفتارهای خامش در زمستان گذشته در کالیفرنیا، به نظرم بهتر از پیش‌بینی‌ام به محیط تازه خو گرفت. گرچه هرگز نمی‌توانستم به وضعیت پر از دلشوره‌ام عادت کنم، به وضعیتی که در آن گناهکار، درستکار و مهربان یک جا زندگی می‌کردند، به نظرم خوب ادا

درمی آوردم و در این کار بهتر از این نمی شد بود. هر شب، پس از دقایقی از عشق بازی و ناامیدی در اتاق سرد لولیتسا، روی تخت اتاقم دراز می کشیدم و روز گذشته را مرور می کردم و تصاویر خودم را که از جلوی چشم صورتم نمی گذشتند بلکه در برابر چشم ذهنم پرسه می زدند تماشا می کردم. دکتر هامبرت تیره و خوش اندام، با رگه های سلتی و شاید محافظه کار، بسیار محافظه کار، را تماشا می کردم که می بیند دخترش به مدرسه می رود، با لبخند ملایم و ظاهری خشنود، ابروهای کلفت سیاه تبلیغاتی اش را بالا می کشد و به خانم هالیگن خوب که بوی طاعون می دهد خوشامد می گوید (با شناختی که از خانم هالیگن داشتم، می دانستم که در نخستین فرصت به سراغ جین اربایش می رود). آقای همسایه ی دست راستی، دژخیم بازنشسته با نویسنده ی رساله های مذهبی (چه فرق می کرد؟)، را می بیند — اسمش چی ست، به گمانم فرانسوی اند یا شاید سوئیسی — که توی اتاق مطالعه ی بدون پرده اش، با نیمرخ لاغرنا و ابروی سیخ سیخ بور و هیلری، پشت ماشین تاپپی در اندیشه ای فرو رفته. در روزهای پایان هفته، گاهی هم پروفیسور هامبرت با پالتویی خوش دوخت و دستکش هایی قهوه ای دیده می شد که با دخترش تا هتل والتون قدم می زند (هتل والتون به خاطر چیزهای خاصی معروف بود: خرگوش های چینی با پایون مخملی و جعبه های شکلاتی که میانشان منتظر می نشستیم تا میزی برای دو نفر خالی شود و وقتی خالی می شد هنوز خرده نان های آدم های قبلی رویش بود). روزهای هفته هم دیده می شد که دوروبر ساعت یک بعد از ظهر ماشینش را از پارکینگ و از میان شمشادهای لعنتی بیرون می آورد و به خانم صدچشم^۱ سمت چپی سلام می گوید و وارد خیابان لغزان می شود. توی کتابخانه ی خوب و گرم کالج بیردزلی، میان زن های جوان و گنده ای که در سیل دانش بشری گیر افتاده و گیج اند، پروفیسور هامبرت نگاه سردش را از روی کتاب به سمت ساعت می چرخاند. در محوطه ی دانشگاه با کشیش

کالج، پدر ریچر (که همچنین در مدرسه‌ی بیردزلی انجیل درس می‌داد)، قدم می‌زند. «یکی به من گفت مادر دالی هنرپیشه‌ی معروفی بوده و در سانحه‌ای هوایی جان باخته. شاید هم اشتباه از من باشد. عجب، پس ماجرا این طوری ست؟ حالا می‌فهمم. خیلی ناراحت‌کننده است» (مادرش را مبرا کرده و بالا برده، هان؟). توی فروشگاه مواد غذایی، برای فرار از نگاه پروفیسور دست راستی، او هم زن‌مرده‌ای آرام و کند، با چشم‌هایی مثل چشم بز، چرخ خریدم را به سمت راهروهای پیچ‌درپیچ فروشگاه هل دادم. پیراهنی آستین‌دار پوشیدم و شال‌گردنی کلفت دور گردنم بستم و برف‌های جلوی خانه را پارو کردم. سپس بی‌هیچ شتابی پشت سر دخترمدرسه‌ای‌ام وارد خانه شدم (حتا پاهایم را هم با حوصله روی موکت جلوی در پاک کردم). دالی را پیش دندان‌پزشکی بردم. پرستاری زیبا به مجله‌های قدیمی‌اش نگاه می‌کرد، پاهایت را نشان نده. ^۱ هنگام شام با لولیتا، آقای ادگار هامبرت هامبرت در رستورانی دیده شد که دارد استیکش را با کارد و چنگال و به شیوه‌ی اروپایی می‌خورد. از کنسرتی لذتی دوچندان می‌برد: دو مرد فرانسوی صورت‌مرمری آرام با دخترک موسیقی‌دان موسیو هامبرت هامبرت شانه به شانه می‌نشینند و پدر در سمت راست او و پسرک موسیقی‌دان پروفیسور همسایه‌ی راستی (که پدرش شب سلامتی‌بخشی را در پراویدنس می‌گذراند^۲) در سمت چپ موسیو گوستن گودن. در پارکینگ خانه را که باز می‌کند، لوزی روشنی از نور ماشین را در بر می‌گیرد و سپس خاموش می‌شود. دیده می‌شود که با پیژامه‌ای رنگارنگ سایه‌روشن‌های اتاق لولیتا را پایین می‌کشد. صبح شنبه، بی‌آن‌که کسی ببیند، دخترک سفیدبرفی‌اش را توی دستشویی زیر نظر می‌گیرد و بدنش را برانداز می‌کند. صبح یکشنبه به کلیسا نمی‌رود اما دیده و شنیده می‌شود که به دالی می‌گوید دیر نکنی. دالی به زمین سرپوشیده‌ی تنیس می‌رود. به هم‌کلاسی بسیار کنجکاو دالی اجازه می‌دهد که به خانه بیاید: «برای اولین بار یک مرد را دیدم که رب‌دوشامبر پوشیده، البته به‌جز در فیلم‌ها.»

دوست‌های دالی که منتظر بودم بیایند و بینمشان آمدند، اما روی هم‌رفته هیچ کدامشان چنگی به دل نمی‌زدند. به جز یکی‌شان، اسم بقیه را دقیق به خاطر نمی‌آورم. به نظرم اسمشان اوپال فلانی، لیندا هال، ای‌وس چپمن، اوا روزن و مونا دال بود. اوپال موجودی کم‌رو، بدقیافه، عینکی و پر از جوش بود که شیفته‌ی دالی بود، گرچه دالی به او زور می‌گفت و برایش گردن‌کلفتی می‌کرد. لیندا هال قهرمان تنیس مدرسه بود و دالی دست‌کم هفته‌ای دو بار با او تنیس بازی می‌کرد؛ گمان می‌کنم لیندا نیمفتی واقعی بود، اما به دلایلی نامعلوم آن روز به خانه‌ی ما نیامد. شاید خانواده‌اش به او اجازه ندادند که بیاید. از این روی، او را مانند پرتوی گذرایی از آفتاب در زمین تنیس مدرسه به یاد می‌آورم. هیچ‌کدام از بچه‌های دیگر هیچ نشانه‌ای از نشانه‌های نیمفتی نداشتند، به جز اوا روزن. ای‌وس بچه‌ای بود چاق و یک‌و‌ری با پاهای پرمو، ولی مونا گرچه در نگاهی کلی خوش‌قیافه بود و فقط یک سال از دلبرک سالخورده‌ی من بزرگ‌تر، بی‌شک حالا دیگر مدت‌ها از دوره‌ی نیمفت بودنش می‌گذشت، البته اگر بشود گفت که زمانی در زندگی‌اش نیمفت بوده. اوا روزن، کوچولوی مهاجری از فرانسه، مثال خوبی از کودک زیبای نه‌چندان گیرایی بود که برخی از عناصر اولیه‌ی گیرایی نیمفتی را به نیمفت‌شناسی کم‌تجربه و زیرک نشان می‌داد، مثل قیافه‌ی بلوغ کامل و چشم‌های خمار و گونه‌های برآمده. موهای مسی براقش حالت ابریشمی موی لولیتا را داشت و ویژگی‌های صورت سفید شیری و ظریف او با لب‌های صورتی و مژه‌های نقره‌فامش از دیگر نمونه‌های نیمفت‌ها کمتر به رویاه شبیه بود، از آن دودمان بزرگ نژاد کله‌سرخ‌ها؛ و اونیفورم سبز نمی‌پوشید، بلکه تا جایی که به یاد دارم لباس‌های سیاه یا آلبالویی تیره می‌پوشید؛ مثلاً، ژاکت پشمی سیاه بسیار شیک و کفش‌های پاشنه‌بلند مشکی می‌پوشید، و لاک قرمز

پررنگ می‌زد. آن شب من با او فرانسوی حرف زدم (که این کارم حال لو را به هم زد). لهجه‌ی این بچه هنوز ناب و ستودنی بود ولی واژه‌های مربوط به مدرسه و کلمه‌های مربوط به بازی‌ها را با واژه‌های رایج آمریکایی جایگزین کرده بود و کمی هم لهجه‌ی بروکلینی داشت و این برای کوچولویی پاریسی که به مدرسه‌ای نیوانگلندی با آرمان‌های ساختگی بریتانیایی می‌رفت جالب بود. متأسفانه، به‌رغم این که «عموی آن بچه‌ی فرانسوی» میلیونر بود، لو به دلیلی دوستی‌اش را با او قطع کرد، پیش از آن‌که برای من فرصتی پیش آید که بتوانم به شیوه‌ی باحیای خودم از حضور خوشبوی او در خانه‌ی هامبرت لذت ببرم. خواننده‌ام می‌داند که با بودن گروهی از دختر بچه‌ها یا نیمه‌ف‌های خوب و دلگرم‌کننده دوروبر لولیتایم به چه هدف مهمی می‌رسیدم. برای مدتی می‌کوشیدم که به مونا دال علاقه‌مند شوم. او خیلی به خانه‌ی ما می‌آمد، به‌ویژه در ترم بهاره که او و لولیتا به تئاتر و نمایش گرایش خاصی نشان می‌دادند. همیشه می‌خواستم بدانم که دلورس هیز بس خیانتکار چه رازهایی پیش مونا دال برملا می‌کند، دلورسی که با پافشاری و خواسته‌ای گران‌قیمت همه‌ی ریزه‌کاری‌های باورنکردنی رابطه‌ی مونا با یکی از تفنگداران دریایی را برای من تعریف می‌کرد به او چه می‌گفت؟ شخصیت لو این‌گونه بود که مثلاً یک دختر جوان زیبا، سرده، هرزه و مجرب را به‌عنوان نزدیک‌ترین دوستش انتخاب کند؛ مثلاً، آن دختری را که یک بار شنیدم توی راهرو با هیجان به لو گفت بلوز پشمی‌اش باکره است و سپس شنیدم (لو قسم می‌خورد عوضی شنیده‌ام) که می‌گوید «تنها چیز باکره‌ی تو، بچه...». صدای خس‌خسی و خشکی داشت و موهای عروسکی تیره با فری مصنوعی، گوشواره و چشم‌های برجسته‌ی قهوه‌ای کهربایی و لب‌های شهوت‌انگیز. لو می‌گفت به‌خاطر این همه جواهراتی که به خودش آویزان می‌کند معلم‌ها سرزنشش می‌کنند. دست‌هایش می‌لرزید. با بهره‌ی هوشی ۱۵۰ که به خودش بار کرده بود. و من هم می‌دانستم که

روی کمر زنانه‌اش خال قهوه‌ای شکلاتی خیلی بزرگی دارد. این خال را آن شبی دیدم که او و لو برای آکادمی باتلر پیراهن‌های روشن و پشت‌باز وحشتناک پوشیده بودند.

کمی زیاده می‌گویم، ولی دست خودم نیست؛ ذهنم در سراسر آن سال تحصیلی دور می‌زند و حافظه‌ام همه‌چیز را به یاد می‌آورد. در برابر تلاش‌هایم برای رسیدن به این نتیجه که لو چه پسرهایی را می‌شناخت، دوشیزه مونا دال با ظرافت از پاسخ دادن طفره رفت. آن روز لو با لیندا برای بازی تنیس به باشگاه بیرون‌شهری رفته بود. پس از تمام شدن بازی، تلفن کرد که ممکن است نیم ساعت دیر برسد، سپس از من خواست از مونا که برای تمرین صحنه‌ای از نمایش رام کردن زن وحشی می‌آمد پذیرایی کنم. با بهره‌وری از همه‌ی گریزها و فریب‌ها و اداهایی که مونا بلد بود دریاورد، با طعنه‌ای خفیف اما آشکار (ممکن است اشتباه کنم؟)، دختر زیبا جواب داد: «راستش، آقا، دالی خیلی به پسرها اهمیت نمی‌دهد. راستش من و دالی رقیب همدیگریم و هر دویمان عاشق پدر ریجریم» (این شوخی بود. چند پاراگراف پیش‌تر به آن مرد گنده‌ی غمگین چانه‌اسبی اشاره کردم: در جشن کوچکی که تاریخش را درست به یاد نمی‌آورم آن‌قدر از برداشتش درباره‌ی کشور سوئیس گفت و حوصله‌ام را سر برد که نزدیک بود دست به آدمکشی بزنم).

جستان چطور بود؟ هنگامه بود. چی بود؟ غوغا. تو یک کلمه بگویم، محشر بود. لو خیلی رقصید؟ آره، ولی نه در حد مرگ، آن‌قدر که می‌توانست رقصید. این مونا‌ی پزمرده درباره‌ی لو چه فکر می‌کرد؟ آقا...؟ آیا به نظر او وضع درس و مشق لو خوب بود؟ گفتی خوب؟ وای، خدای من، بگو ممتاز. اما رفتارش در کل...؟ معرکه است. ولی هنوز؟ مونا در پایان گفت: «عروسک است.» و بی‌درنگ آمی کشید و کتابی را که اتفاقی دم دست بود برداشت و با تغییری در قیافه و در هم کشیدن فریبکارانه‌ی ابروهایش گفت: «آقا، شما درباره‌ی بالزاک چه

نظری دارید؟ آیا واقعاً تا این اندازه که می‌گویند عالی‌ست؟» آن قدر به صندلی من نزدیک شد که بوی ناخواستنی کرم و نرم‌کننده‌ی پوستش را حس کردم. ناگهان فکر عجیبی به ذهنم زد: آیا لولیتای من قصد جاکشی داشته؟ و سپس فکر کردم که اگر چنین قصدی داشته، جانشین اشتباهی را برای خودش پیدا کرده. نگاه خوشایند مونا را نادیده گرفتم و یکی دو دقیقه‌ای دربارهی ادبیات حرف زدم. سپس دالی رسید و چشم‌های کمرنگش را روی ما تنگ کرد. من رفتم و دو دوست را به حال خود رها کردم. روی یکی از آن قاب پنجره‌های تار عنکبوت‌گرفته‌ی مشبک بالای پاگرد لعاب یاقوتی خورده بود و آن بریدگی ناشیانه در میان مستطیل‌های رنگ‌نشده و ظاهراً ناقرینه‌اش — حرکت اسب از بالا — همیشه آشفته‌ام می‌کرد.

۱۰

گاهی... جان خودت... گاهی؟ بگو ببینم چند بار ببرت؟ حداقل چهار پنج بار این اتفاق افتاد، یادت نمی‌آید؟ هیچ دلی حتاً طاقت دو یا سه بارش را دارد؟ گاهی (هیچ پاسخی برای این پرسش ندارم) وقتی لولیتا به طور اتفاقی داشت درس و مشقش را می‌نوشت، مدادی را می‌جوید، روی صندلی راحتی‌ای کج می‌نشست، کمرش را به یک دسته تکیه می‌داد و دو پایش را روی دسته‌ی دیگر می‌گذاشت، همه‌ی اصول آموزشی را دور می‌ریختم، جروب‌بحث‌ها را نادیده می‌گرفتم، غرور مردانه‌ام را فراموش می‌کردم و راستی‌راستی روی زانوهایم می‌خزیدم و به سمت صندلی تو می‌آمدم، لولیتای من! تو به من نگاه می‌کردی، نگاهی سرد که علامت سؤالی مانند دم سنجاب در آن نشسته بود، و می‌گفتی: «آه، نه، دوباره نه» (با ناباوری، با خشم). چون تو هرگز نخواستی لطف کنی و بفهمی که من می‌توانم، ناخواسته و بی‌هیچ نقشی خاصی، خواهش کنم که صورتم را در میان دامن پشیمی تو دفن کنم، عزیزم! چقدر آرزو داشتم بازوهای برهنه‌ی ظریف تو را

در آغوش بگیرم، هر چهار دست و پای صاف تو را، مثل گلتی تا شده، و سرت را میان دست های ناسزاوارم نگه دارم، پوست شقیقه هایت را رو به عقب بکشم و چشم های چینی ات را ببوسم، و تو بگویی «خواهش می کنم ولم کن، شنیدی؟ به خاطر خدا دست از سرم بردار.» و من از روی زمین بلند شوم و تو به من خیره شوی و صورتت را به عمد بکشی و ادای تیک عصبی مرا درآوری. مهم نیست، مهم نیست، من پوست کلفتم، مهم نیست، بگذار به داستان فلاکت بارم ادامه دهم.

۱۱

گمان می کنم پیش از ظهر روز دوشنبه ای از ماه دسامبر بود که خانم پرت از من خواست به دیدار او بروم. آخرین کارنامه ی دالی به دستم رسیده بود و خبر داشتم که نمره هایش خوب نیست. اما به جای این که چنین علت موجهی را دلیل این فراخوان بدانم، انواع چیزهای وحشتناک به ذهنم زد و پیش از آن که بتوانم برای این گفت و گو با او رویه رو شوم مجبور بودم با بشکه ای «جین» خودم را بسازم. از پله ها بالا می رفتم و رگ رگم مثل دل می زد.

زنی گنده با موهای جوگندمی، دماغی پهن و بزرگ و چشم هایی کوچک پشت عینک قاب مشکی، سنگین و بی حال، روی دسته ی صندلی چوبی ای قرار گرفت و همزمان با اشاره به پشتی معمولی و خوارکننده ای گفت: «بنشین.» برای یکی دو ثانیه ای با کنجکاوی و لبخند به من خیره شد. یادم می آید که در نخستین دیدارمان هم این کار را کرد، اما آن موقع می توانستم نگاهش را با ترش رویی پاسخ دهم. نگاهش از روی من برداشته شد. گمان می کنم در فکری فرو رفت. به هر پلیسه ای از دامن پشمی اش دست می کشید و اثر گچ یا چیز دیگری را از روی آن تمیز می کرد و فکر می کرد که چگونه شروع کند. بی آن که به من نگاه کند، همچنان روی دامنش دست می کشید.

«بگذار رک بپرسم، آقای هیز، شما از آن پدرهای اروپایی سستی و قدیمی‌اید، درست است؟»

گفتم: «چطور؟ نه. شاید بشود گفت محافظه کار، اما نه آنچه شما می‌پندارید، نه سستی و قدیمی.»

به شیوه‌ای که بگوید برویم سر اصل مطلب، آهی کشید، اخمی کرد و سپس دست‌های گنده و گوشتی‌اش را به هم زد، و دوباره چشم‌های نخودی‌اش را روی من ثابت کرد و گفت: «دالی هیز بچه‌ای دوست‌داشتنی‌ست، اما شروع بلوغ جنسی به نظر برایش مشکل ایجاد کرده.»

کمی سرم را خم کردم. چه کار دیگری می‌توانستم بکنم؟
«هنوز بین مرحله‌ی رشد جنسی مقعدی و مرحله‌ی رشد جنسی تناسلی در رفت و برگشت است.» با دست‌های پر از لک و پیس قهوه‌ای‌اش نشان داد چطور می‌شود. «دالی در اساس بچه‌ای دوست‌داشتنی‌ست...»

گفتم: «ببخشید، کدام مرحله؟»

با صدای بلند گفت: «این همان اخلاق سستی و قدیمی اروپایی‌ست که می‌گویم، و آرام روی ساعت مچی‌ام زد. با این حرکت دندان‌های مصنوعی‌اش نمایان شد. «منظورم این است که تغییرات بیولوژی و روان‌شناسی — سیگار می‌کشید؟ — در دالی در پیوند با هم رخ نمی‌دهند. به زبان دیگر، این تغییرات در او با الگوی دایره‌وار رخ نمی‌دهند.»
دست‌هایش برای یک آن طوری شد که گویی در میانشان دستنبویی نادیدنی نگه داشته.

«دختری گیرا و باهوش است اما بی‌دقت» (سنگین نفس می‌کشید. لحظه‌ای ساکت شد و بی آن‌که از روی نشیمنگاهش بلند شود، به سمت راستش برگشت و به برگه‌ی کارنامه‌ی این بچه‌ی دوست‌داشتنی نگاهی انداخت)، «نمره‌هایش بد و بدتر می‌شود. حالا در عجبم، آقای هیز...»

دوباره فکری اشتباه به سرم زد.

با شور و شوق ادامه داد: «خب، من سیگار می‌کشم و، به قول دکتر پی‌یرس عزیز، به این کارم افتخار نمی‌کنم، ولی فقیبط! عاشق آنم و بس.» سیگاری روشن کرد. دودی که از سوراخ‌های بینی‌اش بیرون زد، مثل دو عاج فیل شد.

بگذار چند موضوع را توضیح بدهم. بیش از یک دقیقه طول نمی‌کشد. بگذار ببینم، (لابه‌لای ورق‌های روی میزش را گشت) در برابر خانم ردکاک نافرمان است و در برابر خانم کورمرانت بدجوری بی‌ادب. یکی از گزارش‌های پژوهشی ما این‌جاست: از آواز خواندن با بچه‌ها لذت می‌برد، اما به‌نظر فکرش جاهای دیگری‌ست. پاهایش را روی هم می‌اندازد و پای چپش را با ریتم آواز تکان می‌دهد. واژه‌های زیانزد نوجوانان: دویت و چهل و دو واژه‌ی عامیانه‌ی مرسوم در میان نوجوانان با شماری از واژه‌های حاشیه‌ای و چندهجایی اروپایی. سر کلاس خیلی آه می‌کشد. بگذار ببینم دیگر چه، بله، گزارشی از آخرین هفته‌ی نوامبر. سر کلاس خیلی آه می‌کشد. تندتند آدامس می‌جود. ناخن نمی‌جود، اما اگر می‌جوید، با دیگر ویژگی‌هایش هماهنگی بیشتری داشت، البته از نظر علمی. عادت ماهانه‌اش منظم است. هنوز عضو هیچ کلیسایی نیست. در ضمن، آقای هیز، مادرش چه کار...؟ بله. و شما...؟ البته به کسی ربطی ندارد و این به خدا مربوط است. از چیز دیگری هم می‌خواستیم باخبر شویم. شنیده‌ام که در کارهای خانه هیچ مسئولیت خاصی به او داده نشده. دالی‌ات را مثل شاهزاده‌ها بار می‌آوری، آقای هیز، هان؟ خب، چه چیزهای دیگری این‌جا داریم؟ کتاب‌هایی را که از مدرسه می‌گیرد منظم برمی‌گرداند. صدایی دلنشین دارد. خیلی می‌خندد. کمی در رویاست. لطیفه‌های بی‌ادبی مخصوص خودش را دارد؛ مثلاً، اولین حرف اسم بعضی از معلم‌ها را جابه‌جا می‌کند. موهایش قهوه‌ای روشن و تیره، براق، [می‌خندد] فکر می‌کنم شما از این یکی خبر دارید. بینی، بی‌گفتگی، کف پا، دارای گودی عمیق، چشم... بگذار ببینم، این‌جاها گزارش تازه‌تری هم داشتم. آهان،

پیدایش کردم. خانم گلد می گوید آمادگی اش برای بازی تنیس عالی تا بسیار عالی ست، حتا بهتر از لیندا هال، اما در تمرکزش روی بازی و کسب امتیاز "متوسط تا بد" است. خانم کورمرانت نمی تواند بفهمد که دالی می تواند احساساتش را به طرز استثنایی مهار کند یا اصلاً نمی تواند. خانم هم در گزارشش نوشته که او، منظور دالی، نمی تواند احساساتش را به زبان آورد، در حالی که، بنا به گزارش خانم گل، بازده سوخت و ساز بدن دالی بسیار عالی ست. خانم مولار گمان می کند که دالی نزدیک بین است و باید پیش یک چشم پزشکی خوب برود، اما خانم ردکاک سخت بر این باور است که دخترک وانمود می کند چشم هایش خوب نمی بیند تا بدین ترتیب عقب ماندگی های درسی اش را توجیه کند. از این ها گذشته، آقای هیز، برای آموزگاران ما یک سؤال بسیار حیاتی پیش آمده. می خواهم آن را از شما پرسم. می خواهم بدانم که آیا زن بیچاره ات یا خودت یا کس دیگری در خانواده، مثل خاله ها و پدربزرگ مادری اش که شنیده ام در کالیفرنیا زندگی می کنند، یا بیخشید، زندگی می کردند، هیچ کدام دالی را به سوی روند تولید مثل پستانداران کشانده اند. برداشت کلی ما این است که دالی پانزده ساله بیمارگونه به موضوع روابط جنسی بی علاقه است، یا واقعیت این است که برای پنهان کردن نادانی اش، از روی غرور، کنجکاوی اش را نسبت به این موضوع سرکوب می کند. بسیار خوب، چهارده ساله. می بینید آقای هیز، در مدرسه ی بیردزلی به گل و پروانه اعتقاد نداریم، یا به موش و خاله سوسکه، اما سخت بر این باوریم که باید دانش آموزان را برای رشد موفقیت آمیز و جفت گیری ای که هر دو طرف را خشنود کند آماده کنیم. ما احساس می کنیم اگر دالی سرش را به کارش بدهد، خیلی خوب پیشرفت می کند. گزارش خانم کورمرانت در این باره شایان توجه است. ساده بگویم که دالی گرایش به پررویی دارد. اما همه بر این باوریم که اول باید دکتر خانوادگی تان واقعیت های زندگی را برایش بگوید. دوم این که شما هم به او اجازه دهید که به

باشگاه جوانان یا گروه مذهبی دکتر ریجر یا به خانگی گرم دوستانش
 برود و از هم‌نشینی با برادرهای هم‌کلاس‌هایش لذت ببرد.»
 گفتم: «دالی می‌تواند پسرها را به خانگی گرم خودش دعوت کند.»
 پرت با خوشحالی گفت: «امیدوارم این کار را بکنند. وقتی از او
 درباره‌ی مشکلش پرسیدیم، از حرف زدن درباره‌ی موقعیتش در خانه
 سر باز زد. ولی وقتی با برخی از دوستانش حرف زدیم و راستش...
 خوب، مثلاً، ما از شما می‌خواهیم جلوی او را نگیرید و بگذارید با گروه
 تئاتر همکاری کند. باید به او اجازه بدهید در نمایش هانتد انچتسرز
 نقشی داشته باشد. در بخش تمرینی این نمایش نقش پری کوچولو (یا
 نیمف) را عالی بازی کرد. همین بهار، نویسنده‌ی این نمایش‌نامه برای
 چند روزی به کالج بردزلی می‌آید و شاید یکی دو بار برای تعاشای
 این نمایش به سالن نوساز تئاتر ما هم بیاید... خلاصه، منظورم این
 است که جوان و شاد و زیبا بودن بخشی از خوشی‌های زندگی‌ست.
 باید این را بفهمید...»

گفتم: «من همیشه فکر می‌کردم پدر فهمیده‌ای‌ام.»
 «در این شکی نیست، هیچ شکی نیست، اما خانم کورمرانت معتقد
 است و من هم با او موافقم که مشغله‌ی ذهنی دالی مسائل جنسی‌ست
 و هیچ راه برون‌رفتی هم پیدا نمی‌کند. بچه‌ها یا حتا معلم‌های جوان را
 به‌خاطر قرار ملاقاتشان با پسرها مسخره و اذیت می‌کنند.»
 این مهاجر پست در برابر حرف‌های او شانه‌هایش را بالا انداخت.
 «بیا فکرهایمان را روی هم بگذاریم، آقای هیز، تا بفهمیم این بچه
 چه مشکلی دارد.»

گفتم: «به نظر من، بچه‌ی بسیار طبیعی و شادی‌ست» (آیا سرانجام
 بلایی که از آن می‌ترسیدم دارد بر سرم می‌آید؟ آیا فهمیده‌اند که من
 کی‌ام؟ آیا هیپنوتیزم‌کننده‌ای دارند؟).

خانم پرت به ساعتش نگاه کرد و دوباره ماجرا را از سر گرفت:
 «چیزی که مرا نگران می‌کند این است که هم معلم‌ها و هم

هم کلاس های دالی او را منفی، ناخرسند و زیرک می دانند و همه در شگفت اند که چرا شما چنین با پافشاری مخالف هر گونه سرگرمی و شادی طبیعی این بچه اید.»

با خودنمایی، ولی مثل موشی به تله افتاده و ناامید، پرسیدم: «منظورتان بازی های جنسی است؟»

پرت با نیشخند گفت: «خب، بی شک این فکر پیشرفته را با گرمی می پذیرم، اما نکته فقط همین نیست. به یمن کمک های مدرسه ی بیردزلی، هنرهای نمایشی، رقص و دیگر کارهای طبیعی دیگر هم داریم که این ها همه بازی های جنسی نیستند. البته دخترها با پسرها قرارهایی دارند و به نظرم این همان چیزی است که شما با آن مخالفید.»
گفتم: «بسیار خوب.» از تشکجه ای که روی آن نشسته بودم هوایی بیانگر خستگی به بیرون می دمید. «شما بردید. دالی می تواند در این نمایش نقشی داشته باشد، به این شرط که نقش پسرها را دخترها بازی کنند.»

پرت گفت: «من همیشه شیفته ی شیوه ی استفاده ی تحسین برانگیز خارجی ها یا مهاجران آمریکایی شده از زبان غنی ما بوده ام. یقین دارم که خانم گلد، کارگردان گروه نمایش، از این خبر خیلی خوشحال می شود. متوجه شده ام خانم گلد تنها آموزگاری است که به نظر دالی را دوست دارد. منظورم این است که فکر می کند دالی مهارپذیر است. با این تصمیم موضوع کلی حل شده است. حالا برویم سر موضوع خاص. یک مشکل دیگر هم داریم.»

پرت با بی رحمی ساکت شد. سپس با انگشت اشاره و با چنان شدتی زیر پره های دماغش را مالید که دماغش مثل پیروزمندان جنگ رقصید.

سپس گفت: «من آدم رکی ام، اما قانون قانون است و به نظر من مشکل است... چطوری بگویم؟ خانواده ی واکر که در آن خانه ای زندگی می کنند که ما توی این محل به آن می گوئیم داکز منر، می دانی کدام خانه را می گویم، همان خانه ی بزرگ خاکستری رنگ بالای تپه... آن ها هم دو تا از دخترهایشان را به مدرسه ی ما می فرستند، و

برادرزاده‌ی پرزیدنت مور هم توی مدرسه‌ی ماست، بچه‌ای بسیار بزرگ‌منش، گذشته از این که شماری از بچه‌های خانواده‌های برجسته‌ی دیگر هم به این مدرسه می‌آیند. خوب، در موقعیت‌هایی به همه شوک وارد می‌شود؛ مثلاً، وقتی دالی که شبیه خانم کوچولوست کلمه‌هایی به کار می‌برد که شما به عنوان یک خارجی شاید حتا نشنیده‌اید یا معنی‌اش را نمی‌دانید. شاید بهتر باشد... موافقید بفرستم دنبال دالی بیاید این جا تا درباره‌ی این چیزها با او هم حرف بزنیم؟ نه...؟ بسین...! بسیار خوب، پس بگذار خودم بگویم. گویی دالی با رژ لبش روی برخی از بروشورهای بهداشتی که خانم ردکاک، خانم ردکاک قرار است ماه جون ازدواج کند، بله، دالی روی بروشورهایی که خانم ردکاک در میان دخترها پخش کرده زشت‌ترین کلمه‌ی چهارحرفی ممکن را نوشته، کلمه‌ای که دکتر مدرسه می‌گوید در میان مکزیکی‌های طبقه‌ی پایین معنی شاشدان می‌دهد. ما فکر کردیم برای این کارش باید مدتی بعد از کلاس در مدرسه نگهش داریم، دست کم نیم ساعت. اما اگر شما دوست دارید...»

گفتم: «نه. من نمی‌خواهم در قانون مدرسه دخالت کنم. بعد از مدرسه با او حرف می‌زنم. با او حرف می‌زنم و این مشکل را حل می‌کنم.»
زن از روی دسته‌ی صندلی‌اش بلند شد و گفت: «حتماً این کار را بکنید. شاید دوباره به زودی با هم بنشینیم و اگر اوضاع بهتر نشد، ممکن است از دکتر کاتلر بخواهیم روانکاوی‌اش کند.»

بهتر نیست با پرت ازدواج کنم و خودم خفه‌اش کنم؟
«...شاید هم دکتر خانوادگی خودتان بخواهد او را از نظر فیزیکی معاینه کند... یک بررسی معمول. راستی دالی توی کلاس مائسروم^۲ است، آخرین کلاس این راهرو.»

مدرسه‌ی بیردزلی شاید از روی مدرسه‌ی معروفی به این نام در انگلستان درست شده، مدرسه‌ای که کلاس‌هایش با اسم‌های مستعاری چون مائسروم، روم - این ۸، کلاس B، کلاس BA و غیره نام‌گذاری

شده بود. کلاس ماشروم بو می داد. بالای تخته سیاهش نقش نوشته‌ی قهوه‌ای مایل به قرمز رنگی از رنولدز بود که روی آن نوشته بود «سن بی گناهی»^۱ چند ردیف میز و نیمکت بی ریخت هم توی کلاس بود. پشت یکی از این میزها لولیتای من داشت بخش دیالوگ کتاب تکنیک‌های نمایشی بیگر^۲ را می‌خواند و بقیه ساکت بودند. دختر دیگری با گردن برهنه و سفید، به سفیدی کاشی و موی طلایی سفید زیبا، جلو نشسته بود و همین را می‌خواند. کامل در دنیای کتاب گم شده بود و گاهی هم حلقه‌ای از موهایش را دور انگشتش می‌پیچید. من کنار دالی نشستم، درست پشت آن گردن و آن مو. دگمه‌ی پالتویم را باز کردم و در ازای شصت و پنج سنت و همچنین اجازهی شرکت در تئاتر مدرسه دالی را وادار کردم که دست جوهری - گچی با بند انگشت‌های قرمزش را زیر میز بگذارد. بی‌شک این از روی بی‌دقتی و حماقت من بود، اما پس از آن شکنجه‌ای که به من داده بودند باید از این آمیزه‌ای که مطمئن بودم دیگر برایم پیش نمی‌آید سود می‌بردم.

نزدیک کریسمس لولیتا سرما خورد و سخت مریض شد. دکتری به نام دکتر ایلز تریسترامزن،^۱ دوست خانم لستر، معاینه اش کرد (سلام ایلز، تو چه عزیزی بودی، موجودی با درجه‌ی کنجکاوی صفر، و با چه ملاحظه‌ای قمری مرا معاینه کردی!). دکتر تریسترامزن بیماری لو را برونشیت تشخیص داد. پشت او را نوازش کرد و گفت همه‌ی این شکفتگی از تب است و برای لو یک هفته یا بیشتر دستور استراحت داد. نخست، اگر بخواهم به زبان محاوره‌ی آمریکایی بگویم، باید بگویم چند ساعتی «تب سوزاند» و من نمی‌توانستم در برابر خوشی‌های پیش‌بینی‌نشده‌ی ناشی از گرمای کم‌مانند او، ونوس کمی تب‌دار، تاب بیاورم، گرچه لولیتا بی‌حال بود و می‌نالید و سرفه می‌کرد و توی بغل من می‌لرزید. سپس، همین که حالش خوب شد، در خانه

برایش جشنی با پسرها ترتیب دادم. شاید برای آمادگی در برابر این آزمون سخت زیادی نوشیده بودم. شاید آن قدر مست بودم که مثل احمق‌ها رفتار می‌کردم. دخترها آمدند و درخت کاج کوچکی را آراستند و چراغانی کردند. به جز حباب‌های رنگی که به جای شمع گذاشتند، شیوه‌ی درخت‌آرایی‌شان مانند آلمانی‌ها بود. صفحه‌هایی را که از پیش انتخاب کرده بودند توی گرامافون صاحبخانه‌مان گذاشتند. لولیتا لباس شیک و زیبایی پوشید، نیم‌تنه‌ی تنگ و خاکستری با دامن کلوش. من هم زمزمه‌کنان به اتاق مطالعه‌ام در طبقه‌ی بالای خانه رفتم. اما مثل دیوانه‌ها، هر ده یا بیست دقیقه یک بار، برای چند ثانیه پایین می‌آمدم تا مثلاً پیپم را از روی طاقچه‌ی بالای بخاری بردارم یا روزنامه‌ای را پیدا کنم. هر بار این کار ساده برایم سخت‌تر می‌شد، و با وحشت یاد روزهای دوری می‌افتادم که توی خانه‌ی رمزدیل با حالتی عادی، دست زیر بغل، وارد اتاقی می‌شدم که در آن آهنگ کارمن کوچولو پخش می‌شد.

جشن موفقیت‌آمیز نبود. از سه دختری که لولیتا دعوت کرد یکی نیامد، و یکی از پسرها پسرعمویش، ری، را با خودش آورد. بدین ترتیب، دو پسر اضافه داشتیم. پسرعموها خوب می‌دانستند که جشن را گام به گام چگونه پیش ببرند، اما پسرهای دیگر حتا رقصیدن هم بلد نبودند و بیشتر شب را به کثیف کردن آشپزخانه گذراندند و یگریز دربارهِی این که با ورق کدام بازی را بکنند ور می‌زدند. کمی بعد، دو دختر و چهار پسر همه‌ی پنجره‌ها را باز کردند و روی زمین اتاق نشیمن نشستند و نوعی بازی کلمه کردند که همسایه‌ی دست چپی‌مان، آپال، نمی‌توانست از آن چیزی سردرآورد. همزمان مونا و ری، پسری خوش قیافه و لاغر، روی میز آشپزخانه نشسته بودند، با پاهای آویزان نوشابه می‌خوردند و درباره‌ی سرنوشت و بهشت و جهنم و حساب احتمالات بحثی داغ می‌کردند. وقتی همه رفتند، لولیتا آخی گفت، چشم‌هایش را بست و روی صندلی افتاد. برای نشان دادن بی‌زاری و

خستگی بی پایانش، چهار دست و پایش را مثل ستاره‌ی دریایی رها کرد و قسم خورد که این‌ها نفرت‌انگیزترین پسرهایی بودند که به عمرش دیده. بابت این نظرش برایش راکت تنیس خریدم.

ماه ژانویه گرم و مطبوع بود، و ماه فوریه با یاس‌های زرد شکفت: هیچ کس توی این شهر کوچک تا آن روز چنین هوایی ندیده بود. هدیه‌های دیگر هم از آسمان باریدند. برای تولد لولیتا دوچرخه خریدم، دوچرخه‌ای زیبا مثل ماده‌آهو که پیش‌تر به آن اشاره کرده‌ام و همچنین کتاب *تاریخ نقاشی امروز آمریکا*. شیوه‌ی دوچرخه‌سواری‌اش، منظورم جنبش باسنش در سربالایی‌ها، دلربایی و این چیزهایش، برایم بس لذت‌بخش بود؛ اما تلاشم برای بهتر کردن سلیقه‌ی تصویری‌اش ناکام می‌ماند؛ مثلاً، با دیدن یکی از نقاشی‌های کتاب *تاریخ نقاشی*، می‌پرسید آیا آن مردی که در نقاشی *دوریس لی* به وقت نیمروز روی یونجه‌های خشک چرت می‌زند پدر آن نروک مثلاً خوش‌قیافه‌ی تصویر *جلو است*^۱ و نمی‌توانست بفهمد که چرا من می‌گویم *گرانست وود* یا *پتر هرد* نقاش‌های خوبی‌اند و *رجینالد مارش* یا *فردریک* و *نقاش‌های بسیار بد*.

۱۳

وقتی بهار با رنگ‌های زرد و سبز و صورتی‌اش به خیابان‌تسی‌یر رسید، لولیتا دیگر کامل شیفته‌ی بازیگری شده بود. در یکی از روزهای یکشنبه بخت با من یار بود و در هتل والتون خانم پرت را دیدم که داشت با چند نفر ناهار می‌خورد. او هم از همان دور متوجه نگاه من شد و هیجان‌زده شد. وقتی لولیتا حواسش نبود، با احتیاط و به شیوه‌ای تئاتری، دست‌هایش را به هم می‌زد. از تئاتر به‌خاطر رویکرد باستانی و پوسیده‌اش بیزارم، تئاتری که مراسم و آیین عصر حجر و یاوه‌های زندگی اشتراکی را از نگاه تاریخی نشان می‌دهد، گرچه گاهی خواننده‌های پستونشین نابغه‌هایی چون شاعران دوره‌ی الیزابت را از

این تئاترها بیرون می‌کشند. راستش چون درگیر کارهای ادبی خودم بودم نتوانستم همه‌ی بخش‌های نمایش *انچنتد هانترز* (شکارچی‌های افسون‌شده) را بخوانم، منظورم همان نمایشی‌ست که در آن به دلورس هیز نقش دختر کشاورز را داده بودند. در این نمایش لولیتا نقش جادوگر جنگل یا دیانا را بازی می‌کرد. جایی از بازی کتابی درباره‌ی هیپنوتیزم به دستش می‌رسید و شماری از شکارچی‌های گمشده را به خوابی خوش فرو می‌برد تا این‌که سرانجام نوبت خودش می‌شد و گیر ورد و جادوی شاعر سرگردانی می‌افتاد (که این شاعر مونا دال بود). از پاره‌های مچاله‌شده و بدتایپ‌شده‌ی لولیتا که این‌جا و آن‌جا جای خانه پخش بود از آن نمایش همین را دریافتم. همنامی اتفاقی این نمایش با آن هتل فراموش‌نشدنی برایم جالب و اندوه‌آور بود: فکر می‌کردم بهتر است موضوع این همنامی را به این جادوگر افسون‌کننده‌ام یادآوری نکنم تا مبادا مرا به احساساتی بودن متهم کند و بیش از رنجی که از بی‌توجهی‌اش نسبت به این همنامی می‌بردم آزارم دهد. به نظرم می‌آمد که این نمایش کوتاه هم یکی از نمونه‌های بی‌نام‌ونشان افسانه‌های پیش‌پاافتاده بود. البته می‌شود فرض کرد که صاحب هتل در جست‌وجوی نامی گیرا برای هتلش بوده که فقط از خیال‌پردازی تصادفی نقاشی درجه‌دو، نقشگر روی دیوارهای هتل، اثر پذیرفته و بی‌درنگ این اسم را برای هتل برگزیده و از پی آن نام نمایش هم از روی اسم هتل انتخاب شده است. اما من ساده‌لوح و نیک‌اندیش جور دیگری تصور می‌کردم و بی‌آن‌که به این موضوع فکر کنم، خیال می‌کردم نقشگر روی دیوار، نام هتل و اسم نمایش، همه، از منبع مشترکی برداشت شده‌اند، از ستی بومی، و من بیگانه و ناآشنا به آداب و سنت‌های مردم نیوانگلند چیزی از آن نمی‌دانم. در نتیجه، گمان می‌کردم (خیلی عادی، می‌فهمی که؟ خیلی بی‌اهمیت نسبت به همه‌ی این‌ها)، گمان می‌کردم که این نمایشک لعتی نمونه‌ای‌ست از خوراکی ذهنی برای نوجوان‌ها که بارها تنظیم و بازتنظیم شده، مثل

نمایش‌نامه‌ی هانس و گرتل اثر ریچارد زو، یا نمایش‌نامه‌ی زیبای
 نخفته کار دوروثی ذو، یا نمایش‌نامه‌ی لباس نوی امپراتور نوشته‌ی
 مورس ورمانت و مری پین رامپلی بر. همه‌ی این‌ها در کتاب تئاتر
 برای دانش‌آموزان بازیگر یا در کتاب بیبا نمایشی اجرا کنیم یافت
 می‌شوند. کوتاه‌سخن، نمی‌دانستم که نمایش‌نامه‌ی *انچتد هانترز*
 [شکارچی‌های افسون‌شده] خیلی نو است و نخستین بار سه یا چهار
 ماه پیش از آن روشنفکرانهای نیویورکی تولیدش کرده‌اند. البته اگر
 هم می‌دانستم، برایم اهمیت نداشت. به نظر پروفیسور هامبرت گیرا این
 نمایشک از آن نوع کارهای تخیلی بسیار غم‌انگیز بود با تقلید و
 بازگویی‌هایی از کارهای لئورمند و مترلینگ و چند نمایش‌نامه‌نویس
 خیال‌باف بریتانیایی.^۱ شکارچی‌های کلاه قرمزی اونیفورم‌پوش که
 یکی‌شان بانک‌دار بود، دیگری لوله‌کش، سومی پلیس، چهارمی
 مرده‌شور، پنجمی بیمه‌گر، ششمی جانی‌فراری (گوناگونی را می‌بینی؟)
 هر کدام در دره‌ی کوچک دالی دچار دگرگونی کامل ذهنی می‌شدند و
 زندگی واقعی‌شان را فقط در خواب یا کابوسی به یاد می‌آوردند و از
 این خواب و کابوس به کمک دیانای کوچک بیدار می‌شدند؛ اما
 شکارچی هفتم^۲ (احتمالاً با کلاهی سبز) شاعری جوان بود و اصرار
 داشت که جادوگر دیانا و سرگرمی‌هایش (رقصاندن پری‌ها، جن‌ها و
 غول‌ها) از نوآوری‌های خود او بوده و با این پافشاری دیانا را می‌آزرد.
 به نظرم، سرانجام، دلورس پابره‌نه، بیزار از پافشاری شاعر، مونا را با
 شلوار راه‌راهش به مزرعه‌ای پدری در پشت جنگل پریلوس می‌برد تا
 به آن شاعر لاف‌زن ثابت کند که او حاصل تخیل شاعر نیست، بلکه
 دختر ساده‌ی روستایی‌ست. بوسه‌ی لحظه‌ی پایانی نمایش هم قرار بود
 پیام عمیقی را برساند: خیال و واقعیت در عشق به هم پیوند می‌خورند.
 می‌دانستم که کار عاقلانه این است که جلوی لولیتا نمایش‌نامه را نقد
 نکنم؛ زیرا او سخت درگیر «چگونه بازی کردن و ظاهر شدن روی
 صحنه» بود. لولیتا به شیوه‌ای گیرا دست‌های باریک فلورانسسی‌اش را

روی هم گذاشت، مژه زد و از من خواهش کرد که مثل بعضی از پدر و مادرهای مسخره برای تماشای تمرین نمایش به مدرسه بروم، چون می‌خواست مرا در بازی کامل شب اول نمایش شگفت زده کند. دلیل دیگرش هم این بود که من همیشه در کار او دخالت می‌کنم و حرف‌های اشتباه می‌گویم و کر و فرس را جلوی دیگران خراب می‌کنم. اما، از سوی دیگر، من و لو تمرین نمایش خیلی ویژه‌ای داشتیم... قلبم، وای قلبم... یکی از روزهای ماه مه بود و دوروبرم پر بود از رفت و آمد و سروصداهای خوشی که من متوجه آن‌ها نبودم و هیچ‌کدامشان به حافظه‌ام نفوذ نمی‌کرد، و وقتی در غروب آن روز لو را دیدم کف دستش را به تنه‌ی مرطوب درخت غان جوان کنار چمن جلوی خانه‌مان فشار داده بود و می‌کوشید تعادل دوچرخه‌اش را حفظ کند. لحظه‌ای چنان از چهره‌ی شاد و خنده‌ی مهربانش جا خوردم که گمان کردم همه‌ی مشکلات میان من و او حل شده است. ناگهان گفتم: اسم آن هتل یادت می‌آید... آره بابا، خوب می‌دانی کدام را می‌گویم (چروکی به دماغش انداخت)، آن هتلی که توی سالن ورودی اش ستون‌های سفید داشت و یک قوی مرمری؟ ای بابا، می‌دانی (با صدای بلند نفس عمیقی کشید)، همان هتلی که توی آن بی سیرتم کردی. خیلی خوب، از این موضوع می‌گذریم. منظورم این است که اسم آن هتل (پچ‌پچ‌کنان) انچتد هانترز نبود؟ چرا بود. نبود؟ (متفکرانه) بود؟^۲ و با خنده‌ی توفنده و شادمانه‌ای صاف از سربالایی سرخ‌فام براق تا ته خیابان رفت و برگشت و با قیافه‌ای آرام و دستی روی دامن گلدارش و پاهایش روی رکاب ایستاد.

به‌خاطر علاقه‌ی لو به رقص و هنرهای نمایشی، به او اجازه دادم به کلاس پیانوی دوشیزه امپرو^۱ (اسمی که ما استادان فرانسوی برای آسانی این طوری تلفظ می‌کنیم) بروم. لو باید هفته‌ای دو بار با

دو چرخه اش به خانه ی سفید کرکره آبی او، در یک مایلی بیردزلی، می رفت. آخرین جمعه شب ماه مه (یک هفته پس از آن شبی که لو نگذاشت به تماشای تمرین نمایشش بروم)، وقتی داشتم دوروبر مهره ی شاه شطرنج گوستاو،^۱ ببخشید گوستن، را پاکسازی می کردم، تلفن زنگ زد. دوشیزه امپروور بود و می خواست بداند که آیا لولیتا سه شنبه ی بعد می تواند به کلاس پیانو برود یا مثل امروز و سه شنبه ی پیش نمی رود. گفتم با کمال میل می آید و به بازی برگشتم. همان طور که خواننده می تواند حدس بزند، تمام قوای ذهنی و دماغی من آسیب دید، و پس از یکی دو حرکت بعدی گوستن، از پس لایه ی اندوهی که مرا فرا گرفته بود، ناگهان متوجه شدم که با یک حرکت دیگر او وزیرم خرد می شود؛ خود او هم متوجه شد، ولی چون فکر می کرد که ممکن است دامی از سوی حریف حقه بازش برایش گسترده شده باشد، برای یکی دو دقیقه ای دودل بود و فوت فوت و خس خس می کرد و آرواره هایش را تکان می داد. حتا چند بار دزدکی به من نگاه کرد و تردیدآمیز انگشتان چاق و خمیده اش را تا نیمه راه پس کشید. برای خوردن وزیر خوشمزه دلش پر می کشید و جرئت نمی کرد آن را بردارد. اما ناگهان روی آن شیرجه زد (خدا می داند که این اتفاق چقدر او را برای حرکت ها و بازی های بعدی شجاع کرد) و من یک ساعت تمام، بی روح، به حرکت بعدی فکر می کردم. پیش از آن که لقلق کنان از پیش من برود، پیاله ی برفندی اش را تمام کرد. معلوم بود که از نتیجه ی بازی خوش و خرم است (دوست بیچاره ی من، تو را دیگر ندیدم و گرچه احتمال این که کتابم را ببینی بسیار کم است، اجازه بده دستت را با مهربانی بفشارم و سلام دخترک هایم را به تو برسانم).

دلورس هیز را پشت میز آشپزخانه دیدم که به دست نویس نمایش نامه خیره شده و قطعه ای شیرینی پای می خورد. با ورود من به آشپزخانه، چشم هایش را از روی نوشته برداشت و با بی روحی مقدسی به چشم های من خیره شد. وقتی از کشف من از فرارش از کلاس پیانو

آگاه شد، با شرمی ساختگی در چهره، گفت می‌داند که بچه‌ی بدی‌ست اما نمی‌توانسته در برابر فریبندگی کاری که برایش پیش آمده خودداری کند، به همین دلیل ساعت‌های کلاس موسیقی‌اش را به این کار اختصاص داده، — آه خواننده، خواننده‌ی من! — به پارکی در آن نزدیکی رفته بود تا با مونا صحنه‌ی سحرآمیز جنگل را تمرین کند. گفتم: «بسیار خوب» و مخفیانه به سمت تلفن رفتم. مادر مونا گوشی را برداشت: «آره، همین جاست» و با خنده‌ی ختشای مادرانه و خشنودی مودبانه‌ای با صدای بلند گفت: «رئی پشت خط است!» و لحظه‌ی بعد مونا خش‌خش‌کنان پای تلفن آمد و بی‌وقفه و با لحنی یکنواخت و نامهربان به خاطر کاری که روی کرده بود یا چیزی که گفته بود شروع کرد او را سرزنش کردن که حرفش را قطع کردم. بی‌درنگ با لحن فروتن و شهوت‌انگیز کترالتو گفتم: «بله، آقا.» «واقعاً، آقا. باید من را به خاطر این کار اشتباه سرزنش کنید (چه شیوه‌ی سخنوری‌ای! چه وقاری!) راستش را بخواهید، خیلی احساس بدی برای این کار دارم...» و درست مثل روسپی‌های کوچک به حرف‌هایش ادامه داد.

بدین ترتیب، سینه‌صاف‌کنان و با دل‌تپش از پله‌ها پایین رفتم. لو توی اتاق نشیمن روی صندلی راحتی محبوس و ولو شده بود و گوشه‌ی ناخنش را می‌جوید و با نگاهی بی‌احساس و وهم‌آمیز مرا مسخره می‌کرد. پاهای برهنه‌اش را دراز کرده بود و در تمام این مدت چارپایه‌ای را که زیر یکی از آنها بود تکان می‌داد. ناگهان متوجه شدم که نسبت به دو سال پیش، نخستین باری که او را دیدم، چقدر عوض شده. به همین دلیل، پر از دلهره و نفرت شدم. آیا همه‌ی این تغییرات در همین دو هفته‌ی گذشته اتفاق افتاده؟ دلسوزی؟ بی‌گمان این‌ها همه‌اش فکر و خیال بود. لو درست در مرکز میدان خشم جوشان من نشسته بود. مه شهوت و خوشی کامل برچیده شده بود و به‌جایش پرتوهای وحشت می‌تابید. آه که چقدر تغییر کرده بود! ظاهرش مثل دخترهای دبیرستانی نامرتب زنده‌ای بود که با انگشت‌های کثیفشان

لوازم آرایش همدیگر را به صورت‌های نشسته‌شان می‌مالند و برایشان مهم نیست که لایه‌ای از کثیفی و کورک‌های چرکی را از پوستی به پوست دیگر منتقل می‌کنند. وای، آن پوست شکوفه‌گون نازک و صاف در روزهای پیش چه زیبا بود و وقتی سر آشفته‌اش را روی زانویم می‌چرخاندم و با او بازی می‌کردم زیر قطره‌های اشکش می‌درخشید. حالا جای آن درخشش خوب و ساده را پوست گل‌انداخته‌ی خشنی گرفته بود. دور سرخی پای پره‌های بینی نفرت‌انگیزش، که بومیان منطقه آن را «سرمازدگی» می‌نامیدند، به رنگ صورتی آتشی درآمده بود. وقتی نگاهم را با وحشت پایین آوردم، این سرخی خودبه‌خود به روی رانش غلتید — آه، چقدر پاهایش رشد کرده و براق و عضلانی شده...! با چشم‌های فاصله‌دار خاکستری‌رنگ زلال و تا اندازه‌ای قرمز به من نگاه می‌کرد. در آن چشم‌ها این فکر نهان را خواندم که دیدی حق با مونا بود، و این که این لولیتای یتیم می‌تواند مرا لو دهد بی‌آن‌که ذره‌ای تنبیه شود! چه سخت در اشتباه بودم. و چقدر خشمگین! هر چیزی از او نفوذناپذیر شده بود و کفرم را درمی‌آورد، پاهای خوش‌فرم قوی‌اش، کف کثیف جوراب سفیدش، ژاکت کلفتی که در این اتاق بسته پوشیده بود، بوی تنش که مثل بوی زن‌های جوان بود، و به‌ویژه صورت بن‌بستش با آن سرخی عجیب و رژلبی که تازه زده و کمی از قرمزی‌اش روی دندان‌های جلوی او مالیده شده بود. ناگهان با یادآوری خاطره‌ی وحشتناکی سرم سوت کشید، یادآوری تصویر نه مونی‌ک بلکه روسپی دیگری در آن اتاق زنگ‌دار سال‌های دور، که یکی او را به این اتاق آورده بود، پیش از آن‌که من فرصت فکر کردن داشته باشم و بینم که این کم‌سن‌وسالی او ارزش آن را دارد به بیماری وحشتناک جنسی مبتلا شوم یا نه، همان دختر بی‌مادری که گونه‌ی برجسته‌اش سرخ شده بود، دندان‌های جلوی دهانش بزرگ بود و تکه‌ی روبان قرمزی از لای موی قهوه‌ای روستایی‌اش آویزان بود.

لو گفت: «خب، حرف بزن، تأیید او راضی‌ات کرد؟»

گفتم: «بله، خیلی هم خوب. و من شک ندارم که شما دو تا با هم نقشه کشیده بودید. راستش شک ندارم که تو همه چیز را درباره‌ی رابطه‌ی من و خودت به او گفته‌ای.»

«راست می‌گویی؟»

خودم را مهار کردم و گفتم: «دلورس، این داستان باید همین‌جا تمام شود. آماده‌ام که تو را از بیردزلی بکشم بیرون و بیرم جایی زندانی‌ات کنم، خودت می‌دانی کجا. این داستان باید همین‌جا تمام شود. آماده‌ام تو را از این‌جا بیرم. وقت بستن چمدان‌هاست. این باید تمام شود یا هر اتفاقی ممکن است بیفتد.»

«هر اتفاقی ممکن است بیفتد، آره؟»

چارپایه‌ای را که با پاشنه‌ی پایش تکان می‌داد چنگ زدم و پایش تالاب به زمین افتاد.

فریاد زد: «آهای، این قدر تند نرو!»

من هم داد زدم: «اول این‌که بدو برو بالا» و همزمان او را گرفتم و به سمت بالای خانه کشاندم. برای چند دقیقه‌ای صدای بلند بود و هر دو فریاد می‌زدیم و او حرف‌هایی می‌زد که نمی‌شود نوشت. گفت از من بیزار است. اداهایی زشت درمی‌آورد، لپ‌هایش را پر از باد می‌کرد و صداهای شیطانی درمی‌آورد. سپس گفت وقتی مستاجر مادرش بودم چند بار سعی کرده‌ام به او تجاوز کنم. پشت سر آن گفت مطمئن است که مادرش را من کشته‌ام. در ضمن، همین حالا با نخستین مردی که از او بخواهد خواهد خوابید، و من هم هیچ غلطی نمی‌توانم بکنم. گفتم برود طبقه‌ی بالای خانه و همه‌ی جاهای پنهانی اتاقش را به من نشان دهد. صحنه‌ی پر جنجال و نفرت‌انگیزی بود. میج قلبه‌اش را گرفته بودم و او هم به چپ و راست می‌پیچید و می‌کوشید دستش را به نقطه‌ای برساند که دست من ضعیف شود و در این لحظه‌ی مناسب خودش را از چنگ من برهاند. اما من او را محکم گرفته بودم. راستش آن قدر محکم که بدجوری به او آسیب رساندم. امیدوارم به خاطر این کار دلم

سیاه شود. یکی دو باری هم بازویش را ناگهان تاباند، چنان شدید که ترسیدم مچش بشکنند. همزمان با آن چشم‌های فراموش‌ناشدنی‌اش چنان به من خیره نگاه می‌کرد که خشم و اشک آدم را درمی‌آورد. صداهایمان صدای زنگ تلفن را گم می‌کرد و همین که در لحظه‌ای متوجه صدای زنگ تلفن شدم او هم از زیر دست من دررفت.

گویی تلفنمان با بازیگران فیلم‌ها مشترک بود. در این صحنه‌ها خدای فیلم [فیلم‌نامه‌نویس] به موقع به یاری می‌آید. این بار همسایه‌ی خشمگین سمت چپی بود. ظاهراً پنجره‌ی شرقی اتاق نشیمن کاملاً باز بود، اما کرکره‌ها خوشبختانه تا پایین کشیده شده بودند؛ و پشت این کرکره‌ها شب سیاه و مرطوب بهار ناساز نیوانگلند نفسش را در سینه نگه داشته بود و به ما گوش می‌داد. من همیشه خیال می‌کردم آن نمونه از پیردخترهای چون ماهی گندیده با افکاری فاسد در نتیجه‌ی آمیزش بیرون‌گونه‌ای ادبیات داستانی مدرن به وجود آمده‌اند؛ اما حالا مطمئنم که خانم سمت چپی نجیب‌نما و هیز ما که برای روشن کردن هویت ناشناخته‌اش بهتر است اسم واقعی‌اش را بگویم، دوشیزه فنتون لبون، سرش را تا کمر از پنجره بیرون آورده بود و در تلاش بود که علت دعوای ما را دریابد.

«...این جار و جنجال... هیچ معنی ندارد...» گوشی تلفن قات‌قات می‌کرد، «ما این‌جا در خانه‌های همسایه‌داری و اجاره‌ای زندگی نمی‌کنیم. باید تأکید کنم...»

برای سروصدای بلند دوستان دخترم عذرخواهی کردم. «جوان‌ها را که می‌شناسی...» گوشی را روی جایش گذاشتم تا یک و نیم قات باقی‌مانده‌ی دیگرش را از گوشم دور کنم.

پایین خانه در توری محکم به هم خورد. لو...؟! فرار کرد؟ از قاب پنجره‌ی راه‌پله‌ها شبح کوچکی شتابان لابه‌لای بوته‌ها جابه‌جا شد؛ نقطه‌ای نقره‌ای در تاریکی، قاب چرخ دوچرخه‌ای، حرکت کرد، لرزید و لولیتا رفت.

از قضا، آن شب اتومبیل‌مان توی مکانیکی مرکز شهر بود. هیچ چاره‌ای جز این نداشتم که فراری بالدار را با پای پیاده دنبال کنم. حتا حالا، پس از آن‌که بیش از سه سال از آن روز، هن‌وهن‌کنان، سپری شده، نمی‌توانم آن خیابان را در آن شب بهاری که درختانش دیگر پر از شاخ و برگ شده بودند بدون حمله‌ای از وحشت تجسم کنم. دوشیزه لستر جلوی ایوان ورودی پرنورشان همگام با سگ پاکوتاه و بادکرده‌ی دوشیزه فبی‌بن قدم می‌زد. مستر هاید نزدیک بود او را بیندازد.^۲ سه قدم می‌دویدم و سه قدم راه می‌رفتم. بارانی نیم‌گرم شروع به باریدن کرد؛ قطره‌هایش روی برگ‌های درخت شاه‌بلوطی طبل می‌زدند. در پیچ بعدی جوانی که خوب دیده نمی‌شد لولیتا را به نرده‌هایی آهنی چسبانده و نگه داشته بود و می‌بوسید... نه... لو نبود، اشتباه. انگشتانم هنوز مورمور می‌شدند و می‌دویدم.

کم و بیش نیم مایل به سمت شرق شماره‌ی چهارده‌ی خیابان تی‌یر کوچه‌ای خصوصی‌ست و از پی آن خیابانی‌ست که تی‌یر را قطع می‌کند و یکر است به سمت شهر می‌رود؛ جلوی در نخستین داروخانه دوچرخه‌ی قشنگ لولیتا را دیدم و خاطر‌م آسوده شد. به‌جای آن‌که در را به سمت داخل فشار دهم، به سمت بیرون کشیدم، فشار دادم، کشیدم، فشار دادم و وارد شدم. ببین! ده قدم آن سوتر، از پشت شیشه‌ی اتاقک تلفن، لولیتا (خدای ذهنی هنوز با ماست) با دستش کاسه‌ای درست کرده و گوشی را گرفته بود، با اعتماد‌به‌نفس روی آن خم شده بود و از شکاف چشم‌هایش به من نگاه می‌کرد. بی‌درنگ گوشی در دست به من پشت کرد، تند آن را سر جایش گذاشت و با حرکتی نمایشی از اتاقک بیرون آمد.

نزدیک که شد، با زرنگی گفت: «داشتم خانه را می‌گرفتم. چون یک تصمیم عالی گرفته‌ام. اما اول برایم یک نوشیدنی بخر، پاپا.»

لولیتا دختر بی‌حال و حوصله‌ی پشت پیشخان را که داشت توی لیوان یخ می‌گذاشت، کوکاکولا را روی آن می‌ریخت و سپس شربت

آلبالو را به آنها اضافه می‌کرد تماشا می‌کرد و من دلم از درد عشق منفجر می‌شد. آن مچ دست کودکانه. کودک ماه من. آقای هامبرت بچه‌ی ماهی دارید. هر وقت از این جا رد می‌شود، ما از او تعریف می‌کنیم. آقای پیم^۲ هم پپا^۵ را تماشا می‌کرد که داشت نوشیدنی‌اش را با نی می‌مکید.

من همیشه [اورمند] کار دوبلینی ارجمند را ستوده‌ام.^۶ باران حالا دیگر تند و شهوت‌انگیز شده بود.

لو همین‌طور که دوچرخه‌اش را می‌راند و در کنار من می‌آمد گفت: «ببین!» می‌آمد و یکی از پاهایش را روی پیاده‌روی تاریک و براق می‌کشید و حرف می‌زد: «ببین، من تصمیمی گرفته‌ام. نمی‌خواهم بروم مدرسه. من از آن مدرسه متنفرم. من از آن نمایش متنفرم. واقعاً متنفرم! دیگر بر نمی‌گردم. یک مدرسه‌ی دیگر پیدا کن. بیا همین الان از این جا برویم. دوباره به یک سفر دراز. اما این بار هر جا من بگویم می‌رویم، باشد؟»
سرم را نکان دادم. لولیتای من.

دوباره پرسید: «من انتخاب می‌کنم؟» کمی کنارم تلوتلو خورد و سپس به زبان فرانسوی پرسید: «موافقی؟» فقط زمان‌هایی که دخترک خوبی می‌شد به زبان فرانسوی حرف می‌زد.

«باشد، موافقم. حالا پپر، پپر، پپر لنور، وگرنه خیس خواهی شد»^۷
(سیلی از اشک سینه‌ام را پر کرد).

دندان‌هایش را نشان داد و سپس خم شد و تند تازید، پرنده‌ی من. دوشیزه لستر که دستکشی زیبا پوشیده بود در ورودی خانه‌اش را باز گذاشته بود تا سگ پپر و کندش وارد شود و سگ هم بسیار آهسته می‌رفت. لو کنار درخت شبح‌مانند غان منتظر من بود.

با صدای بلند گفت: «خوب خیس شدم. حالا خوشحالی؟ مرده‌شور آن نمایش‌نامه را بردا منظورم را می‌فهمی؟»

چنگال عفریته‌ای پنجره‌ی اتاق بالایی‌اش را محکم بست.
لولیتای من توی راهروی خانه که با چراغ‌های نورانی خوشایندی

روشن بود بلوزش را درآورد، موهای گوهرنشانش را تکان داد و دو بازوی برهنه‌اش را به سمت من گشود و یکی از زانوهایش را بالا آورد: «لطفاً من را ببر طبقه‌ی بالا. امشب حالی رماتیک دارم.»

شاید اگر فیزیولوژیست‌ها بشنوند، از این مورد بسیار استثنایی چیزی یاد بگیرند: من در آن لحظه توانایی آن را داشتم که سیلابی دیگر از اشک روان کنم.

۱۵

ترمز را درست کردند، شیلنگ آب رادیاتور را تمیز کردند، سویاپ و دریچه‌ها را تنظیم کردند و چند مورد دیگر از ایرادهای اتومبیل را برای پاپا هامبرت غیرفنی اما دوراندیش رفع کردند. بدین ترتیب، وقتی برای سفری دیگر آماده شدیم، اتومبیل مرحوم خانم هامبرت ظاهری آبرومندانه به خود گرفت.

به مدیر مدرسه‌ی بیردزلی، مدرسه‌ی خوب و نازنین بیردزلی، قول دادیم همین که کاری که برایم در هالیوود پیش آمده تمام شود برمی‌گردیم (به اشاره رساندم که هامبرت خوش فکر مشاور ارشد تولید فیلمی است که به موضوع «اگزستانسیالیسم» می‌پردازد، موضوعی که هنوز در آن زمان داغ بود). به واقع، در سر داشتم که آرام از مرز مکزیک بگذریم. حالا از سال پیش شجاع‌تر شده بودم... و فکر می‌کردم که با معشوقه‌ی کوچولویم که دیگر شصت اینچ قدش بود و نود پوند وزن چه‌کار کنم. کتاب و نقشه‌های گردشگری‌مان را از زیر خرت و پرت‌ها بیرون کشیدیم و لو با شور و شوقی فراوان نقشه‌ی راهمان را کشید. آیا به‌خاطر اجراهای نمایش بود که از حال و هوای دلزده‌ی خردسالی بیرون آمده و چنان دوست‌داشتنی به کشف واقعیت‌های بالارزش علاقه‌مند شده بود؟ در آن صبح یکشنبه‌ی ابری اما گرمی که خانه‌ی معمایی پروفیسور شیمی را ترک می‌کردیم و از خیابان مین به سمت بزرگراه چهارمیانندی می‌تازیدیم، رویاهای سرخوش

غریبی داشتم. فراگ کتانی و راه‌راه سیاه و سفید عشق من و گردنبند نقره‌ی کوچک آبی‌رنگ شیک با برش‌های بزرگ و زیبای سبزرنگ گردنش را گوهرنشان کرده بود: هدیه‌ای چون باران بهاری از من. از کنار هتل نیو که گذشتیم، لو خندید. گفتم: «یک پنی می‌دهم که بگویی به چه چیزی فکر می‌کردی» و او بی‌درنگ دستش را دراز کرد، اما در آن لحظه به خاطر چراغ قرمز باید ناگهان ترمز می‌کردم. همین که ایستادیم، ماشین دیگری هم سرعتش را کم کرد و در کنار ما ایستاد. زن جوان ورزشکار و لاغری (کجا دیده بودمش؟) با پوست روشن و موهای برنزه‌ی براق تا روی شانه، با صدایی زنگ‌دار، به لو گفت: «سلام!» و سپس، هیجان‌زده‌وار، ادوساوار^۱ (شناختم!)، با تأکید بر برخی واژه‌ها، گفت: «خیلی شرم‌آور است که داری دالی را از نمایش حذف می‌کنی و با خودت می‌بری. حتماً شنیده‌ای که نویسنده‌ی نمایش‌نامه از بازی دالی چه تعریف و تمجیدی کرده...»

لو زیر لب گفت: «چراغ سبز است، احمق!» و همزمان با این گفته‌ی او ژاندارک (نقشی که در تئاتری محلی بازی کرده بود و ما دیده بودیم) دست بازوبندبسته‌اش را به نشان بدرودی پرنشاط تکان داد و تند و تیز از ما فاصله گرفت و به داخل خیابان کمپس پیچید.

«دقیقاً کی بود؟ ورمانت یا رامپل می‌بر؟»

«هیچ‌کدام. ادوسا گلد، مری ما.»

«منظورم او نبود. منظورم آن کسی است که این نمایش‌نامه را از خودش درآورده. کی بود؟»

«آهان! حالا متوجه شدم چه می‌خواهی. یک زن پیر، فکر کنم کلیر چیز...، بیش از یک نفر بود، خیلی بودند.»

«پس از تو تعریف کرد؟»

«از چشم‌هایم تعریف کرد. پیشانی بی‌عیب مرا بوسید.»

و سپس عزیز من به شیوه‌ای نو و تئاتری که به‌تازگی یاد گرفته بود و به آن عادت کرده بود فریادی از شادی سر داد.

گفتم: «تو هم خیلی آدم عجیبی ای لولیتا!» یا چیزی توی این مایه‌ها. راستش خیلی خوشحالم که از آن بازی مسخره‌ی روی صحنه دل کندی. اما چیزی که عجیب است این است که درست یک هفته مانده به اوج طبیعی^۱ کار ولش کردی. آه لولیتا، باید مواظب باشی و هر چیزی را به این سادگی رها نکنی. یادم می‌آید که رمزدیل را به هوای اردو ول کردی، اردو را به هوای خوش گذرانی در جاده‌ها. می‌توانم خیلی از این تغییرات ناگهانی را برایت برشمرم. باید مواظب باشی لو. چیزهایی هستند که نباید هرگز رهایشان کنی. باید ثبات قدم داشته باشی. باید سعی کنی کمی با من مهربان‌تر باشی، لولیتا. و باید نوع و اندازه‌ی خوراکت را هم بیایی. دور رانت نباید از هفده و نیم اینچ بزرگ‌تر بشود. بزرگ‌تر بشود، کشنده است (معلوم است که شوخی می‌کردم). حالا داریم به یک سفر خوش و طولانی می‌رویم. یادم می‌آید...»

۱۶

یادم می‌آید بچه که بودم گاهی دقیق به نقشه‌ی آمریکای شمالی نگاه می‌کردم و «کوه‌های آپالاچی» پرغرور را می‌دیدم که از آلاباما تا نیوبرانزویک کشیده شده. مناطقی که در بر می‌گرفت، از تنسی گرفته تا ویرجینیای شمالی و جنوبی، پنسیلوانیا، نیویورک، ورمانت، نیوهمپشایر و مین، چنان گسترده بود که در ذهن من به بزرگی سوئیس یا حتا به بزرگی تبت بود. همه اش کوه، قله‌های بلوری باشکوه، یکی بلندتر از دیگری، مخروط‌های غول‌آسا، و کوهپایه‌نشین رانده‌شده^۱ در پوست باشکوه خرس، بیر سرگردان گلداشمیت^۲ و بومیان سرخ نشسته زیر درختان جوالدوز. چه هولناک است که می‌بینیم همه‌ی آن کوهپایه‌ها به خانه‌های بسیار کوچک حاشیه‌ای و معدن زیالهی دودزده کاهش یافته. بدرود آپالاچی! پس از آن‌جا از اوهایو گذشتیم و سپس از سه ایالتی که با حرف آی شروع می‌شوند و همچنین از نبراسکا... آه، نخستین

نقطه‌ی غرب! بسیار آهسته و خوش خوششان سفر می‌کردیم؛ مثلاً، بیش از یک هفته به درازا کشید تا به ویس و بخش آب‌پخشان کوه‌های راکی رسیدیم، جایی که لو آرزو داشت رقص‌های سنتی بومیانش را موقع بازگشایی بهاره‌ی غار سحرآمیز آن‌جا ببیند، و سه هفته بعد نیز به الفینستون، جواهر ایالت غربی، رسیدیم. گذشته از آن، لو خیلی دوست داشت که از صخره‌های قرمز آن‌جا بالا برود، آن صخره‌هایی که فقط چند روز پیش از رسیدن ما ستاره‌ی سینمایی بالخی از پی بدمستی و بحث و جدل با ژیکولویس از آن پایین پرید و مرد.

دوباره مثل‌های قدیمی مسلک با نوشته‌های کنده‌کاری‌شده‌ای مانند عبارت‌های زیر به ما خوشامد می‌گفتند:

«امید و آرزوی ما آسایش و راحتی شماست. همه‌ی وسایل پیش از ورود شما دقیق امتحان شده. شماره‌ی گواهی‌نامه‌ی شما در بایگانی ما می‌ماند. در مصرف آب داغ صرفه‌جویی کنید. از پذیرفتن افراد مزاحم معذوریم. آشغال‌هایتان را در سوراخ مستراح نریزید. متشکریم. دوباره زنگ بزنید. مهمان‌ها برای ما بسیار عزیزند، مدیر مثل.»

برای تختخواب‌های یک‌نفره‌ی این مثل‌های وحشتناک باید ده دلار پول می‌دادیم. مثل‌هایی که پشت درها و پنجره‌های بی‌توری‌شان ردیف‌ردیف مگس‌ها صف کشیده بودند و با باز شدن در و پنجره با شتاب وارد می‌شدند، خاکستر و ته‌سیگار مهمان‌پیشین هنوز توی جاخاکستری‌ها بود، یا مثلاً موی بلند زنی به بالش روی تختخواب چسبیده بود، صدای آویزان کردن کت مسافر اتاق کناری به آسانی شنیده می‌شد، رخت‌آویزها با حلقه‌های سیمی به میله‌ی توی کمد وصل بودند تا کسی آن‌ها را ندرزد و عکس دوقلویی بالای تختخواب‌های یک‌نفره آشکارترین توهین بود. حتا متوجه شدم که سبک‌های ساختمان‌سازی‌شان عوض شده. اتاق‌های چوبی به هم وصل شده و مثل کاروانسرا شده بودند، و این‌که (لو به این تغییر هیچ علاقه‌ای نداشت ولی شاید خواننده آن را دوست داشته باشد) طبقه‌ی

دومی هم روی آن‌ها ساخته بودند و راهرویی در میان دو ردیف اتاق‌ها. اتومبیل‌ها به پارکینگ‌های عمومی منتقل شده و متل به هتل خوب قدیمی برگشته بود.

اینک می‌خواهم به خواننده‌ام هشدار بدهم که مبادا ذهن آشفته‌ی مرا مسخره کند. حالا که همه چیز گذشته، برای من و برای خواننده بسیار آسان است که از ماجراهای دیروز سردرآوریم، اما سرگذشتی که در حال شکل‌گیری است، باور کن، مثل آن قصه‌های رمزآمیزی نیست که با ردیابی و پیدا کردن نشانه‌ها رازش را بگشایی. یک بار در زمان نوجوانی داستانی پلیسی^۲ به زبان فرانسوی خواندم که در آن نشانه‌ها را با حروف ایتالیک تایپ کرده بودند؛ اما شیوه‌ی کار آقای سرنوشت این‌گونه نیست، حتا اگر راه تشخیص نشانه‌های مبهم و پنهان را هم یاد بگیریم.

برای نمونه: قسم می‌خورم که پیش از، یا در آغاز، سفرمان به سوی غرب میانه دست کم یک بار لو توانست اطلاعاتی به شخص یا اشخاص ناشناس برساند یا این‌که با آن‌ها تماس بگیرد. آن روز در پمپ بنزینی، زیر علامت اسب بالدار پگاسوس، ایستاده بودیم. کاپوت ماشین بالا بود و من خم شده بودم و به دست‌های کارگر مکانیکی نگاه می‌کردم که در این لحظه لو از تیررس نگاهم پنهان شد. برای استفاده از این فرصت، از روی هندلی‌اش پایین سرید و به پشت محوطه‌ی ساختمان فرار کرد. با میلی به آسان‌گیری، کله‌ی خوشبینم را تکان دادم، گرچه، بی‌پرده بگویم، چنین دیدارهایی برایم تابو بود، زیرا از روی غریزه احساس می‌کردم که دستشویی‌ها و همین‌طور باجه‌های تلفن به دلایلی نامشخص نقاطی بودند که سرنوشت مرا به سوی گرفتاری رقم می‌زدند. همه‌ی ما چنین موارد سرنوشت‌سازی در زندگی‌مان داریم. این موارد گاهی می‌توانند یک منظره‌ی تکراری باشند و گاهی شماره‌ای که خدایان به دقت انتخابش کرده‌اند تا چیزهایی را که برای ما اهمیت ویژه‌ای دارند دلربا کنند؛ مثلاً، شاید «جان» با این یکی گمراه شود و دل «جین» با آن یکی بلغزد.

بگذریم. ماشینم درست شد و از توی پمپ بنزین بیرون آوردمش تا کامیونی که برای تعمیر توی نوبت بود جای آن را بگیرد. حالا دیگر با آن هوای گرفته‌ی توفانی وزن غیبت لو داشت بر سینه‌ام سنگینی می‌کرد. نه نخستین بار و نه آخرین بار بود که در آن حال ناراحتی و گیجی به چیزهای ناچیز بی حرکت خیره می‌شدم، مثل روستاییان خیره که در میدان دید مسافر گمشده قرار می‌گیرند: آن سطل آشغال سبز، آن تایرهای بس سیاهی که میان دیوارهای بس سفید برای فروش گذاشته بودند، قوطی‌های براق روغن ماشین، جایخی‌های قرمز و پر از نوشیدنی‌های جورواجور، چهار، پنج، هفت بطری خالی میان جدول‌های متقاطع که خانه‌هایشان کامل پر نشده، و آن حشره‌ای که با شکیبایی از شیشه‌ی پنجره‌ی دفتر مکانیکی بالا می‌رفت. از در باز دفتر صدای موسیقی رادیو به گوش می‌رسید و چون آهنگش با هیاهوی باد در گیاهان ناهماهنگ بود، آدم را به حال و هوای فیلم خوش منظر قدیمی‌ای می‌برد که در آن زندگی برای خودش جریان دارد و در زمینه از پیانو یا سازی زهی نوایی کاملاً ناهماهنگ با حال و هوای شاخه‌ای در نوسان و گلی لرزان پخش می‌شود. وقتی لو از سمتی کاملاً مخالف برگشت، صدای آخرین زار ناسازگار شارلوت در درونم مرتعش شد و دامن پیراهنش در جهت مخالف ریتم به حرکت درآمد؛ دستشویی پمپ بنزین اشغال بوده و لو تابلوی شکلات فروشی را توی کوچه‌ی روبه‌رویی دیده و به سمت آنجا رفته. آن‌ها گفته‌اند که دستشویی‌شان مثل دستشویی خانه تمیز است. و گفته‌اند که کارت پستال‌هایشان طوری ست که می‌توانی روی آن نظرت را بنویسی. نه کارت پستال. نه صابون. نه نظر. نه هیچ چیز دیگر.

آن روز یا روز بعد از آن، پس از رانندگی خسته‌کننده‌ای در کنار زمین‌های زیر کشت گندم و ذرت، به دهکده‌ی کوچک زیبایی رسیدیم و در متل چست‌نات کرمست ماندیم؛ اتاقک‌های زیبا، زمین‌های مرطوب و سبز، درختان سیب، تابی برای تاب خوردن، و غروب‌ی بسیار باشکوه

که کودک خسته به آن حتا نگاه نکرد. لو دلش می‌خواست از مسیر کازیم برویم، چون در سی مایلی شمال خانه شان بود، اما صبح فردای آن روز میل و علاقه اش را کامل از دست داد و دیگر برای دیدن پیاده‌روی که پنج سال پیش روی آن‌سی‌سی بازی کرده بود هیچ انگیزه‌ای نداشت. به دلایل آشکار، از سفر در آن حومه وحشت داشتم، گرچه با هم به توافق رسیده بودیم که خودمان را از دیده‌ها پنهان کنیم و توی اتومبیل بمانیم و دنبال دوستان قدیمی نرویم. با این همه، دیری نپایید که آسودگی خاطر من را از پی پشیمانی‌اش از رفتن به آن سواز دست‌دادم، چون حس کردم اگر او بفهمد من با احساس نوستالژیکش نسبت به شهر پیسکی کامل مخالفم، مثل سال گذشته، به این آسانی از خواسته‌اش دست‌نخواهد کشید. وقتی این را با آهی بیان کردم، او هم آه کشید و گفت که حالش خوب نیست. دلش می‌خواست دست‌کم تا وقت جای توی تختخواب بماند با کپ‌ای از مجله. سپس گفت اگر حالش بهتر شد، همین‌طور به سمت غرب می‌رویم. باید بگویم که خیلی نازنین بود، و بی‌حال. هوس میوه‌ی تازه کرد و تصمیم گرفتم بروم از کازیم برایش ناهاری باب دندان بگیرم و بیاورم. اتاق ما بالای قلعه‌ی تپه‌ای جنگلی بود و از پنجره‌ی آن اتاق جاده‌ای را می‌دیدیم که پیچ می‌خورد و پایین می‌رفت، و درست به صافی خط‌فرق سر، میان دو ردیف درختان شاه‌بلوط، پیش می‌رفت، به سمت شهری قشنگ، شهری که از آن فاصله و با آن هوای صاف صبحگاهی مثل عروسیک زیبا می‌نمود و به طرزی استثنایی با دیگر شهرها متفاوت بود. در میان جاده دختری را می‌دیدم که مثل آدمک‌ها روی دوچرخه‌ای مانند حشره نشسته و سگی همراهش می‌دود. سگش به نسبت خودش کمی بزرگ می‌نمود، درست مثل زائران و قاطرهای جاده‌های کم‌نور در میان نقاشی‌های قدیمی با تپه‌های آبی و آدمک‌های قرمز. وقتی می‌توانم از نشستن توی ماشین پرهیز کنم، میل و اشتیاق اروپایی‌ام به پیاده‌روی زیاد می‌شود. بدین ترتیب، نم‌نمک و آهسته به سمت پایین رفتم و

سرانجام آن دو چرخه سوار را دیدم. دختری چاق و ساده با موهای دم اسبی. سگش هم سگ گنده‌ای بود از نژاد سنت برنارد و با چشم‌هایی مثل بنفشه‌های فرنگی.

در کازیم آرایشگری پیر و فرسوده موهایم را بسیار معمولی کوتاه کرد. یکریز درباره‌ی پرسش که بازیکن بیس بال بود حرف می‌زد و در لحظه‌های انفجار سخن آب دهانش را روی گردنم می‌ریخت و گاهگاهی هم شیشه‌های عینکش را با ملافه‌ای که روی من انداخته بود پاک می‌کرد یا قیچی لرزانش را از روی موهایم برمی‌داشت تا عکسی را از توی روزنامه‌ی رنگ‌پریده‌ای ببرد. وقتی من سر به هوا متوجه شدم که میان شیشه‌های خاکستری رنگ قدیمی به عکس روی سه پایه‌ای اشاره می‌کند، شوکه شدم؛ آن جوان بیس بالیست سیلو می‌سال پیش مرده بود.

از آن روز به بعد، دیگر نگذاشتم که احساساتی چون حس خوب قدم زدن حواسم را پرت کند، یا نسیم آغاز تابستان در پشت گردنم، یا صدای قرچ قرچ شن‌های نم‌زده‌ی زیر پا و ذره‌های غذای چرب و نرمی که عاقبت از لای دندان‌های سوراخ بیرون کشیده بودم، و یا حتا سبکی آن بسته‌ی خوراکی‌ها که قلبم با آن وضعش قرار بود نتواند تحملش کند، اما گویی حتا آن تلمبه‌ی نگون‌بخت قلبم هم خوب کار می‌کرد. وقتی به اتافک چوبی مان که دلورسم را در آن گذاشته بودم برگشتم، به گفته‌ی رونسار عزیز، احساس عجیبی به من دست داد، حس ازپافتادگی عشقم به دلورس.^۴

با شگفتی تمام دیدم که نو لباس هایش را عوض کرده است. بلوز آستین کوتاه و شلوار راحتی پوشیده بود و روی لبه‌ی تخت نشسته بود و چنان نگاهم می‌کرد که گویی نمی‌تواند مرا به‌جا آورد. به‌رغم آن‌که شلی بلوز نازکش باید نرمی پستان‌های کوچکش را می‌پوشاند، آن‌ها را بیشتر نمایان می‌کرد و این نمایان شدن آنشی‌ام می‌کرد. صورتش را نَشْتَه بود، ولی لب‌هایش با لایه‌ی تازه‌ای از رنگ نقاشی شده بودند و

دندان‌های بزرگش مثل عاج شراب‌دیده یا مثل چیپس‌های صورتی پوکریازها از رژ لبش رنگ گرفته بودند و برق می‌زدند. آن‌جا نشسته و دست‌ها را به ران‌ها چسبانده بود و لبریز از خیال‌هایی شیطانی بود که با من هیچ رابطه‌ای نداشت.

پاکت سنگین خوراکی‌ها را محکم روی میز گذاشتم و به مچ‌های برهنه و صندل‌ها و سپس به صورت لوس و بی‌مزه و دوباره به پاهای گناهکارش خیره شدم.

گفتم: «رفته بودی بیرون» (صندل‌هایش گل‌آلود بودند).

جواب داد: «تازه بلند شدم.» اما با برداشتی که از نگاه رو به پایینم کرد، ادامه داد: «یک ثانیه رفتم بیرون. می‌خواستم بینم داری می‌آیی یا نه.» متوجه موزها شد و خودش را از روی لبه‌ی تخت واپسچید و به سمت میز کشاند.

چه شک خاصی می‌توانستم بکنم؟ به‌واقع هیچ، اما آن چشم‌های ناشفاف و نگاه خیالباف و گرمای کم‌مانندی که از او بیرون می‌دمید چه؟! حرفی نزدم. دمی به جاده‌ای که در میان قاب پنجره چنان دقیق پیچ و واپسچ می‌خورد خیره شدم... کسی که خواسته به اعتماد من خیانت کند این چشم‌انداز را چه ستودنی یافته! لو میوه‌ها را با اشتهایی رو به رشد خورد. ناگهان یاد آن پوزخند خودشیرین‌کن جوان اتاق کناری افتادم. تند از در بیرون آمدم. همه‌ی ماشین‌ها رفته بودند به‌جز واگن استیشن او؛ زن جوان باردارش با نوزادی و بچه‌ی دیگری که کم و بیش از قلم افتاده بود داشت سوار آن می‌شد.

لو دنبالم تا ایوان آمد و داد زد: «چی شده؟ کجا داری می‌روی؟»

جواب ندادم. پشت نرمش را فشار دادم و خودم هم پشت سرش وارد اتاق شدم. بلوزش را کشیدم و پاره کردم. زیپ دیگری را باز کردم. صندل‌هایش را از پایش کشیدم. و سایه‌ی مرد زناکار او را وحشیانه دنبال کردم؛ اما بویی که احساس کردم چنان ملایم بود که از بوی خیال و توهم مردی دیوانه قابل تمیز نبود.

گوستن چاق، با آن اداهای مخصوصش، گاهی دوست داشت به دیگران هدیه بدهد. هدیه هایش هم کمی ادا و اصولی و نامعمول بود، مثل افکارش. یک شب، هنگام بازی شطرنج، متوجه شد جعبه‌ی مهره‌های شطرنج شکسته. صبح فردای آن روز، پسرک پادویش را با یک جعبه‌ی مسی به خانه‌ی ما فرستاد: روی در جعبه نقش و نگارهای شرقی حک شده بود و جعبه با قفلی خاطرجمع بسته می‌شد. یک نیم‌نگاه مطمئن می‌کرد که این جعبه‌های ارزان‌قیمت را که به دلیل «لویزتا»^۱ می‌نامند از جایی مثل الجزیره خریده. از آن چیزهایی که وقتی به آدم هدیه می‌دهند نمی‌دانی با آن چه کار کنی. راستش قطر جعبه برای مهره‌های گنده‌ی من کوچک بود، اما نگهش داشتم و برای کاری بسیار متفاوت استفاده‌اش کردم.

برای به هم زدن الگوی سرنوشتی که به‌گونه‌ای می‌فهمیدم در آن گرفتار شده‌ام، (به رغم دلخوری آشکار لو) تصمیم گرفتم یک شب دیگر در آن مثل چست‌نات کرس‌ت بعانم. آن شب ساعت چهار صبح بیدار شدم. لو در خوابی عمیق بود (با دهانی باز به نشانه‌ی شگفتی از زندگی‌ای که همه‌ی ما^۱ برایش سر هم کرده بودیم). به سراغ «لویزتا» رفتم و وقتی دریافتم که محتوای ارزشمند آن دست نخورده است خشنود شدم. توی دستمال سفید پشمی‌ای کلت جیبی خودکاری پنهان بود: کالیبر ۳۲، با خشابی هشت فشنگی و طرحی شطرنجی از چوب گردو روی دسته، طول آن کمی کمتر از یک نهم قد لولیتا، به رنگ آبی پررنگ. آن را از هرالد هیز مرحوم به ارث برده بودم. دفترچه‌ی راهنمایی هم داشت که در بخشی از آن خوشگل نوشته شده بود: «مناسب استفاده در خانه و ماشین، و برای کشتن آدم‌ها.» حالا آن‌جا سر جایش بود تا هنگام نیاز فوری برای کشتن آدمی یا آدم‌هایی آماده باشد، خشاب پر، و کامل کشیده، با قفل کشویی بسته تا از هر پیشامد

ناخواسته ای پیشگیری کند. این را نیز فراموش نکنیم که هفت تیر سمبل فرویدی از اندام جلوی پدر باستانیست.

خیلی خوشحال بودم که آن را با خود آورده‌ام، و حتا خوشحال‌تر که دو سال پیش شیوه‌ی استفاده‌اش را یاد گرفته بودم. کجا؟ در دل جنگل درختان کاج نزدیک گل‌س لیک من و شارلوت. آن روز با فارلو که تیرانداز ماهری بود چند ساعتی در آن جنگل‌های دوردست پرسه زدیم و فارلو با هفت تیر کالیبر سی و هشتتس مرغ مگسی را زد. البته چیزی از آن برای مدرک نماند، فقط کمی پرهای رنگارنگ. در نیمه‌ی راه پلیس بازنشسته‌ی تنومندی به نام کرسٹوفسکی که در دهه‌ی بیست و دو جانی را زده و کشته بود به ما پیوست. او هم دارکوبی را شکار کرده بود (گویی دارکوب را خیلی اتفاقی دیده بود، چون فصل حضور دارکوب‌ها نبود). میان این دو شکارچی کارکشته، بی‌شک من نوآموز بودم و یکریز شکارم را از دست می‌دادم. البته یک بار در زمانی که خودم تنها به شکار رفته بودم منجایی را زخمی کردم. حالا پس از خاطرجمعی از سلامت هفت‌تیر زیر گوش همخوابه‌ی نقلی و سبک‌وزنم گفتم: «تو بخواب» و به سلامتی‌اش کمی جین نوشیدم.

۱۸

این‌جا خواننده باید مثل چست‌نات و هفت‌تیر را فراموش کند و با ما به سمت غرب همراه شود. روزهای بعد رعد و برق و باران‌های زیادی داشتیم، یا شاید فقط یک بارش شدید بود با خیزهای سنگین قوریاغه‌ای که در سراسر کشور پیش می‌رفت و نمی‌توانستیم از آن فرار کنیم، همان‌طور که نمی‌توانستیم از دست کارآگاه ترپ فرار کنیم؛ چون همان روزها بود که وجود اتومبیل کروکی فرمز او بر من آشکار شد، و موضوع عاشقان لو را به‌کل بی‌اهمیت کرد.

چه آدم عجیبی بودم که به هر مردی که در زندگی من و لو پیدا می‌شد حسودی می‌کردم و چه آدم عجیبی بودم که تعیین‌کننده‌های

سرنوشت را درست تشخیص نمی‌دادم. شاید از رفتار ساده و نجیبانه‌ی لو در آن زمستان آرام شده بودم، و به هر روی حتا برای یک دیوانه هم تصور این که هامبرت دیگری چنین حریصانه هامبرت و نیمفست هامبرت را با سنگ‌های آسمانی ژوپیتر بر دشت‌های نازیبا و گسترده تعقیب کند احمقانه بود. بنابراین، حدس زدم آن گاو قرمز که با فاصله‌ای مناسب و محتاط، کیلومتر به کیلومتر، دنبال ما می‌آید گماشته‌ی کارآگاهی ست که آدم فضولی استخدامش کرده تا ببیند هامبرت هامبرت با دخترخوانده‌ی کوچکش واقعا چه کار می‌کند. مثل زمان‌های روبه‌رو شدن با رعد و برق و آسمان‌غرنبه‌های آشفته‌کننده، دچار توهم شده بودم. شاید هم توهم نبود و واقعیت بود. نمی‌دانم لو یا او یا هر دو چه چیزی در نوشیدنی‌ام می‌ریختند که یک شب با اطمینان شنیدم کسی در اتاقک چوبی مان را می‌زند. وقتی در را تند باز کردم و محکم به دیوار زدم، متوجه دو چیز شدم، یکی این که لخت و عورم و دیگر این که در تاریکی و زیر قطره‌های باران آن چیز شفاف و سفید مردی‌ست که ماسک جاتینگ چین، بازیگر نقش کارآگاه کم‌دی گروتسکی، را روی صورتش گرفته. خنده‌ی خفه‌ای سر داد و تند دور شد، و من هم با شتاب به داخل اتاق برگشتم و دوباره به خواب رفتم و حتا امروز هم مطمئن نیستم که آن صحنه خوابی ناشی از خوردن مواد محرک بود یا واقعیت؛ وقتی سبک شوخی تروپ را دقیق مطالعه کردم، نتیجه گرفتم که این حادثه می‌تواند یکی از نمونه شوخی‌های او باشد. «آه، چه موجود بی‌رحم و سنگدلی!» گمان می‌کنم یک نفر از فروش آن ماسک‌های معروف هیولایی و احمقانه پول می‌ساخت. صبح فردای آن شب، دو تا بچه‌ی تخس را ندیدم که از توی آشغال‌ها ماسک جاتینگ چین را درمی‌آورند و روی صورتشان می‌زنند؟ مطمئن نیستم. شاید هم همه‌ی این‌ها اتفاقی باشد و به‌خاطر وضعیت جوی آن زمان.

خانم‌ها و آقایان، به‌عنوان آدمکشی با حافظه‌ی حساس اما ناقص و نامعمول، نمی‌توانم بگویم که دقیق چه روزی برای نخستین بار آن

کروکی قرمز تعقیب کننده مان را دیدم. اما نخستین باری را که راننده اش را دیدم خوب و واضح به یاد می آورم. یک روز عصر، زیر سیل باران، آهسته می راندم که آن روح قرمز را توی آینه دیدم؛ شناکنان، لیرزان و سرخوش می آمد. دوباره وقتی رفته رفته سیل باران آرام گرفت و ملایم شد او را دیدم و بار دیگر پس از آن که باران کامل قطع شد. خورشید که ناگهان و با صدای جلیز و ولزی بزرگراه را خشک کرد، احساس کردم به عینک آفتابی نویی نیاز دارم. از این روی، توی پمپ بنزینی ایستادم. اتفاقی که داشت رخ می داد نوعی بیماری بود، سرطانی که نمی شد جلوی آن را گرفت. در نتیجه، تعقیب کننده مان را نادیده گرفتم. او هم سقف ماشینش را بالا زد و جلوی قهوه خانه یا میخانه ای که تابلوی مسخره ی «باستل: دسیت فول سیت فول»^۱ داشت پشت ما ایستاد. نخست نیاز اتومبیل را رفع کردم و سپس برای خرید عینک آفتابی به فروشگاه پمپ بنزین رفتم. وقتی داشتم چکی مسافرتی را امضا می کردم و از فروشنده می پرسیدم که ما دقیق کجا هستیم، ناگهان از پنجره ی کناری فروشگاه چیز وحشتناکی دیدم. مردی تنومند با کله ی تقریباً کچل و کت کرم رنگ و شلوار قهوه ای پرننگ داشت به حرف های لو که سرش را از ماشین بیرون آورده بود و تند تند برای او حرف می زد گوش می داد. مثل وقت هایی که خیلی جدی و با تأکید حرف می زد، انگشت هایش را باز کرده و دست هایش را بالا و پایین می برد. چیزی که به ذهن من رسید و حالم را به هم زد این بود که چطور تعبیرش کنم؛ آن پر حرفی مخصوص او، طوری که گویی آه... همدیگر را هفته ها و هفته هاست که می شناسند. سپس دیدم آن مرد گونه ی خودش را خاراند و سرش را تکان داد و پشت کرد و به سمت کروکی اش رفت، مردی پهن و کلفت به سن خود من، به نوعی شبیه گوستاو ترپ، دایی زاده ی پدرم در سوئیس، با همان صورت صاف و برنزه، گوشتی تر از صورت من، با سبیل های کوچک و سیاه و دهانی مثل غنچه ی پژمرده.

وقتی وارد اتومبیل شدم، لولیتا داشت نقشه‌ی جاده‌ها را می‌خواند.
 «آن مرد از تو چه پرسید، لو؟»
 «مرد؟ آهان، آن مرد. آره. آ... نمی‌دانم. می‌خواست بداند که نقشه‌ی
 راه‌ها را دارم. خیال می‌کنم راهش را گم کرده.»
 حرکت کردیم و گفتم: «حالا گوش کن، لو. نمی‌دانم که دروغ
 می‌گویی یا نه، و نمی‌دانم که دیوانه‌ای یا نه، و برایم هم مهم نیست؛ اما
 آن مرد از صبح تا به حال دارد ما را تعقیب می‌کند، و اتومبیلش هم
 دیروز جلوی متل بود، و به نظرم پلیس است. تو خودت خیلی خوب
 می‌دانی که اگر پلیس چیزهای ما را بفهمد، چه اتفاقی می‌افتد و تو کجا
 می‌روی. پس راستش را بگو که این مرد به تو چه گفت و تو به او چه
 گفتی.»
 خندید.

«اگر او واقعاً پلیس است،» با لحنی تند اما نه غیرمنطقی ادامه داد،
 «بدترین چیز این است که به او نشان دهیم ما ترسیده ایم. اهمیتش نده،
 پاپا.»

«از تو پرسید کجا می‌رویم؟»
 «اوهوم... می‌داند کجا می‌رویم، (مرا مسخره می‌کرد).
 دست برداشتم و گفتم: «به هر حال، صورتش را دیدم، آدم قشنگی
 نیست، خیلی شبیه به یکی از فامیل‌های من است، اسمش ترپ بود.»
 «شاید همان ترپ باشد. اگر من جای تو بودم... بین، همه‌ی نه‌ها
 به هزار بعدی می‌رسند. وقتی بچه بودم...» به طرز نامنتظره‌ای ادامه داد:
 «فکر می‌کردم نه‌ها همین‌جا می‌ایستند و اگر مادرم به حرف من گوش
 کند و دنده را روی دنده‌ی عقب بگذارد کیلومترشمار هم به عقب
 برمی‌گردد.»

نخستین باری بود که خودبه‌خودی از دوره‌ی پیش‌هامبرنی
 کودکی‌اش حرف می‌زد؛ شاید تئاتر به او این حقه را یاد داده بود. از آن
 به بعد، خاموش به سفر ادامه دادیم و دیگر کسی تعقیبمان نمی‌کرد.

اما صبح فردا دوباره پشت سر ما بود، درست مثل درد بیماری کشنده‌ای که پس از تمام شدن اثر دارو و امید دوباره برمی‌گردد، آن چهارپای قرمز براق. آن روز رفت و آمد در بزرگراه کم بود؛ هیچ‌کس از دیگری سبقت نمی‌گرفت؛ و هیچ‌کس سعی نمی‌کرد میان اتومبیل‌های حقیرانه‌ی ما و سایه‌ی برتری‌گرایانه‌ی قرمز او فاصله بیندازد، گویی در فضای میان ما طلسمی بود، منطقه‌ی جادوگری و شادخواری شیطان شده بود، فاصله‌ای که دقتش چون شیشه آشکار بود و تا اندازه‌ای هنرمندانه، و فاصله‌ای که هیچ تغییر نمی‌کرد. راننده‌ی پشت من، با شانه‌های پُر و سیل‌های ترب‌مانندش، مثل مجسمه‌های نمایشی بود، و کروکی‌اش به‌نظر فقط به این دلیل پیش می‌آمد که نخعی نامرئی از ابریشم سکوت آن را به اتومبیل فرسوده‌ی ما وصل کرده است. ماشین ما از ماشین جلادار و باشکوه او خیلی ضعیف‌تر بود. بنابراین، من حتا سعی نکردم که سرعت بگیرم و از دست او بگریزم. آه، آهسته بدوید اسب‌های شب! آه، نرم برانید، کابوس‌ها! از شیب‌های دراز بالا رفتیم و دوباره پایین آمدیم، و حداکثر سرعت را رعایت کردیم، و مراقب کودکان پیاده بودیم، و ویراژ می‌دادیم و پیچ‌های لِرزان سیاه میان تابلوهای راهنمایی زرد را زیر چرخ‌هایمان بازتولید می‌کردیم و مهم نبود که چطور و به چه سویی می‌رانندیم، فاصله‌ی جادوشده‌ی ما تغییر نمی‌کرد، دقیق و سراب‌وار، می‌شود گفت نسخه‌ی جاده‌ای از قالی پرنده. و در تمام این مدت حواسم به شعله‌ی پنهان درون آدم سمت راستی‌ام هم بود: به چشم‌های شاد و گونه‌های گلگونش.

ساعت چهار و نیم بعدازظهر، در شهری صنعتی، پلیس راهنمایی‌ای، غرق در کابوس تنظیم چهارراه، «دست سرنوشت» من شد و این طلسم را شکست. با اشاره‌ی دست مرا از چهارراه گذراند و با همان دست سایه‌ام را نگه داشت. بدین ترتیب، بیست تایی ماشین میان ما فاصله انداخت و من با شتاب تاختم و ماهرانه توی جاده‌ی فرعی باریکی پیچیدم. گنجشکی روی تکه نانی فرود آمد، اما گنجشک

دیگری به او حمله کرد و نان را از چنگ او ربود.
 پس از چند بار ایستادن های ناخوشایند و کمی پیچ و واپیچ عمدی،
 به بزرگراه برگشتم. سایه‌ی ما ناپدید شده بود.
 لو خرناسه‌ای کشید و گفت: «اگر او همانی بود که تو فکر می‌کنی،
 عجب کار احمقانه‌ای بود که بگذاری دربرود.»
 گفتم: «فکرهای دیگری به سرم زد.»

لو در کلاف طعنه‌های خودش پیچ و تاب خورد و گفت: «باید...
 آه... باید وارسی‌اش می‌کردی... آه... باید رابطه را با او حفظ می‌کردی،
 پدر عزیز.» سپس لحن صدایش را عادی کرد و ادامه داد: «وای، تو
 خیلی بدجنسی!»

شبی را در کلبه‌ی بدبویی، زیر باران تند و پرسروصدا و رعد و برق‌های
 پیوسته و طنین‌افکن پیش‌تاریخی، عبوس و بدخلق، به سر آوردیم.
 لو که وحشتش از رعد و برق به من آرامشی رقت‌انگیز می‌بخشید
 گفت: «من بانو نیستم و رعد و برق را دوست ندارم.»
 صبحانه را در رستوران سودا، پاپ، ۱۰۰۱ خوردیم.^۲
 با یادآوری قیافه‌ی آن مرد پمپ‌بنزینی گفتم: «آن مرد
 صورت‌گوشتالو دوباره پیدایش شد.»

لو گفت: «شوخی‌های تو آدم را از خنده روده‌بر می‌کند، پدر عزیز.»
 آن موقع در ناحیه‌ی بوته‌زارهای برنجاسب بودیم و حالا دیگر یکی
 دو روزی از آن رهایی خوب می‌گذشت (خیلی احمق بودم، همه چیز
 سر جایش بود، آن ناراحتی فقط یک گاز شکم به دام افتاده بود) و حالا
 آن دشت‌های پهناور رفته‌رفته به کوه تبدیل می‌شدند. سرانجام، به موقع
 به ویس رسیدیم.

آه، گرفتاری. کمی گنجی و سردرگمی پیش آمد. لو تاریخی را در
 کتاب گردشگری اشتباه خوانده بود، و وقتی ما به ویس رسیدیم مراسم
 بازگشایی غار سحرآمیز تمام شده بود! باید اعتراف کنم که لو تقصیر را
 با شجاعت به گردن گرفت، و وقتی شنیدیم که در مرکز گردشگری

ویس تاثیر تابیستانی اجرا می‌شود، در یک غروب دلپذیر نیمه ی ماه ژوئن، به سمت آن جا کشیده شدیم. راستش از داستان آن نمایش هیچ نمی‌توانم برای شما بگویم. بی شک یک رابطه ی پیش‌پاافتاده با تاثیرات ناچیز و کارگردانی متوسط خانمی. تنها چیزی که به دل من چسبید هفت فرشته ی کوچکی بودند که مثل حلقه های گل زیبا آرایش شده بودند و کم و بیش بی حرکت... هفت دخترک نابالغ سرگرم کننده با لباس های رنگی که از میان مردم بومی انتخابشان کرده بودند (از لوله و غوغای هواداران آن ها در میان تماشاگرها متوجه شدم). قرار بود نشانگر رنگین کمانی زنده باشند. در سرتاسر پرده ی آخر دوام آوردند و به گونه ای مسخره پشت پرده های چندلایه محو شدند. یاد می آید آن موقع فکر کردم که طرح کودکان رنگی در نمایش نامه های کلر کوئلتی و ویویین دارک بلوم از کتابی از جیمز جویس برداشت شده، و این که دو تا از رنگها بدجوری دوست داشتنی بودند، نارنجی که یکسر وول می خورد و سبز روشن که وقتی نگاهش به تاریکی مطلق این سوی صحنه عادت کرد ناگهان به مادرش یا پرستار همراهش لبخند زد.

همین که نمایش تمام شد و همه دست زدند (صدایی که اعصاب من نمی تواند تحملش کند)، شروع کردم لو را به سمت در خروجی فشار دادن یا کشیدن، تا در آن شب پرستاره و شگفت زده او را با ناشکیبایی حشری ام به کلبه ی آبی - نثونی مان ببرم: من همیشه می گویم طبیعت از زاویه ای که لو به آن نگاه می کند شگفت زده است. خلاصه، دالی - لو خودش را دنبال من می کشید، با حیرتی سرخ فام چشم های خوشحالش را تنگ کرده بود و حس بینایی اش بقیه ی حواسش را تا جایی در خود غرق کرده بود که دستان شلش به سختی به هم نزدیک می شدند تا عمل دست زدن را که به آن وادار شده بودند به انجام رسانند. من پیش تر هم این چیز را در بچه ها دیده بودم اما، به خدا، این بچه خیلی خاص بود، به حالتی نزدیک بین به صحنه ی دور شده خیره شده بود، به صحنه ای که وقتی نیم نگاهی به آن انداختم از دو

نمایش نامه نویس آن نمایش دو چیز دیدم، تاکسیدروی مرد و شانه‌های برهنه و قوش مانند زن بسیار بلند مومشکی.

وقتی لو روی صندلی اش توی ماشین نشست، با صدایی آهسته گفت: «تو دوباره مچ دست مرا درد آوردی، تو... بی رحم!»

گفتم: «خیلی ببخشید، عزیزم، عزیز فراینفش خودم» و سعی کردم بازویش را بگیرم که موفق نشدم و برای آن که موضوع را عرض کنم، تا جهت سرنوشت را تغییر دهم، ای خدا، ای خدا، گفتم: «ویوی یسن عجب زنی بود. شک ندارم که دیروز توی آن رستوران سودا پاپ دیدمش.»

لو گفت: «گاهی این قدر خنگ می شوی که حالم را به هم می زنی. اول این که ویوی یسن نویسنده‌ی مرد است، آن نویسنده‌ی زن اسمش کلر است؛ دوم این که این خانم چهل سالش است و ازدواج کرده و یک رگه اش هم از کاکاسیاهاست.»

به شوخی گفتم: «خیال می کردم کوئلتی دلداری باستانی تو بود، آن روزهایی که عاشق من بودی، تو شهر رمزدیل خوب و نازنین.»

لو ماهیچه‌های صورتش را به جنب و جوش درآورد و تند گفت: «چی؟ آن دندان پزشک چاق؟ فکر کنم من را با یک فقره عیاش اشتباه گرفته‌ای.»

و من با خود فکر کردم که چطور آن فقره عیاش‌ها همه چیز را فراموش می کنند، همه چیز را، در حالی که ما عاشقان قدیمی هر ذره از نیمفتی آن‌ها را به یاد می آوریم.

به خواست و موافقت لو، نشانی دو اداره ی پست سر راهمان را به رئیس پست شهر بیردزلی دادم تا نامه‌های ما را به آنجا بفرستند، یکی اداره‌ی پست ویس و دیگری اداره‌ی پست الفینستون. صبح فردای آن روز که به شهر ویس رسیدیم، به اداره‌ی پست آن جا رفتیم و برای

دریافت نامه هایمان مدتی در صف کوتاهی که کند پیش می‌رفت ایستادیم. در این مدت، سرکار خانم لولیتا عکس‌ها و شرح حال جنایتکاران را با دقت مطالعه می‌کرد: برایان برایانسکی خوش قیافه، با نام مستعار آنتونی برایان، یا تونی براون، چشم‌های فندقی، تا اندازه‌ای خوش‌برورو، به دلیل آدم‌دزدی تحت پیگرد قانونی. خطای پیرمرد چشم نزنند جعلی نامه بود و گویی این بدبختی برایش بس نبود، نفرین شده هم بود و دست و پایش هم کج بودند. زیر اسم سالدین سالیوان هشدار داده بودند که: «مسلح است و بسیار خطرناک.» اگر می‌خواهید از کتاب من فیلمی بسازید، تصویر صورت یکی از این جانی‌ها را بردارید و طوری با صورت من ترکیب کنید که شکل خودم هم باشم. از این‌ها گذشته، عکس رنگ‌ورورفته‌ای هم بود که زیرش نوشته بودند این دختر چهارده ساله ناپدید شده، آخرین بار با کفش‌های قهوه‌ای دیده شده. نوشته‌اش مثل شعر موزون بود. اگر نشانی از او یافتید، لطفاً به سروان بولر خبر بدهید.

نامه‌های خودم را یادم نیست که چه بود، اما نامه‌هایی که برای دالی آمده بود یکی کارنامه‌اش بود و دیگری نامه‌ای با پاکتی خیلی خاص. این یکی را به عمد باز کردم و مطالبش را خواندم. گویی لو انتظار داشت من این کار را بکنم و برایش مهم نبود، چون همین که آن را باز کردم به سمت دکه‌ی روزنامه‌فروشی نزدیک در خروجی رفت.

«دالی، لو،

باید بگویم که نمایش با موفقیت بازی شد. به نظرم کاتلر به سگ‌های شکاری دارو داده بود، چون هر سه‌ی آن‌ها تا آخر نمایش ساکت نشستند. در ضمن، لیندا همه‌ی بخش تو را بلد بود. خوب بازی کرد، هوشیار بود و حواسش جمع، اما آن حساسیت و سرزندگی معمول را نداشت و گیرایی دیانای من و دیانای نویسنده را هم نداشت. در ضمن، نویسنده‌ی نمایشمان هم نبود که مثل بار آخر برای ما دست بزند. توفان و رعد و برق وحشتناکی آمد و بارعد و برق

ناچیز پشت صحنه ی ما قاطی شد. آه، عزیزم، زمان مثل برق می گذرد. حالا دیگر همه چیز تمام شده، مدرسه، نمایش، خرابکاری ری، وضع حمل مادر (حیف که بچه مان زنده نماند)... به نظر می آید از همه ی این ماجراها ماهها گذشته، گرچه من هنوز آثاری از رنگهایش را دارم.

پس فردا داریم به نیویورک می رویم، و فکر می کنم نمی توانم از زیر سفر اروپا با پدر و مادرم دریروم. حتا خبر بدتری هم برایت دارم. دالی، لو! وقتی تو به بیردزلی برگردی، اگر برگردی، من شاید آن موقع در بیردزلی نباشم. با دو موقعیت روبه رویم، یکی که تو می دانی، و دیگری نه آن که تو فکر می کنی می دانی، پاپا می خواهد من برای یک سال به پاریس بروم، زمانی که او و فولبرایت هم در آن حوالی اند.

همان طور که انتظار می رفت، شاعر بیچاره در پرده ی سوم، وقتی به بخش حرف های بی معنی فرانسوی رسید، شروع کرد به تهق زدن. آن بخش را یادت می آید؟ یادت نرود که به معشوقه، شیمن، بگویی دریاچه چقدر زیباست، چون باید تو را به آنجا ببرد. زیبای خوشبخت! که تویی. چه شعری! خب، خوب باش شیطان بلا! با بهترین آرزوها از شاعر تو. سلام مرا به پدرجانت برسان.

مونای تو

راستی، به دلایلی نامه های من به شدت واریسی می شوند. بنابراین، بهتر است صبر کنی تا خودم برایت از اروپا نامه بفرستم. (تا جایی که من خبر دارم، هرگز چنین نامه ای نفرستاد. این نامه هم عناصری از بدجنسی اسرارآمیزی داشت که امروز خسته تر از آنم که تحلیلش کنم. بعدها در یکی از کتاب های گردشگری که به آن عنوان سند دادم پیدایش کردم. دو بار خواندمش.)

سرم را از روی نامه بلند کردم. داشتم... لولیتا را ندیدم. وقتی غرق سحر و جادوی مونا بودم، لو شانه ای بالا انداخته و ناپدید شده بود. از مرد گوزپشت جاروکش نزدیک در ورودی پرسیدم: «آیا ندیدی که...»

دیده بود، پیر پر حرف. حدس می‌زد که لو دوستی را دیده و تند به سمت بیرون دویده. من هم به سمت بیرون دویدم. کمی ایستادم، اما لو همچنان به دویدن ادامه داده بود. دوباره شتاب گرفتم. و باری دیگر ایستادم. آری، سرانجام آن اتفاق افتاده بود. او گذاشته بود و برای همیشه رفته بود.

بعدها همواره در شگفت بودم که چرا آن روز برای همیشه نرفت؛ آیا به خاطر لباس‌های نو و گران‌قیمت تابستانی‌اش که توی ماشین قفل من بود نرفت؟ آیا در برنامه‌ریزی اصلی‌شان هنوز چیزی ناکامل بود؟ با در نظر گرفتن این‌ها و چیزهای دیگر، آیا می‌شود گفت فقط به این دلیل بود که من را برای رساندن او به الفینستون، مقصد مخفی‌شان، می‌خواستند؟ فقط می‌دانم که در آن لحظه مطمئن بودم لو برای همیشه رفت. به نظرم می‌آمد کوه‌های ارغوانی‌رنگ میهمی که نیمی از شهر را در بر گرفته بودند با لولیتا که هن‌هن‌کنان، افتان و خیزان، و قهقهه‌زنان در میان غبار آن‌ها محو می‌شد بالا می‌روند. دلبلیوی بزرگ روی شیب پاشنه‌ای چشم انداز دور آن سوی خیابان گویی حرف اول «وای» را نشانم می‌داد.

در یک سمت اداره‌ی پست نو و زیبایی که تازه از آن بیرون آمده بودم سینمای خاموشی بود و در سمت دیگرش درختان سپیدار همانند ساعت به وقت کوه‌نُه صبح بود. در سمت آبی‌رنگ خیابان مین قدم زدم و به سمت دیگرش خیره شدم: یکی از آن صبح‌های نازک و جوان تابستانی بود که خیابان به آن زیبایی افسون‌کننده‌ای می‌بخشید، با درخششی از شیشه‌ها، این‌جا و آن‌جا، و مملو از حال و هوایی از بی‌رمقی و بی‌حالی از پی نزدیک شدن ظهری سوزان. بیهوده و بی‌هدف از خیابان گذشتم: در کنار ردیفی از مغازه‌ها، داروخانه، مغازه‌ی فروش املاک، لباس‌فروشی، لوازم‌ماشین، قهوه‌خانه، کالاهای ورزشی، مغازه‌ی فروش املاک، مبل‌فروشی، لوازم‌برقی‌فروشی، بانک و سترن یونیون، خشکشویی، بقالی. سرکار، سرکار، دخترم فرار کرده.

در همدستی با کارآگاهی؛ عاشق یک باج‌سیل خجور شده، و از درماندگی من سوءاستفاده کرده، توی یکی یکی دکان‌ها را نگاه کردم. فکر کردم آیا صلاح است با یکی از معدود مسافران پیاده حرف بزنم یا نه. حرف نزدم. مدتی توی ماشینم نشستم. سپس باغ ملی سمت شرق خیابان را وارسی کردم، و از آن‌جا به لباس‌فروشی‌ها و مکائیکی‌ها برگشتم. با طعنه‌ای دیوانه‌وار و ناگهانی و با پوزخند با خود گفتم مگر دیوانه‌ای که این‌طور به او شک داری، حتماً تا یک دقیقه دیگر پیدایش می‌شود.

پیدایش شد.

دوری زدم و دستش را که بنا لبخندی سرم‌نده و احمقانه روی آستینم گذاشته بود از روی شانه‌ام پس زدم و گفتم: «سوار شو.» سوار شد و من خودم پیاده چند قدم رفتم و برگشتم، با بی‌شمار افکاری که ذهنم را پر کرده بود دست و پنجه نرم می‌کردم، و نقشه می‌کشیدم تا به گونه‌ای دورویی‌اش را افشا کنم. حالا از ماشین پیاده شده بود و دوباره آمده بود کنارم. باری دیگر حسن شنوایی‌ام به سمت ایستگاه امواج صداهای لو گوگ شد، و متوجه شدم که دارد به من می‌گوید دوست سابقش را دیده.

«چی؟ کی؟»

«دختری از بیردزلی.»

«عالی، من اسم همه‌ی بچه‌های گروهت را بلدم، آلیس آدامز بود؟»

«اصلاً تو گروه من نبود.»

«عالی، من فهرست کامل بچه‌های مدرسه را با خودم دارم، اسمش

چی بود؟»

«تو مدرسه‌ی ما نبود، تو شهر بیردزلی زندگی می‌کردی.»

«عالی، من کتابچه‌ی شماره تلفن‌های بیردزلی را این‌جا با خودم

دارم، همه‌ی اسم‌ها را نگاه می‌کنیم.»

«من فقط اسم کوچکش را می‌دانم.»

«مری یا جین؟»

«نه، دالی، مثل من.»

پس این راه بن بست است» (آینه‌ای است که برخورد با آن دماغت را می شکند). «عالی، پس بگذار از زاویه‌ی دیگری وارد شویم. تو برای بیست و هشت دقیقه غایب بودی. در این مدت دو دالی چه کار کردند؟»

«رفتیم به یک داروخانه.»

«و آنجا چی خوردید؟»

«آه فقط دو تا کوکا.»

«راستش را بگو دالی. می‌دانی که می‌توانیم برویم و از آن‌ها بپرسیم.»

«راستش او کوکا خورد... من فقط یک لیوان آب خوردم.»

«بسیار خوب، این داروخانه تو همین بخش تجاری شهر بزد»
«بله.»

«بسیار خوب، برویم از مردک‌های نوشابه‌فروش بپرسیم.»

«یک لحظه صبر کن. به نظرم شاید کمی پایین‌تر باشد، پایین‌تر از چهارراه.»

«فرق نمی‌کند. برویم. سوار شو لطفا. اما، بگذار ببینم» (کتاب تلفنی را که به باجه‌ی تلفن زنجیر شده بود باز کردم)، «خدمات دفن باشکوه، نه، هنوز نه، پیدایش کردم، خدمات دارویی، داروخانه‌ی هیل، دواخانه‌ی لارکین، و در تای دیگر. به نظر ویس فقط همین داروخانه‌ها را دارد که نوشابه هم می‌فروشند، دست کم تو بخش تجاری شهر، خوب، یکی یکی واریشان می‌کنیم.»

گفت: «برو گم شو.»

«لو، یا بی ادبی و پررویی به جایی نمی‌رسی.»

«خیلی خوب، ولی تو هم نباید مشت مرا باز کنی. خوب، ما کوکا نخوردیم، فقط به لباس‌های پشت و پتیرین‌ها نگاه کردیم و با هم حرف

زدیم.»

«کدام؟ مثلاً آن ویتترین؟»

«آره، مثلاً آن ویتترین.»

«خب، لوا برویم از نزدیک‌تر نگاه کنیم.»

بی‌گمان چشم‌انداز زیبایی بود. جوان خوش‌پوشی داشت موکتی را با جاروبرقی جارو می‌کرد. روی موکت دو تا مانکن گذاشته بودند که گویی انفجاری خرابشان کرده بود. یکی از آن‌ها لخت و عور بود، بی‌کلاه گیس و بی‌دست. قامت به نسبت کوتاهش و پوزخند چهره‌اش نشان می‌داد که وقتی لباس به تنش بوده به اندازه‌ی دختر بچه‌ای مثل لولیتا بوده یا وقتی دوباره به او لباس بپوشانند به اندازه‌ی دختر بچه‌ای مثل لولیتا می‌شود. اما در وضعیت کنونی‌اش جنسیتش نامشخص بود. کنار او عروس بلند قامت پوشیده‌ای بود که بسیار کامل بود، فقط یک دست نداشت. روی زمین، کنار پای این دوشیزه‌ها، جایی که آن جوان جاروبرقی‌اش را به‌سختی می‌گرداند، سه تا دست لاغر و کلاه‌گیسی، بور، افتاده بود. دو تا از دست‌ها پیچ و تاب داشتند و به نظر می‌آمد قیافه‌ای از وحشت و التماس به خود گرفته‌اند.

آهسته گفتم: «ببین، لوا، خوب نگاه کن. این کار نشانه‌ای از یک چیز نیست؟ اما،» و وقتی سوار ماشین شدیم گفتم: «من خوب حواسم را جمع کردم. این جا (داشتم با حرکاتی ظریف جعبه‌ی مخصوص آن کیف دستکش‌مانند را باز می‌کردم) توی این دفترچه شماره‌ی پلاک ماشین آن دوست‌پسرمان را دارم.»

من خر شماره را حفظ نکرده بودم. چیزی که از آن در ذهنم مانده بود حرف اول و شماره‌ی آخرش بود، گویی شش حرف و شماره پشت شیشه‌ی دودی مقعری عقب رفته بود و سطح شیشه مات‌تر از آن بود که بشود شماره‌های میانی را رمزگشایی کرد. فقط تا جایی شفاف بود که بتوان دو لبه‌ی انتهایی‌اش را دید، حرف پ و شماره‌ی ۶. راستش شرح دقیق این ریزه‌کاری‌ها که فقط برای کارشناس‌های

روان‌شناسی جالب‌اند از روی ناچاری‌ست، وگرنه خواننده (آه، ای کاش می‌توانستم تجسمش کنم، دانشمندی با ریش بور و لب‌های سرخ که سر عصایش را می‌مکد و دست‌نوشته‌های مرا لاجرعه می‌نوشد!) ممکن است کیفیت شوکی را که به من وارد شد درک نکند؛ مثلاً، متوجه شدم که توی ذهنم حرف پ پلاک ماشین شکل حرف ب شده و شماره‌ی ۶ کامل پاک شده است. بقیه‌اش که گویی با رفت و برگشت شتابان مدادپاک‌کنی پاک شده و بخش‌هایی از آن با خطی کودکانه با شماره‌هایی دیگر جایگزین شده بود، مثل کلاف سردرگمی از سیم‌های خاردار، کاملاً بی‌معنی بود. تنها چیزی که می‌دیدم اسم ایالت بود و کنار اسم ایالت اسم بیردزلی.

دیگر حرفی نزدیم. دفترچه را سر جایش گذاشتم، در جعبه را بستم، و از شهر ویس بیرون رفتم. لو چند مجله‌ی فکاهی از صندلی عقب برداشت و این مسافر بلوزسفید آرنج قهوه‌ای‌اش را از پنجره بیرون گذاشت و در ماجراهای تازه‌ای از دل‌تک یا احمقی فرو رفت. سه یا چهار مایل آن سوتر از ویس به سمت سایبانی در محوطه‌ای برای پیک‌نیک پیچیدیم. آفتاب صبح تخت روانی از روشنایی بر میزی خالی نشانده بود؛ لو شگفت‌زده و با لبخندی کوتاه سرش را بلند کرد و من بی‌کلام پشت‌دست جانانه‌ای به گونه‌ی کوچک سخت و گرمش کوبیدم.

و سپس پشیمانی، شیرینی دل‌انگیز ناشی از اشک‌های او، پیش پای عشق افتادن و آستی ناچار جسمانی. در شب مخملی، در میرانا هتل (میرانا)، کف زردفام پاهای درازانگشتش را بوسیدم، خودم را فدایش کردم... اما هیچ کدام از این‌ها به کار نیامد. هر دویمان محکوم به شکست بودیم. و دیری نپایید که من به گرداب تازه‌ای از دردسر افتادم.

در خیابان ویس، در دامنه‌ی کوه... آه، شک ندارم که توهم نبود. در خیابان ویس چشمم به ماشین کروکی قرمز آرتک یا یکی مثل آن افتاد. به‌جای ترپ، چهار یا پنج جوان از جنس‌های مختلف سوارش بودند،

اما حرفی نزدیم. پس از ویس موقعیت تازه ای پیش آمد. یکی دو روز از این خیالبافی ذهنم که کسی ما را تعقیب نمی کند و هیچ وقت هم تعقیب نکرده لذت بردم؛ و سپس حس کردم که ترپ تاکتیکش را عوض کرده و با این یا آن ماشین اجاره ای هنوز دنبال ماست. با این کشف حالم به هم خورد.

پروتیوس^۱ راستین بزرگراه ها با آسودگی گیج کننده ای از یک اتومبیل به اتومبیل دیگر جابه جا می شد. این کار او نشان می داد که در این جاده ها مراکزی هستند که ماشین اجاره می دهند، اما من هرگز قوانین گرفتن و بازپس دادنشان را نفهمیدم. اول به نظر می آمد که مشتری دائمی شورولت باشد، از کروکی کمپس کرم رنگ شروع کرد، به اتومبیل سدان آبی رسید و سپس بی رنگ و بی رنگ تر شد و بعد به سرف و دریفت وود خاکستری رنگ تبدیل شد. از آن پس، سوار ماشین هایی از کارخانه های خودروسازی دیگر شد و همه ی رنگ های مات رنگین کمان را استفاده کرد. یک روز متوجه شدم که می گویشم فاصله ی دقیقی میان مل مات^۲ آبی رویایی خودمان و اولدزمبیل آبی ای که او اجاره کرده بود حفظ کنم؛ اما در میان همه ی این رنگ ها گویی رنگ خاکستری رنگ محبوب رمزآمیز او بود. گاهی در کابوس های رنج آورم بیهوده تلاش می کردم روح های کرایسلر خاکستری، شورولت خاکستری و داج خاکستری... را درست ردیف کنم.

نگرانی و دقت دائمی ام برای یافتن آدمی با سیل کوچک و پیراهن دگمه باز یا کله تاسی سینه فراخ مرا به جایی کشانده بود که همه ی ماشین های توی جاده ها را دقیق بررسی می کردم، چه آن ها که جلوی من بودند، چه آن ها که پشت سر من یا در کنارم می آمدند و می رفتند، هر ماشینی که زیر پرتوهای رقصان خورشید در حرکت بود: اتومبیل هایی با مسافران ساکت، جعبه ای از دستمال کاغذی تندرناج پشت شیشه ی عقب؛ ماشین قراضه ای که پر بود از بچه های سفید و

سگ پشمالویی که سرش را از پنجره بیرون آورده بود، با گلگیر مجاله و راننده‌ای که بی توجه و تند می‌رانند؛ سدان تیودور مرد عزیزی که پرا بود از کت و شلوارهای آویخته به رخت‌آویزها؛ کامیونی، با امکانات کامل یک خانه، که جلوی ما به چپ و راست می‌رفت و از خشم وحشیانه‌ی راننده‌ی پشت سرش در امان بود؛ ماشینی که زن جوانی روی صندلی جلوی آن، آرام و مودبانه، خودش را به راننده اش نزدیک می‌کرد؛ اتومبیلی که روی سقف آن قایق قرمزی را واژگون بسته بودند... ماشین خاکستری رنگی که جلوی ما سرعتش را کم کرد، ماشین خاکستری رنگی که خودش را به ما می‌رساند.

حالا در محدوده‌ای کوهستانی، جایی میان اسنو و چمپیون، بودیم و بر شیبی نامحسوس پایین می‌آمدیم که کارآگاه ترپ موله دوباره به میدان دیدم وارد شد. مه خاکستری پشت سر ما عمیق تر شده و روی سواری آبی دومینیون تمرکز کرده بود. ناگهان ماشین ما، گویی به تپش‌های قلب ضعیف من پاسخ بدهد، با صدای تق... تق... تق عاجزکننده‌ای از یک سمت به سمت دیگر لغزید.

لو با خوشحالی گفت: «پنجر شدی میستر.»

نزدیک پرتگاهی نگه داشتم. لولیتا دست‌هایش را زیر بغل زد و پاهایش را روی داشبورد گذاشت. من هم پیاده شدم و چرخ عقب سمت راست را معاینه کردم. به گونه‌ای وحشتناک صاف شده بود. ترپ در پنجاه یاردی پشت سر ما ایستاد. صورتش نشانه‌هایی از شادمانی داشت. این فرصت خوبی برای من بود. با این فکر بکر که خوب است بروم از او جک بگیرم، به سمت ماشینش به راه افتادم... گرچه خودم جک داشتم. کمی عقب رفت. نوک پایم را به سنگی زدم... و صدای تمسخرآمیز خنده‌ای هم بود. سپس کامیون گنده‌ای از پشت سر ترپ پدیدار شد و مثل تندری از کنار من گذشت. در همان لحظه، صدای حرکت ماشین خودم را شنیدم که داشت به جلو می‌خزید. فهمیدم لولیتای مسخره پشت فرمان نشسته، و موتور به یقین روشن بود، گرچه

یادم می‌آمد که خاموشش کرده‌ام. اما ترمز دستی را نکشیده بودم. در این مدت‌زمان کوتاهی که خودم را با تپش به ماشین پست‌پست‌کنی که سرانجام ایستاد می‌رساندم، یادم آمد در این دو سال گذشته لولیتا کوچولو فرصت‌هایی داشته که اصول اولیه‌ی رانندگی را از روی دست من یاد بگیرد. وقتی در را با پیچ و تاب باز کردم، من لعتی مطمئن شدم که ماشین را روشن کرده تا مرا از رفتن به سمت ترپ بازدارد. کلکش بی‌فایده بود، اما وقتی به سمت لو می‌رفتم ترپ سریع دور زد و رفت. مدتی استراحت کردم. لو پرسید: «نمی‌خواهی برای نجات ماشین از من تشکر کنی؟ ماشین خودبه‌خود راه افتاده.» وقتی پاسخی نشنید، سرش را توی نقشه‌ی راه‌ها فرو برد. دوباره از ماشین پیاده شدم و به قول شارلوت «آزمون سخت» را شروع کردم. شاید هم داشتم عقلم را از دست می‌دادم.

به سفر گروتسک‌وارمان ادامه دادیم. پس از پایین رفتن‌های بی‌فایده و بی‌حاصل، به سمت بالا و بالا رفتیم. روی سربالایی تندی پشت کامیون بسیار بزرگی افتادیم که از ما سبقت گرفته بود و حالا داشت از جاده‌ی پیچ‌وخم‌داری می‌غرید و بالا می‌رفت. محال بود بتوانیم از او جلو بزنیم. از قسمت جلوی آن تکه‌ای مستطیلی‌شکل از فلزی نرم، مثل جلد دوم آدامس، کنده شد و به سمت شیشه‌ی جلوی ما پرت شد. خیال کردم راستی راستی دارم عقلم را از دست می‌دهم، و ممکن است کارم به جایی برسد که یکی را بکشم. در این لحظه، هامبرت سرد و خشک به هامبرتی که دست و پایش را گم کرده بود گفت لابد عاقلانه است که همه چیز را از پیش آماده کنی و هفت تیر را از جعبه‌اش دریاوری و توی جیبیت بگذاری تا اگر حمله‌ی جنون به تو دست داد، آماده باشی و از این فرصت بهترین بهره را ببری.

به لولیتا که اجازه دادم در کلاس‌های آموزش بازیگری تئاتر شرکت کند، راستش من احمق بی‌مغز برای او این فرصت را فراهم کردم که نهال فریب و دورویی را پیرورد و مرا بیازارد. حالا معلوم می‌شود که هدف اصلی فقط گرفتن پاسخ این پرسش‌ها نبود که کشمکش اصلی در نمایش *هدا گابلر چی ست* یا *اوج عشق‌بازی زیر درختان فون کجاست* یا برای حس حاکم بر *باغ آلبالو* چه تحلیلی می‌توان کرد؛ به‌واقع، موضوع اصلی کشف راهی برای نارو زدن به من بود. آه، چقدر امروز حالم بد می‌شود وقتی آن روزهای خانه‌ی بیردزلی را به یاد می‌آورم که بارها از نقطه‌ای استراتژیک او را مخفیانه می‌پاییدم و می‌دیدم که وانمود می‌کند به کشف نوعی حس جسمانی رسیده، مثل کسی که در مراسمی عرفانی هیپنوتیزم شده؛ نوع پیراسته‌ای از رفتار باورپذیر کودکانه‌ای را نشان می‌داد و وانمود می‌کرد ناله‌ای در تاریکی شنیده، یا برای نخستین بار نامادری جوانش را دیده که کودکش را تازه به دنیا آورده، چیزی بدمزه، مثل دوشاب، چشیده، علف‌های پوسیده‌ی زیر درختان میوه‌های رسیده را بوییده، یا انگشتان نازک و زبردست دخترانه‌اش را بر سرابی مالیده. در میان ورق‌هایی که برایم مانده هنوز هم یکی از آن برگه‌های میموگراف را دارم که روی آن چند خط زیر نوشته شده:

تعریف لمس: فکر کن داری توپ پینگ‌پنگی را برمی‌داری و توی دست ننگه می‌داری، یا یک سیب، یا خرمايي چسبنده، یا یک توپ تنیس کرکی پرزدار نو، سیب‌زمینی‌ای داغ، قالب کوچکی از یخ، بچه‌گره‌ای، توله‌سگی، نعل اسبی، پر پرنده‌ای، یا چراغ‌قوه‌ای را.

فکر کن داری در عالم خیال چیزهای زیر را میان انگشتانت ورز می‌دهی: تکه‌ای خمیر، کائوچویی، شقیقه‌های دردناک دوستی، تکه‌ای از پارچه‌ای مخملی، یا برگ گل رزی.

حالا فرض کن دختری ناینبایی: داری صورت جوانی یونانی، سیرانو، بابائونل، صورت یک نوزاد، اسطوره‌ای خندان، بیگانه‌ای در خواب، یا صورت پدرت را لمس می‌کنی.

آه که لولیتا در این حالت‌های ظریفی که به خود می‌گرفت و در حال اجرای خیالی نقش‌های افسون‌کننده‌ای که به عهده‌اش گذاشته بودند چه زیبا می‌شد!

همچنین، در شبی پرماجرا، در خانه‌ی بپردزلی، از او خواستم در ازای هدیه‌ای یا قولی برایم برقصم، و اگرچه این ورجه‌ورجه‌ها و پا پراندن‌هایش بیشتر به حرکات تشویق‌آمیز سردسته‌ی هوراکشان بازی‌های فوتبال شبیه بود تا حرکات لقوه‌ای و ضعیف آن بالرین کوچولوی پارسی،^۱ ریتم جنبش اعضایش که هنوز شوهر دادنی نبودند به من لذت می‌داد. اما این‌ها همه در مقایسه با حس شهوت خلسه‌آور و صف‌ناپذیری که بازی تنی‌ش به من می‌داد، هیچ بود، واقعاً هیچ، آن احساس هذیانی برانگیختگی که تا مرز رسیدن به حال اسرارآمیز عالی پیش می‌رفت.

به‌رغم آن‌که سنش بالا رفته بود، حالا با آن پاهای زردآلویی‌رنگ و آن لباس پسرانه‌ی تنی‌ش بیشتر از همیشه نیمفت بود! آقایان بالدارا اگر از این به بعد همه‌ی آن شرایط مهیا از او نیمفت نسازد، برای من پذیرفتنی نیست: شرایط مهیای آن تفریحگاه کلرادو، جایی میان شهر اسنو و الفینستون: با شلوارک سفید و گشاد پسرانه، کمرباریک، زیرسینه‌ی زردآلویی‌رنگ، و دستمال سینه‌بند سفید که رویانی از دو سوی آن بالا می‌رفت و دور گردنش دور می‌زد و از پشت گره می‌خورد و شانه‌های نفسگیر جوان، دوست‌داشتنی و زردآلویی‌رنگ، استخوان‌های ظریف کتف، و کمرش را که به سمت پایین باریک می‌شد برهنه می‌گذاشت. کلاهش که نوکی سفید داشت. و راکتش که برایم کلی آب خورده بود. آه، من احمق، احمق احمق احمق! می‌توانستم از او فیلم بگیرم! و حالا او را در کنارم داشته باشم،

رویه روی چشم‌هایم، در اتاقک تصویر درد و ناامیدی‌ام!
پیش از آن‌که لو اولین سیرو را بزند باید یکی دو بخش زمانی دیگر هم منتظر می‌ماند و آرامشش را حفظ می‌کرد، و اغلب توپ را یا دو بار به زمین می‌زد یا کمی پنجه به زمین می‌کشید، همیشه با بی‌خیالی، همیشه نسبت به امتیازها سردرگم بود، و همیشه شادمان بود و به ندرت آن خلق کج و بد توی خانه را از خود نشان می‌داد. در بازی تنیس می‌توانست بالاترین امتیازها را کسب کند، بالاترین امتیازی را که یک جوان می‌تواند در عالم هنرنمایی به دست آورد؛ گرچه به جرئت می‌توانم بگویم که کسب امتیاز برای او بخشی از واقعیتی ساده بود.

ظرافت آشکار هر حرکت او با صدای ناب ضربه‌اش به توپ همخوانی داشت. هر تویی که به زیر فرمان او درمی‌آمد گویی رنگش سفیدتر می‌شد، توان برگشت‌پذیری‌اش بالا می‌رفت، و ابزار دقتی که او برای گرفتن توپ به کار می‌برد به نظر بی‌اندازه توانمند بود و متناسب با لحظه‌ی تماس راکتش با توپ کار می‌کرد. شکل کارکرد بدنش، دقیق و بی‌هیچ تفاوتی، همچون حرفه‌ای‌ترین تنیس‌بازها بود، اما خودش به نتیجه‌ی نهایی هیچ اهمیت نمی‌داد. یک بار وقتی روی نیمکت پر جنب و جوش تماشاگرها نشسته بودم و بازی دلورس هیز را با لیندا هال (که به لولیتا باخت) تماشا می‌کردم، الکترا گلد، خواهر ادوسا، که مربی جوان و بی‌مانندی بود، به من گفت: «دالی تو دل راکتش آهنریا دارد، ولی چرا این بچه، لعنتی، این قدر مودب است؟» آه، الکترا، مگر چه فرق می‌کند؟! یادم می‌آید که در نخستین بازی‌ای که از او دیدم از تماشای زیبایی همگونش تشنجی دردناک به من دست داد. لولیتای من در شروع هر دور سیرو زدن‌هایش به شیوه‌ی خاصی به زانوی ناشده‌ی چپش زاویه‌ای دقیق می‌داد و آن را چون فنر بالا می‌آورد، و در حالی که زیر نور خورشید آویزان بود، برای ثانیه‌ای، میان انگشتان پا، زیر بغل ناب، بازوی براق و بسیار عقب‌تر از آن، و راکت در پروازش شبکه‌ی جاننداری از تعادل برقرار می‌کرد و در همان حال به گوی

کوچک معلق در هوا که به آن اوج هماهنگی توانمند و دلربایی
بخشیده بود تا به موقع و با تولید صدای ضربه‌ای کاری روی آن بیفتد
لبخند می‌زد و دندان‌های براقش را نشان می‌داد.

هر سِرو او از زیبایی، جهت‌دانی، جوانی و خط سیر دقیق و نابی
برخوردار بود و به‌رغم حرکت تندش به آسانی برمی‌گشت، گویی در
جهش طولانی و ظریفش هیچ چرخش و گزشی نداشته است.

این که حالا می‌توانستم همه‌ی آن ضربه‌ها و افسونگری‌ها را
بخش‌بخش در تصویرهایی فناپذیر داشته باشم و ندارم، آه و ناله‌ای از
سر ناامیدی و پشیمانی از سینه‌ام بیرون می‌کشد.

این‌ها می‌توانستند به مراتب از چند عکسی که سوزاندم بیشتر باشند!
هر سِرو زدش، مثل ارتباط بند میانی ترجیع‌بند به بیت‌های دیگرش، با
رد و بدل کردن دیگر توپ‌ها در هوا رابطه‌ای تنگاتنگ داشت، چون
سوگلی من آموزش دیده بود که بر پاهای سفیدپوشش، بی‌درنگ و با
چابکی و سرزندگی، به تور بزند. میان ضربه‌های او با جلوی راکت و
یا پشت راکت نمی‌شد یکی را انتخاب کرد: هر کدام تصویر آینه‌ای
دیگری بود. هنوز هم با یادآوری آن صدای ضربه زدن‌ها و پژواک‌های
تیز این ضربه‌ها و فریادهای الکتراندام جنسی‌ام مورمور می‌شود. یکی
از ویژگی‌های طلایی بازی تنیس دالی ضربه از ارتفاع کم بود که ند
لیتم، مربی کالیفرنایی‌اش، به او یاد داده بود.

لولیتا بازیگری در تئاتر را به شنا و شنا را به بازی تنیس ترجیح
می‌داد؛ هنوز هم تأکید می‌کنم که اگر آن عنصر درون او را نمی‌شکستم
— چیزی که آن روزها متوجهش نشدم — آرزوی برنده شدن در او به
اوج می‌رسید، و قهرمان واقعی بازی‌های تنیس دختران می‌شد: دلورس
با دو راکت زیر بغلش در جام بین‌المللی ویمبلدون. دلورس خرید
کالاهای دروم‌داری را توصیه می‌کرد و لوگوی آن روی لباسش بود. دلورس
حرفه‌ای می‌شد. دلورس نقش یک قهرمان رنزش را در فیلمی بازی می‌کرد.
دلورس و خان‌سالار خاموش خاکی‌اش، مربی پرش، هامبرت.

در ماهیت بازی اش هیچ اشتباه یا فریبی نبود — فقط می شد گفت که بازیکنی ست شاد ولی بی تفاوت نسبت به نتیجه ی بازی که این هم حاصل تظاهرات نیمفتی اش بود. او در هر جنبه ای از زندگی آدمی بود بی رحم و موفی، ولی در بازی با توپ چنان بی ریایی، سادگی و مهربانی ای نشان می داد که سبب می شد بازیکنی درجه دو اما مصمم در برابر او، بی توجه به بی جربزگی و ناکارآمدی اش، زیر و رو شود و راهش را به سوی پیروزی بیابد. همین که وارد زمین می شد و به ضرباهنگ شتاب می رسید و تا زمانی که می توانست این ضرباهنگ را هدایت کند، به رغم جثه ی کوچکش، هزار و پنجاه فوت مربع از نیمه ی سمت خودش را در میدان بازی به سادگی زیر پاهایش می کوید؛ اما هر حمله ی ناگهانی، یا هر تغییر ناگهانی در تاکتیک بازی از سوی هماوردهش، او را ناتوان می کرد. زمان کسب آخرین امتیاز برای بردن مسابقه، هنگام دومین زدن سیروش، که در اصل قوی تر و شکیل تر از نخستین سیرو او بود (چون هیچ یک از عوامل بازدارنده ای که سر راه بازیکنان محتاط بود سر راه او نبود)، با رعایت وفاداری ضربه ی شدیدی به تور می زد و توپش به سمت بیرون زمین بازی کمانه می کرد. هماوردهش که گویی چهار پا داشت، با راکت کج و کوله ای در دست، گوهر صیقل خورده ی ضربه ی آهسته ی او را می ربود و دور می کرد. ضربه های نمایشی او و رگبار زیبای توپ هایش بی تلاش جلوی پای هماوردهش می افتادند. دوباره و دیگر بار لولیتا توپی را به آسانی به تور می زد و با شادی راکتش را رو به پایین می آورد و سرش را مثل رقصنده های باله طوری می چرخاند که کاکلش روی صورتش می ریخت و با این اداها وانمود می کرد که نگران است. حرکات بی زحمت و ضربه های او آن قدر بیخود بود که حتا نمی توانست از من بی نفس با آن شیوه ی قدیمی بازی کردنم هم بترد.

این را هم بگویم که شاید در بازی ها به گونه ای خاص بخت با من یار است؛ مثلاً، در بازی شطرنج با گوستن صفحه ی شطرنج را مثل

استخر چهارگوشی از آب زلال می‌دیدم، با یکی دو صدف و ترفندی که بر کف صاف شطرنجی آن شفاف و نمایان بود، اما همین صفحه برای همورد گیجم لجن آلود و پر از ماهی بود. این را هم بگویم که لولیتا از نخستین روزهایی که به‌زور به او تنیس یاد می‌دادم و خودم مربی‌اش بودم — پیش از کشف توانایی‌هایش از پی آموزش مربی بزرگ کالیفرنمایی — برایم خاطره‌های رنج‌آور و دردآوری باقی گذاشته. ناسازگاری‌اش نه فقط از آن جهت بود که از پیشنهاد من برای یادگیری تنیس بسیار خشمگین و آتشی بود، بلکه به این دلیل هم بود که قرینگی دقیق زمین بازی این دختر تنبل، خام‌دست و ناراضی را که خودم بد تربیت کرده بودم بیشتر گیج می‌کرد تا آن‌که هماهنگی‌های نهفته‌ی دست‌ها و پاها و او را بازتاباند. حالا همه چیز عوض شده بود، و در آن روز بخصوص، پس از آن حال و هوای ناب بازی‌های قهرمانی در کلرادو، در زمین بازی پای پله‌های سنگی‌ای که آب از آن‌ها می‌تراوید و به هتل چمپیون می‌رسید، هتلی که ما شبی در آن ماندیم، احساس کردم می‌توانم در دل بی‌ریایی و پاکی جان لو، روح او و گیرایی و زیندگی اصیل او آسوده از دست کابوس‌های نامردهای ناشناس بخوابم.

هنگام بازی با من، با یکی از آن ضربه‌های بی‌دقت معمولش توپ‌ها را چنان محکم به سویم پرتاب می‌کرد که می‌چرخیدند و تا نه زمین بازی می‌آمدند، منظم و هماهنگ، به گونه‌ای که لازم نبود زیاد بدوم، فقط باید مثل راه رفتن توی آب قدم می‌زدم. بازیکنان حرفه‌ای متوجه می‌شوند چه می‌گویم. سیره‌های بس کوتاه من که پدرم به من یاد داده بود و خودش هم از دوستان قدیمی‌اش دکوگیس یا بُرمن، قهرمان‌های بنام تنیس، یاد گرفته بود جدی لولیتای مرا به دردمس می‌انداخت، البته اگر به‌راستی می‌خواستم او را به دردمس بیندازم. اما چه کسی می‌توانست چنین عزیز بلورینی را ناراحت کند؟ هیچ گفته بودم که جای واکسن روی بازویش مثل عدد هشت انگلیسی بود؟

گفته بودم که من عاشق همین بی‌خیالی‌اش نسبت به امتیازها بودم؟ که فقط چهارده سال داشت؟

پروانه‌ای فضول میان ما پایین آمد و بالا رفت و گذشت.

میان بازی من و لولیتا، دو نفر با شلوارک‌های تنیس از راه رسیدند. یکی‌شان موهای قرمز و مچ پای صورتی روشن آفتاب‌سوخته داشت و شاید فقط هشت سال جوان‌تر از من بود و دیگری دختر تیره‌رنگ نجوشی با لب‌های عبوس و چشم‌هایی سرد بود که نزدیک به دو سال بزرگ‌تر از لولیتا بود. نفهمیدم این دو نفر از کجا آمدند. همان‌طور که در میان این تازه‌کارهای وظیفه‌شناس رایج است، راکشان غلاف و جلد کرده بود و آن را طوری حمل می‌کردند که گمان نمی‌کردی راکتی در دستانی با ماهیچه‌های ورزیده باشد، بلکه گمان می‌کردی چکشی، تفنگی یا مته‌ای ست یا گناهان سنگین و هراس‌آور من است که با خود حمل می‌کنند. بی‌هیچ تعارفی، روی نیمکت کنار زمین بازی، نزدیک کت ارزشمند من نشستند و شروع کردند به تشویق پنجاه بار رد و بدل کردن توپ‌هایی که لو از روی سادگی‌اش به من کمک می‌کرد دریابمشان. تا این‌که در روند آمد و شد منظم توپ‌ها سنکویی رخ داد: ضربه از بالای سری که او زد از زمین بازی بیرون رفت و سبب شد آهی از سینه‌اش درآید، و در آن دم سوگلی طلایی من قیافه‌ی شاد گیرایی به خود گرفت.

حسابی تشنه‌ام شده بود و برای نوشیدن آب به سوی آبخوری به راه افتادم؛ مرد موقرمرز به همان سمت آمد و با فروتنی تمام از من خواست که با او و خانم همراهش دونفره‌ی مختلط بازی کنیم. سپس خودش و خانم را معرفی کرد: «من بیل مید و ایشان هم فی پیچ. فی هنریشه است، بازیگر فیلم نامزد من.» با راکت مسخره‌ی کلاه‌دارش فی رنگ‌وروغن مالیده را که هنوز هیچ نشده با دالی وارد گفت‌وگو شده بود نشانم داد. آمدم به او بگویم «ببخشید، اما...» (چون متفرم از این‌که کره‌مادیانم با یک مشت آدم خام‌دست و پست قاطی شود و

بازی کند) که صدای بسیار خوش آهنگی توجهم را جلب کرد: پسرک پادوی هتل داشت از پله‌های هتل به سمت زمین بازی ما می‌دوید و به من اشاره می‌کرد. مرا می‌خواستند: «اگر ممکن است بیاید هتل. یکی شما را پای تلفن می‌خواهد. تلفن از راه دور است و فوری‌ست.» آن قدر فوری که خط را به خاطر من نگه داشته بودند. «حتماً.» کتم را پوشیدم (جیبش به خاطر هفت تیر درون آن سنگین بود) و به لو گفتم یک دقیقه دیگر برمی‌گردم. لو داشت توپی را با کمک پا و راکتش از زمین برمی‌داشت (یکی از معدود چیزهایی بود که من به او یاد داده بودم) و لبخند می‌زد. او به من لبخند می‌زد!

همان‌طور که دنبال پسرک پادو به سمت هتل می‌رفتم، آرامش عجیبی بر قلبم حاکم بود. آن چیزی که در آن کشف، کیفر، شکنجه، مرگ و جاودانگی به شکل پوست میوه‌ای بسیار نفرت‌انگیز ظاهر می‌شود، به قول آمریکایی‌ها، همه‌اش سرنوشت است. لو را به دست آدم‌های معمولی سپردم، اما حالا دیگر برایم مهم نبود. البته باید می‌جنگیدم. آه، باید می‌جنگیدم. بهتر است همه چیز را خراب کنم تا این‌که تسلیم او شوم. بله، سربالایی سختی بود.

پشت میز مرد محترمی با دماغی رومی و با گذشته‌ای به حدس من تیره و تار که باید بررسی و کشف می‌شد یادداشتی را با پیامی روی آن به دستم داد. معلوم شد که خط را برای من نگه نداشته بودند. روی یادداشت نوشته شده بود:

«آقای هامبرت، مدیر مدرسه‌ی بردزلی (بیردزلی را این طوری نوشته بودا) زنگ زد، یا مقیم مدرسه‌ی بردزلی. لطفاً هر چه زودتر به شماره‌ی ۲۸۲۸۲ زنگ بزنید. بسیار مهم است.»

خودم را خم و راست کردم و وارد باجه‌ی تلفن آن‌جا شدم. قرص کوچکی خوردم و حدود بیست دقیقه با اشباح فضایی دست و پنجه نرم کردم. صدایی با هارمونی چهارگانه کم‌کم به گوشم رسید: سوپرانو (بالاترین هارمونی)، این شماره در فهرست شماره‌های بیردزلی نیست!

آلتو (هارمونی دوم)، خانم پرت در راه سفر به انگلستان است؛ تنور (هارمونی سوم)، مدرسه ببردزلی تلفن نداشت؛ باس (آخرین هارمونی)، اگر هم می داشت، نمی توانستند مرا پیدا کنند، چون هیچ کس نمی دانست که در آن روز بخصوص در چمپیون کلرادو هستم. از پی پافشاری من، مرد دماغ رومی به خودش زحمت داد تا ببیند تلفن راه دوری داشته اند یا نه. نداشتند. تلفن مزاحمی از همان دوروبر بوده. از او تشکر کردم و او هم گفت چاکریم. پس از دیداری از دستشویی مردانه و نوشیدن گیلاسی از مشروبی قوی در میخانه ی هتل، به سمت زمین بازی برگشتم. از همان اولین پله دیدم که آن پایین، روی زمین تنیس که به اندازه ی لوح خوب پاک نشده ی بچه مدرسه ای ها می نمود، لولیتای طلایی با سه نفر دیگر دونفره ی مختلط بازی می کند. در میان سه بازیکن وحشتناکی که شبیه چلاق های نقاشی های هیروئیموس پوش بودند، لولیتا مثل فرشته ای زیبا جابه جا می شد. یکی از آن ها که هم بازی لولیتا بود هنگام جابه جایی زمین با لو از روی شوخی با راکتش به پشت او زد. سرش کامل گرد بود و شلوار قهوه ای اش با بلوزش ناهمگون بود. لحظه ای دستپاچه شد — مرا دید و راکتش را پرت کرد، درواقع راکت مرا، و از سربالایی بالا دوید. با پاهای خمیده که از تپه به سمت خیابان و ماشین خاکستری اش بالا می رفت، مچ دست ها و آرنج هایش را مثل بال های ناقص تکان می داد. لحظه ای بعد، او و ماشین خاکستری اش از آن جا رفتند. وقتی رسیدم، سه نفر دیگر داشتند توپ ها را جمع و مرتب می کردند.

«آقای مید، آن یکی کی بود؟»

بیل و فی که به نظر خیلی جدی می آمدند سرشان را تکان دادند. آن مزاحم مسخره آمده بود که نفر چهارم شما را جور کند، درست است دالی؟

دالی. دسته ی راکت من هنوز گرم بود و حالم را به هم می زد. پیش از برگشتن به هتل، لولیتا را به سمت کوچی تنگی که یک سمت آن

را بوته‌هایی خوشبو با گل‌هایی مثل ابر پوشانده بود کشاندم. از پی این برنامه‌ها و خیال‌های تشویش‌ناپذیرش، نزدیک بود به تحقیرآمیزترین شکل ممکن زیر گریه بزنم و دست به دامنش شوم تا وحشتی را که آهسته مرا در بر می‌گرفت به او بفهمانم. مهم نبود که چقدر این کارم بی ارزش است. در این لحظه متوجه شدیم جلوی ما خانم و آقای مید از خنده روده بر شده‌اند. این دو نفر خوب با هم جور شده بودند، می‌دانی، مثل آن‌هایی که در صحنه‌های دلپذیری در فکاهی‌های قدیمی همدیگر را پیدا می‌کنند. بیل و فی از شدت خنده شل شده بودند. ما به آخر لطیفه‌ی خصوصی‌شان رسیده بودیم. زیاد هم مهم نبود.

لولیتا طوری گفت دلش می‌خواهد لباسش را عوض کند و مایوی شنایش را بپوشد و بقیه‌ی بعدازظهر را در استخر بگذراند که گویی هیچ اتفاق مهمی رخ نداده؛ وانمود می‌کرد آن زندگی خودبه‌خود با همه‌ی خوشی‌های معمولش در گردش است. چه روز زیبایی بود، لولیتا!

۲۱

لوا لولا! لولیتا...! صدای خودم را می‌شنوم که در آستانه‌ی دری رو به خورشید ایستاده‌ام و فریاد می‌زنم، و پژواک صدای زمان، زمانی گنبدی، به صدایم و گرفتگی رسواکننده اش چنان نگرانی، اندوه و درد بزرگی می‌دهد که اگر او مرده بود این صدا می‌توانست به‌راستی برای باز کردن زیپ نایلون روی کفنش کارساز باشد. لولیتا...! سرانجام او را میان حیاط چمن‌کاری شده و آراسته پیدا کردم — پیش از آن که من آماده شوم، فرار کرده بود. آه، لولیتا! آن جا داشت با سگی لعنتی بازی می‌کرد، نه با من، با یکی از آن سگ‌های تریر، که توپ قرمز کوچک و خیسی را از دست می‌داد، دوباره به چنگ می‌آورد و میان فک بالا و پایینش تنظیمش می‌کرد؛ روی چمن‌های پرپشت و سفت با پنجه‌هایش نخ‌های توپ را می‌گرفت. من فقط می‌خواستم بدانم لولیتا کجاست. با

این وضع قلبم نمی توانستم شنا کنم، اما کی اهمیت می داد. آهان، لو با مایوی دوتکه‌ی قرمز آزتکی‌اش آن‌جا بود، و من این‌جا با رب دوشامبرم. دیگر صدایش نکردم؛ اما ناگهان در الگوی جنب و جوش و به این سمت و آن سمت رفتن‌هایش چیزی یافتم که بهت زده‌ام کرد... خلسه و جنونی در شادی‌اش بود که معمولی نبود. حتا به نظر آن سگ هم از واکنش‌های تند او گیج شده بود. آرام دستم را روی سینه‌ام گذاشتم و وضعیت را بررسی کردم. استخر آبی فیروزه‌ای که دقایقی پیش در فاصله‌ای پشت چمنزار بود دیگر پشت چمنزار نبود، بلکه در سینه‌ی من بود و در میان آن قلب و ریه‌هایم شناور بودند، مثل تکه‌های پشگل و گه در آب دریایی آبی در نیس. یکی از شناگرها از استخر بیرون آمد. بی حرکت ایستاد. نیمی از بدنش را سایه‌ی طاووس‌وار درختان می‌پوشاند. دو گوشه‌ی حوله‌اش را دور گردنش نگه داشته بود و با چشم‌های کهربایی‌اش لولیتا را دنبال می‌کرد. آن‌جا ایستاده بود، در پنهانگاه خورشید و سایه‌ی درختانی که او را بی‌ریخت نشان می‌داد و برهنگی‌اش را پنهان می‌کرد. موی سیاه و خیسش، حالا همان چند تاری که برایش مانده بود، به سر گردش چسبیده بود، سیل کوچکش مثل لکه‌ی جوهر بود، پشم‌های روی سینه‌اش شکل جامی با دسته‌های قرینه به خود گرفته و نافش بیرون زده بود، از ران‌های پرمویش قطره‌های روشن آب می‌چکید، مایوی تنگ، سیاه و خیس شنایش بدجوری باد کرده بود و داشت منفجر می‌شد و مثل سپری ابردوزی شده تا روی چربی شکم گنده‌اش کشیده شده بود و به سمت پشت پشمالویش می‌رفت. همین‌طور که به صورت تخم‌مرغی قهوه‌ای‌رنگش نگاه می‌کردم، پی بردم قیافه‌ی خشنود دخترم بود که باعث شد او را بشناسم، او هم با همان خوشحالی و همان شکلک‌ها. فقط مردانگی‌اش قیافه‌اش را زشت می‌کرد. و همچنین فهمیدم که این بچه، بچه‌ی من، می‌داند که او نگاهش می‌کند، و از کامجویی نگاه او لذت می‌برد و با جست و خیز

و هلهله برایش خودنمایی می‌کند، عزیز فرومایه و سلیطه. وقتی لو آمد توپ را بگیرد و نتوانست، به پشت افتاد و دیوانه‌وار پاهای جوان و هرزه‌اش را در هوا چرخاند. از جایی که ایستاده بودم می‌توانستم بوی مشک هیجان و شادی او را حس کنم، و سپس دیدم مرد به درختی که بی‌شمار پریاپوس بر آن می‌لرزید تکیه داده و چشم‌هایش را بسته است و دندان‌های کوچک، بدجوری کوچک، و ردیفش را نشان می‌دهد (بسا نوعی بیزاری خاص بهت‌زده شدم). بی‌درنگ تغییر شگرفی رخ داد. او دیگر آن آدم هرزه نبود، بلکه دایی زاده‌ی سوئسی نیک‌سرشت من بود، گوستاو ترپ که پیش‌تر و بیش از یک بار از او یاد کرده‌ام. لباس‌شنایی پوشیده بود که همه‌ی بدنش را می‌پوشاند، به‌جز نواری را که برای خودنمایی از روی یکی از شانه‌هایش پایین انداخته بود، و مستی‌اش را با وزنه‌برداری، خرناس کشیدن و تلوتلو خوردن بر ساحل دریاچه‌ای می‌پراند (آبجو با شیر می‌نوشید، خوک خوب). این یکی ترپ از دور متوجه من شد و همین‌طور که با حوله‌اش پس‌گردنش را خشک می‌کرد با بی‌قیدی ساختگی‌ای به سمت استخر برمی‌گشت. پس از آن، مثل این که خورشید از بازی بیرون رفته باشد، لو هم شل شد و کم‌کم از توجه به سگ و گرفتن توپی که برایش می‌انداخت دست کشید. چه‌کسی می‌تواند بفهمد که وقتی دیگر به جست و خیزهای سگی توجه نمی‌کنیم چه دلی از او می‌شکنیم؟ آمدم چیزی بگویم، اما ناگهان با دردی کشنده در سینه‌ام روی چمن‌ها نشستم و مایع سبز و قهوه‌ای‌رنگی بالا آوردم؛ هیچ یاد نمی‌آمد چنین چیزهایی خورده باشم.

نگاه لولیتا را دیدم؛ به‌جای آن‌که وحشت‌زده بنماید، حساب و کتاب می‌کرد. شنیدم که به زن مهربانی می‌گوید پدرم حالش به هم خورده. سپس یادم می‌آید که مدت درازی روی صندلی‌ای راحتی لم دادم و گیلای جین پشت گیلای دیگر نوشیدم. صبح فردا آن قدر حال خوب شده بود که بتوانم رانندگی کنم و به راهمان ادامه دهیم (در سال‌های بعد هیچ دکتری این را باور نمی‌کرد).

معلوم شد کلبه‌ی دو اتاقه‌ای که در کوچه‌ی میلور اسپر در شهر الفینستون سفارش داده بودیم مال آفتاب‌سوخته‌ی جلاداده‌ی کنده‌مانندی‌ست که در روزهای خوش سفر نخستینمان لولیتا عاشقش بود؛ آه که حالا چقدر همه چیز عوض شده بود! منظور من ترپ یا ترپ‌ها نیستند. بعد از همه‌ی این‌ها، خوب، واقعاً... بعد از همه‌ی این‌ها، آقایان، کم‌کم برایم به‌خوبی روشن شد که همه‌ی آن کارآگاه‌های همسان و هم‌شکل در ماشین‌های رنگارنگ حاصل فکر و خیال جنون‌زده و شکنجه‌گر من بودند، تصویرهایی که از روی اتفاق و تصادف شبیه بودند. بخش فرانسوی و مغرور مغزم فریاد زد بیا منطقی فکر کنیم و سعی کرد مقصود فروشنده‌ی مجنون‌کننده‌ی لولیتا یا تبهکار کم‌دی او با وردست‌های دلفکش را ریشه‌یابی کند: همان‌هایی که مرا به ستوه می‌آوردند، گول می‌زدند و اگر این کارها را نمی‌کردند، از قانونی نکردن رابطه‌ام با لولیتا بهره‌ای عیاشانه می‌بردند. یادم می‌آید زیر لب آواز می‌خواندم تا وحشت را از خود دور کنم. یادم می‌آید برای تلفنی که از «بردزلی» به من شده بود نیز توضیحی پیدا کردم... اما حتا اگر می‌توانستم فکر ترپ را از سر بیرون کنم، همان‌طور که بر تشنج روی چمن هتل چمپیون چیره شدم، با این اندوه که از شناخت لولیتا به سراغم می‌آمد هیچ کاری نمی‌توانستم بکنم، لولیتایی که در همان آغاز دوره‌ی جدید این‌گونه وسوسه‌انگیز، دست‌نیافتنی و خواستنی شده بود و حالا پالایشگرهایم به من می‌گفتند که به زودی از نیمفت بودن درمی‌آید و از آزدن من دست می‌کشد.

در دسر وحشتناک و کاملاً نابجای دیگری هم در الفینستون برای من درست شد. در دویست مایل پایانی سفرمان، مسیری کوهستانی که کارآگاه‌هایی در ماشین‌های خاکستری‌رنگ یا دلفک‌هایی زیگزاگ‌زن آلوده‌اش نکرده بودند، لولیتا کسل و خاموش بود. حتا به صخره‌ی

عجیب و غریب و بس درخشان و مشهوری که از بالای قله‌ای بیرون زده بود و محل خیزش دختر رقصنده‌ی بدخلق به سوی نیروانا بود نگاه نکرد. شهر به تازگی بر بستر صاف دره‌ای، هفت هزار فوت بالاتر از زمین، ساخته یا بازسازی شده بود. امیدوار بودم که در این شهر لو زود خسته و کسل شود و به سمت کالیفرنیا برگردیم؛ به سمت مرز مکزیک، خلیج‌های افسانه‌ای، بیابان‌های پوشیده از کاکتوس‌های بزرگ و سراب‌های نامعمول بالای افق. همان‌طور که به یاد دارید، خوزه لیزارا بینگوا^۱ برنامه ریزی کرده بود که کارمنش را به ایالات متحده ببرد. من هم در سرم برنامه چیده بودم که مسابقه‌ی تنیسی در آمریکای مرکزی ترتیب دهم تا دلورس هیز و چند دختر مدرسه‌ای کالیفرنیا را در آن شرکت کنند و همه را خیره‌ی خود کنند. سفرهایی با برنامه‌هایی این چنین خوب و به آن اندازه شاد تفاوت میان پاسپورت و اسپورت را برمی‌دارد و با هر دو می‌شود از مرز گذشت. چرا فکر می‌کردم که در خارج از آمریکا خوشبخت خواهیم بود؟ راستش این که می‌گویند تغییر محیط عشق‌های رو به فنا یا ریه‌های خراب را بهبود می‌بخشد به‌واقع اعتقادی قدیمی و نادرست است.

خانم هیز، صاحب متل، بیوه‌ای بود چابک با چشم‌های آبی و سرخاب و رژ لب روشن که با دیدن من فوری گفت: «شما باید سونیس باشید.» چون شوهر خواهرش هم اهل سونیس بود و اسکی درس می‌داد. در جوابش گفتم: «درست حدس زدی، ولی دخترم نیمه‌ایرلندی‌ست.» اسم و مشخصاتمان را که ثبت کردم، لبخندی و چشمکی زد و کلید اتاقمان را تحویل‌مان داد. هنوز چشمک می‌زد که جای پارکینگ ماشین‌ها را هم نشانم داد؛ لو از ماشین بیرون خزید و کمی لرزید؛ هوای غروب بی شک خنک و سبک بود. وارد اتاقمان که شدیم، روی صندلی پشت میز مخصوص بازی ورق نشست، صورتش را توی خم آرنجش فرو برد و گفت: «حالم خیلی بد است.» کلک! پیش خودم فکر کردم کلک می‌زند تا از ناز و نوازش‌های من فرار کند.

من هم بدجوری تشنه بودم؛ اما همین که آمدم نوازشش کنم به طرز عجیب و بی حالی شروع کرد به ناله کردن. لولیتا ناخوش شده. لولیتا می‌میرد. پوستش داغ و سوزان بود! تب سنج را زیر زبانش گذاشتم و سپس برای تبدیل درجه‌ی فارنهایت مسخره به سانتی‌گراد دیرآشنا و همدم بچگی‌ام به سراغ فرمولی رفتم که با خط بدی توی دفترچه‌ای نوشته شده بود. پس از چند جمع و تفریق سخت، فهمیدم که دمای بدنش ۴۰/۴ درجه‌ی سانتی‌گراد است. می‌دانستم دمای بدن نیمف‌های هیستریایی ممکن است به هر عددی برسد و حتا از درجه‌ی کشنده هم بگذرد و اگر پس از معاینه زیان کوچک زیبایش را، که یکی از مرواریدهای عزیز بدنش بود، آن‌طور قرمز و آتشین نمی‌دیدم، حتا می‌توانستم دو قرص آسپیرین و قلیبی شراب به او بدهم و ببوسمش تا تبش فرو بکشد. لباس‌هایش را درآوردم. نفسش خوشایند و تلخ بود. غنچه‌ی قهوه‌ای لب‌هایش مزه‌ی خون می‌داد. از نوک سر تا ناخن پا می‌لرزید. می‌گفت مهره‌های بالایی ستون مهره‌هایش سفت شده‌اند و درد می‌کنند. فوری بیماری فلج اطفال به ذهنم زد، مثل هر پدر یا مادر آمریکایی دیگر. فکر آمیزش را از سر بیرون راندم و او را لای پتویی پیچیدم و بغل کردم و به سمت ماشین دویدم. در همان لحظه خانم هیزد مهربان به دکتر بیمارستان خبر داد و به من گفت: «شما خوش‌شانسید، چون نه‌تنها دکتر بلو بهترین دکتر این منطقه است، بلکه بیمارستان الفینستون امروزی‌ترین بیمارستان ممکن است، فقط ظرفیتش کم است.» به سمت بیمارستان می‌رفتم و ارلکینگ^۲ نااهم جنس‌گرا تعقیب می‌کرد. چشم‌هایم داشت از تابش پرتوهای خورشید در حال غروب زمین‌های پست آن‌جا کور می‌شد. پسرزن ریزجته‌ای، عجوزه‌ای که توی جیب جا می‌شد، راه‌بلد و راهنمای ما بود. شاید او هم دختر ارلکینگ بود. خانم هیزد او را دنبال ما فرستاد، اما پس از آن روز دیگر هرگز ندیدمش. دکتر بلو که بی‌شک هنوز داشت چیزهایی از علم پزشکی را می‌آموخت و از شهرتی که به دست

آورده بود خیلی کمتر می دانست خیالم را آسوده کرد و گفت: «یک عفونت ویروسی ست» و وقتی من به آنفلوآنزای اخیر لولیتا اشاره کردم گستاخانه گفت: «این ویروس دیگری ست و تا الان چهل و چند نفر به این ویروس آلوده شده اند و همه علایمی مثل تب نوبه‌ی زمان‌های قدیم را نشان می دهند.» مانده بودم که لازم است با خنده‌ای معمولی بگویم که وقتی دختر پانزده ساله‌ام با دوست پسرش از روی میله‌های پرچینی می پریده برایش اتفاقی افتاده یا نه. اما چون می دانستم مستم، تصمیم گرفتم این اطلاعات را برای زمانی که لازم شد نگه دارم. سن دخترم را به منشی بور بداخلاق و پتیاره اش گفتم: «دیگر دارد شانزده ساله می شود.» وقتی نگاهم را برگرداندم، بچه‌ام را از من دور کردند! هر چه پافشاری کردم که شب را روی تکه موکت خوشامدگوی گوشه‌ی بیمارستان لعنتی‌شان بگذرانم فایده نداشت. سپس از پلکان هندسی ساز بالا دویدم تا خودم را به عزیزم برسانم و بگویم که بهتر است وراجی نکند، به ویژه وقتی مثل همه‌ی ما احساس سبکسری می کند. حتا یک لحظه نسبت به پرستار بسیار جوان و پررویی بی ادبی هم کردم. بعد فهمیدم این پرستار کهیل گنده و چشم سیاه از نوادگان باسکی هاست. پدرش چوپانی وارداتی بود، تربیت کننده‌ی سگ‌های گله. عاقبت به ماشینم برگشتم و آن جا، نمی دانم برای چند ساعت، ماندم. توی تاریکی قوز کرده بودم و از تنهایی دوباره‌ام شگفت زده بودم. با دهانی باز به بیرون و ساختمان کم نور و چهارگوش و کوتاه بیمارستان که میان زمین چمن کاری شده‌ای چمباتمه زده بود نگاه می کردم و از آن جا به سمت بالا، به هجوم ستاره‌های نقره‌ای، و به تیزی دندانهای کوه روبه‌رو خیره شدم که در آن لحظه پدر مری پرستار، جوزف لور تنها در رویای لاگور، اولورون، رولاس،^۲ و این‌ها بود، و یا شاید هم داشت میشی را اغوا می کرد. همیشه هنگام فشارهای روحی نامعمول چنین افکار سرگردان خوشی آرام بخش من بوده است. فقط وقتی، به رغم نوشیدن شراب رهایی بخش، از بی پایانی شب احساس

بی حسی کردم به فکر برگشتن به مهمانسرایمان افتادم. پیرزن ناپدید شده بود و من خیلی مطمئن نبودم که راه را درست می‌روم. جاده‌های شنی پهن با سایه‌های چهارگوش خواب‌آلود چلیپا می‌ساختند. چیزی که احتمالاً میان زمین بازی مدرسه‌ای بود و در نگاه نخست به نظرم سیاه‌نمایی از چوبه‌ی دار می‌آمد فهمیدم چیست؛ و در محله‌ی کثیف دیگر در سکوتی که چون گنبد بر آن کشیده شده بود پرستشگاه یکی از فرقه‌های محلی بود. سرانجام، بزرگراه را پیدا کردم، و سپس متل را. میلیون میلیون حشره‌ای که به آن «بید» می‌گویند روی چراغ نشونی دور نوشته‌ی «اتاق خالی نداریم» می‌لولیدند؛ و سرانجام ساعت سه صبح، پس از حمامی بی‌وقت با آب داغ که مثل اکسیری درماندگی و خستگی ام را رفع کرد، روی تخت لو دراز کشیدم. تختش بوی بلوط و گل رز و نعنا‌ی فلفلی می‌داد و همچنین بوی عطر بسیار ملایم و خیلی خاص فرانسوی که تازگی‌ها به او اجازه می‌دادم به خودش بزند. حس کردم نمی‌توانم این حقیقت ساده را که پس از دو سال برای نخستین بار از لولیتایم جدا شده‌ام هضم کنم. ناگهان این فکر به سرم زد که بیماری‌اش درونمایه‌ی همان داستان قدیمی‌ست که دارد رشد می‌کند، که حال و هوای همان سلسله از فکر و خیال‌های به‌هم‌پیوسته‌ای را دارد که در طول سفرمان مرا گیج می‌کرد و رنج می‌داد؛ فکر کردم آن مامور مخفی، یا عاشق مرموز، یا او که با من شوخی زننده می‌کرد، یا آن موجود خیالی، یا حالا هر که بود، دارد دوروبر بیمارستان پرسه می‌زند. به قول استوقدوس چین‌های سرزمین مادری‌ام، هنوز الهه‌ی خورشید به آن جا نرسیده بود تا «دست‌هایش را گرم کند» که من دوباره خودم را به آن دخمه رساندم، و درهای سبزرنگش را زدم؛ صبحانه‌نخورده، دستشویی‌نرفته، و ناامید.

آن روز سه‌شنبه بود و در روزهای چهارشنبه و پنجشنبه واکنش عزیز من به سیرم (اسپریم استر یا گه گربه) عالی بود، به گونه‌ای که روز پنجشنبه حالش خیلی بهتر شده بود، و دکترش می‌گفت دو روز دیگر

دوباره و رجه و و رجه خواهد کرد.

از هشت باری که به دیدن او رفتم آخرین بار مثل آینه در ذهنم مانده. برایم خیلی سخت بود که خودم را به آن جا برسانم، چون احساس می‌کردم با این ویروس عفونی‌ای که تا آن روز روی خود من هم اثر گذاشته بود خالی از انرژی شده‌ام. هیچ‌کس از سنگینی بار آن سبد گل، سبد عشق، و کتاب‌هایی که برای خریدشان شصت مایل رفته و برگشته بودم خبر ندارد. کتاب‌ها شامل *براونینگ دراماتیک* و *رکنز، تاریخ رقص، دلقک‌ها و کالمبین‌ها، باله‌ی روس، گل‌های راکی، گلچین تئاتر، و تنیس اثر هلن ویلز بود؛ ویلز خودش در پانزده سالگی در مسابقه‌های کشوری تنیس انفرادی اول شده بود. برای لو اتاکی خصوصی گرفته بودم که شبی سیزده دلار هزینه اش بود. وقتی سراسیمه به سمت اتاق او می‌رفتم، مری لور، پرستار نیمه وقت و بی ادب، با سینی خالی صبحانه از آن بیرون آمد. مری از من بیزار بود و بیزاری اش را آشکارا نشان می‌داد. با دیدن من سینی را تند و محکم روی صندلی ای توی راهرو گذاشت و کپش را چرخاند و به درون اتاق برگشت. شاید به این دلیل برگشت که به دلورس بیچاره بگوید پدر پیر مستبدش سوار بر کفی‌های مخملی کفش‌هایش به این سمت می‌خرامد، البته با یک بغل کتاب و سبدهای گل: گل‌های وحشی و برگ‌های زیبایی که پیش از طلوع خورشید از کوهپایه‌ی سر راه چیده بودم، البته دستکش‌هایم را هم پوشیده بودم (در آن هفته‌ی سرنوشت‌ساز هیچ نخواستیم).*

به کارمنسیتیای من خوب غذا می‌دهید؟ به سینی روی صندلی نگاهی گذرا انداختم. توی بشقاب‌هایی که اثری از زرده‌ی تخم مرغ روی آن بود، پاکتی مچاله شده دیدم. حتماً در آن چیزی بوده، چون یک لبه‌اش باز شده بود، اما نشانی‌ای روی آن نبود، هیچ چیز روی آن نبود، به جز طرح مسخره‌ای از اسلحه و عبارت «مهمانسرای پاندروسا» که با خودکار سبز نوشته شده بود؛ بی‌درنگ با مری که دوباره داشت از در

بیرون می زد برخوردار کردم، طوری که مجبور شدم پس و پیش شوم تا بگذرد — عالی ست، چقدر این پرستارهای جوان کپل گنده تند جابه جا می شوند و چقدر کم کار می کنند. به پاکی که باز کرده و به جایش برگردانده بودم با خشم نگاه کرد.

با سر به پاکت اشاره کرد و گفت: «بهر است به آن دست نزن، ممکن است انگشتهایت را بسوزاند.»

دور از شأن من بود که به او جواب بدهم. فقط به زبان فرانسوی گفتم: «خیال کردم صورتحسابی، بلیتی، چیزی باشد، نه نامه‌ی عاشقانه.»

سپس وارد اتاق آنتابی شدم و باز به زبان فرانسوی به لولیتا گفتم: «سلام کوچولوی من.»

مری لور، پتیاره‌ی گنده، با من دوباره وارد اتاق شد، از پشت من و سپس از میان من گذشت و گفت: «دلورس»، چشمکی زد و سپس وقتی پتوی فلانل سفیدی را تندتند تا می کرد ادامه داد: «دلورس، پاپا فکر می کند دوست پسر من برای تو نامه می فرستد. این نامه‌ها مال من است (با قیافه‌ای از خودراضی به صلیب کوچک و آب طلاخورده‌ی روی سینه اش می زد) و پدر من هم مثل پدر تو بلند است به زبان فرانسوی حرف بزند.»

سپس از آن جا رفت. دلورس مثل گل رز قرمز و برنزه شده بود. لب هایش را تازه رز زده و موهایش را خوب شانه کرده بود. بازوهای برهنه اش را روی روتختی مرتب باز گذاشته و با نگاهی نجیب به من یا به نقطه‌ی نامعلومی خیره شده بود. روی میز کنار تخت، کنار دستمال کاغذی و مدادی، انگشتر زیرجوشش زیر پرتوهای آفتاب می درخشید.

گفت: «چه گل های عزای وحشتناکی! به هر حال، مرسی. اما می شود دست از این فرانسوی حرف زدنت برداری؟ هیچ می دانی دیگران را اذیت می کند؟»

آن پرستار بی‌حیای بالغ و جوان دوباره با همان سرعت معمولش برگشت. بوی شاش و سیر بلند شد. روزنامه‌ی دزرت نیوز را آورد و بیمار زیبایش آن را با علاقه از دستش گرفت، گرچه به کتاب‌های تصویری گران‌قیمتی که من برایش آورده بودم نگاه هم نکرد.

مری گفت: «خواهرم، ان (کمی فکر کرده بود و حالا داشت حرف‌هایش را کامل می‌کرد)، توی پاندروسا کار می‌کنه.»

ریش‌آبی^۱ بیچاره. آن برادران ستمگر. کارمن من، آیا به من هم عشق می‌ورزی؟ او هرگز به من عشق نورزید. از همان نخستین لحظه‌ای که عشقم را شناختم درست مثل امروز ناامیدم کرد — همچنین، این را هم فهمیدم که دو دختر داشتند تبانی می‌کردند، و توطئه‌ای علیه عشق بی‌سامان من در باسک یا زامفریان^۲ می‌چیدند. حتا باید فراتر بروم و بگویم که لو در این میان نقشی دوگانه بازی می‌کرد، چون مری عاشق پیشه را هم گول می‌زد؛ به گمانم به او گفته بود که می‌خواهد با عمومی خوش‌گذرانش زندگی کند نه با من بی‌رحم دل‌مرده. پرستار دیگری که من هرگز نشناختم، و آن عقب‌مانده‌ی دهکده که تخت‌خواب‌های تاشو و تابوت‌ها را توی آسانسور می‌گذاشت، و مرغ عشق‌های سبز تهی‌مغز توی قفس کنار اتاق انتظار، همه، توی طراحی این توطئه دست داشتند، توطئه‌ی کثیف. شاید مری خیال می‌کرد که پدر مسخره، پروفیسور هامبرتولدی، در روابط عاشقانه‌ی دلورس و جانشین پدرش دخالت می‌کند، رومنوی چاق و چله! (چون تو بیشتر مثل پیه خوک بودی، می‌دانی رومشو؟ به‌رغم مصرف همه‌ی آن «گردهای سفید» و «نوشیدنی‌های سنگولی‌آور»، مثل پیه خوک بودی).

گلویم درد می‌کرد. کنار پنجره ایستاده بودم و آب دهانم را قورت می‌دادم و به کوه‌ها نگاه می‌کردم، به صخره‌ی رمانتیکی که آن بالا در میان آسمان فرح‌بخش و باز دیده می‌شد.

گفتم: «کارمن من (گاهی او را با این اسم صدا می کردم)، همین که از تخت بیماری پایین آمدی، باید از این شهر غمزده‌ی سرد برویم.»
جیتانیلاً زانویش را بالا آورد و روزنامه‌اش را ورق زد و گفت:
«راستی، من لباس‌هایم را می‌خواهم، همه‌شان را.»
و من ادامه دادم که: «...چون راستی راستی دیگر دلیلی ندارد که این‌جا بمانیم.»

لولیتا گفت: «دلیلی ندارد هیچ‌جا بمانیم.»
روی صندلی پارچه‌ای نشستم و دسته‌گل زیبایم را باز کردم و در سکوت تب‌زای اتاق کوشیدم گل‌ها را شناسایی کنم. نتوانستم. در آن لحظه صدای آهنگین زنگی، نرم، در جایی از راهرو بلند شد.
به گمانم آن بیمارستانی که همه‌چیزش نمایشی بود بیش از ده دوازده مریض نداشت (سه یا چهار نفر از آن‌ها هم دیوانه بودند که لو در همان آغاز این خبر را با خوشحالی به من داد). از این روی، کارمندا وقت آزاد زیادی داشتند. اما از سوی دیگر، سخت‌گیری‌هایی هم می‌کردند. این را هم بگویم که من هم همیشه بی‌وقت به آن‌جا سر می‌زدم. مری پیشگو با بدجنسی مبهمی (بار بعد می‌شود زنی زیبا با لباسی آبی، شناور در رورینگ گالچ^۷) آرام آستین مرا گرفت تا از در بیرونم کند. به دستش نگاه کردم؛ از روی آستینم پایین افتاد. همان‌طور که داشتم از آن‌جا می‌رفتم و به میل خودم می‌رفتم، دلورس میز یادم آورد که فردا صبح لباس‌هایش را... یادش نبود که چیزهای گوناگونی را که احتیاج دارد کجا گذاشته. داد زد: «برایم (حالا دیگر در میدان دیدش نبودم. در آسانسور داشت بسته می‌شد، بسته‌تر، و بسته شد) چمدان خاکستری نو و چمدان بزرگ مادر را بیاور.» اما صبح فردای آن روز، از شدت تب می‌لرزیدم، سیاه‌مست هم بودم و داشتم روی تخت‌خواب آن مهمانرا که لو فقط چند دقیقه استفاده‌اش کرده بود می‌مردم. تنها کاری که در این وضعیت چرخشی و کشدار می‌توانستم بکنم این بود که چمدان‌ها را به بیوه‌ی خوش‌پوش (مدیر متل) و

راننده‌ی قوی و مهربان کامیونی بدهم تا برای او بپرند. به نظرم می‌آمد که لو دارد لباس‌ها و چیزهای قیمتی‌اش را به مری نشان می‌دهد... بی‌تردید کمی دچار هذیان بودم. فردای آن روز، هنوز هم می‌لرزیدم و خوب نشده نبودم، چون وقتی از پنجره‌ی دستشویی به زمین چمن مجاور نگاه کردم دوچرخه‌ی نو و زیبای دالی را دیدم که به پایه‌اش تکیه داده شده و چرخ خوش‌ترکیب جلوی دوچرخه به سمت من چرخیده بود، مثل همیشه، و گنجشکی روی زینش نشسته بود — نه، دوچرخه‌ی دالی نبود، مال صاحب مثل بود. لبخندی زدم و سر بیچاره‌ام را از خیالات خوش‌باورانه‌ام برگرداندم. تلوتلوخوران به تخت‌خوابی برگشتم که هر نقطه‌اش نشانی از دلورس داشت و مثل مجسمه‌های مقدس ساکت دراز کشیدم.

مقدس، به‌راستی! وقتی دلورس برنزه^۸

روی زمین سبز آفتابی‌ست

و سانچیچا برایش قصه می‌خواند

از مجله‌ی فیلم

از روی صدای پیاپی انفجار ترقه‌ها و بمب‌های واقعی می‌فهمیدم که در شهر جشنی ملی به‌پاست. پنج دقیقه به دوی بعدازظهر بود که شنیدم کسی سوت می‌زند و به در نیمه‌باز اتاقم نزدیک می‌شود... سپس صدای کوبش در.

فرانک درشت‌هیکل بود. میان قاب درِ باز ایستاد، با دستی روی چهارچوب در و کمی خمیده به جلو.

«سام‌علیک.»

پرستار لور پشت خط بود. می‌خواست بداند که بهتر شده‌ام و آیا امروز به بیمارستان می‌روم یا نه؟

فرانک از بیست قدمی، مانند کوه، قوی و تندرست می‌نمود. در پنج قدمی، مثل حالا، صورتش همچون موزاییک سرخ‌فامی پر از جای زخم بود. گویی زمانی در آن سوی آب‌ها با انفجار بمبی از دیواری

پرت شده و هر نقطه‌ای از بدنش آسیب دیده بود، با این همه، هنوز می‌توانست کامیون بزرگی را براند، به ماهیگیری و شکار برود و با زنان کنار جاده‌ها خوش بگذراند. آن روز، یا به این دلیل که تعطیلی مهمی بود یا به این دلیل که دلش می‌خواست من مریض را سرگرم کند، دست چپش را که معمولاً توی دستکش پنهان می‌کرد (همان دستی که حالا به چهارچوب در تکیه داده بود) برهنه کرده بود تا به من بیمار پردرد نه‌تنها جای خالی انگشت چهارم و پنجمش را نشان دهد، بلکه دختر برهنه‌ی خالکوبی‌شده‌ی پشت دست کج و کوله‌اش را هم بنمایاند: دختری با نوک پستان‌های سرخ‌فام و دلتایی آبی‌رنگ. انگشت‌های اشاره و میانی‌اش پاهای دخترک را و استخوان میچ دستش سر او را با تاج گل روی سرش می‌ساختند. آه، مثل پریچه‌ای شوخ‌چشم روی چوب قاب در لمیده بود، چه خواستی...

به او گفتم به مری لور بگو امروز می‌خواهم استراحت کنم و فردا اگر احساس کنم دوباره پلی‌نزیایی‌ام،^۹ با دخترم تماس خواهم گرفت. متوجه جهت نگاهم شد و کپل راست دختر خالکوبی‌شده‌ی روی دستش را به گونه‌ای تحریک‌آمیز جنباند.

فرانک گنده با صدایی آهنگین گفت: «باشد.» سپس محکم به چارچوب در کوبید و سوت‌زنان پیام مرا برد، و من هم مشغول نوشیدن شدم. فردای آن روز تبم قطع شده بود، اما مثل وزغ می‌لنگیدم. با این همه، روی پیژامه‌ی زردرنگم رب‌دوشامبر بنفش‌رنگی پوشیدم و به سمت دفتر تلفن متل رفتم. همه‌چیز عادی بود. صدای سرزنده‌ای به من گفت که همه‌چیز خوب است، دخترم روز قبل مرخص شده و رفته، حدود ساعت دو، عمویش، آقای گوستاو با کادی لاک^{۱۰} سیاهی با توله‌سگ کاکر اسپانیلی برای بردن لو آمد، با همه گرم بود و لبخند می‌زد، صورت‌حساب بیمارستان را نقد پرداخت، و گفت که به شما بگوییم نگران نباشید و مراقب خودتان باشید، طبق قرارمان به مزرعه‌ی پدر بزرگ می‌رویم.

الفینستون شهر کوچک و بسیار قشنگی بود (امیدوارم هنوز هم باشد) که با آن جنگل‌های سرسبز و خانه‌های با سقف‌های قرمز در ته آن دره مثل ماکت بود. فکر می‌کنم پیش‌تر به مدرسه‌ی خوب و پرستشگاه و محله‌های چهارگوش بزرگش اشاره کرده‌ام. در برخی از این محله‌ها چراگاه‌های نامعمولی بود که در صبح زود و بخارآلود ماه ژوئیه اسبی یا قاطری در میانشان می‌چرید. خیلی خنده‌دار است: روی شن‌ها دور تن‌های زدم و، همراه با ناله‌ای، از پهلو به ماشین پارک‌شده‌ای مالیدم، اما از ته دل و از راه ارتباط ذهنی (امیدوار بودم که این ارتباط برقرار شود) به صاحبش که با حرکت دست و انگشت چیزی می‌گفت گفتم که برمی‌گردم، نشانی، مدرسه‌ی برد، برد، نیو برد؛ جین قلبم را زنده نگه می‌داشت ولی ذهنم را منگ کرده بود. پس از چند بار انحرافی رفتن و گم شدن که مشغله‌ی ذهنی و مرور گذشته باعث آن بود، سرانجام به بخش پذیرش بیمارستان رسیدم. بر سر آدم‌های زیر صندلی‌ها نعره می‌زدم و دنبال مری می‌گشتم. شانس آورد که آن‌جا نبود؛ و نزدیک بود دکتر را بزنم که دستان خشنی رب‌دوشامبر مرا چنگ زد و یکی از جیب‌هایش را پاره کرد و نمی‌دانم چه شد که روی سر قهوه‌ای و کچل مریضی نشستم، کسی که به اشتباه گمان می‌کردم همان دکتر بلوست. بالاخره مریض ایستاد و با لهجه‌ی مسخره‌ای گفت: «حالا ببینم کی روان‌رنجور است؟... سپس پرستار نزار عبوسی هفت کتاب زیبا را به دستم داد، هفت کتاب زیبا با پتویی که با سلیقه‌ای بسیار خوب تا شده بود و از من خواست امضا کنم که این‌ها را دریافت کرده‌ام؛ در سکوتی ناگهانی متوجه پلیسی توی راهرو شدم. راننده‌ای که ماشینش آسیب دیده بود داشت مرا به او نشان می‌داد. فوری و با افتادگی تمام آن برگه‌ی نمادین را امضا کردم و بدین ترتیب لولیتایم را به همه‌ی آن بوزینه‌ها تسلیم کردم. کار دیگری هم می‌توانستم بکنم؟ فکر ساده و ناخوشایندی به ذهنم زد: «در این لحظه، آزادی از هر چیزی مهم‌تر است.» یک حرکت غلط می‌توانست مرا به

جایی بکشاند که به خاطر عمری جنایت پاسخگو شوم. بنابراین، وانمود کردم که از گنجی درآمدم. به راننده‌ی ماشین مبلغی دادم که راضی‌اش کرد. با دکتر بلو که حالا داشت دستم را نوازش می‌کرد با قلب نیرنگ‌بازم (نه بیمارم) خیلی راحت حرف زد. از پی نوشیدن الکل قوی، در چشم‌هایم اشک جمع شده بود. از کارمندان بیمارستان چنان نمایشی عذرخواهی کردم که خودم هم از این نقشی که بازی کردم شگفت‌زده شدم و این را هم به آن‌ها گفتم که با بقیه‌ی دودمان هامبرت چندان میانه‌ی خوبی ندارم. با خودم هم زمزمه کردم که هنوز هفت‌تیرم را دارم و هنوز آزادم که فراری را تعقیب کنم، آزادم که برادرم را از میان بردارم.

۲۳

تا آن‌جا که می‌دانم، فاصله‌ی شهر کازیم، جایی که برای نخستین بار آن اهریمن سرخ در آن پدیدار شد، تا الفینستون شوم که یک هفته پیش از روز استقلال آمریکا به آن رسیده بودیم هزار مایل جاده‌ی صاف و ابریشمی بود. تمام ماه ژوئن در سفر بودیم، چون روزانه بیش از صد و پنجاه مایل نمی‌رفتیم و بقیه وقتمان را در جاهای مختلف که آن‌ها هم بی‌شک از پیش تعیین شده بودند می‌ماندیم و حتا یک بار تا پنج روز ماندیم. پس این مسیری بود که باید ردپای آن اهریمن را دنبال می‌کردم؛ پس از چند روز ناگفتنی که در جاده‌های هزارشاخه‌ی دوروبر الفینستون بالا و پایین رفتم، بقیه‌ی وقت و زندگی‌ام را صرف پیدا کردن ردپایی از او کردم.

خواننده، لطفاً مرا با این روحیه‌ی خجالتی، بیزاری‌ام از فخرفروشی و با ادب و احترام ذاتی‌ام تجسم کن که دارم جنون و شوریدگی ناشی از سوگ و ماتم را با لبخندی پر از وحشت و خودشیرین‌کنی می‌پوشانم و همزمان دلیل‌های سطحی می‌آورم تا دفترچه‌ی مشخصات مهمان‌های هتل‌ها را ورق بزنم؛ مثلاً، به هتل‌دارها می‌گفتم: «شک ندارم که یک شب توی این هتل بوده‌ام. اجازه بدهید به اسم‌های ثبت‌شده در

روزهای میانی ژوئن نگاهی بیندازم... نه، می بینم اشتباه می کردم... این شهر چه اسم قشنگی دارد، کات‌اگین.^۱ خیلی ممنونم. یا می گفتم: «مشری ای دارم که این جاست. اسم و مشخصاتش را اشتباه شنیدم... ممکن است اجازه بدهید...؟» گهگاهی نمی گذاشتند خودم دفتر اسم مسافران هتلشان را نگاه کنم، به ویژه اگر پشت پیشخان مرد عبوسی بود.

این جا یادداشتی دارم از ۵ ژوئیه تا ۱۸ نوامبر، روزی که به بیردزلی برگشتم و چند روزی هم آن جا ماندم. در این مدت، در ۳۴۲ هتل،^۲ متل یا مهمانسرا اتاق رزرو کردم، البته در همه ی این مکان ها نماندم. چند تا از این مسافرخانه ها هم میان چست‌نات و بیردزلی بودند. در یکی از آن ها ردپایی از آن اهریمن یافتم (با نام ان پتی لاروس)؛ باید روی فاصله گذاری و زمان بندی پرس و جویم دقت می کردم تا مبادا جلب توجه کنم. دست کم منشی های پنجاه هتل یا متلی که از آن ها دفتر نام نویسی مسافران را خواستم به من پاسخ رد دادند، و از این روی صلاح را بر این دیدم که برای درست نمایی و نیت خوب زمینه سازی کنم و اجاره بهای اتاقی را که نیاز نداشتم پردازم. دست کم در بیست دفتر از ۳۰۰ دفتر اسم مسافران ردپایی از او یافتم: اهریمن ولگرد حنا بیش از ما توقف کرده بود، و زیرکانه تر از آن این که در جاهای دیگری هم اسمش را گذاشته بود تا برای من نشانه های مسخره بگذارد. حنا یک بار در همان مسافرخانه ای که ما بودیم اتاق گرفته بود، در چند قدمی بالش لولیتا. در چند مورد هم در همان محله یا محله ای نزدیک ما اقامت گزیده بود؛ و در موارد بسیاری میان دو مسافرخانه ای از پیش تعیین شده متظر ما مانده بود. خیلی خوب به یاد می آوردم که لولیتا روی فرش اتاق پذیرایی دراز کشیده بود، نقشه ها و کتاب های گردشگری را می خواند و با رژ لبش جاهای ماندن و رفتنمان را علامت می زد!

ناگهان به این کشف رسیدم که آن اهریمن احتمال تحقیق و پرس و جوی مرا پیش بینی کرده و برای کمک به من اسم های مستعار

توهین آمیز برگزیده؛ مثلاً، در مهمانسرای پاندروسا، نخستین مهمانسرای که به آن سر زدم، در میان سایر اسم‌های آدمیزادگان، اسم او، دکتر گراشیانو فوربسون، از میراندولا، نیویورک، بود. بی‌گمان معنای مسخره‌ی ایتالیایی این اسم ترجمه را جلب کرد. صاحب مهمانسرا بزرگواری کرد و به من رساند که آقا سرما خورده بود و پنج روز توی بستر ماند و دیگر این‌که ماشینش را برای تعمیر به مکانیکی‌ای برده بود و روز چهارم ژوئه از این‌جا رفت.

«بله، مدتی پیش، دختری به نام آن لور در این مهمانسرا کار می‌کرد، اما با خواربارفروشی در سدار سیتی ازدواج کرد و رفت.»

در یک شب مهتابی در خیابانی خلوت در کمین مری کفش سفید نشستم؛ ناخودآگاه آمد جیغ بزند که نگذاشتم و با عمل ساده‌ی زانو زدن و ادارش کردم باادب رفتار کند و با صدایی ریاکارانه به او التماس کردم کمکم کند. قسم خورد که هیچ چیز نمی‌داند. این گراشیانو فوربسون کی‌ست؟ به نظر دودل شد. بی‌درنگ اسکناس صد دلاری را درآوردم. آن را به سمت نور ماه بالا برد و سرانجام نجواکنان گفت که «او برادر شماست.» صد دلاری را از دست سرد مهتابی‌اش ربودم و به زبان فرانسوی فحشی دادم و از او رو گرداندم و فرار کردم. همین برایم درسی شد که به هیچ‌کس تکیه نزنم و روی پای خودم بایستم و به تحقیق ادامه دهم. هیچ کارآگاهی نمی‌توانست نشانه‌هایی را که تروپ بر اساس فکر و عمل من تنظیم کرده بود کشف کند. امیدی هم نداشتم که او با اسم و نشانی واقعی خودش در این هتل‌ها اتاق گرفته باشد؛ اما به این امیدوار بودم که در پس لایه‌ای از فریبکاری‌اش خودش را آدمی برتر و ثروتمندتر از آنچه لازم بوده معرفی کند یا، با افزودن بر کمیت، بخش‌های کیفی بسیار کمش را بزرگ جلوه دهد. در یک چیز هم موفق شد: در درست به دام انداختن من و دلهره‌ی نابودکننده‌ام در بازی شیطانی‌اش. با مهارتی بسیار، تاب خورد و تلوتلو خورد و به تعادلی ناممکن رسید، و همواره مرا با بازیگوشی و امید

رها کرد — نمی‌دانم می‌توانم هنگام سخن گفتن از خیانت، انتقام، ویرانی، وحشت و نفرت از چنین واژه‌ای استفاده کنم یا نه، — بازیگوشی‌ای که ممکن بود بار دیگر خودش را هم رسوا کند. رسوا نشد — گرچه لعنتی خیلی به آن نزدیک شد. همه‌ی ما بندباز زرق‌وبرق‌داری را که با زیبایی و دقتی خاص در نوری سفید بر بندی محکم راه می‌رود می‌ستاییم؛ اما چه هنر برتری در کار آن بندبازی‌ست که با لباس مترسک روی طنابی شل راه می‌رود و ادای دلقک مستی را درمی‌آورد! من می‌دانم.

نشانه‌هایی که ترب به جا گذاشته بود هویتش را نمی‌ساختند، بلکه شخصیتش را می‌ساختند، یا دست‌کم گونه‌ای از شخصیت هماهنگ و جالب توجهش را؛ ژانرش، و نمونه‌ی شوخی‌هایش، دست‌کم در بهترین حالتش، و همچنین آهنگ اندیشه‌هایش با مال من هم‌سنخ بود. ادای مرا درمی‌آورد و از من تقلید می‌کرد. اشاره‌ها و کنایه‌های بی‌شک عالمانه بود. اهل مطالعه بود. زبان فرانسوی می‌دانست. در واژه‌سازی و بازی و نظم دادن به کلمه‌ها ماهر بود. در دانش و معرفت رابطه‌ی جنسی غیرحرفه‌ای بود. دستخط زنانه داشت. اسمش را در هر جایی عوض می‌کرد، ولی هر چه می‌کوشید و کج می‌نوشت حروف تی، دبلیو و آی را نمی‌توانست جور دیگری بنویسد. جزیره‌ی ناکجا یکی از اقامتگاه‌های محبوب او بود. هیچ‌وقت با خودنویس نمی‌نوشت که اگر از هر روانکاوی بپرسی، خواهد گفت که این بیمار دارای بیماری اوندینیم^۳ سرکوب‌شده است. امیدوارم بخشیده شود و در ستیکس^۴ پریچه‌های شاشو حضور داشته باشند.

اصلی‌ترین ویژگی آن اهریمن این بود که خیلی دوست داشت با دیگران شوخی کند. خدای من، این موجود بدبخت چه شوخ‌طبع بود! در ضمن، سواد مرا هم به چالش می‌کشید. من که به افتادگی‌ام می‌بالم و می‌پذیرم که همه‌چیزدان نیستم؛ و با جرئت اعتراف می‌کنم که در میان نوشته‌های آن گم‌زاد بی‌ریشه، هنگام جست‌وجو و تعقیبش،

عناصری دیدم که معنایشان را درنیافتم. وقتی در میان اسم های ساده و پاک نهاد دیگران معمای اهریمنی بازی او با واژه ها را حل می کردم، لرزی از پیروزی و بیزاری اندام شکستنده ی مرا تکان می داد! این را نیز متوجه شدم که هر وقت احساس می کرد معمایش، حتا برای کسی چون من با چنین توانی در حل کردن معماها، خیلی پیچیده شده بی درنگ با معمایی ساده اغوایم می کرد. برای یک فرانسوی که داستان های جنایی - پلیسی زمان های نوجوانی اش را به خاطر داشت، آرسن لوپن به آسانی شناخته شدنی بود؛ و لازم نبود که گولریچ باشم تا نشانه ی ساده ی «ای. پرسن، پُرلاک، انگلستان»^۵ را نفهمم. از سلیقه ی بسیار بد ولی در اساس وسوسه انگیز مردی فرهنگی، نه یک پلیس، نه آدمی عادی، نه فروشنده ای هرزه، بلکه آدمی اهل ادب، چنین برمی آید که نام های فرضی ای مانند «آرتور رین بو» آشکارا از نام نویسنده ی قایتی آبی^۶ (آقایان، عجب سرابی) و «موریس اشمترلینگ»^۷ از نام نویسنده ی پرنده ی مست برداشت شده باشد. یا مثلاً اسم مسخره و همزمان جالب «دی. اورگون، المیرا، نیویورک»^۸ که می دانیم از نمایش نامه ای از مولیر گرفته شده. همین روزهای آخر سعی می کردم لولیتا را به نمایش نامه ی معروفی از قرن هجدهم، از نمایش نامه نویس محبوبم، علاقه مند کنم. اسم بعدی ای که اهریمن برای خود برگزیده بود از همان نمایش نامه بود، «هری بامپر، شریدن، وایومینگ»^۹ با مراجعه به دانش نامه ی دم دستم دریافتم که این اسم عجیب «فینس کویمبی، لپنن، نیوهمشایر»^{۱۰} از کی ست؛ و هر فرویدیست خوبی که اسم آلمانی داشته باشد و کمی به روسپی گری مذهبی علاقه داشته باشد در یک نیم نگاه منظور این اسم را درمی یابد: «دکتر کیتزلر، اریکس، می سی سی پی.»^{۱۱} تا این جا خوب پیش رفته ام. این نمونه از مسخره بازی ها ظاهر داستان بود و در کل بی غرض و در نتیجه بی ضرر. دیگر به بسیاری از اسم هایی که خودبه خود توجه مرا جلب می کردند و سرنخی درست به من می دادند اما نمی توانستم نکته ی اصلی انتخاب آن ها را دریابم اشاره نمی کنم،

زیرا احساس می‌کنم دارم کورمال کورمال در منطقه‌ی غبارآلود مرزی پیش می‌روم و شبح واژه‌ها به گردشگرهای واقعی تبدیل می‌شوند؛ مثلاً، «جانی رندال، رمبل، اوهایو» کی ست؟ یا آیا این اسم کس دیگری بود که به طور اتفاقی دستخطی شبیه به دستخط صاحب اسم «ان. اس. اریستف، کاتاگلا»^{۱۱} نیویورک، داشت؟ در «کاتاگلا» چه نیشی بود؟ و این «جیمز مور مورل، هاگستن، انگلستان»^{۱۲} کی بود؟ «آریستوفان»، «هاکس؟» بسیار خوب، حالا چه رمزی در این اسم است که من نمی‌فهمم؟

در انتخاب همه‌ی این اسم‌های کاذب یک خط دنبال می‌شد که وقتی آن را دریافتم به من تپش قلبی همراه با درد داد. چیزهایی مثل «جی، ترپ، ژنو، نیویورک»^{۱۳} نشانه‌ی خیانت و نابکاری لولیتا بودند. «آربری بیردزلی، جزیره‌ی ناکجا»^{۱۴} در رساندن این پیام که نقطه‌ی آغاز رابطه‌ی آن‌ها را باید در شرق جست‌وجو کرد سرخ آشکارتری از آن یادداشت تلفنی دستکاری‌شده به دستم می‌داد. «لوکاس پیکادور، مری می»^{۱۵} پنسیلوانیا، کنایه‌ای بود بر این که کارمن من به مهربانی من رقت‌انگیز در برابر آن دغلکار خیانت کرده، «ویل براون، دلورس، کلرادو»^{۱۶} نشان می‌دهد که به راستی سنگدل بی‌رحمی بود. اسم وحشتناک «هرالد هیز، تومباستون»^{۱۷} «آریزونا» (که اگر وقت دیگری بود، به این اسم قه‌قه می‌خندیدم) آشنایی دیرین او را با لولیتا می‌رساند. لحظه‌ای مثل کابوس به ذهنم آمد که شکار من دوست قدیمی این خانواده بوده، شاید دلدار قدیمی شارلوت، شاید اصلاح‌کننده‌ی خطاها («دونالد کیش، سی‌یرا»^{۱۸}). اما تیزترین دشنه اسم تحریف‌شده‌ای بود که با آن اتاقی در متل چست‌نات اجاره کرده بود: «تد هانتر، کین، نیوهمپشایر».

از روی شماره پلاک‌های دستکاری‌شده‌ای که همه‌ی این پرسن‌ها، اورگون‌ها، مورل‌ها و ترپ‌ها به هتل‌ها داده بودند، فهمیدم هتل‌دارها شماره پلاک ماشین مهمان‌های هتل را بررسی نمی‌کنند. اشاره‌های

اهریمن به ماشین‌های اجاره‌ای‌اش در مسیر کوتاه میان ویس و الفینستون، حالا نادرست یا ناقص، به هیچ دردی نمی‌خوردند؛ شماره پلاک آرتک اولیه‌اش اعداد جابه‌جا، تغییر کرده و حذف شده بود، اما به‌گونه‌ای ترکیب‌های مناسب و مرتب‌تری را می‌ساخت (مثل «دبلیو اس ۱۵۶۴» یا «اس اچ ۱۶۱۶» یا «کیو ۳۲۸۸۸» یا «سی یو ۵۸۳۲۲») که به هر حال چنان با حيله گری طراحی شده بودند که هرگز نمی‌توانستی منخرج مشترکشان را دریابی.

به ذهنم زد که وقتی در شهر ویس آن اتومبیل کروکی را به همدست‌هایش داد و به‌جایش در هر ایستگاهی اتومبیل تازه‌نفس زیر پایش گذاشتند آن‌ها هم این‌جا و آن‌جا همراهش بودند ولی آن‌ها کمتر دقت می‌کردند و احتمالاً در برخی از هتل‌ها نمونه‌ای از آن شماره‌های به‌هم‌مربوط را می‌نوشتند. اما اگر گشتن دنبال اهریمن در جاده‌ای که می‌دانستم او در آن می‌راند کاری چنین پیچیده و مبهم و بی‌سود بود، آیا دنبال کردن اتومبیل‌ران‌های ناشناس در مسیرهای ناشناخته بی‌نتیجه‌تر نبود؟

۲۴

وقتی به بیردزلی رسیدم، از این رمزگشایی‌های جان‌آزار که به اندازه‌ی کافی حرف زدم، تصویر کاملی در ذهنم شکل گرفت؛ و از راه روند همیشه پرخطر حذف، که فقط دماغی بیمار و حافظه‌ای خمود می‌تواند چنین کند، تصویر را به اندازه‌ی یک منبع قابل اعتماد کوچک کردم. در مدرسه‌ی بیردزلی به جز کشیش ریگور مورتیس (اسمی که دخترها به او داده بودند) و پیرمرد محترمی که واحد‌های اختیاری آلمانی و لاتین درس می‌داد نرینه‌ی دیگری نبود که از آموزگاران ثابت باشد. اما دو بار معلم هنر کالج بیردزلی به مدرسه‌ی بیردزلی آمده بود تا به دخترمدرسه‌ای‌ها تصاویر اسلایدی کاخ‌های فرانسه و نقاشی‌های

قرن نوزدهم را نشان دهد. برای تماشای آن‌ها و گوش دادن به سخنرانی‌ها از من هم دعوت کرده بودند، اما دالی، بنا به خوی همیشگی اش، گفت: «تو نباید بیایی، بحث هم نداریم.» این را هم به یاد دارم که آن روز گوستن به این سخنران اشاره کرد و گفت: «پسر باهوشی ست.» اما چیز دیگری به یاد نمی‌آوردم و حافظه‌ام اسم آن عاشق کاخ‌ها را ثبت نکرده بود.

روزی که برای اجرای حکم مقرر شد، از محوطه‌ی پوشیده از یخ دانشگاه به سمت میز اطلاعات سالن می‌گر کالج بیردزلی رفتم. همان جا شنیدم که اسم او ریگز (شبیبه اسم آن کشیش) است و مجرد است و دیگر این که تا ده دقیقه‌ی دیگر از موزه‌ای که در آن کلاسش را برگزار می‌کند بیرون می‌آید. توی راهروی مسیر سالن سخنرانی، روی نیمکت مرمرین، از آن نمونه نیمکت‌هایی که سسیلیا دارلیمپل رمبل اهدا می‌کرد، نشستم. همان‌طور که با ناراحتی پروستات، مست و تشنه‌ی خواب، منتظر بودم، و هفت تیرم توی جیب بارانی‌ام بود، ناگهان از خود پرسیدم مگر دیوانه شده‌ام که می‌خواهم دست به چنین کار احمقانه‌ای بزنم. یک در میلیون هم احتمال آن نمی‌رفت که استادیابو (استادیار) آلبرت ریگز لولیتای مرا در خانه‌ی بیردزلی اش، در شماره‌ی ۲۴ کوچه‌ی پریچارد، پنهان کند. او نمی‌توانست ناکس باشد. بی‌شک تصمیم احمقانه بود. داشتم وقت و عقلم را از دست می‌دادم. او و لولیتا در کالیفرنیا بودند و به هیچ‌وجه نمی‌توانستند این‌جا باشند.

در همین لحظه پشت مجسمه‌ی سفید مهمه‌ی مبهمی شنیدم؛ دری تند باز شد، نه آن دری که من به آن خیره شده بودم، و در میان گروهی از دانشجویان دختر کله‌ی نیمه‌کچلی با دو چشم قهوه‌ای روشن که دور می‌چرخید بیرون آمد.

به چشم من غریبه‌ی غریبه می‌آمد ولی خودش اصرار داشت که ما همدیگر را در جشن مدرسه بیردزلی دیده‌ایم. حال دختر زیبا و تنیس‌باز من چطور است؟ کلاس دیگری داشت، اما بعد مرا می‌دید.

تلاش بعدی ام برای شناسایی اهریمن کندتر به بار می نشست: از روی آگهی ای در یکی از مجله های لوکارآگاهی را پیدا کردم که پیش تر مشت زن بود. دل به دریا زدم و با او تماس گرفتم. برای این که فقط سرنخی از شیوهی کار اهریمن به دست او بدهم، او را با نام ها و نشانی هایی که جمع کرده بودم آشنا کردم. باید مبلغ نسبتاً خوبی هم به عنوان پیش پرداخت به او می دادم و او برای دو سال — برای دو سال، خواننده! — خودش را با آن اطلاعات بی معنی ای که من به او داده بودم سرگرم کرد، و وقتی با خبری به دردخور آمد مدت درازی از آغاز خدمات مالی من به او می گذشت: بومی هشتاد ساله ای به اسم بیل براون، در کلرادو، نزدیک دلورس زندگی می کند.

۲۵

این کتاب درباره ی لولیتاست؛ و حالا که به بخشی رسیده ام که (اگر رنج دیگری از درون آشفته ام نکرده بود) می توانست «دلورس گمشده» نامیده شود دلیلی ندارد درباره ی سه سال بدون لولیتا چیزی بنویسم. در حالی که چند نکته ی بجا را باید بیان کنم، احساس کلی ای که دوست دارم به شما نشان دهم این است که در اوج سفر با او در پهلویی زندگی خرد شد و باد خروشان دوره ی تیرگی و سیاهی تازیانه های بدبختی را بر جانم کوبید.

عجیب است که به ندرت خواب لولیتا را آن طور که در خاطرم بود می دیدم (البته اگر اصلاً خوابش را می دیدم)، آن طور که دایم و سواس گونه در ضمیر خودآگاه و در رویاهای بیداری و بی خوابی هایم می دیدم. دقیق تر بگویم: او به خوابم می آمد ولی با تغییر قیافه ای عجیب و مسخره مثل والریا یا شارلوت یا چیزی بیناین. آن روح مرکب در خواب به سراغم می آمد، و در فضای مالیخولیایی و نفرت انگیز دم به دم از شارلوت به والریا تغییر می کرد، و با دعوت مبهم من روی تخته ی باریک یا صندلی سفتی می لمید، با پوست و

گوشتی باز مثل در پلاستیکی تویی توپ فوتبال. در این حال خود را ناامید توی اتاق مبله‌ای می‌یافتم که با دندان‌های مصنوعی شکسته به جشن مثله کردن اندامم سرگرم شده‌ام و در پایان شارلوت یا والریا در آغوش غرق به خونم گریه می‌کنند و لب‌های برادرانه‌ی من با حرارت بوسیده می‌شوند، در خوابی آشفته به آشفتگی اشیای عتیقه‌ی بی‌ارزش تاجر وینی،^۱ مرکب از دلسوزی، ناتوانی جنسی و کلاه‌گیس‌های قهوه‌ای زنان پیر سوگ‌انگیزی که همین حالا با گازه‌های سمی کشته شده‌اند.

یک روز همه‌ی مجله‌های لولیتا را از توی ماشین جمع کردم و دور ریختم. می‌دانی که چه نوع مجله‌هایی را می‌گویم؟ مجله‌های نوجوانان، از دوره‌ی دیرینه‌سنگی تا امروز، یا دست‌کم از دوره‌ی تمدن موکنای^۲ تا امروز و بیشتر مطالبشان هم درباره‌ی لوازم بهداشتی؛ مثلاً، در یکی از آن‌ها هنرپیشه‌ای بالغ و زیبا، با مژه‌های بلند و لب پایین قرمز و گوشتی، شامپویی را تبلیغ می‌کرد. آگهی و مد. دختر مدرسه‌ای‌های جوانی که عاشق دامن‌های چین‌وواچین‌اند — آه، چقدر از آن زمان می‌گذرد! «این وظیفه‌ی صاحبخانه است که برایت رب‌دوشامبر تهیه کند.» «جزئیات بی‌ربط تمام گیرایی سخنانت را از بین می‌برد.» «همه‌ی ما کسانی را می‌شناسیم که گوشه‌ی ناخن‌هایشان را می‌کنند، آن‌هایی را می‌گویم که در مهمانی‌های اداری گوشه‌ی ناخن می‌گیرند.» «وقتی مردی می‌خواهد با زنی دست بدهد، باید دستکشش را درآورد، مگر این که خیلی پیر یا خیلی مهم باشد.» «با پوشیدن شکم‌بندهای تنگ و برانگیزاننده رابطه‌تان را عاشقانه کنید: شکمی کوچک، باسنی ظریف. مثل تریسترام در فیلمی عاشقانه.» «معمای ازدواج "جو" و "رو" نقل مجلس همه شده است.» «در مدتی کوتاه و با هزینه‌ای کم خودتان را دلربا کنید.» و صفحه‌های کم‌دی: دختر بد موسیاه، با پدر چاق، دختر خوب موقرمز، با پدری خوش‌قیافه با سبیل‌های آراسته. یا آن کم‌دی‌های مصور، بوزینه‌ی لوده‌ی بزرگی با زنش، کوتوله‌ای کودن و

کودک سان.^۴ و من هوش سرشارم را به تو هدیه می‌دادم...^۵ یاد آن شعر بسیار زیبای یاره‌ای افتادم که وقتی کودک بود برایش می‌نوشتم، و او با ریشخند می‌گفت: «کلمه‌ی چرند بهترین توضیح برای این شعر است.»

سنبابلب با سنجابش، و خزپوش‌ها با خرگوش‌هاشان

عاداتی عجیب و غریب دارند

مرغ مگس چه زیبا بال می‌زند

مار که راه می‌رود دستانش را در جیب‌هایش می‌گذارد...

از بقیه‌ی چیزهای لولیتا نمی‌شد به این آسانی گذشت. تا پایان سال ۱۹۴۹، دمپایی کهنه، بلوز پسرانه‌ای که می‌پوشید، شلوار جین آبی قدیمی‌ای که در صندوق عقب پیدا کردم، کلاه مدرسه‌ای مجاله‌اش و دیگر گنجینه‌ی رهاشده‌اش را می‌پرستیدم، عزیز می‌داشتم و این‌جا و آن‌جا با بوسه‌ها و قطره‌های اشک این دریامرد لکه‌دارشان می‌کردم. سپس وقتی دریافتم که دارم عقلم را از دست می‌دهم همه‌ی خرده‌ریزهای او را جمع کردم و بقیه‌ی چیزهایش را هم که در انباری خانه‌ی بیردزلی گذاشته بودیم، جعبه‌ی کتاب‌ها، دوچرخه، گالش‌ها و کت‌های قدیمی‌اش، به آن‌ها افزودم و در روز تولد پانزده سالگی‌اش بی‌نام‌ونشان به‌عنوان هدیه برای دختران یتیم‌خانه‌ای کنار دریاچه‌ای بادخیز، در مرز کانادا، فرستادم.

اگر پیش هیپنوتیزم‌گر توانمندی می‌رفتم، احتمال داشت برخی از خاطره‌ها را از ذهن من بیرون بکشد و آن‌ها را با الگویی منطقی منظم کند، خاطره‌هایی که حتا امروز که می‌دانم کدام‌یک را برگزینم و روی آن بیشتر تأکید کنم می‌بینم از آن چیزی که در ذهنم حضور دارند در این کتاب اغراق‌آمیزتر آمده‌اند.

زمان‌هایی بود که احساس می‌کردم رابطه‌ام دارد با دنیای واقعی بیرون قطع می‌شود. پس از گذراندن بقیه‌ی زمستان و بهار در آسایشگاهی روانی در شهر کبک، که پیش‌تر هم آن‌جا رفته بودم، نخست بر آن شدم که برخی کارهایم را در نیویورک سر و سامان

بدهم و سپس برای جست‌وجویی دقیق به سمت کالیفرنیا بروم.
این چیزی‌ست که در کنج خلوت‌م در آن آسایشگاه سروده‌ام:

تحت پیگرد، پیگرد: دلورس هیز
 مو: قهوه‌ای، لب: قرمز
 سن: پنج هزار و سیصد روز
 کار: بی‌کار یا «هنرپیشه‌ی کودک»

کجا پنهان شده‌ای، دلورس هیز؟
 چرا پنهان شده‌ای، نگار؟
 (در بهت سخن می‌گویم، در گم‌راهه قدم می‌زنم،
 نمی‌توانم بیرون بیایم، گفت سار)

به کجا می‌رانی، دلورس هیز؟
 از چه ساخته شده فالیچه‌ی پرنده؟
 آیا آن «کوگر کرم‌رنگ» همچون کنونی توست؟
 و کجا پارک کرده‌ای، نگار عزیز؟

قهرمانت کیست، دلورس هیز؟
 هنوز هم یکی از آن ستاره‌های کلاه‌آبی؟
 در روزهای خوش، بر کرانه‌های خرم
 «و طیاره‌ها، و میخانه‌ها، کارمن من!»

آه دلورس، آن صفحه‌نوار آزارم می‌دهد!
 هنوز هم می‌رقصی؟ نازنین؟
 (هر دو با جین، هر دو با تی‌شرت
 و من، در این گوشه می‌خروشم)

شاد است شاد، مامور ترشروی سرنوشت
با همسر کودکش دور کشور می‌گردد
سخم می‌زند مالی‌اش^۶ را در هر ایالتی
در دل حیات وحشی حفاظت شده

دالی من، گولی من! چشم‌هایش خاکستری،
و هرگز بسته نبودند وقت بوسیدن
عطری قدیمی می‌شناسم به نام سولی وری؟
اهل پارسی، آقا؟

آن شب توفانی، پس از ابر، پا فشرده، مرا به تختخوابم ببر
نتی شکسته — هر که به باد اعتماد کند دیوانه است^۷
برف می‌بارد، پرده می‌افتد، لولیتا!
لولیتا، با زندگی تو چه کردم؟

دارم می‌میرم، می‌میرم، لولیتا هیز
از نفرت، از پشیمانی، می‌میرم
و دوباره مشت پشمالویم را بلند می‌کنم
و دوباره می‌شنوم صدای گریه‌ات را

سرکار، سرکار، آن‌ها آن‌جا در آن سو
زیر باران، همان‌جا که دکانی روشن است
و جوراب‌هایش سفید است، و من عاشق او
نامش هیز است، دلورس

سرکار، سرکار، آن‌ها آن‌جا
 دلورس هیز و موله‌اش!
 بتاز با هفت تیرت، دنبال آن ماشین
 غلت بزن و پنهان شو

تحت پیگرد، پیگرد، دلورس هیز
 نگاه خاکستری رویایی‌اش هرگز نلرزید
 نود پوند همه‌ی وزنش
 و شصت اینچ قامتش

ماشینم می‌لنگد، دلورس هیز
 و آخرین سفر درازم سخت‌ترین است
 و مرا باید در میان علف‌های هرز پوسیده ریخت
 و بقیه زنگ آهن است و گرده‌های ستاره.

پس از بررسی روانکاوانه‌ی این شعر، پی بردم شاهکاری
 مایخولیایی آفریده شده، و این که این قطعه‌ی بی‌روح، مرده و ناروان
 با برخی آدم‌ها و چشم‌اندازهای وحشتناک و بدمنظر همخوانی دقیقی
 دارد و همچنین با بخش‌هایی از آدم‌ها و چشم‌اندازهایی که بر اساس
 آزمایش‌های طراحی‌شده‌ی آموزش‌یارهای زیرک از جانی‌های روانی
 بزرگ‌نمایی شده همخوانی دارد. شعرهای بسیار گفتم. خودم را در
 شاعری دیگران غرق کردم، اما حتا لحظه‌ای سنگینی بار کینه‌توزی را از
 یاد نبردم.

اگر بگویم که شوک ناشی از گم کردن لولیتا میل جنسی مرا به
 کودکان درمان کرد، آدم نابکاری خواهم بود و اگر خواننده هم این
 گفته را باور کند، نادان خواهد بود. هر چقدر هم عشق من به لولیتا
 عوض شود سرشت نفرین‌شده‌ی من نمی‌تواند تغییر کند. هنوز هم،

به‌رغم خواست‌ام، در زمین‌های بازی و کنار دریاها، نگاه عبوس و پنهانی‌ام در جست‌وجوی اعضای درخشان نیمفتی می‌چرخید، و به دنبال نشانه‌هایی پنهانی از کنیزهای لولیتا و دخترکان گلگون بودم. اما یک حس اساسی در من تغییر کرده بود: دیگر هرگز در رویای احتمال خوش‌گذرانی با دخترکان باکره، واقعی یا ساختگی، در جایی دور از چشم، به سر نمی‌بردم؛ دیگر هرگز رویاهایم دندان‌هایشان را در خلیجک‌های بسیار دوردست جزیره‌ها در تن خواهران لولیتا فرو نمی‌بردند. این‌ها دیگر برایم تمام شده بود، دست‌کم برای مدتی. از سوی دیگر، افسوس، دو سال زیاده‌روی ددمنشانه برایم عادت‌های هرزه‌ی خاصی به جا گذاشته بود: وحشت داشتم که نکند این زندگی تهی سبب شود زمانی هنگام رویه‌رو شدن با موقعیتی وسوسه‌انگیز، در کوچه‌ای میان مدرسه و کلیسا، ناگهان دیوانه شوم. تنهایی داشت فاسدم می‌کرد. به‌هم‌نشین و مراقبی نیاز داشتم. قلبم هم عضو هیستریایی و نامطمئنی بود. این‌جا بود که ریتا وارد داستان شد.

۲۶

سن ریتا دو برابر سن لولیتا بود و سه‌چهارم سن من: جوانی بسیار باریک‌اندام، موشکی، سفیدپوست، با صد و پنج پوند وزن، چشم‌های نابرابر گیرا، نیم‌رخ زاویه‌داری که گویی تند آن را کشیده بودند، و پستی با فرورفتگی و برآمدگی بسیار زیبا — به نظر من، در بدنش کمی خون اسپانیایی یا بابلی بود. در غروب شهوت‌انگیزی از ماه مه،^۱ جایی میان مونترال و نیویورک، او را برداشتم، یا دقیق‌تر بگویم جایی میان راه توپلزتاون و بلیک؛^۲ جلوی میخانه‌ی سوزان و نیمه‌تاریکی، زیر تابلوی تایگرمات،^۳ ایستاده بود. از همین حالا به‌گونه‌ای دلفریب مست بود: سخت پافشاری می‌کرد که من و او با هم به یک مدرسه رفته‌ایم، و دست کوچک و لرزانش را روی چنگال میمونی من می‌گذاشت. احساساتم بسیار کم‌جنبید. با این همه، تصمیم گرفتم او را امتحان

کنم؛ امتحانش کردم — و او را به عنوان همراه همیشگی پذیرفتم. خیلی مهربان بود، ریتا بود، ورزشکاری خوب، که به جرئت می گویم او، به صرف محبت و همدردی، خودش را به دست هر موجود رقت انگیز یا غلط انداز، درخت پیر و شکسته یا جوجه تیغی ماتم زده ای می سپرد.

وقتی برای نخستین بار او را دیدم، تازه از همسر سومش جدا شده بود — و درست همان زمان گماشته اش او را رها کرده بود — و دیگران، آدم های ناپایدار و تغییرپذیر دوروبرش، دیگر آن قدر فراوان و در هر جایی بودند که نمی توان در این فهرست قرارشان داد. برادرش، با صورتی خمیرمانند، سیاستمداری برجسته که شلوار بنددار و کراوات نقش و نگاردار می پوشید و شهرداری بود حامی باشگاه های ورزشی، انجیل خوان ها و غله کارهای شهرش. در هشت سال گذشته به خواهر کوچکش ماهی چند صد دلار می داد به این شرط خلل ناپذیر که پایش را به شهر کوچک و خوب گرین بال نگذارد. ریتا با ناله و شگفتی به من گفت که به طرزی مسخره و بی دلیل هر دوست پسر تازه ای که می گرفت اول او را به سمت گرین بال می برد؛ این شهر کشی مرگبار داشت؛ و پیش از آن که بفهمد چه شد، سر از مدار ماه شهر درمی آوردند و توی کوچه های پرنور دور این مدار می چرخیدند و، به قول خودش، «دور می زدیم و دور می زدیم، مثل شب پره های لعنتی شاتوت».

ریتا خودروی کوپه ی شیکی داشت که با آن تا کالیفرنیا رفتیم. بدین ترتیب، خودروی گرامی خودم را گذاشتم تا استراحت کند. ریتا معمولاً نود مایل در ساعت می راند. ریتای عزیزا من و او برای دو سال تیره و تار و مبهم سفر کردیم، از تابستان ۱۹۵۰ تا تابستان ۱۹۵۲، و او مهربان ترین، ساده ترین، نجیب ترین و خنگ ترین ریتای قابل تصور بود. والچکا در برابر او اشلگل بود، و شارلوت، هگل.^۴ در حاشیه ی این زندگی نامه ی ناخجسته هیچ دلیل موجهی ندارم که با خاطره های او لاس بزنم، اما بگذار این را بگویم (دروود بر تو ریتا! هر جا که هستی،

مست یا خمار، ریتا، درودا) که او آرام‌بخش‌ترین موجود زنده بود، و نیز فهمیده‌ترین همراهی که من تا آن روز داشتم، و بی‌گمان مرا از رفتن به دیوانه‌خانه نجات داد. به او گفتم که دارم ردپای دختری را می‌جویم تا جلوی قلدری‌اش را بگیرم. ریتا صمیمانه با نقشه‌ام موافقت کرد — و در روند بررسی و کندوکاو، جایی نزدیک سن هامبرینو، مسئولیت را به‌تنهایی به عهده گرفت (بی‌آن‌که کلمه‌ای از داستان بداند) و آن‌جا به دام کلاهبردار بسیار بدی افتاد؛ دوره‌ی خیلی سختی را گذراندم تا به حال اول بازش گردانم، زخمی و آسیب‌دیده بود، اما هنوز باغرور. سپس روزی پیشنهاد داد با هفت تیر خودکار و مقدس من رولت روسی بازی کنیم؛ گفتم نمی‌توانیم، این که تپانچه نیست که خشابش بچرخد، و به کشمکش افتادیم تا این‌که سرانجام تیری از آن دررفت و دیوار اتاقک مهمانسرا را سوراخ کرد و لوله‌ی نازک و مسخره‌ی آب داغ را ترکاند؛ هنوز فهقه‌های پر از وحشت ریتا را به یاد می‌آورم.

خمیدگی عجیب کمرش که به خمیدگی کمر دخترکان پیش‌بلوغ می‌مانست، پوست شیربرنجی‌اش و بوسه‌های ستانه‌ی کبوتری‌اش مرا از نزدیک شدن به هر شری بازمی‌داشت. به‌رغم گفته‌ی حکیم‌باشی‌ها و حقه‌بازها، این در شأن هنر نیست که از اجزای فرعی روابط جنسی باشد، درست برعکس: این رابطه‌ی جنسی‌ست که از اجزای فرعی هنر است. باید اشاره کنم که زیاده‌روی اسرارآمیز پیامد جالبی داشت. جست‌وجو را رها کردم: حالا اهریمن یا در سرزمین تاتار بود یا در مخچه‌ی من می‌سوخت و ناپود می‌شد (و توهم و سوگ من شعله‌هایش را باد می‌زد) اما بی‌تردید دلورس هیز را وادار نکرده بود در مسابقات تنیس سواحل اقیانوس آرام بازی کند. در راه برگشت به شرق، بعدازظهری در هتل‌ی بدمنظر، یکی از آن هتل‌هایی که همایش‌هایی در آن برگزار می‌شود و مردهای چاق و سرخ‌با اتیکت سنجاقت شده به سینه و اسم کوچک و نام تجاری و پیاله‌به‌دست دوروبر

تلوتلو می‌خورند، من و ریتای عزیز بیدار شدیم و دیدیم نفر سومی توی اتاق ماست، جوانی بور، می‌شود گفت زال با مژه‌های سفید و بلند و گوش‌های شفاف. هیچ‌کدام از ما دو نفر به یاد نمی‌آوردیم که روزی در زندگی اندوه‌بارمان چنین کسی را دیده باشیم. با لباس زیر کلفت، کتیف و عرق‌کرده و چکمه‌های نظامی کهنه، سمت دیگر ریتای پاکدامن من، روی تختخواب دونفره‌ی ما دراز کشیده بود و خروپف می‌کرد. یکی از دندان‌های جلوی دهانش افتاده بود، و روی پیشانی‌اش کورک‌های کهربایی‌رنگ داشت. رینوچکا^۸ برآمدگی‌های بدن برهنه‌اش را با کت بارانی من که نزدیک‌ترین چیز دم دستش بود پوشاند؛ من هم تند زیرشلواری راه‌راهم را پوشیدم و موقعیت را ارزیابی کردیم: پنج گیللاس استفاده شده بود، که این همه گیللاس به‌جای آن‌که سرنخی به دستمان بدهد، بیشتر گیج‌مان می‌کرد. در اتاق درست بسته نشده بود. بلوز و شلوار خاکی بی‌قواره‌ای روی زمین افتاده بود. صاحب این لباس‌ها را طوری تکان دادیم که بدجوری به هوش آمد. هیچ‌چیزی به خاطر نمی‌آورد. با بدخلقی و لهجه‌ای که به تشخیص ریتا بروکلینسی ناب بود، به اشاره گفت که ما کارت (بی‌ارزش) شناسایی‌اش را دزدیده‌ایم. تند لباس‌هایش را به او پوشاندیم و او را به نزدیک‌ترین بیمارستان بردیم. در راه، پس از پشت سر گذاشتن پیچ و واپیچ‌ها، ناگهان متوجه شدیم که به‌گونه‌ای وارد گرین‌بال شده‌ایم. شش ماه بعد، ریتا نامه‌ای به دکتر نوشت و حال او را پرسید. جک هامبرت‌سان (اسمی که از روی بی‌سلیقگی برای آن جوان زال برگزیده بودند) هنوز چیزی به خاطر نمی‌آورد و شخصیت گذشته‌اش را بازنیافته بود. آه، ای نی‌مازینی، ای الهه‌ی حافظه، ای شیرین‌ترین و شرترین الهه‌ی هنر و دانش! اگر این حادثه زنجیره‌ای از افکار را پیش نمی‌کشید و سبب نمی‌شد جستاری درباره‌ی «ممیر و حافظه» در مجله‌ی کانتریپ ریویو^۹ منتشر کنم، به آن حتما اشاره هم نمی‌کردم. در این جستار در کنار سایر نظرها به چیزی اشاره کردم که بنا به نقدی که بر آن نوشته شد برای

خواننده‌های خوشبین نو و مهم می‌نماید، تئوری‌ای درباره‌ی زمان درک مطالب بر اساس گردش خون، و از نظر بینش، (برای پر کردن قفسه‌ی ذهن) بسته به این که ذهن چقدر نسبت به مسائل و همچنین نسبت به خودش هوشیار است، طیف پیوسته‌ای از دو موضوع می‌آفریند (آینده‌ی به‌حافظه‌سپردنی و گذشته‌ی به‌حافظه‌سپرده‌شده). از پی این ماجراجویی و توسعه و رشد اندیشه‌ای که در کار پیشینم ارائه داده بودم، از نیویورک به من زنگ زدند تا یک سال در کالج کانتریپ کار کنم. در آن زمان، من و ریتا در آپارتمان کوچکی روبه‌روی سترال پارک زندگی می‌کردیم و چشم‌اندازمان آلاچیقی بود با آبفشانی برای آب‌بازی کودکان زیبا؛ اما چون کالج کانتریپ در چهارصد مایلی ما بود، در آپارتمان‌های مخصوص شاعران و فیلسوفان آپارتمانی به من دادند که از سپتامبر ۱۹۵۱ به آن‌جا رفتم و تا ژوئن ۱۹۵۲ در آن زندگی کردم. ریتا بی‌تعارف و رک گفت که ترجیح می‌دهد به خوردن و خوابیدن تن ندهد. از این روی، در متل کنار جاده‌ای اتاقی گرفت و من هفته‌ای دو بار به دیدارش می‌رفتم. سپس به شیوه‌ای انسانی‌تر از پیشینیان‌ش در زندگی من ناپدید شد: یک ماه بعد او را در زندانی محلی یافتیم. خیلی آرام بود؛ آپاندیسش را درآورده بودند. با شرح داستان‌ش مرا قانع کرد که خزهای زیبای آبی‌رنگی که متهم شده بود از زن رولاند مک‌کروم دزدیده به‌واقع هدیه‌ای بی‌منظور از خود رولاند الکلی بوده. بی‌آن‌که به برادر خشمگین و آتشی‌اش رو بیندازم، توانستم او را از زندان آزاد کنم. پس از آن به سمت سترال پارک غربی حرکت کردیم. از راه برایتس‌لند رفتیم، شهری که سال پیشش برای چند ساعت در آن مانده بودیم.

در آن شهر دوباره میل عجیبی برای بودن با لولیتا در من به وجود آمد. داشتم وارد فاز می‌شدم که همه‌ی امیدم را برای یافتن ردپایی از او و آدم‌ریایش از دست می‌دادم. حالا تلاش می‌کردم به صحنه‌های قدیمی برگردم تا آن بخش از خاطره‌ها را که هنوز می‌شد نجات داد

نجات دهم؛ از من چه می‌خواهید ای خاطره‌ها؟ صدای پای پاییز داشت در همه‌جا می‌پیچید. پروفیسور هامبرگ در ازای کارت پستالی که در آن از هتل خواسته بود برایش اتاقی با تخت‌های یک‌نفره رزرو کنند، پاسخی گرفت که بی‌درنگ احساس پشیمانی کرد. همه پر بودند. اتاق بی‌حماسی در زیرزمین داشتند با چهار تخت که فکر می‌کردند من نخواهم پذیرفت. سرآغاز یادداشتشان این بود:

انچتد هانترز (شکارچی افسون‌شده)

نزدیک کلیسا، آوردن سگ ممنوع

با همه نوع نوشیدنی‌های مجاز

به درستی آخرین عبارت شک داشتیم، همه نوع؟ مثلاً، آب انار دستفروش‌های کنار خیابان را هم داشتند؟ همین‌طور برایم این پرسش هم پیش آمد که آیا شکارچی‌ای، حالا افسون‌شده یا نشده، بیش از نیمکتی در کلیسا، به یک سگ شکاری نیاز ندارد، و از پی این فکر با دردی ناگهانی یاد صحنه‌ی خم شدن نیمفت کوچکی روی کاکر اسپانیل افتادم؛ شاید آن سگ پشمالو و ابریشمی را غسل تعمیر داده بودند. نه، نه، احساس کردم نمی‌توانم درد دیدن دوباره‌ی سالن پذیرایی آن هتل را تحمل کنم. در جاهای دیگری از برابرس‌لند آرام با آن پاییز رنگارنگش احتمال رسیدن به آرامش بیشتر بود. ریتا را در میخانه‌ای گذاشتم و به کتابخانه‌ی آن شهر رفتم. پیردختر پرحرفی آن‌جا بود که خیلی دوست داشت به من کمک کند. رفت و از قفسه‌ای روزنامه‌های رسمی نیمه‌ی اوت ۱۹۴۷ شهر برابرس‌لند را برایم بیرون آورد. حالا در گوشه‌ی خلوتی زیر نور مستقیم چراغی نشسته بودم و بی‌شمار صفحه‌های نازک دفتر جلدسیاهی را که به بزرگی لولیتا بود ورق می‌زدم.

خواننده! برادر^۶ این هامبرگ چه هامبرگ احمقی بود! از آن‌جا که آدم بسیار حساسی بود و از روبه‌رو شدن با صحنه‌ی واقعی نفرت داشت، خیال کرد دست‌کم می‌تواند در خفا از کشف بخش مرموز آن

صحنه لذت ببرد. درست مثل آن سربازی بودم که برای تجاوز به دختری روستایی توی صف ده یا بیست نفری سربازها می ایستد، و نوشتش که می شود، شال سر دختر را روی صورتش می کشد تا وقتی در آن دهکده‌ی اندوه زده و غارت شده به لذت نظامی اش می رسد نگاه رنج آور او را نبیند. راستش چیزی که خیلی دلم می خواست به دست آورم عکسی بود که عکاس آن روزنامه گرفته بود، همان عکاسی که هنگام زوم کردن دوربینش روی دکر برداک و گروهش در آن هتل، اتفاقی و بی اجازه، مرا هم در چارچوب عکسش جا داده بود. بدجوری می خواستم چهره‌ی بی رحم مرد هنرمند جوان تر^۱ را پیدا کنم. عکاس، ناخواسته، تصویر مرا هم در مسیر تیره و تارم به سوی تختخواب لولیتا گرفته بود — چه مغناطیسی برای نی مازینی! راستش آن طور که باید نمی توانم سرشت واقعی آن خواسته‌ام را وصف کنم. به گمانم به گونه‌ای با کنجکاوای رخوت‌انگیزی که آدم را وامی دارد در سپیده‌دمی، با عینک بزرگ‌نمایی، آدمک‌های رنگ‌پریده‌ای را در مراسم اعدامی دید بزنند پیوند داشت. طبیعت بی جان، و همه نزدیک است بالا بیاورند، و حالت چهره‌ی بیمار را در تصویر نمی شود دریافت. راستی راستی نفس نفس می زدم و اکسیژن می خواستم و هنگامی که گوشه‌ای از آن کتاب شوم را با نگاهی موشکافانه می دیدم بی امان شمیری به دلم فرو می رفت... «روز یکشنبه، بیست و چهارم، دو فیلم نحوی حیوانی (جولز داسین) و تسخیرشده (کرتیس برنارد) در هر دو سینما اکران می شد.» «آقای پوردام، دلال مستقل تنباکو، می گفت از سال ۱۹۲۵ سیگار امن فاستوم کشیده‌ام.» «هاسکی هانک و عروس کوچکش قرار بود مهمان خانم و آقای رجینالد جی. گور در شماره‌ی ۵۸ اینچ کیث باشند.» «اندازه‌ی برخی انگل‌ها یک ششم اندازه‌ی میزبان است.» «بندر دانکرک در قرن دهم سنگربندی شده بود.» «جوراب زنانه، سایز ۳۹، کفش دخترانه ۳/۹۸ دلار.» در عصر سیاه آمده: «بلبل به زبان حال خود با گل زرد فریاد همی کند که می باید خورد.» حال نویسنده‌ی^۱ عصر سیاه که نگذاشته از او عکس بگیرند شاید

با حال بلبل پارسی همخوانی داشته باشد، اما حال من جور دیگر است و می‌گویم بر بام شیروانی با گل سرخ برای هر دم درون نیوشیدن باران باید خورد. «چاله‌های پوست از چسبیدن لایه‌های رویی به بافت زیرین ایجاد می‌شود.» «یونانی‌ها چریک‌ها را در حمله‌ی سنگینشان عقب راندند.» و آه، سرانجام در این صفحه از روزنامه‌ی محلی، آدمکی با لباس سفید، و دکتر برداک با لباس سیاه پیدا می‌شود، و شانه‌ی شبحی^{۱۱} چسبیده به شانه‌های فراخ او - هیچ چیز از من در آن تصویر نبود.

از آن‌جا بیرون آمدم و به سراغ ریتا رفتم. ریتای مست با لبخندی مالیخولیایی مرا به پیرمرد ریزجثه‌ی چروکیده و خشنی معرفی کرد و گفت این همان آقای «فلان‌سان» است. هم‌کلاس سابقش. پیرمرد سعی کرد ریتا را نگه دارد و هنگامی که کمی با او دست به یقه شدم انگشت شستم به کله‌ی سخت او خورد و درد گرفت. وقتی ریتا را به راهروی آرام و رنگ‌شده بردم تا کمی قدم بزند و هوای تازه بخورد، زد زیر گریه و گفت که من هم مثل بقیه زود او را ول می‌کنم و می‌روم؛ و من برایش به زیان فرانسوی تصنیفی عاشقانه و پرامید خواندم و برای سرگرم کردنش فی‌البداهه چند بیت شعر به هم بافتم:

اسم آن‌جا انچتد هانترز بود. پرس وجو:

دیانا، آنچه بومی رنگ می‌کند، آیا دره‌ی کوچک جنگلی‌ات^{۱۲}

می‌پذیرد که تصویر دریاچه را در برابر هتل آبی

حمامی از خون درختان کند؟

ریتا گفت: «چرا آبی؟»^{۱۳} این که سفید است، آخر چرا آبی؟ و دوباره شروع کرد به گریه کردن، و من او را به سمت ماشین بردم و به سمت نیویورک به راه افتادیم. دیری نگذشت که آن بالا، در ایوانک مه‌آلود آپارتمانمان، دوباره سرحال شد. مثل این‌که دو اتفاق را با هم قاطی کرده‌ام، رفتن من و ریتا به برایتس‌لند در راه کانتربپ و برگشتنمان به نیویورک و گذر دوباره‌مان از برایتس‌لند، اما هنرمند هنگام یادآوری خاطره‌ها رنگ‌هایی چنین غنی از خاطرش نمی‌رود.

صندوق نامه‌هایمان در راهروی ورودی ساختمان بود و با نیم‌نگاهی از سوراخ شیشه‌ای‌اش می‌توانستی برخی از نامه‌های درونش را ببینی. تا آن موقع، بارها بازی نور رنگارنگ بالای صندوق نامه‌ها دستخط ناشناسی را روی پاکت نامه‌ای به دستخط لولیتا شبیه کرده بود و سبب شده بود همان‌طور که به سبوی مخصوص نگهداری خاکستر مرده، کنار صندوق نامه‌ها، تکیه داده‌ام غش کنم، و سبو مخصوص خاکستر خودم شود. هر بار که این اتفاق می‌افتاد، هر بار که دستخط خرچنگ‌قورباغه‌ای کودکانه‌اش به‌گونه‌ای وحشتناک به دستخط اندوه‌زده‌ی یکی از معدود نامه‌نویس‌هایم تبدیل می‌شد، با خوشی آمیخته با رنجی یاد زمان‌های خوشبینی‌ام می‌افتادم، یاد روزهای بی‌غصه‌ی گذشته، زمان‌هایی که ویرین گوهرنشان و شفافی نگاه پنهانی مرا گول می‌زد و از دور، به عدسی هرزه‌ی همیشه هوشیار و ننگینم، نیم‌فست نیمه‌برهنه‌ای را نشان می‌داد که داشت موهای آلیس در سرزمین عجایبش^۱ را شانه می‌زد. در آن توهم پراحساس کمالی بود که لذت وحشی مرا به اوج می‌رساند، فقط به این دلیل که آن توهم دور از دسترس بود و امکانی برای رسیدن به آن، آگاه شدن از تابوی همراهش و در نهایت خراب شدنش نبود. بی‌تردید و به احتمال زیاد، جذبه‌ای که خود نابالغی برای من دارد بیشتر به خاطر امنیت ناشی از خوبی‌های بی‌کرانی‌ست که شکاف میان چیز کوچک داده‌شده و چیز بزرگ قول داده‌شده را پر می‌کند، و کمتر به علت زیبایی ناب و ساده‌ی پریچه‌ی ممنوعه است، آن رژی که هرگز داده نمی‌شود. پنجره‌های من!^۲ بالای غروب سرخ و شب جاری ایستاده و دندان‌هایم را روی هم می‌سایم؛ همه‌ی اهریمن‌های آرزوها و خواسته‌هایم را پشت نرده‌های این ایوان تپنده گرد هم می‌آورم؛ و بدین‌سان ایوان در این غروب بخارآلود زرد و سیاه آماده‌ی کندن و صعود می‌شود؛ کند و صعود کرد

- و بالای آن تصویری نورانی حرکت می‌کند و حوا به دنده‌ی چپ‌ی برمی‌گردد و در پنجره هیچ نمی‌ماند به‌جز مرد نیمه‌پوشیده‌ی چاقی که روزنامه می‌خواند.

چون گاهی در مسابقه‌ی میان خیال و واقعیت برنده شده‌ام، این بازی فریبنده برایم قابل تحمل بود. اما وقتی بخت وارد پیکار می‌شد و مرا حتا از لبخندی که برایم مهم بود محروم می‌کرد دردی تحمل‌ناپذیر به سراغم می‌آمد. زنی در پاریس، در یکی از مهمانی‌های عصرانه، به من گفت: «می‌دانستی که دختر زیبایم وقتی ده سال داشت عاشق تو بود؟» و آن کوچولو تازه ازدواج کرده بود و مایل‌ها از ما فاصله داشت و حتا نمی‌توانستم به یاد بیاورم که آیا ده دوازده سال پیش، در آن باغ پهلوی زمین بازی تنیس، هیچ‌وقت متوجه او شده بودم یا نه. حالا هم، درست مثل آن روز، آن پرتو دمی تابیده بود؛ نویدی از واقعیت، نویدی که نه تنها باید فریبنده می‌نمود، بلکه باید بخت و تغییر در حروف کوچک‌تر رسیده از جانب نویسنده‌ی عزیز سفیدم را با عزت می‌پایید. با این همه، بخت مرا نادیده گرفت. خیالبافی‌ام هم پروستی بود و هم پروکراستی؛^۲ چون آن صبح خاص پایان سپتامبر ۱۹۵۲، وقتی آمدم پایین تا نامه‌هایم را بردارم، سرایدار چابک و بدخلق که با او میانه‌ی خوبی نداشتم با دیدن من شروع کرد به گله کردن که مردی که چند دقیقه پیش ریتا را آورد خانه روی پله‌های جلو «مثل سگ استفراغ کرد». ضمن گوش دادن و شاگردانه دادن به او و دوباره به نوع تعدیل‌شده‌ی روایتش از حادثه گوش دادن، احساس می‌کردم یکی از دو نامه‌ای که نامه‌رسان آمرزیده آورده از مادر ریتاست، زنک دیوانه‌ای که یک بار او را در دماغه‌ی کاد (ماساچوست) دیده بودیم و از آن به بعد به هر جایی که می‌رفتم برایم نامه می‌فرستاد و می‌نوشت که چقدر برای دخترش جفت مناسب و جوری‌ام و چه عالی می‌شود اگر با هم ازدواج کنیم. نامه‌ی بعدی‌ای که نوی آسانور باز کردم و تند و گذرا خواندم از جان فارلو بود.

بارها متوجه شده‌ام که مایلیم به دوستانمان آن ثبات شخصیتی‌ای را ببخشیم که شخصیت‌های داستانی در ذهن خواننده به دست می‌آورند. مهم نیست چند بار شاه لیر را باز کرده‌ایم، هرگز شاه خوب را ندیده‌ایم که در مجلس عیش و عشرتش، در گردهمایی با سه دخترش و سگ‌های روی زانویشان، پیاله‌اش را ترق‌تروق به هم بزند و همه‌ی غم‌ها و بلاها فراموش شده باشد. هرگز اِما با نمک اشک دلسوزی پدر فلویر^۲ از نو جان نمی‌گیرد و زنده نمی‌شود. این یا آن شخصیت معروف میان کتاب‌ها هر چقدر هم دگرگون شوند سرنوشتشان در ذهن ما ثابت است، و همین‌طور است رابطه‌ی ما با دوستانمان، و انتظار داریم که این یا آن الگوی قدیمی و منطقی‌ای را که برایشان در نظر گرفته‌ایم دنبال کنند. بدین ترتیب، آقای «الف» هرگز موسیقی جاودانه‌ای را در تضاد با سمفونی درجه‌دویی که ما را به آن عادت داده نخواهد ساخت. خانم «ب» هرگز آدم نخواهد کشت. تحت هیچ شرایطی آقای «د» به ما بی‌وفایی نخواهد کرد. همه‌ی این‌ها را در ذهنمان مرتب کرده‌ایم، و هر چقدر فرد خاصی را کمتر بینیم بیشتر به ناهمسازی‌اش با حسی که از او داریم پی خواهیم برد و از این نافرمانی‌اش از همسان شدن با تصویر ذهنی ما از او ناخشنودتر خواهیم بود. هر انحرافی را از سرنوشت‌هایی که برای دیگری رقم زده‌ایم در ذهنمان نه‌تنها نابهنجار بلکه غیراخلاقی تلقی خواهیم کرد. اصلاً ترجیح می‌دهیم همسایه‌ی لب‌فروشان را که حالا در زمان بازنشستگی‌اش بهترین کتاب شعر زمانش را منتشر کرده از آغاز نمی‌شناختیم.

این‌ها را نوشتم تا بگویم از نامه‌ی هیستریایی جان فارلو تا چه اندازه گیج شدم. می‌دانستم که زنش مرده، اما بی‌تردید از او انتظار داشتم در سراسر زندگی‌اش به زن مرده‌اش وفادار بماند، همان آدم اندوه‌زده، متین و قابل اعتمادی که همیشه بود. حالا برایم نوشته بود که پس از سفر کوتاهی به آمریکای شمالی دوباره به آمریکای جنوبی

برگشته و تصمیم گرفته همه‌ی کاروبارهایی را که در رمزدیل به عهده داشت به جک ویندمولر، وکیلی که در همان شهر زندگی می‌کند و من و او هر دو می‌شناسیمش، واگذار کند. به نظر از این که از انجام کارهای قانونی «پپیچیده»ی هیز خلاص شده بود بیش از چیزهای دیگر احساس آسودگی خاطر می‌کرد. با دختری اسپانیایی ازدواج کرده بود. دختری بسیار جوان و فهردان اسکی. سیگار را ترک کرده و سی پوند به وزنش اضافه شده بود. برای ماه عسل^۵ به هندوستان می‌رفتند. به قول خودش، چون داشت «پایه‌ی زندگی مشترکی» را بنا می‌گذاشت، دیگر وقتی برای رسیدگی به کارهای من نداشت، کارهایی که به گفته‌ی او «خیلی عجیب و اذیت‌کننده» بود. فضول‌هایی که گویی کم هم نبودند به گوش او رسانده بودند که جای دالی هیز کوچولو مشخص نیست و من هم با زن مطلقه‌ی بدنمایی در کالیفرنیا زندگی می‌کنم. پدرزنش یکی از آن کنت‌های بسیار پولدار بود. آن‌هایی که در این سال‌ها خانه‌ی هیز را اجاره کرده بودند حالا دلشان می‌خواست آن را بخرند. به من پیشنهاد می‌داد که بهتر است هر چه زودتر دالی را پیدا کنم. پایش شکسته بود. به همراه نامه عکسی هم از خودش و زن سبزه‌پرستی با لباس پشمی سفید فرستاده بود که در دل برف‌های شیلی به هم خیره شده بودند.

یادم می‌آید در این لحظه خودم را به اتاقم رساندم و با خود گفتم: «خب، دست‌کم حالا می‌شود ردپایشان را دنبال کنیم» که نامه‌ی دیگر با صدایی شروع به حرف زدن کرد و واقعیت‌ها را شرح داد:

پاپای عزیز:

لوضاع و احوالت چطور است؟ من ازدواج کرده‌ام و به زودی بچه‌دار می‌شوم. حدس می‌زنم پسر بچه‌ی گنده‌ای باشد. حدس می‌زنم درست روز کریسمس به دنیا بیاید. نوشتن این نامه برایم سخت است. دارم دیوانه می‌شوم، چون به اندازه‌ی کافی پول برای پرداخت قرض‌هایمان نداریم تا از این جا بیرون بزنیم. در آلاسکا به دیک برای

حرفه‌ی خاص مکانیکی‌اش قول کار خوبی داده‌اند. بیش از این درباره‌اش نمی‌دانم، ولی راستی راستی کار خوبی ست. مرا ببخش که نشانی خانه‌مان را برایت ننوشته‌ام، اما تو هنوز هم ممکن است از دست من عصبانی باشی و دیک نباید چیزی از آن بداند. این شهرک هم برای خودش جایی ست. به خاطر مه‌دود غلیظش احمق‌هایش را نمی‌توانی ببینی. پاپا خواهش می‌کنم برایمان چکی بفرست. با سیصد تا چهارصد دلار هم مشکلمان حل می‌شود، یا حتا کمتر، هر چقدر باشد خوب است. شاید بتوانی چیزهای قدیمی‌ام را بفروشی. همین که به آن‌جا برسیم، وضعمان خوب می‌شود. خواهش می‌کنم نامه‌ام را جواب بده. ناراحتی و سختی‌های زیادی را پشت سر گذاشته‌ام.

در انتظار تو

دالی (خانم ریچارد اف. شیلر)

۲۸

دوباره به جاده‌ها برگشتم، دوباره پشت فرمان سدان آبی کهنه نشستم و دوباره تنها شدم. وقتی این نامه را خواندم و با کوه بزرگی از درد و رنج ناشی از آن جنگیدم، ریتا مثل مرده خواب بود. نیم‌نگاهی به او انداختم و او هم در خواب لبخندی به من زد. پیشانی نمناکش را بوسیدم و با نامه‌ای که به نافش چسباندم (چون هر جای دیگر می‌گذاشتم ممکن بود آن را نیبند) او را برای همیشه ترک کردم.

گفتم «تنها؟» چندان هم تنها نبودم، چون دوست جون جونی کوچک سیاهم را با خود داشتم، و همین که به گوشه‌ی خلوتی رسیدم با آن شروع کردم به تمرین کشتن بی‌رحمانه‌ی آقای ریچارد شیلر. توی صندوق عقب ماشین پیراهن خاکستری بسیار کهنه و کتیفم را پیدا کردم و در چمنزار بیشه‌ای خاموشی که از مسیر بزرگراه دورافتاده و جاده‌ی جنگلی‌ای به آن رسیده بودم به شاخه‌ی درختی آویختم. اجرای صحنه‌ی کشتن کمی عیب داشت و این به نظرم به خاطر سفت شدن

ماشه بود. فکر کردم بهتر است بروم برای این چیز مرموز کمی روغن بگیرم، اما به این نتیجه رسیدم که زمانی برای هدر دادن ندارم. پیراهن کهنه‌ی مرده حالا با سوراخ‌های بیشتر به ماشین برگشت. دوست جون جونی مهربانم را هم دوباره فشنگ‌گذاری کردم و به سفرم ادامه دادم.

تاریخ نامه ۱۸ سپتامبر ۱۹۵۲ بود (و حالا ۲۲ سپتامبر بود) و نشانی‌ای که لولیتا داده بود «بخش توزیع نامه‌های مخصوص اداره پست، در گل‌مانت» بود (نه ویرجینیا، نه پنسیلوانیا، نه تنسی و نه کل‌مانت حتا — همه‌ی اسم‌ها را عوض کردم، لولیتا، عشق من). پس از کمی پرس‌وجو، فهمیدم شهری که لولیتا نشانی‌اش را داده شهر صنعتی کوچکی ست در فاصله‌ی هشتصد مایلی نیویورک. نخست تصمیم گرفتم تمام آن روز و شب را رانندگی کنم. سپس خوب فکر کردم و دو ساعتی مانده به سپیده‌دم، در چند مایلی آن شهرک، در مهمانسرای استراحت کردم. زیر و بمش را که بررسی کردم، نتیجه گرفتم این اهریمن، شیلر، فروشنده‌ی ماشینی بوده که احتمالاً در بیدزلی لولیتای مرا از جایی به جایی رسانده و با او آشنا شده — روزی که در راه خانه‌ی دوشیزه امپروور (معلم پستانوی لولیتا) لاستیک دوچرخه‌اش ترکیده بود — و از آن روز درگیر لولیتا شده است. با آن‌که نمای ظاهر جسد پیراهن اعدام‌شده‌ی روی صندلی عقب ماشین را عوض کرده بودم، یکریز نماهای گوناگونی از ترپ — شیلر نشانم می‌داد — پستی و زشتی سرزندگی بدنش را — و برای مقابله با این حس خشن فاسد، تصمیم گرفتم با قیافه‌ای بسیار شیک و زیبا از در بیرون بروم. همزمان با این فکر دگمه‌ی زنگ ساعت را پیش از لحظه‌ی انفجارش، سر ساعت شش صبح، فشار دادم. سپس با دقت سخت‌گیرانه و ناشدنی آقایانی که دارند برای دوئلی آماده می‌شوند به ترتیب کاغذهایم نگاهمی‌انداختم، حمام کردم و به بدن آسیب‌پذیرم عطر زدم، موهای صورت و سینه‌ام را اصلاح کردم، پیراهن ابریشمی تمیزی از کشو درآوردم، جوراب خاکستری شفافی را برداشتم و بابت این‌که در چمدانم چنین

لباس‌های قشنگی داشتم به خودم آفرین گفتم: مثلاً، جلیقه‌ای با دگمه‌های صدفی، کراوات کشمیری کمرنگ و غیره.

افسوس که نمی‌توانستم هیچ لقمه‌ای از صبحانه‌ام را قورت بدهم. بنابراین، توجه به جسم را کار بد و بی‌ارزشی شمردم و از سر بیرون کردم. دهانم را با دستمال نازکی که از آستینم درست شده بود تمیز کردم و با قلبی مثل قالب یخی آبی‌رنگ و قرصی روی زبانم و نشانه‌ی محکم مرگی در جیب پشتم، ترگل و ورگل، وارد باجه‌ی تلفنی در کل‌مانت شدم (درش صدایی مثل آه آه داد) و به تنها شیلر (بلمان پال شیلر) شهر که شماره‌اش را در دفترچه‌ی پاره‌ی تلفن یافتم زنگ زدم. پال با صدای خشنش گفت که ریچارد شیلر را می‌شناسد، پسر پسرعمویش بود، و «آدرسش، بگذار ببینم، شماره ۱۰ خیابان کیلر زندگی می‌کند» (اسم‌های مستعاری را که به‌جای اسم‌های آدم‌های واقعی انتخاب می‌کنم خیلی تغییر نمی‌دهم). آه آه در صدا داد.

در شماره‌ی ۱۰ خیابان کیلر، خانه‌ای که هر اتاقش را به یکی اجاره می‌دهند، با چند پیرزن و پیرمرد اندوه‌زده و دو نیمفت بسیار کثیف گیوشرابی صحبت کردم (در عالم خیال، حیوان پیر درونم داشت برای کودک کم‌لباسی نقشه می‌کشید تا از او برای خودم سپری بسازم؛ پس از انجام عمل کشتن دیگر هیچ چیز مهم نیست و همه چیز عادی‌ست). بله، دیک اسکیلر^۱ زمانی آن‌جا زندگی می‌کرده، اما پس از ازدواجش از آن‌جا رفته. هیچ‌کس نمی‌دانست کجا. از سوراخی که کنار آن من و دو دختر بازولاغری پابره‌نه و مادر بزرگ‌های کندذهنشان ایستاده بودیم صدای بسیار بمی بیرون آمد و گفت: «شاید مغازه‌دار سر کوچه بدانند.» به مغازه‌ی اشتباهی رفتم و پیرمرد سیاهپوست محتاطی پیش از آن‌که چیزی بپرسم سرش را به نشانه‌ی منفی تکان داد. از خیابان گذشتم و به بقالی دلگیر روبه‌رویی رفتم. وقتی نشانی دیک را پرسیدم، مشتری‌ای صدایم کرد؛ صدای زنی از شکاف چوبی روی زمین، همتای آن یکی سوراخ، داد زد و گفت: «کوچه‌ی هانتر، آخرین خانه.»

کوچه‌ی هانتر مایل‌ها با آن‌جا فاصله داشت، در محلی حتا سوت و کورت‌تر از این یکی، پر از چاله‌چوله، و باغچه‌ی سبزی کرم‌زده، و کلبه‌ای و نم‌نم بارانی خاکستری و گیل سرخ، و از دور چند توده‌ی دوده. جلوی آخرین «خانه» ایستادم — کلبه‌ای تخته‌کوبی‌شده با حیاطی پر از علف هرز، که چند تایی هم شبیه آن را در کوچه‌ای آن طرف‌تر، این‌جا و آن‌جا، دیده بودم. صدای چکش‌کاری‌ای از پشت خانه می‌آمد. چند دقیقه‌ای در پایان سفرم، در برابر هدف تیره‌ام، توی ماشین کهنه و درب و داغانم ساکت و بی‌حرکت نشستم، پایان، دوستانم، پایان، دوستانم. ساعت نزدیک دو بود. ضربان قلبم یک لحظه جهل بود و لحظه‌ای بعد صد. ذره‌های باران به کاپوت ماشین می‌خورد و صدا می‌داد. هفت تیرم به جیب سمت راست شلووارم هجرت کرد. سگ بی‌اصل و نژادی از پشت خانه بیرون آمد. با نگاهی شگفت‌زده به من نگاه کرد و با مهربانی شروع کرد به من واق‌واق کردن. چشم‌هایش مورب بود و شکم شلش گل‌آلود. سپس کمی دور زد و دوباره پارس کرد.

۲۹

از ماشین پیاده شدم و درش را محکم به هم کوبیدم. در خلأ آن روز بی‌آفتاب صدای کوبیدن در چقدر بجا بود! واق! سگ باری دیگر با بی‌میلی پارس کرد. دگمه‌ی زنگ را فشار دادم. سراسر سیستم عصبی‌ام به لرزه درآمد. هیچ‌کس. باز زد، باز هیچ‌کس. این باز — بی‌معنی ریشه در کجا دارد؟ سگ باز واق زد. یک شتاب و صدای لخلخ پا، و در غژ — واق صدا داد.

دو اینچی بلندتر. با عینک قاب‌صورتی. مویی به شیوه‌ی نو جمع‌شده. گوش‌ها نو. چه ساده! لحظه‌ای که سه سال در ذهنم تجسم می‌کردم مثل تکه‌ای چوب خشک ساده بود. لو آشکارا باردار و گنده بود. سرش کوچک‌تر می‌نمود (به‌راستی فقط دو ثانیه گذشت، اما بگذار

به این دو ثانیه به اندازه‌ی یک عمر ناگذر وقت بدهم) و گونه‌های کک‌مکی رنگ‌پریده‌اش تو رفته بود و قلم پا و بازوهایش دیگر برنزه نبود. بدین شکل، موهای کوچک روی پوستش نمایان شده بودند. پیراهن بی‌آستین قهوه‌ای کتانی و دمپایی شلخته‌نمایی پوشیده بود. پس از مکثی با تأکید بر شگفتی و خشنودی، نفسش را بیرون داد:

«عجیب‌جیب!»

قاتقات کتان با مشت بسته در جیب شلوارم پرسیدم: «شوهرت خانه است؟» به‌رغم تصور بعضی‌ها، معلوم است که نمی‌توانستم او را بکشم. می‌بینی، عاشقش بودم. عشق در نگاه اول بود و در نگاه آخر و در هر نگاهی در این میان.

با لحنی پرشور و شاد گفت: «بیا تو.» دالی شیلر خودش را به بهترین شکل ممکن به دری که گویی از چوب‌های خشک و تراشه‌ها درست شده بود چسباند (حتا کمی هم روی پنجه‌هایش بلند شد) تا من وارد شوم، و لحظه‌ای خودش را به صلیب کشید، دو بازوی سفید شیری‌اش را روی در گذاشت و با آن گونه‌های فرورفته و استخوان‌های گرد به پایین نگاه کرد و به آستانه‌ی در لبخند زد. بی‌آن‌که با نی‌نی آماسیده‌اش تماسی داشته باشم، وارد شدم. بوی دالی با کمی افزودنی سرخ شده. دندان‌هایم مثل احمق‌ها به هم می‌خورد و صدا می‌داد. «نه، تو همان‌جا بیرون بمان» (به سگ گفتم). لولیتا در را بست و دنبال من و شکمش به سمت پذیرایی آن خانه‌ی کوچک آمد.

با راکت تنیس نامرئی به نقطه‌ای اشاره کرد و گفت: «دیک آن‌جاست.» و نگاه مرا از پذیرایی یا همان اتاق خواب دلگیری که میانش ایستاده بودیم از آشپزخانه گذراند و سپس به سمت در پشتی کشاند؛ در چشم‌اندازی کهنه و بدوی جوان غریب موسیاهی با لباس کار سرهمی که بی‌درنگ اعدامش به تعویق افتاد پشت به من روی نردبانی نشسته بود و داشت چیزی را رو یا کنار کلبه‌ی همسایه‌اش درست می‌کرد. همسایه‌اش مرد چاقی بود با یک دست که سرش را رو

به بالا گرفته بود و به او نگاه می‌کرد.

این الگوی تصویری دور را با لحنی شرم‌آلود این‌گونه توضیح داد:
«مردها همین‌اند دیگر.» «صدایش کنم؟»

«نه.»

میان اتاق شیب‌دار ایستاده و با حالتی پرسشی چند بار «اوم» گفت و با مچ و دست‌هایش قیافه‌ی آشنای جاوه‌ای^۱ به خود گرفت و با ادای احترامی خنده‌دار و کوتاه از من خواست میان صندلی جنبان و نیمکتی (که پس از ساعت ده شب تختخوابشان می‌شد) یکی را انتخاب کنم. به این دلیل می‌گویم «آشنا» که یک روز در جشنی که در خانه‌ی بیرزدلی گرفته بود با همین رقص مچ دست از من خواست روی صندلی‌ای بنشینم. هر دویمان روی نیمکت نشستیم. عجیب بود: گرچه زیبایی‌اش از بین رفته بود، چند ساعت بعد در ناامیدی دریافتم که تا چه اندازه شبیه ونرس بوتیچلی بود، با همان بینی نرم، و همان زیبایی محوشده. انگشت‌هایم توی جیب شلوارم آرام هفت تیر استفاده‌نشده‌ام را که در دستمالی لانه کرده بود رها کرد و دوباره فشرد.

«این آن مردی که من می‌خواهم نیست.»

نگاه آرام و خوشامدگوش تغییر کرد. پیشانی‌اش مثل روزهای تلخ گذشته چروک برداشت.

«کی نیست؟»

«او کجاست؟ زود بگوا!»

گفت: «ببین،» سرش را به یک سمت کج کرد و در همان سو تکان داد، «ببین، نیامده‌ای این موضوع را وسط بکشی.»

گفتم: «دقیقاً برای همین آمده‌ام.» و برای لحظه‌ای (تنها لحظه‌ی خوب و قابل تحمل آن گفت‌وگو) چنان از هم خشمگین شدیم که گویی او هنوز مال من است.

دختر عاقل خشمش را مهار کرد.

دیک حتا یک کلمه از آن کثافت‌کاری‌ها خبر نداشت. خیال می‌کرد من پدر دالی‌ام. خیال می‌کرد دالی از یک خانواده‌ی طبقه‌ی بالاتر فرار کرده تا در رستورانی ظرف بشوید. همه‌ی این‌ها را هم باور کرده بود. چرا باید به آن چاه کثافت چوب بزنم و گندش را بالا بیاورم؟ گفتم اما او باید عاقل باشد، باید دختر عاقلی باشد (با آن طبل گنده و برهنه‌ی زیر پیراهن قهوه‌ای)، باید بداند که اگر می‌خواهد به او کمک کنم، لازم است دست‌کم دامتان را خوب و روشن بدانم.

«بگو، اسمش چی بود؟»

لو خیال می‌کرد من از مدت‌ها قبل حدس زده‌ام اسمش چیست. (با لبخندی موزیانه و اندوه‌زده) چنین اسم حساسی. باور نمی‌کردم. لو خودش هم نمی‌توانست باور کند. اسمش را بگو، نیمف سقوط کرده‌ی من.

لو گفت: «چه اهمیتی دارد؟» و خواست فراموشش کنم. سپس پرسید که یک نخ سیگار می‌خواهم. نه، اسمش.

سرش را با اراده‌ای قوی تکان داد. خیال می‌کرد حالا دیگر برای روشن کردن آن آتش خیلی دیر است و هرگز این باورنکردنی باورنکردنی را باور نخواهم کرد...

گفتم بهتر است بروم. خداحافظ، خوشحال شدم دیدمت. لو گفت این کار واقعاً بی‌فایده است. هرگز نمی‌گفت، اما از سوی دیگر، حالا با این همه... «واقعاً می‌خواهی بلدانی کی بود؟ خوب، چیز بود...» و نرم، آهسته، ابروهای نازکش را کمانی کرد و لب‌های خشکش را غنچه کرد و به حالتی مسخره، ناخواسته و ناخشنود، مثل سوتی بی‌صدا، اسمی را که خواننده‌ی زیرک مدت‌ها پیش حدس زده بود به زبان آورد.

ضدآب.^۱ چرا صحنه‌ای از دریاچه‌ی اورگلز به ذهنم خطور کرد؟ من خودم هم در همه‌ی این مدت بی‌آن‌که بدانم می‌دانستم. به همین

دلیل، هیچ شوکه نشدم. هیچ شگفت‌زده نشدم. به آرامی همه چیز به هم پیوند خورد، و همه چیز نظم گرفت. همه چیز با همان شاخه‌هایی که در سراسر این خودزندگی‌نگاری پرورش داده بودم تا میوه‌اش به موقع برسد و بیفتد تناسب داشت. بله، همه چیز با هدف آشکار و خیره‌سزانه برای برگرداندن آن آرامش طلایی و بزرگی که از پی خوشنودی ناشی از کشفی منطقی به دست می‌آید و دشمن‌ترین خواننده‌های من اکنون احساسش می‌کنند تناسب داشت. لولیتا حرف می‌زد، ولی من در آرامش طلایی خودم غرق بودم.

همان‌طور که گفتم، او داشت حرف می‌زد و حالا به لحنی روان و آرام رسیده بود. او تنها کسی بود که لو برایش دیوانه بود. دیک چه؟ آه، دیک مثل بره بود، آن‌ها خیلی با هم خوش بودند، اما لو منظور دیگری داشت. و من هرگز آن را به حساب نیاورده بودم؟

چنان نگاهم می‌کرد که گویی ناگهان به واقعیت باورنکردنی و، به گونه‌ای ملال‌انگیز، گیج‌کننده و بیهوده رسیده و آن این‌که این مرد چهل ساله‌ی نحیف، بیمار، باریک‌اندام و ظریف که با کتی مخملی در کنارش نشسته روزی هر روزنه و پرز بدن نابالغش را می‌شناخته و می‌ستوده. در چشم‌های خاکستری رنگ‌باخته‌اش، به گونه‌ای بس رقت‌بار، رابطه‌ی عاشقانه‌ی ما برای لحظه‌ای بازتاب یافت، و مثل بزمی ملال‌انگیز، مانند پیک‌نیکی زیر باران که حوصله‌ی آدم را سر می‌برد، مثل ورزشی یکنواخت، یا مانند تکه‌ای گل خشک که دنیای کودکی‌اش را قالب کرده، درنگ کرد و زود گذشت.

در همان لحظه توانستم زانویم را با صدای تق ناتمامی بکشم، یکی از عادت‌هایی که از او گرفته بودم.

دالی شیلر گفت ساده نباش، گذشته‌ها گذشته. من پدر خوبی داشتم، به گمانم — به من این افتخار را داد. و به حرف‌هایش ادامه داد. خوب، آیا می‌دانستم که کوتلتی مادر دالی را می‌شناخته؟ و این‌که دوست قدیمی‌شان بوده؟ به رمزدیل می‌آمده تا عمویش^۲ را ببیند؟

اوووه، سال‌ها پیش، و در گروه کتابخوانی مادر سخنرانی کرده، و جلوی همه بازوی برهنه‌ی دالی را کشیده و او را روی پاهایش نشانده، صورتش را بوسیده، و دالی ده ساله سخت از او خشمگین شده؟ آیا خبر داشتم من و دالی را در هتلی دیده، آن موقعی که روی نمایش‌نامه‌اش کار می‌کرده، همانی که دو سال بعد دالی در بیردزلی آن را تمرین می‌کرد؟ آیا می‌دانستم که دالی بسیار کار بدی کرده مرا به این باور کشانده که کلر پیرزن بوده نه مرد، یا شاید هم از خویشان او یا زمان‌هایی همدمش — و آه، چقدر نزدیک شده بودم، عکس او را مجله‌ی ویس منتشر کرده بود.

روزنامه‌ی محلی برایش‌لند چاپ نکرده بود. بله، خیلی خنده‌دار است. لولیتا گفت که بله، این دنیا همه‌اش جوک است و اگر یکی زندگی‌نامه‌اش را می‌نوشت، هیچ‌کس باورش نمی‌کرد. در این لحظه سروصدایی گرم و خودمانی از آشپزخانه بلند شد. دیک و بیل بودند و برای آبجو آمده بودند. از لای در متوجه مهمانشان شدند، و دیک به سالن آمد.

دالی گفت: «دیک... پدرم!» صدایی پرطنین و خشن که برایم کامل غریب بود، صدایی که نو و شاد بود و قدیمی و غمگین؛ علتش این بود که جوان در جنگ بخشی از شنوایی‌اش را از دست داده بود.

چشم‌های آبی سرد، موهای سیاه، گونه‌های گلگون، و چانه‌ی نتراشیده. با هم دست دادیم. بیل با پروا که آشکارا به کار کردن با یک دست می‌باید قوطی آبجویی را که باز کرده بود برای من آورد. دلش می‌خواست برود. رفتار مودب‌پسندیده از آدم‌های ساده. از او خواسته شد بماند. آگهی آبجو. راستش من همین را ترجیح می‌دادم، و همین‌طور خانم و آقای شیلر. من بلند شدم و روی صندلی جنبان نشستم. پشمک و خلال‌های سرخ‌کرده‌ی سیب‌زمینی را که دالی برایم آورده بود با ولع می‌جویدم. مردها به پدر شکننده، حساس به سرما، از دنیای پیر، نسبتاً جوان اما مریض، با کت مخمل و جلیقه‌ی کرم‌رنگ،

شاید نایب کنت، نگاه کردند.

خیال می کردند آمده‌ام بمانم، و دیک با ابروهای چین انداخته که نشان می داد سخت در فکر است گفت دالی و خودش می توانند روی تشکی توی آشپزخانه بخوابند. آرام دستی تکان دادم و به دالی گفتم در راه ریدزبرگ بودم که به این جا سر زدم. آن جا دوستان و هوادارانم برایم برنامه‌ای ترتیب داده‌اند. دالی با کمک فریادی خاص حرف مرا به او منتقل کرد. در این لحظه بود که متوجه شدیم از یکی از معدود شست‌هایی که برای بیل مانده خون می آید (نشان می داد که فقط دور خودش نمی چرخیده، بلکه کاری هم می کرده). وقتی دالی روی دست مرد خم شد، دیدم بخش تیره‌ی میان پستان‌های سفیدش چقدر زنانه است! هرگز پیش تر آن را این گونه ندیده بودم. دالی او را برای دوا و درمان به آشپزخانه برد. برای چند دقیقه‌ای، سه یا چهار دقیقه‌ی کوچولوی بی‌پایانی که از گرمای مصنوعی میان ما پر بود، من و دیک تنها ماندیم. او روی صندلی سخت نشست و ابروهایش را در هم کشید و خودش را با مالیدن ساعد دست‌هایش مشغول کرد. خیلی دلم می‌خواست با ناخن‌های تیز عتیقه و بلندم جوش‌های سرسیاه روی پره‌های دماغ عرق کرده‌اش را فشار دهم و خالی کنم. چشم‌های غمگین زیبایی داشت و مژگان بلند و دندان‌هایی بسیار سفید. سبیک گردنش خیلی بزرگ بود و پرمو. چرا این‌ها درست اصلاح نمی‌کنند، این جوان‌های عضلانی؟ او و دالی اش روی آن مبل دست کم صد و هشتاد بار آمیزش داشته‌اند، شاید هم بیشتر؛ پیش از آن، دالی چند وقت او را می‌شناخته؟ حس حسودی و دلخوری در کار نبود، مسخره است اما هیچ حس حسودی و دشمنی‌ای در میان نبود، هیچ حسی به جز اندوه و حالت تهوع نداشتم. حالا داشت دماغش را می‌مالید. مطمئن بودم وقتی سرانجام دهانش را باز کند (با تکان آرام سرش) خواهد گفت: «آ... این دختر بچه‌ی معرکه‌ای‌ست، آقای هیز. واقعاً معرکه است. و مادر معرکه‌ای هم می‌شود. دهانش را باز کرد و

جرعه‌ای از آبجویش را نوشید. همین به او قیافه‌ای متین و خشنود داد — و باز نوشید تا دهانش کف کرد. بره بود. پستان‌های فلورنتینش را با همین دست‌هایش گرفته بود. ناخن‌هایش سیاه و شکسته بود، اما بند انگشت‌ها، استخوان مچ و مچ قوی و خوش‌ترکیبش به‌مراتب از مال من بهتر بود: من با دست‌های کج و معوج فلک‌زده‌ام آن‌قدر بدن‌ها را آزرده‌ام که جایی برای افتخار به آن‌ها نمانده. لقب فرانسوی، بندانگشت‌های دهاتی دورستی، انگشت‌های نوک‌پهنِ دوزنده‌ی استرالیایی،^۴ این است هامبرت هامبرت.

عالی. اگر او می‌توانست ساکت باشد، من هم می‌توانستم ساکت بمانم. بی‌شک روی آن صندلی جنیان آرام‌بخشی که آدم را تا مرز مرگ می‌ترساند خیلی خوب می‌توانستم ساکت بمانم و کمی استراحت کنم، پیش از آن‌که به سمت آن جانور وحشی^۵ بروم و سپس غلاف هفت‌تیر را درآورم و از کشیدن ماشه‌اش به ارگاسم و لذت برسم: من همیشه پیرو خوب آن حکیم وینی^۶ بوده‌ام. اما حالا دیگر دلم برای دیک می‌سوخت، چون به‌گونه‌ای هیپنوتیزمی او را ترسانده و از گفتن آنچه در ذهنش بود («این دختر بچه‌ی معرکه‌ای...») بازداشته بودم.

گفتم: «پس شما دارید می‌روید کانادا؟»

دالی توی آشپزخانه داشت به چیزی که بیل گفته بود یا کاری که کرده بود می‌خندید.

داد زد: «پس دارید می‌روید کانادا؟ کانادا نه.» و باز داد زد: «منظورم آلاسکا است.»

دیک به لیوانش دستی کشید و خردمندانه سری تکان داد و گفت: «خیال می‌کنم با اره دستش را برید. دست راستش را هم توی ایتالیا از دست داده.»

درختان ارغوانی زیبای بادام شکوفه داده‌اند. دست سوررنال کنده‌شده‌ای در میان تصویر ارغوانی امپرسیونیستی آویزان بود. تصویر دختر گل‌فروشی روی دست خالکوبی شده. دالی و بیلِ نواریچی شده دوباره نمایان شدند. به ذهنم زد که زیبایی سفید و قهوه‌ای و مبهم دالی مرد چلاق را برانگیخته. دیک با دیدن آن‌ها خیالش آسوده شد و با نیش باز از جایش برخاست. فکر می‌کرد بهتر است با بیل به کارشان برگردند و آن سیم‌ها را درست کنند. فکر می‌کرد آقای هیز و دالی خیلی حرف‌ها دارند که به هم بگویند و فکر می‌کرد دوباره پیش از رفتن من می‌آید. چرا این مردم این همه زیاد فکر می‌کنند و کم اصلاح می‌کنند، و نسبت به استفاده از سمعک این قدر مغرورند؟

لو با کف دو دست طوری به پهلوهایش زد که صدا داد، و گفت: «بنشین.» و من به صندلی جنبان سیاه‌رنگ برگشتم.

«پس تو به من خیانت کردی؟ کجا رفتی؟ حالا او کجاست؟»

از طاقچه‌ی روی بخاری عکس برقی مقعری را برداشت. زنی پیر، سفید، تنومند، شاد، با پاهای چنبری و پیراهنی بسیار کوتاه، پیرمرد با پیراهن و بی‌کت، سیل بلند و ساعت زنجیردار. پدرشوهر و مادرشوهرش بودند و با برادر دیک در شهر جونو زندگی می‌کردند.

«مطمئنی سیگار نمی‌کشی؟»

خودش داشت سیگار می‌کشید. نخستین باری بود که می‌دیدم سیگار می‌کشد. کشیدن سیگار زیر سلطه‌ی هامبرت وحشتناک مطلقاً ممنوع بود. در میان دود خاکستری شارلوت هیز رعنا از گورش برخاسته بود. اگر دالی از گفتن جای او خودداری کند، از راه عمر آیوری پیدایش می‌کنم.

«به تو خیانت کردم؟ نه.» نوک سیگارش را به سمت شومینه برد، و به آن ضربه‌ای تند زد، درست همان‌طور که مادرش می‌کرد، و سپس، مثل مادرش، خدای من، ناخنش را به لب پایینش کشید و کاغذ سیگار را از روی آن برداشت. نه، او به من خیانت نکرده بود. من یکی از

دوستانش بودم. ادوسا به او هشدار داده بود که کیو^۷ دختر بچه‌ها را دوست دارد و در حقیقت (حقیقت خوبی‌ست) یک بار به همین دلیل نزدیک بود به زندان بیفتد، و خود کوئلتی هم می‌دانسته که دالی این را می‌داند. بله... آرنج در کف دستش، پوف، لبخند، دمیدن دود سیگار، پرت کردن خاکستر سیگار. مدتی از خاطره‌ها یاد کرد. با خنده گفت کیو درون هر کس و هر چیزی را می‌دید، چون مثل من و خود او نیست، بلکه نابغه است. مردی بزرگ. بسیار باصفا. وقتی درباره‌ی من و خودش اعتراف کرد، از خنده روده‌بر شد و گفت این نظر کیو بود. در برخی موقعیت‌ها کاملاً بی‌خطر بود که به او بگویی... خوب، کیو - همه او را کیو صدا می‌زدند.

پنج سال پیش از اردوی کیو، چه همزمانی عجیبی...، او را به مزرعه‌ی رفیقی برده بود. یک روز رانندگی از الفنت (الفینستون) بود. اسمش؟ راستش یک اسم مسخره - مزرعه‌ی داک داک،^۸ می‌دانی که، کاملاً مسخره است، اما حالا دیگر اهمیت نداشت، چون آن مزرعه ویران و نابود شده بود. منظورش این بود که حتا من نمی‌توانستم تصور کنم که آن مزرعه چقدر سرسبز بود، منظورش این بود که همه چیز داشت، همه چیز، حتا آبشار سرپوشیده. آن مرد موقرمزی را که یک بار با ما (ما را خوب گفت) تنیس بازی کرد یادم می‌آید؟ خوب، آن‌جا راستش مال برادران رد بود، برای فصل تابستان به کیو داده بودند. وقتی کیو و آن خانم آمدند، بقیه از آن‌ها خواسته بودند که مراسم تاج‌گذاری برپا کنند و بعد خوش‌گذرانی کم‌مانندی، همان زمانی که تو نیمکره را می‌گشتی. خودت می‌دانی چه می‌گویم. چشم‌هایش را به نشانه‌ی رضایتی ساختگی چرخاند.

«ادامه بده لطفاً.»

خوب. برنامه این بود که کیو دالی را در ماه سپتامبر به هالیوود ببرد و ترتیبی برای آموزش و تمرینش بدهد، بخش‌های کوچکی در

صحنه‌های مسابقه‌ی تنیس از فیلمی بر اساس فیلم‌نامه‌ی خودش به نام *گلدن گاتز* بازی کند، و شاید حتا بگذارد در یکی از صحنه‌های بازی دونفره در زمین تنیس کلیج - استراک بازی کند. افسوس که هرگز به آن‌جا نرسید.

«حالا این خوک کجاست؟»

او خوک نبود. از خیلی جنبه‌ها مرد بزرگی بود. اما همه‌اش به‌خاطر نوشیدن و مواد بود. و خوب، البته، از نظر جنسی هم هیولای کامل بود، و دوستانش برده‌اش بودند. من حتا نمی‌توانستم تصور کنم (من، هامبرت، نمی‌توانستم تصور کنم) که در مزرعه‌ی داک داک چه‌کار کرده‌اند. دالی حاضر نشد با من همکاری کند، چون عاشق او بود، و او دالی را بیرون انداخته بود.

«چه چیزهایی؟»

«آه، چیزهای عجیب، کثیف، هوس‌آلود. منظورم این است که این آقا دو دختر داشت و دو پسر، و سه یا چهار مرد. همه باید برهنه می‌شدیم و به هم می‌پیچیدیم و پیرزنی هم از ما فیلم می‌گرفت. (جاستین ساد^۱ هنگام شروع دوازده ساله بود.)

«دقیقاً چه چیزهایی؟»

«آ... چیزهای... آ... من، راستی راستی من» - «من» را چنان مثل گریه‌ی مهارشده‌ای به زبان آورد که گویی حواسش به منبع درد رفته و، به‌خاطر پیدا نکردن کلمه، پنج انگشت دست استخوانی و متحرکش را باز کرد. نه، پشیمان شد، و با آن بچه‌ی درونش از زیر گفتن جزئیات دررفت. حق داشت.

با مشتش به بالش خاکستری‌رنگ کوبید و روی نیمکت به دیوار تکیه داد و گفت: «حالا دیگر اهمیتی ندارد، چیزهای احمقانه، کثیف، به او گفتم نه، من نمی‌خواهم با این پسرهای حیوان‌خوی تو (با بی‌اعتنایی تمام، واژه‌ی لاتنی مشمژکننده‌ای را که ترجمه‌ی دقیق فرانسوی آن می‌شود *souffler* 'گفت) داشته باشم، چون من فقط تو

را می‌خواهم. خوب، او هم من را بیرون انداخت. چندان چیز دیگری برای گفتن نبود. زمستان ۱۹۴۹، او و فی کار پیدا کرده بودند. نزدیک به دو سال، آه، در شهرهای کوچک، از رستورانی به رستوران دیگر کار کرده بود و سپس دیک را دیده بود. نه، خبر نداشت آن یکی کجاست. حدس می‌زد در نیویورک باشد. البته این قدر مشهور بود که اگر دلش می‌خواست می‌توانست در یک آن پیدایش کند. فی سعی کرده بود به مزرعه برگردد - اما دیگر مزرعه‌ای در میان نبود، سوخته و خاکستر شده بود و هیچ از آن مانده بود، فقط توده‌ای از زغال باقی‌مانده از وسایل. خیلی عجیب بود، خیلی عجیب.

چشم‌هایش را بست و دهانش را باز کرد. یکی از پاهای توی دمپایی‌اش را روی زمین گذاشت و به بالش تکیه داد. کف چوبی اتاق شیب داشت و اگر توپ کوچک فلزی‌ای روی آن می‌گذاشتی، تا آشپزخانه قل می‌خورد. دیگر هر چه می‌خواستم بدانم می‌دانستم. هیچ میل نداشتم عزیزم را شکنجه کنم. جایی آن سوتر از کلبه‌ی بیل رادیویی (بعد از آمدن کسی از کار به خانه) شروع کرد به خواندن آهنگی درباره‌ی سبکسری و سرنوشت، و این‌جا او با قیافه‌ی داغان و دست‌های رگ‌برجسته‌ی بزرگسالانه و بازوهای سفید چون گوشت غاز، گوش کم‌عمق، زیر بغل چرکین، نشسته بود (لولیتای من!)، در هفده سالگی ناامیدانه خسته، با بچه‌ای توی شکمش، که هنوز هیچ نشده برایش آرزو می‌کرد که در حدود سال ۲۰۲۰ با نام و آوازه‌ای بازنشسته شود - و من به او نگاه می‌کردم و نگاه می‌کردم، و به همان روشنی‌ای که از مرگم خبر داشتم از این حقیقت آگاه بودم که بیش از هر چیز و هر کسی که روی زمین دیده و تصور کرده یا آرزوی دیدارش را داشته‌ام عاشق اویم. او فقط نشانه‌ی محوشده‌ای از لولیتای کرک‌دار و پژواک برگ پاییززده‌ی نیمفتی بود که روزی خودم را با چنان خروشی بر او غلتانده بودم، پژواکی بر لبه‌ی دره‌ای قهوه‌ای، با

درختانی بسیار و دور، زیر آسمانی سفید، و برگ‌هایی قهوه‌ای که گلوی رودباری را می‌گیرد و خفهاش می‌کند، و آخرین جیرجیرک در علف‌های هرز خشک... اما خدا را شکر فقط آن پژواک نبود که می‌ستودم. آنچه در کنار تاک‌های پیچان قلبم نازپروریده بودم گناه بزرگ تابناکم^{۱۱} بود که کاسته شده و به ریشه رسیده بود؛ هرزگی خودخواهانه و عقیم، همه‌ی آنچه لعن کردم و پس زدم. ممکن است مرا هو کنید، و تهدیدم کنید که دادگاه را ترک خواهید کرد، اما آن‌قدر فریاد خواهم زد و واقعیت را خواهم گفت که گلویم بگیرد و دهانم را ببندند. پافشاری می‌کنم تا دنیا بداند که چقدر لولیتایم را دوست دارم، این لولیتا، رنگ‌پریده و کثیف، و گنده با بچه‌ای دیگر در شکمش، اما همچنان چشم‌خاکستری، هنوز مژگان‌دوده‌ای، هنوز قهوه‌ای‌فام مایل به قرمز و بادامی‌رنگ، همچنان کارمنسیتا،^{۱۲} همچنان مال من؛ بیا زندگی را عوض کنیم، بیا برویم جایی که هرگز از هم جدا نشویم؛ اوهایو؟ جنگل‌های وحشی ماساچوست؟ حتا اگر چشم‌های او چون چشم‌های نزدیک‌بین ماهی کوچک شود و نوک پستان‌هایش ورم کند و ترک بردارد، و دلتای ظریف و زیبای جوان و مخملی‌اش آسیب ببیند و پاره شود — حتا آن موقع از عشق دیدن صورت عزیز و رنگ‌پریده‌ات دیوانه خواهم شد، از صدای ناب و پرچنجال و جوانت، لولیتای من.

گفتم: «لولیتا، این شاید بی‌ربط باشد، اما لازم است که به تو بگویم. عمر خیلی کوتاه است. خوب می‌دانی که از این‌جا تا آن ماشین کهنه بیست یا بیست و پنج قدم بیشتر نیست. راه کوتاهی‌ست. این بیست و پنج قدم را طی کن. حالا. همین حالا. همین طوری که هستی بیا. و ما تا پایان عمر خوش و خرم زندگی خواهیم کرد.»

کارمن، می‌خواهی با من بیایی؟

چشم‌هایش را گشاد کرد و کمی خودش را بالا کشید، مثل ماری که ممکن است نیش بزند، و گفت: «منظورت این است، منظورت این است که فقط در صورتی آن پول را می‌دهی که من با تو به یک مثل

بیایم. این چیزی است که می‌خواهی بگویی؟
گفتم: «نه، به کل اشتباه برداشت کردی. دلم می‌خواهد این دیک از راهرسیده را ترک کنی، و این سوراخ وحشتناک را، و بیایی با من زندگی کنی، و با من بمیری، و همه چیز با من» (حرف‌هایی با این معنی).

با ادا و اشاره‌ی دست و صورت گفتم: «تو دیوانه‌ای!»
«یک بار دیگر بهش فکر کن لولیتا. هیچ قید و شرطی در کار نیست، به جز این که شاید - خوب، مهم نیست» (خواستم بگویم به جز تاخیر در یک اعدام، اما نگفتم). «در هر صورت، اگر نیایی هم گنجت را می‌گیری.»

دالی پرسید: «شوخی می‌کنی؟»
پاکتی را که در آن چهار صد دلار پول نقد و چکی به مبلغ سه هزار و ششصد دلار بود به دستش دادم. با تأکید و نالان گفتم: «یعنی داری به ما چهار هزار دلار می‌دهی؟» صورتم را با دست پوشاندم و داغ‌ترین اشک زندگی‌ام از چشم‌هایم سرازیر شد. احساس کردم اشک‌ها از لابه‌لای انگشت‌هایم می‌بیچند و روی چانه‌ام می‌ریزند و مرا می‌سوزانند. بینی‌ام بسته شد. نمی‌توانستم جلوی گریه‌ام را بگیرم. در این لحظه او دستش را روی منم گذاشت.

گفتم: «اگر دستم بزنی، می‌میرم. مطمئنی با من نمی‌آیی؟ هیچ امیدی هست که نظرت را عوض کنی؟ فقط همین را به من بگو.»
گفتم: «نه، نه، عزیزم، نه.»

هرگز پیش‌تر مرا عزیزم صدا نکرده بود.
گفتم: «نه، حرفش را هم نزن. خیلی زود به کیو برخواهم گشت.
یعنی...»

دنبال کلمه‌ها می‌گشت. من در ذهنم واژه‌ها را برایش گیر آوردم
(«او دلم را شکست، تو کاملاً زندگی‌ام را»).

ادامه داد: «به نظرم، وای...!» پاکت از دستش سر خورد و روی زمین افتاد - خم شد و آن را برداشت. «به نظرم، این، آه، از بزرگواری

ترست که همه‌ی این پول را به ما می‌دهی. همه‌ی مشکلات را حل می‌کند. از هفته‌ی بعد می‌توانیم شروع کنیم. لطفاً گریه نکن. باید سعی کنی بفهمی. بگذار یک آبجوی دیگر برایت بیاورم. آه، گریه نکن. ببخشید که این قدر خیانت کردم، اما زندگی همین است دیگر.»

دستم و انگشتانم را پاک کردم. او به هدیه‌ی توی دستش لبخند زد و خواست دیک را صدا کند که گفتم من یک دقیقه دیگر می‌روم و نمی‌خواهم دیگر او را ببینم. کمی سعی کردیم موضوعی برای حرف زدن پیدا کنیم. نمی‌دانم چرا یکریز دختر بچه‌ی بشاش دوازده ساله‌ای جلوی چشمم می‌آمد و روی قرنیه‌ی لعنتی‌ام مثل ابریشم می‌درخشید و می‌لرزید، روی آستانه می‌نشست، به قوطی خالی‌ای سنگ می‌زد، «دنگ.» برای آن که چیزی عادی بگویم، نزدیک بود بگویم: «گاهی فکر می‌کنم دختر کوچولوی مک‌کو چه شد، هیچ بهتر شد؟» اما درست به موقع ساکت شدم که مبادا اسم او از ذهنم درآید و بگویم: «گاهی فکر می‌کنم دختر کوچولوی هیز چه شد...» سرانجام حرف را برگرداندم به موضوع پول. گفتم این مبلغ، کم و بیش و خرج دررفته، اجاره‌بهایست که از خانه‌ی مادرش جمع شده. پرسید: «آن را سال‌ها پیش نفروختند؟» نه (اعتراف کردم که این را به این دلیل به او گفته بودم که رابطه‌اش را کامل با رمزیدیل قطع کنم). تا چند وقت دیگر، وکیلی صورت وضعیت مالی را می‌فرستد. وضعیت درخشانیست. پس اندازه‌های کوچک روز مبادای مادرش بیش و بیشتر شده بود. بله، حتماً باید بروم. باید بروم، و او را پیدا کنم و از میان برش دارم.

چون می‌دانستم از پی لمس لب‌هایش جان سالم به در نمی‌برم، با هر قدمی که او و شکمش به سمت من برمی‌داشتند با رقص ظریفی عقب‌عقب می‌رفتم.

او و سگ رفتنم را تماشا کردند. وقتی دیدم منظره‌ی ماشین قدیمی‌ای که از کودکی و زمان نیمفتمی‌اش سوار آن شده هیچ احساسی در او نیافرید، شگفت‌زده شدم (راستش با این شخصیت نکته‌سنجی که

داشتم شگفت زده نشدم). فقط گفتم که پره‌هایش کمی بنفش‌رنگ شده. من گفتم این هم مال اوست و من می‌توانم با اتوبوس بروم. خواست چرند نگویم، آن‌ها با هواپیما به مشتری^{۱۳} پرواز می‌کنند و آن‌جا برای خودشان ماشین می‌خرند و من گفتم این را از آن‌ها به قیمت پانصد دلار می‌خرم.

«با این قیمت ما میلیونر می‌شویم.» این را به سگ سرخوش گفتم. به او گفتم کارمنسیتا (کارمن کوچولوی من)... «یک کلمه‌ی دیگر،» این را به انگلیسی وحشتناک دقیق گفتم، «آیا صددرصد، صددرصد مطمئن‌تری که، خب، منظورم فردا نیست، و یا پس فردا، اما، خب، یک روز، هر روزی، نمی‌خواهی بیایی و با من زندگی کنی؟ خدایی نو خواهم آفرید و او را با اشک‌های سوراخ‌کننده‌ام شکر خواهم گفتم، فقط اگر تو این امید میکروسکوپی را به من بدهی» (جمله‌هایی با این معنا).

لبخند زنان گفت: «نه، نه.»

هامبرت هامبرت گفت: «همه چیزها عوض می‌شود.»

سپس هفت تیرم را بیرون کشیدم — اگر خواننده فکر کند که بیرون کشیدم، فکر احمقانه‌ای کرده. این حتا به ذهن من هم نرسید که چنین کاری بکنم.

عشق آمریکایی عزیز جاودانه‌ی مرده‌ی من فریاد زد: «خداحافظ!» چون اگر شما این را می‌خوانید او مرده و جاودانه شده. یعنی این موافقت‌نامه‌ی رسمی من با مثلاً مقامات بود.^{۱۴}

سپس گاز دادم و رفتم. در همین حال شنیدم که با صدایی پرتین و خشن به دیکش فریاد می‌زد و سگشان، مثل دلفینی چاق، شروع کرد در کنار ماشینم جست و خیز کردن اما خیلی سنگین و پیر بود و دیری نپایید که از دویدن منصرف شد.

حالا داشتم زیر ریزه‌باران‌های روز رو به پایان می‌راندم. برف‌پاک‌کن با آخرین سرعت می‌چرخید ولی نمی‌توانست به سرعت اشک‌های من کار کند.

نزدیک چهار بعدازظهر از کل مانت بیرون آمدم و وارد بزرگراه ایکس شدم (شماره‌ی بزرگراه یادم نیست). اگر وسوسه نمی‌شدم که راه میان‌بر را امتحان کنم، سپیده‌دم به رمزدیل می‌رسیدم. باید وارد بزرگراه وای می‌شدم. نقشه‌ی خوشبینم نشانم می‌داد که درست بعد از وودباین، که هنگام تاریک شدن هوا به آن رسیدم، می‌توانم از بزرگراه آسفالت‌شده‌ی ایکس بیرون بروم و از راه جاده‌ی فرعی خاکی‌ای به بزرگراه وای برسم. بنا به توضیح نقشه، این فاصله نزدیک به چهل مایل بود. وگرنه، اگر از همان بزرگراه ایکس می‌رفتم، باید صد مایل بیشتر می‌راندم و سپس تفریحی جاده‌ی زد را دور می‌زدم تا به بزرگراه وای و بعد به مقصدم برسم. اما دیری نپایید که جاده‌ی میان‌بر مورد نظر بد و بدتر شد، دست‌اندازهایش بیش و بیشتر و کف جاده گلی و گلی‌تر. پس از چیزی نزدیک به ده مایل شکنجه و رانندگی در تاریکی و پیشرفت لاک‌پشتی، و گیر کردن ماشین مل‌ماث قراضه و پیرم در تپه‌ای از خاک، وسوسه شدم برگردم. تاریکی بود و مه، و ناامیدی. در این لحظه نور چراغ‌های جلوی ماشینم روی گودال بزرگ پر از آب افتاد. تمام آن دوروبر اگر چیزی بود فقط بیابان سیاه بود. سعی کردم خودم را بیرون بکشم ولی چرخ‌های عقبم فقط در گل و لای و نگرانی درجا می‌زد. بخت بدم را لعن و نفرین کردم و لباس مرتبم را درآوردم و پیراهن راحت آبکش‌شده‌ی صندوق عقب را پوشیدم و چهار مایل برگشتم تا به مزرعه‌ای در کنار جاده رسیدم. در میانه‌ی راه شروع کرد به باریدن ولی توانش را نداشتم که برگردم و بارانی‌ام را بردارم. این اتفاق‌ها به من ثابت می‌کرد که قلبم، به‌رغم تشخیص اخیر، در اساس سالم است.

نزدیک نیمه‌شب، ماشینم اوراقچی‌ای خودروی مرا بیرون کشید. به بزرگراه ایکس برگشتم و به راهم ادامه دادم. یک ساعت بعد، در

شهرک ناشناخته‌ای، خستگی بسیار بر من غلبه کرد. ایستادم و در تاریکی محتوای فلاسک مهربانم را تا ته نوشیدم.

جایی در نزدیکی‌های آپالچی بودم و از چندین مایل پیش باران بند آمده بود. شب گرم و سیاهی بود. گهگاهی ماشینی از کنارم می‌گذشت، چراغ‌های قرمز پشت دور می‌شدند و چراغ‌های سفید جلو نزدیک، اما شهر مرده بود. در پیاده‌روها هیچ شهروند آسوده‌ای مثل شهروندان اروپای رسیده، شیرین و آبدار پرسه نمی‌زد و نمی‌خندید. من تنها کسی بودم که از شب بی‌آزار و اندیشه‌های وحشتناکم لذت می‌بردم. سطل مسی کنار خیابان نسبت به آنچه می‌شد در آن ریخت بسیار اختصاصی بود: خاکروبه، کاغذ، نه آشغال. حروف قرمز آلبالویی نورانی کلمه‌ی عکاسی را نشان می‌داد. تب‌سنج بزرگی با اسم داروی مسهل روی شیشه‌ی جلوی داروخانه‌ای زده شده بود. چراغ سبز ساعتی پشت لایه‌های لباس‌های خشکشویی جفی جف می‌چرخید. جواهرفروشی رینوف الماس‌های مصنوعی‌ای را که عکسشان توی آینه‌ی قرمزی دیده می‌شد به نمایش گذاشته بود. سمت دیگر خیابان، روی در مکانیکی بسته‌ای، نوشته بود روغنکاری جنیوفلکشن، و اصلاح شده بود به روغنکاری گال‌فلکس. هواپیمایی که باز هم چون یاقوت رینوف گوهرنشان شده بود از دل آسمان‌های منخملی و وُووکنان گذشت. تا آن شب چقدر شهرهای کوچک شب‌مرده دیده بودم! تازه این آخرین نبود.

بگذار کمی وقت تلف کنم. زنده‌ی کیو با مرده‌اش به یک اندازه نابود شده است. آن سوی خیابان، کمی دورتر، لامپ نئونی با سرعتی نصف ضربان قلب من چشمک می‌زد: دور تابلوی رستوران و قوری بزرگ قهوه، به مدت یک ثانیه یا بیشتر، نور سبزی روشن می‌شد و هر بار که خاموش می‌شد حروف صورتی‌رنگی دیده می‌شد که کلمه‌های «غذای عالی» را نشان می‌داد، اما هنوز نور خاموش‌شده‌ی قوری چشم را اذیت می‌کرد و دوباره چراغ سبزش زنده می‌شد. عکس ایکس‌ری

می‌گرفتم.^۱ این شهر پنهان با هتل انجنتد هانترز فاصله‌ای نداشت. دوباره
داشتم گریه می‌کردم و، به‌خاطر گذشته‌ی رنج‌آور، مست کرده بودم.

۳۱

در این تنها توقفی که در فاصله‌ی میان کل مانس و رمزدیل (میان
دالی شیلر بی‌آزار و عمو آیور دلشاد) داشتم تا چیزی بخورم، وضعیتم
را مرور کردم. خودم و عشقم را در نهایت بی‌پیرایگی و در روشنی
کامل دیدم. تلاش‌های پیشینم در مقایسه با این یکی به‌نظر دقیق نبود.
یکی دو سال پیش که در لحظه‌ی موشکافی متافیزیکی، با راهنمایی
کشیش خردمند فرانسه‌زبانی، بی‌خدایی رنگ‌ورورفته‌ی پروتستانی‌ام را
به او دادم و در برابرش درمان مستی کاتولیکی‌اش را گرفتم، امیدوار
بودم که از احساس گناهم به وجود خدای بزرگ پی ببرم. در آن
صبح‌های یخبندان شهر یخ‌آرای کبک کشیش خوب با بالاترین درجه
از درک و مهربانی روی من کار کرد. بی‌نهایت به او و نهاد بزرگی که
نماینده‌ی او می‌کردم مدیونم. اما افسوس که هر چقدر به آرامش
معنوی برسم، هر چقدر روشنایی جاودانه برایم فراهم آورد، نمی‌توانم
از این حقیقت انسانی ساده بگریزم، از این که هیچ‌چیز نمی‌تواند رفتار
کثیف شهوانی‌ای را که به لولیتایم تحمیل کرده‌ام از ذهنش پاک کند.
مگر در نهایت به من ثابت شود، به این منی که اینک هستم، امروز، با
این قلب و این ریش، و این فرسودگی، به من ثابت شود که این
موضوع حتماً سرسوزنی اهمیت ندارد که یک آدم دیوانه دخترپچه‌ای
آمریکایی به نام دلورس هیز را از زندگی کودکی‌اش محروم کرد، مگر
به من ثابت شود و اگر بشود، بنابراین زندگی جوکی بیش نیست و
برای درمان بدبختی‌ام هیچ راهی نمی‌بینم، به‌جز افسردگی و داروی
مسکن هنر کلامی. به قول شعری قدیمی:

اصول اخلاقی برای این موجود فانی یک وظیفه است

ما باید برای معنای فانی زیبایی هزینه پردازیم.^۱

در نخستین سفرمان، نخستین دوره‌ی خوش زندگی‌مان، روزی بود که، به خاطر لذت بردن از رویاهایم و رسیدن به آرامش، جدی تصمیم گرفتم از آنچه توان درکش را ندارم چشم‌پوشم، از این حقیقت که من نه دوست‌پسر اویم، نه مردی جادوگر، نه رفیق، نه حتا یک آدم، بلکه دو چشم و یک پای عضلانی آماسیده‌ام — این فقط اشاره‌ی کوچکی‌ست به چیزهایی که می‌شود گفت. روزی هم بود که وعده‌ی درستی را که شب‌هنگام به او داده بودم زیر پا گذاشتم (چیزی را که از ته دل کوچکش می‌خواست، مثل پیست پاتیناژ با زمین پلاستیکی مخصوص، یا مثلاً عصری تنهایی به تماشای فیلمی رفتن). گاهی ترکیب اتفاقی آینه‌ی مورب دستشویی و دری نیمه‌باز این موقعیت را فراهم می‌کرد که بتوانم قیافه‌اش را ببینم... آن قیافه را نمی‌توانم دقیق وصف کنم... نمایی از ناامیدی، چنان کامل که به نظر می‌آمد به مرحله‌ی پوچی آسوده‌ای رسیده، فقط به این دلیل که این متها درجه‌ی ناروایی و ناکامی‌ست — و هر محدودیتی پیش‌زمینه‌ی چیزی فراتر است؛ بنابراین، نوری خنثا^۱ و وقتی می‌دانی که این قیافه ابروهای بالاکشیده و لب‌های آویزان بچه‌ای‌ست، ممکن است بهتر بفهمی که چه ژرفایی از شهوت حساب‌شده و چه ناامیدی بازتابنده‌ای مرا از افتادن به پای عزیز او و غرق شدن در اشک‌هایم باز می‌داشت و نمی‌گذاشت حسادت را فدای آن لذتی کنم که لولیتا از قاطی شدن با بچه‌های کثیف و خطرناک در دنیای بیرون به دست می‌آورد، دنیایی که برای او دنیای واقعی بود.

خاطره‌های غم‌انگیز دیگری هم دارم، که اینک با یادآوری آن‌ها دردی وحشتناک و هیولایی به سراغم می‌آید. یک بار، در خیابانی از خیابان‌های بیردزلی که در آن غروب خورشید تا واپسین دمش دیده می‌شد، لولیتای من به سمت اوا روزن کوچولو روی گرداند (داشتم دو

نیمفت را به کنسرتی می‌بردم، آن‌ها از جلو و من از پشت سرشان می‌رفتم، آن‌قدر نزدیک که نزدیک بود آنم را به آن‌ها بمالم، لولیتا به سمت او او رو گرداند و در پاسخ به این پرسش او که بهتر نیست آدم بمیرد و حرف‌های میلتون پینسکی (پسری از مدرسه‌های آن دوروبر) را درباره‌ی موسیقی نشنوده، گفت: «می‌دانی چه بخشی از مردن وحشتناک است؟ این که آدم وقت مردن تنهای تنهاست.»

همین‌طور که زانوهایم بالا و پایین می‌رفتند و پشت سرشان قدم می‌زدم، فهمیدم از هیچ‌یک از چیزهایی که در ذهن عزیزم می‌گذرد، پشت آن کلیشه‌ی نوجوانی، خبر ندارم، فهمیدم در او باغی‌ست با هوای گرگ و میش و دروازه‌ی قصری — جاهایی کم‌نور و ستودنی که برای او تابناک است و ورود من به آن مطلقاً ممنوع، به‌ویژه با این هیبت ژنده و آشفتگی‌های مصیبت‌بارم؛ چون اغلب متوجه می‌شدم در زندگی ما، من و او، در آن دنیای سراسر اهریمنی، هر گاه می‌کوشیدم چیزی را شرح بدهم که او و دوستی بزرگ‌تر، او و پدر یا مادری، او و عاشق واقعی سالمی، من و آنابل، لولیتا و هرالد هیز پالایش‌شده، پاک‌شده، تجزیه‌شده و به‌رتبه‌ی خدایی رسیده ممکن است با هم درباره‌اش حرف زده باشند، یک ایده‌ی نظری، یک نقاشی، خال‌خال‌های هاپکینز،^۱ بودلر نقاشی‌شده،^۲ خدا یا شکسپیر،^۳ هر موضوع اصیلی، با نیتی خوب، به‌طرز عجیبی عقیم می‌شدیم. لولیتا زخم‌پذیری‌اش را در بی‌توجهی تکراری و کسالت‌بار نشان می‌داد. در عوض، من، برای بیان حرف‌های بی‌ربطم، از چنان لحنی ساختگی استفاده می‌کردم که اعصاب خودم را هم خرد می‌کرد، شنونده‌هایم را وامی‌داشت با پرویی به خشم آیند و سبب می‌شد ادامه‌ی گفتار ناممکن گردد، آه، کودک زخم‌خورده‌ی بیچاره‌ی من!

من عاشق تو بودم. هیولایی پنج‌پا، اما عاشقت بودم. نفرت‌انگیز و بی‌رحم، کثیف، و همه‌چیز، اما عاشق تو بودم، عاشق تو و زمان‌هایی بود که احساس تو را می‌فهمیدم، و فهمیدنش زندگی‌ام را مثل جهنم

می‌کرد، کوچولوی من. لولیتا دخترک، دالی شیلر شجاع. لحظه‌هایی را به یاد می‌آورم که دوست دارم به آن‌ها کوه‌های یخی در بهشت بگویم، لحظه‌هایی که دیگر از او لبالب می‌شدم، لحظه‌هایی که پس از تلاش‌های دیوانه‌وار و باورنکردنی زیر پرتوهای نشون هتل راه‌راه و مسست و بی‌حال رها می‌شدم. در چنین لحظه‌هایی با ناله‌ای خاموش از مهربانی انسانی او را در آغوش می‌گرفتم (پوستش زیر پرتوهای نشونی که از میان حیاط آسفالت‌شده به پنجره می‌تابید و از درز کرکره‌های آویزان به درون می‌تابید می‌درخشید، مژه‌های سیاه دودی‌اش نمودمانند، چشم‌های خاکستری اندوهگینش تهی‌تر از همیشه — بی‌اغراق بگویم که بیمار کوچک پس از عملیات بزرگ هنوز از اثر دارو گیج بود) و مهربانی در شرم و ناامیدی فرو می‌رفت، و من تنها لولیتای سبکم را در میان آغوش مرمری‌ام تکان می‌دادم و آرامش می‌کردم، و در موی گرمش می‌نالیدم، و این‌جا و آن‌جایش را نوازش می‌کردم، و خاموش از او طلب بخشش می‌کردم. در اوج این مهربانی تهی و دردناک (با روحم که دور بدن برهنه‌ی او پرسه می‌زد و آماده‌ی توبه بود)، ناگهان، به‌گونه‌ای وحشتناک طنزآمیز، شهوت دوباره طغیان می‌کرد — و لولیتا با آهی به آسمان می‌گفت: «آه، نه،» و دمی بعد مهربانی و پرتوهای نشون خرد و نابود می‌شد.

در میانه‌ی قرن بیستم، اندیشه‌های بیان‌شده درباره‌ی رابطه‌ی کودک و والدین با یاوه‌های دانشگاهی و جار و جنجال‌های روانکاوها درباره‌ی رمزهای استاندارد خدشه‌دار شده بود. یک بار وقتی پدر ای‌وس^۵ بوق زده بود تا بگوید پاپا آمده که سوگلی‌اش را ببرد خانه، احساس کردم وظیفه دارم او را به داخل خانه بیاورم. او هم آمد و چند دقیقه‌ای نشست. وقتی من و او با هم حرف می‌زدیم، ای‌وس، بچه‌ی سنگین‌وزن ناگیرا و مهربان، خودش را به پدرش رساند و لنبه‌وار روی زانوی او نشست. یادم نیست این را به شما گفته‌ام یا نه که لولیتا همیشه برای بیگانه‌ها لبخند بسیار افسون‌کننده‌ای داشت، شکاف نرم و

مهربانی به چشم‌هایش می‌داد و چهره‌اش درخشش خیال‌انگیز زیبایی می‌گرفت که البته هیچ منظوری هم در بر نداشت، اما بسیار زیبا بود، چنان دل‌ربا که آدم نمی‌توانست چنین گیرایی و زیبایی‌ای را به زن سحرآمیزی کاهش دهد که صورتش را، پیشکشی از نیاکان در مراسم کهن خودفروشی و بیگانه‌نوازی، خودبه‌خود، تابناک کرده؛ این همان چیزی است که خواننده‌ی بی‌دقت ممکن است بگوید. خلاصه، همان‌طور که آقای برد کلاهش را می‌چرخاند و حرف می‌زد، لولیتا آن‌جا ایستاد. درست است. بین من چه کار احمقانه‌ای کردم، ویژگی اصلی لبخند لولیتا را نگفتم: وقتی صورتش را شادابی شیرین و پرمهری در بر می‌گرفت، هرگز به سمت بیگانه‌ی توی اتاق نشانه نمی‌رفت، بلکه در دنیای دوری پرسه می‌زد، دنیایی که محصولش پوچی و بی‌فایده‌گی بود. به عبارتی، روی چیزهای دوروبر سرگردان می‌ماند. و حالا چیزی که آن موقع اتفاق افتاد: وقتی ای‌وس چاق روی زانوی پاپا نشست، لولیتا روی میز خم شده بود و آرام به چاقوی میوه‌ای که روی لبه‌ی میز زیر انگشتش داشت خیره نگاه می‌کرد. فرسنگ‌ها از من فاصله داشت. ناگهان همین که ای‌وس به گردن و گوش پدرش چسبید او هم، به حالتی معمول، فرزند گنده و تپلش را در آغوش گرفت. دیدم لبخند لولیتا همه‌ی تابناکی‌اش را باخت و به سایه‌ای یخ‌زده بدل شد، و چاقو از روی میز افتاد و دسته‌ی فقره‌ای‌اش ضربه‌ی عجیبی به مچ پایش زد و سبب شد لولیتا به نفس‌نفس بیفتد و سرش را به سمت جلو خم کند و سپس روی یک پا بیفتد. صورتش در هم رفت و آن قیافه‌ای را به خود گرفت که بچه‌ها قبل از بیرون ریختن اشکشان به خود می‌گیرند و از آن‌جا رفت. بی‌درنگ ای‌وس دنبال او به آشپزخانه رفت تا آرامش کند. ای‌وس پدر چاق بسیار خوب و صورتی را داشت و برادری تپل و خواهری تازه‌به‌دنیا آمده و خانه‌ای، با دو سگ شاد، اما لولیتا هیچ نداشت. از آن صحنه‌ی کوچک تصویر روشنی دارم و همچنین از محل رویدادش، در بیردزلی. لولیتا که کنار آتش دراز

کشیده بود و چیزی می‌خواند آرنجش را بالا آورد و با ناله‌ای پرسید: «حالا کجا خاکش کردند؟» «کی را؟» «آ، می‌دانی کی را می‌گویم، مادر کشته شده‌ام.» خودم را مهار کردم و گفتم: «تو هم می‌دانی قبرش کجاست.» و با همان لحن مهارشده اسم قبرستان را به او گفتم — درست بیرون رمزدیل، میان خط آهن و لیک‌ویو هیل. سپس گفتم: «از آن گذشته، وصف کردن تصادف‌های مصیبت‌باری از این نمونه با آن صفتی که تو گمان می‌کنی مناسب آن است به‌گونه‌ای بی‌ارزشش می‌کند. اگر واقعاً دلت می‌خواهد به فکر مرگ غلبه کنی...» «لو گفتم: «را،» به جای «هورا،» و با سستی از اتاق بیرون رفت، و من برای مدت درازی با چشم‌هایی که می‌سوخت به آتش خیره ماندم. سپس کتاب را برداشتم. از آن کتاب‌های آشغال برای نوجوان‌ها. دختر غم‌انگیزی به نام مری‌ین و زن‌بابایی که با همه‌ی خواسته‌های او مخالفت می‌کرد، جوان شاد کله‌قرمز فهمیده‌ای که به مری‌ین می‌گفت مادر مرحومش راستی‌راستی زن قهرمانی بود، چون می‌دانست دارد می‌میرد، به‌عمد عشق بزرگش را به مری‌ین پنهان کرد تا دل بچه‌اش برایش تنگ نشود. خودم را نگه داشتیم و با ناله و فریاد به سمت اتاق لولیتا ندویدم. من همیشه بهداشت ذهنی دخالت نکردن را ترجیح می‌دادم. حالا که با خاطره‌هایم به خود می‌پیچم و اعتراف می‌کنم، به یاد می‌آورم در آن روز و در موقعیت‌های مشابه همیشه عادت و سبکم این بود که حال روحی لولیتا را نادیده بگیرم و بکوشم خودم را آرام کنم. وقتی مادرم، با لباس سری نخیس، زیر مه‌پایین آمده (همیشه او را این‌گونه روشن تجسم می‌کردم) نفس‌نفس‌زنان و در عالم خلسه از آلپ بالا رفته بود تا برقی از آسمان او را بیندازد، من فقط یک نوزاد بودم و در نگاه به گذشته هیچ حسرتی از محبت مرسوم را نمی‌توانم بیابم که لحظه‌ای از نوجوانی‌ام را به آن پیوند بزنم، گرچه در دوره‌های بعدی افسردگی‌ام روان‌درمانگرها بی‌رحمانه و با پرسش‌های بیجا بسیار آزارم دادند. اما می‌پذیرم که مردی با قدرت تخیل من نمی‌تواند ادعا کند که از

احساسات همگانی ناآگاه است. شاید هم زیادی به رابطهی غیرعادی و سرد میان شارلوت و دخترش تکیه زدم. اما نکته‌ی وحشتناک همه‌ی این بحث این است. کم‌کم در طول زندگی بی‌مانند و ددمنش من و لولیتا برای لولیتای سنتی من روشن شد که فلاکت‌بارترین زندگی خانوادگی از تقلید مضحک زنای با محرم که در درازمدت بهترین چیزی بود که می‌توانستم به این کودک یتیم عرضه کنم بهتر است.

۲۳

دوباره رمزدیل را دیدم. از مسیر کنار دریاچه به آن‌جا رسیدم. ظهر آفتابی مثل چشم می‌درخشید. وقتی با ماشین گل‌مالی شده‌ام می‌راندم، قطره‌های درخشان الماس مانند آب را میان کاج‌های دوردست تشخیص می‌دادم. به سمت گورستان پیچیدم و در میان ستون‌های سنگی کوتاه و بلند قدم زدم. بونزا^۱ شارلوت، روی برخی قبرها پرچم ملی کوچکی در هوای ساکن، زیر بوته‌های همیشه‌سبز، افتاده بود. جی، اد، چه بدشانسی‌ای — منظور جی. ادوارد گرامر است، جوانی سی و پنج ساله، رئیس دفتری از نیویورک که به‌تازگی به‌خاطر کشتن زن سی و سه ساله‌اش، دوروثی، به دار آویخته شده بود. لو رفتن به‌خاطر جرمی بی‌نقص. اد با چماق زنش را زده بود و او را توی ماشینی گذاشته بود. ماجرا وقتی رو شده بود که دو پلیس گشت منطقه کرایسلر بزرگ و آبی‌رنگ خانم گرامر (هدیه‌ای از شوهرش در سالگرد ازدواجشان) را می‌بینند که با سرعتی دیوانه‌وار از تپه‌ای در منطقه‌ی حفاظتی آن‌ها پایین می‌رود (خدا پلیس‌های خوب ما را حفظ کند!). ماشین از پهلو به دیرکی می‌زند، از روی خاکریزی پوشیده با چمن زده شده، توت‌فرنگی‌های وحشی و گل‌های پنج‌انگشت می‌گذرد و واژگون می‌شود. چرخ‌ها هنوز زیر آفتاب گرم، آهسته، می‌چرخیدند که پلیس‌ها جنازه‌ی خانم جی را درمی‌آورند. نخست تصور این بوده که تصادف معمول جاده‌ای است. افسوس، بدن خردشده‌ی زن با آسیب

کوچکی که از ماشین دیده همخوانی نداشته. کار من بهتر بود. به راهم ادامه دادم. دیدن دوباره‌ی کلیسای سفید و بلند و نارون‌های بی‌شمار عجیب بود. یادم رفته بود که در خیابان‌های شهرهای حومه‌ای آمریکا عابر پیاده‌ی تنها بیشتر به چشم می‌آید تا ماشینی تنها. چون یادم رفته بود، ماشین را توی خیابان گذاشتم و محجوب از جلوی شماره‌ی ۳۴۲ خیابان لان گذشتم. پیش از آدمکشی بزرگ، شایسته‌ی کمی آسودگی بودم، کمی روان‌پالشی و رهایی از استفراغ‌های ذهنی. کرکره‌های کاخ موادفروش بسته بودند، و یکی رویان سر مخملی مشکی‌ای را به تابلوی سفید «فروشی» بسته بود. تابلو به سمت پیاده‌رو کج شده بود. سگی واق‌واق نمی‌کرد. باغبانی تلفن نمی‌کرد. دوشیزه‌ی پیر روبه‌رویی روی ایوان پوشیده از تاک ننشسته بود، بلکه، به جای او، برای آزدن عابر پیاده‌ی تنها دو دختر جوان با موی دم‌اسبی با روپوش‌های خال‌خال مثل هم به او خیره شده بودند: بی‌شک دوشیزه‌ی پیر خیلی وقت پیش مرده بود و این دو دختر باید خواهرزاده‌های دوقلوی فیلا‌دلفیایی‌اش باشند.

آیا وارد خانه‌ی قدیمی‌ام بشوم؟ مثل داستان تورگتیف، از پنجره‌ای سیلی از موسیقی ایتالیایی بیرون می‌ریخت^۱ — از پنجره‌ی اتاق نشیمنی: جایی که هیچ قطعه‌ی موسیقی‌ای شیرجه نمی‌رود و موجی نمی‌پاشد؛ کدام موجود رویایی‌ای در این عصر افسون‌شده‌ی یکشنبه که خورشید روی پاهای نازنینش پرتو افکنده دارد پیانو می‌نوازد؟ ناگهان متوجه شدم از چمنی که روزی خودم زده بودم نیمفتی پوست‌طلایی و موقه‌ه‌ای، نه یا ده ساله، با شلوارک سفید با چشم‌های آبی - سیاه درشتش و با شیفتگی پرهیجانی به من نگاه می‌کند. چیزی خوشایند به او گفتم، بی‌منظور بد، تعریفی به سبک دنیای پیر، چه چشم‌های زیبایی داری، اما او شتابان به داخل خانه دوید و بی‌درنگ موسیقی قطع شد، و مرد تیره‌ی خشن‌نمایی که قطره‌های عرق روی پوستش برق می‌زد بیرون آمد و به من خیره شد. نزدیک بود خودم را معرفی کنم که با

درد شدیدی از خجالت متوجه لباس‌های گل‌آلود، پیراهن سوراخ‌سوراخ و کثیف، چانه‌ی تهریش‌دار و چشم‌های خون‌گرفته‌ی سرگردانم شدم. بی‌آن‌که کلمه‌ای بگویم، راه آمده را هن‌هن‌کنان برگشتم. روی ترک به یادماندنی پیاده‌رو گل رنگ‌پریده‌ای شبیه به گل مینا روییده بود. دوشیزه‌ی پسر روبه‌رویی بی‌صدا زنده شد و خواهرزاده‌هایش صدلی چرخ‌دارش را به بیرون هل دادند و به ایوان جلوی خانه‌اش آوردند، گویی آن‌جا صحنه‌ی تئاتری بود و من بازیگرش. دعا می‌کردم که مرا صدا نکند و با عجله به سمت ماشینم می‌دویدم. چه کوچکی شیب‌داری! چه خیابان درازی! برگ جریحه‌ی قرمزرنگی زیر برف‌پاک‌کنم نمایان شد؛ با دقت به دو، چهار و هشت قسمت پاره‌اش کردم.

احساس کردم دارم وقتم را هدر می‌دهم. تند به سمت هتل مرکز شهر راندم، همان هتلی که بیش از پنج سال پیش با چمدان نویی وارد آن شده بودم. اتاقی گرفتم. به دو جا تلفن زدم و نوبت گرفتم. ریشم را زدم. حمام کردم. لباس‌های سیاهم را پوشیدم و برای یک گیلاس نوشیدنی به میخانه‌ی هتل رفتم. هیچ‌چیز عوض نشده بود. میخانه را همان چراغ قرمز پررنگ ناخوشایند و بی‌رمق روشن کرده بود؛ این رنگ در اروپای سال‌ها پیش کمی ترسناک و چندش‌آور بود، ولی این‌جا به این معنا بود که به هتلی خانوادگی کمی حال و هوای خوب می‌دهد. پشت همان میز کوچکی نشستم که اولین روز ورودم به این شهر پشت آن نشسته بودم، درست همان روزی که مستاجر شارلوت شده و گمان کرده بودم خوب است این موقعیت را جشن بگیرم و با برخوردی نیک نصف بطری شامپانی را با او بنوشم. همین کار دل‌بیچاره‌ی لبریزش را به‌گونه‌ای کشنده به دست آورد. همان لحظه، پیشخدمتی با صورتی مثل قرص ماه داشت با دقتی ستاره‌وار پنجاه گیلاس شراب را برای جشن عروسی‌ای توی سینی گردی می‌چید. این بار عروسی مورفی - فتزریا بود. ساعت درست هشت دقیقه به سه‌ی

بعد از ظهر بود. از راهروی هتل که می‌گذشتم، مجبور بودم گروهی از خانم‌ها را که پس از سور نیمروزی با هزار ریا با هم خداحافظی می‌کردند دور بزنم. یکی از آن‌ها با فریاد خشنی که نشان می‌داد مرا شناخته به این سمت پرید. زن هیکل‌دار کوتاهی بود با پیراهن خاکستری مرواریدی. پر بلند و باریک خاکستری‌ای هم به کلاه کوچکش زده بود. خانم چت‌فیلد. چت‌فیلد. با لبخندی دروغین به من حمله کرد، سراپا برافروخته و با کنجکاری اهریمنی (آیا من هم همان کاری را با دالی کردم که فرانک لاسال، مکانیک پنجاه ساله، با سالی هورنر یازده ساله در سال ۱۹۴۸ کرده بود؟). خیلی زود آن شادی حریصانه را کامل مهار کردم. گمان می‌کرد من در کالیفرنیا زندگی می‌کنم. حال...؟ با نکته‌سنجی لذت‌بخشی به او خبر دادم که به‌نازگی دختر خوانده‌ام با مهندس معدن برجسته و جوانی ازدواج کرده که کار خیلی محرمانه‌ای در شمال غربی دارد. گفت با ازدواج‌های در سن کم مخالف است، او هرگز اجازه نمی‌دهد فیلیسش که حالا هجده ساله است این قدر زود...

ملایم گفتم: «بله، البته. فیلیس را یادم می‌آید. فیلیس و اردوی کیو. بله، البته. راستی هیچ وقت به شما گفتم که چطور چارلز هومز موقعیت کوچک مادرش را در آن اردوگاه خراب کرد؟»
لبخند از پیش جمع شده‌اش کامل محو شد.
داد زد: «شرم آور است، شرم آور، آقای هامبرت! پر بیچاره همین تازگی در کره کشته شده.»

گفتم آیا می‌داند که این عبارت «همین تازگی» به زبان فرانسوی خیلی دقیق‌تر از زبان انگلیسی تازگی حادثه‌ی رخ داده در گذشته‌ی نزدیک را نشان می‌دهد. سپس گفتم ولی من باید زود بروم.
فقط دو کوچه با دفتر ویندمولر فاصله داشتم. خیلی آهسته، با دو دست، قوی و با حالتی جست‌وجوگر، با من دست داد. خیال می‌کرد در کالیفرنیا زندگی می‌کنم. زمانی در بیردزلی زندگی نمی‌کردم؟

دخترش به تازگی وارد کالج بیردزلی شده بود. و حال...؟ همه‌ی اطلاعات لازم درباره‌ی خانم شیلر را به او دادم. جلسه‌ی کاری خوبی داشتیم. از دفتر او که بیرون آمدم و پا به خیابان آفتابی و داغ ماه سپتامبر گذاشتم، مسکین خرسندی بودم.

حالا که همه‌چیز از سر راهم برداشته شده بود، می‌توانستم آزادانه به هدف اصلی‌ام از سفر به رمزدیل برسم. با شیوه‌ی روش‌مندی که در زندگی دارم و همیشه به آن بالیده‌ام، چهره‌ی کلر کونلتی را در دخمه‌ی تاریکم، جایی که او منتظر ورود من بود تا با آرایشگر و کشیش برسم، با ماسکی پوشانده بودم: «بیدار شو کیو، دیگر وقت مردن است!» در این لحظه وقت ندارم درباره‌ی آنچه از چهره‌سنجی‌ام از او به یاد دارم بگویم — دارم به سراغ عموی او می‌روم و تند قدم می‌زنم — اما بگذار این را تند بنویسم: در حافظه‌ی مه‌آلود ناشی از نوشیدن الکل چهره‌ی وزغ‌مانندی را جا داده‌ام. در چند نیم‌نگاهی که به او کرده‌ام متوجه شباهت کم صورت او به چهره‌ی شاد و نفرت‌انگیز شراب‌فروش شده‌ام، یکی از خویشانم در سوئیس؛ اما او با آن پیراهن‌های نقش‌برجسته‌ی احمقانه و بوی گند و بازوهای چاق پشمالو، تکه‌های کچلی روی سرش، و پیش‌خدمت‌هم‌خوابه‌های خوک‌سیمایش، روی هم‌رفته، آدم پست بی‌آزاری بود، و بی‌آزارتر از آن بود که بشود او را با شکار من اشتباه گرفت. اکنون دریافتم که در این وضعیت روحی چهره‌ی تروپ از خاطر من رفته. حالا دیگر چهره‌ی کلر کونلتی کامل جای آن را گرفته بود، همان که در عکسی که روی میز عمویش بود، و کنار آن سه‌پایه‌ی نقاشی، ظرافت هنری داشت.

بیردزلی که بودم، دکتر مولنار دل‌ریا روی دندان‌هایم جدی و کامل کار کرد و فقط چند دندان پایین و بالای جلوی دهان را نگه داشت. دندان‌های مصنوعی را با پلاک و سیمی نامرئی که روی لثه‌های بالا و پایین دور می‌زد درست کرد. همه‌ی این برنامه‌ها خیلی راحت‌تر بود و دندان‌های نیشم در سلامت کامل بود. با این همه، برای آراستن هدف

پنهانی‌ام به بهانه‌ای باورپذیر، به دکتر کوئلتی گفتم برای فرو نشانیدن درد اعصاب صورتم تصمیم گرفته‌ام همه‌ی دندان‌هایم را بکشم. قیمت یک دست دندان مصنوعی چند است؟ فرض کنیم نخستین نوبت را برای ماه نوامبر بگذاریم، از آغاز تا پایانش چقدر طول می‌کشد؟ این روزها برادرزاده‌ی معروفش کجاست؟ آیا می‌شود همه را در یک جلسه‌ی نمایشی درآورد؟

دکتر کوئلتی موهای سفید دوده‌ای و خاکستری‌رنگش را مثل سربازها زده بود و با گونه‌های بزرگ و صاف، مثل گونه‌های سیاستمدارها، روی گوشه‌ی میزش نشسته بود. با پای آویزان‌ش که ناخودآگاه و وسوسه‌انگیز مثل گهواره می‌جنید در چیدن برنامه‌ی درازمدت عالی‌اش غرق شده بود. اول برایم پلاک‌های موقتی درست می‌کند تا لثام خوب جا بیفتد. بعد برایم یک دست دندان دایمی می‌سازد. حالا می‌خواهد به دهانم نگاهی بیندازد. کفش‌های سوراخ‌سوراخ سیاه و سفید پوشیده بود. از سال ۱۹۴۶، آن نابکار را ندیده بود، ولی گمان می‌کرد که در خانه‌ی آبا و اجدادی‌اش باشد، جاده‌ی گریم، نزدیک پارکینگتون. فکر بکری‌ست. پایش می‌جنید. نگاه خیره‌اش شگفت‌زده بود. نزدیک ششصد دلار برایم خرج داشت. گفت همین الان می‌تواند اندازه‌گیری کند و اولین دست را پیش از شروع جراحی دندان‌ها بسازد. دهان من برای او غار باشکوهی بود پر از گنج، اما من نگذاشتم وارد آن شود.

گفتم: «نه، دوباره که به آن فکر می‌کنم به نظرم می‌آید بهتر است بدهم دکتر مولنار برایم درست کند. قیمتش خیلی بالاتر است، ولی بی‌شک دندان‌پزشک بهتری‌ست.»

نمی‌دانم خواننده‌هایم هیچ‌وقت در زندگی‌شان فرصت این کار را خواهند داشت یا نه. احساس بسیار شیرینی در پی دارد. عموی کلر سر جایش باقی ماند، همچنان به نظر می‌آمد که در رویاست، اما آن پای در حرکتش از جنباندن گهواره‌ی امیدبخش آینده بازایستاد. در عوض،

پرستارش، دختر اسکلتی، رنگ پریده، با چشم‌های اندوه‌زده‌ی بلوندهای ناموفق، دنبالم دوید تا بتواند در را پشت سرم چنان محکم ببندد که به خود آیم.

خشاب‌گیر را تا ته فرو کن. خان را چنان بکش که صدایش را بشنوی یا احساس کنی که خشاب‌گیر جا افتاد. با لذت نرمش کن. ظرفیت: هشت فشنگ. دسته‌اش آبی پررنگ. دارد می‌میرد که شلیک شود.

۳۴

در پارکینگتون متصدی پمپ بنزین خیلی دقیق برایم توضیح داد که چطور به جاده‌ی گریم بروم. برای این‌که بدانم کوئلتی در خانه است یا نه، تصمیم گرفتم به او زنگ بزنم، ولی زود فهمیدم که چندی پیش تلفن شخصی‌اش را قطع کرده. آیا این معنی را داشت که از آن‌جا رفته؟ به سمت جاده‌ی گریم به راه افتادم. این جاده دوازده مایل از شهر به سمت شمال می‌رفت. در آن وقت شب چشم‌اندازهای دورویر بسیار تاریک بود و همین‌طور که بزرگراه باریک و پیچ‌درپیچ را می‌پیمودم ردیفی از دیرک‌های سفید کوتاه مثل روح ایستاده بودند و شب‌نماهای روی آن‌ها نور چراغ ماشینم را می‌گرفتند و بازمی‌تاباندند تا انحنای این یا آن پیچ را مشخص کنند. می‌دیدم در یک سمت جاده دره‌ای تاریک است و در سمت دیگر سرازیری‌ای پوشیده با درخت، و در برابرم شب‌پره‌ها مثل دانه‌های رهاشده‌ی برف از تاریکی به فضای نامرئی کندوکاو من رانده می‌شدند. در مایل دوازدهم، همان‌طور که پیش‌بینی کرده بودم، پل عجیب سرپوش‌داری مرا برای لحظه‌ای پوشاند و در ورای آن صخره‌ی سفید شسته‌ای در سمت راست نمایان شد. به اندازه‌ی طول چند ماشین جلوتر، در همان سمت، از بزرگراه بیرون آمدم و وارد جاده‌ی شنی گریم شدم. برای یکی دو دقیقه‌ای همه‌اش جنگل نمناک، تاریک و متراکم بود. سپس در آن سوی میدانگاهی، کاخ

پی‌ور، خانه‌ای چوبی با برجکی هرمی، نمودار شد. از پنجره‌هایش نورهای قرمز و زرد می‌تابید؛ در سواره‌روی خانه پنج شش ماشین پارک بود. در سایه‌ی درختی ایستادم و چراغ‌هایم را خاموش کردم تا بی‌صدا هر حرکتی را دقیق ببینم. شاید نوکرها و روسپی‌هایش دورش را گرفته بودند. نمی‌توانستم جلوی خودم را بگیرم و به داخل آن کاخ فکسنی و به جشن آن‌ها نگاه نکنم. می‌خواستم «نوجوانان نگران و ذرتج» را ببینم، داستانی که در یکی از مجله‌های لو بود، «عیاشی‌های چند نفره»ی مبهم، بزرگسال نحسی با میگاری مثل آلت تناسلی، مواد مخدر، نگهبان شخصی.

آهسته به سمت شهر برگشتم، با همان ماشین باوفایم که مخفیانه و به نسبت سرحال برایم کار می‌کرد. لولیتای من! هنوز سنجاق سر سه ساله‌ای از او در ته جادستکشی بود. هنوز موج شب‌پره‌های رنگ‌پریده با نور ماشین من از دل شب بیرون می‌زد. هنوز کنار جاده‌ها انبارهای تاریک، این‌جا و آن‌جا، خودشان را سر پا نگه داشته بودند. هنوز مردم داشتند به سینما می‌رفتند. وقتی داشتم دنبال جایی برای گذراندن شب می‌گشتم، از کنار پرده‌ی سینمایی صحرايي که می‌شد از داخل ماشین تماشايش کرد گذشتم. روی پرده‌ی بسیار بزرگی که به سمت زمین‌های خاموش تاریک کج می‌شد، و به راستی در برابر شب بی‌مهتاب و بسیار تاریک به‌گونه‌ای اسرارآمیز مثل ماه روشن بود، مرد تیره‌پیکر لاغری اسلحه‌ای را بالا برد، به خاطر آن دنیای نابکار پیرامونش او و بازویش به لرزشی اندوه‌زده افتادند^۱ — دمی بعد ردیفی از درختان جای این ادا و اشاره‌ها را گرفت.

صبح فردا، دوروبر ساعت هشت، آن هتل بی‌خوابی را ترک کردم و مدتی در پارکینگتون دور زدم. فکر دستکاری کردن صحنه‌ی قتل و سوسه‌ام می‌کرد. با این خیال که فشنگ‌های هفت‌تیر پس از یک هفته

بی‌کنشی از کار افتاده‌اند با یک دست فشنگ تازه عوضشان کردم. به این دوست جون جونی‌ام چنان حمام روغن خوبی دادم که حالا نمی‌توانستم از شر روغن زیادی خلاص شوم. مثل پای چلاق، با پارچه‌ای نواریپیچی‌اش کردم و در پارچه‌ی دیگری هم یک مشت فشنگ پیچیدم.

در بیشتر راه برگشت به جاده‌ی گریم رعد و برقی مرا همراهی می‌کرد، اما وقتی به کاخ پی‌ور رسیدم دوباره خورشید نمایان شد، مثل چه می‌سوزاند، و پرنده‌ها در میان درختان خیس بخارآلود سرو صدا می‌کردند. خانه‌ی تودرتو و سالخورده به‌نظر در نوعی گیجی و مدهوشی غرق بود، گویی حال خود مرا باز می‌نمود، چون وقتی پاهایم را روی زمین فتری و نامطمئن گذاشتم بی‌اختیار حس کردم که زیادی نوشیده‌ام. صدای زنگِ مرا سکوت طعنه‌آمیز محتاطی پاسخ داد. اما ماشینش توی پارکینگ بود، این بار کروکی مشکلی. حالا کوبه را زدم، دوباره: هیچ‌کس. با خروشی گستاخانه در ورودی خانه را فشار دادم — و چه عالی، مثل افسانه‌های جن و پری^۱ قرون وسطا چرخید و باز شد. در را آرام پشت سرم بستم و از میان سالن بزرگ و بسیار زشتی گذشتم. به اتاق مهمانخانه نگاهی انداختم. متوجه شدم که از روی فرش تعدادی گیل‌اس استفاده‌شده دارند نمایان می‌شوند. به این نتیجه رسیدم که آقا هنوز در اتاق خواب بزرگ خانه خواب است.

بدین ترتیب، کشان‌کشان از پله‌ها بالا رفتم. دست راستم محکم به دوست جون جونی پتویبج‌شده‌ام چسبیده بود و دست چپم نرده‌ی چسبناک راه‌پله‌ها را نوازش می‌کرد. از سه اتاقی که واریسی کردم یکی‌اش بی‌شک در شب گذشته استفاده شده بود. کتابخانه‌ای پر از گل داشتند. اتاقی دیگر به‌واقع برهنه بود با آینه‌های بی‌شمار و عمیق^۲ و

روی زمین لغزنده‌اش پوست خرسی قطبی. خانه اتاق‌های دیگری هم داشت. فکر خوشایندی به سرم زد. هر وقت آقا از سفر سلامتی‌بخشش به جنگل برگردد، یا از کنام مخفی‌اش بیرون آید، برای مرد مسلح لرزانی با برنامه‌ی دراز در پیش رو عاقلانه است که هم‌بازی‌اش را از قفل کردن در اتاقی به روی او بازدارد. در نتیجه، دست‌کم پنج دقیقه، آشکارا دیرانه، و دیوانه‌وار آرام، من شکارچی سحرشده و بس مست و پاتیل، هر چه کلید در هر قفلی بود چرخاندم و همه را با دست آزاد چپم در جیبم گذاشتم. از آن‌جا که خانه قدیمی بود، فضاهای خصوصی بسیاری برایش طراحی شده بود، برخلاف جمعیه‌های سحرآمیز امروزی که در آن‌ها فقط می‌شود از دستشویی، تنها جای قفل‌شدنی خانه، برای رفع نیاز مخفی زناشویی استفاده کرد.

از دستشویی حرف زدم؛ داشتم می‌رفتم سومی‌اش را واریسی کنم که آقا از آن بیرون آمد و صدای ریختن کوتاه آب پشت سرش بلند شد.^۳ متاسفانه دیوار گوشه‌ی راهرو مرا خوب از میدان دید او پنهان نکرد. مردی بود با صورت خاکستری، چشم‌های پف‌آلود، موهای کرک‌مان و گوریده روی سر تَنک، اما هنوز عالی می‌شد او را بازشناخت. او را در آن رب‌دوشامبر بتش، بسیار شبیه به رب‌دوشامبری که من داشتم، خوب واریسی کردم. یا مرا ندید، یا توهمی آشنا و بی‌خطر دید. مثل راه رفتن در خواب از پله‌ها پایین می‌رفت و پاهای پرمویش را جلوی من به نمایش می‌گذاشت. آخرین کلید را در جیبم گذاشتم و او را تا سالن ورودی دنبال کردم. در ورودی خانه را همزمان با دهانش نیمه‌باز کرد تا از شکاف آفتاب‌تابیده‌ای به بیرون نگاهی بیندازد. آدم فکر می‌کرد شاید مهمان دودلی زنگ زده و از جلوی در پس رفته است. سپس، در حالی که

هنوز شبیح بارانی پوش را که در میانه‌ی راه پله‌ها ایستاده بود نادیده می‌گرفت، از سالن پذیرایی به اتاق نشیمن دنجی رفت. در این لحظه فهمیدم که او صحیح و سالم است، از او دور شدم و دز آشپزخانه‌ی آراسته به میز باری با دقت دستمال کثیف پیچیده دور دست جون جونی‌ام را باز کردم. مواظب بودم هیچ لکه‌ی روغنی روی کروم جا نگذارم. فکر کنم محصول نادرست گرفته بودم، سیاه بود و بدجوری همه‌جا پاشیده بود. به شیوه‌ی معمول پروسواسم، دست جون جونی برهنه‌ام را در نهانگاه تمیزی گذاشتم و به سمت اتاق کوچک دنج رفتم. قدم‌هایم، همان‌طور که گفتم، فتری بود، شاید برای انجام موفقیت‌آمیز برنامه‌ام زیادی فتری بود. اما قلبم با لذت بیرآسا می‌کوبید. زیر پایم گیلایس شرابی را خرد کردم.

آقا توی مهمانخانه‌ی شرقی مآبش بود که مرا دید.

با صدای بلند خشنی پرسید: «تو دیگر که هستی؟» دست‌هایش چپیده در جیب‌های رب‌دوشامبرش و چشم‌هایش ثابت‌شده روی نقطه‌ای در شمال شرقی سرم. «تو بروستر نیستی؟»

حالا دیگر آشکار بود که ذهنش تار بود و به اصطلاح کامل زیر نفوذ من. مودبانه پاسخ دادم: «بله درست است، موسیو بروستم. حالا پیش از شروع بهتر است کمی با هم حرف بزنیم.»

به نظر خشنود می‌آمد. سبیل‌های کثیفش را بیچانده بود. بارانی‌ام را درآوردم. زیرش کت و شلوار سیاه پوشیده بودم، و پیراهن سیاه، بی‌کراوات. روی دو تا صندلی راحتی نشستیم.

گونه‌ی خاکستری گوشتالو و زیرش را با صدای قرچ‌قرچ بلندی خاراند و با نیشخند یک‌و‌ری‌اش دندان‌های مرواریدی کوچکش را نشان داد و گفت: «می‌دانی، تو شبیه جک بروستر نیستی. منظورم این

است که شباهت تو به او خیلی چشمگیر نیست. یکی به من گفت او برادری هم دارد که همین شرکت تلفن را اداره می‌کند.»

به دام انداختن او، پس از آن سال‌های تاسف و خشم... نگاه کردن به موهای سیاه پشت دست‌های چاق و کوتاهش... پرسه زدن با صد چشم روی ابریشم بنفش رب‌دوشامبر او و مسینه‌ی پشمالویش، روی سوراخ‌های آینده‌ی روی آن سینه، و کثافت، و موسیقی و درد... با این آگاهی که این حقه‌باز نیمه‌زنده‌ی مادون انسان با عزیز من بچه‌بازی کرده، آه، با عزیز من... چه لذت توان‌فرسایی داشت!

«نه، من بروستر نیستم، نه خودش و نه برادرش.»

سرش را کج کرد، بیش از پیش خوشحال شد.

«یک حدس دیگر بزن، دلچک.»

دلچک گفت: «آه، پس تو نیامده‌ای مرا به خاطر تلفن‌های راه دور

اذیت کنی؟»

«گهگاهی زنگ راه دور می‌زنی، نه؟»

«ببخشید، چی گفتید؟»

گفتم، گفتم که فکر کردم تو گفتی هرگز...

گفت: «مردم، مردم، دارم از نگاهی کلی می‌گویم، شما را متهم

نمی‌کنم، بروستر، اما می‌دانی خیلی مسخره است که مردم بی‌آن‌که در

بزنند به این خانه‌ی لعنتی هجوم می‌آورند، از مستراح استفاده می‌کنند،

از آشپزخانه استفاده می‌کنند، تلفن می‌زنند. فیل به فیلا دلفیا زنگ

می‌زند، پت به پتاگونیا. من هم پول تلفن آن‌ها را نمی‌پردازم. تو چه

لهجه‌ی مسخره‌ای داری، کاپیتان.»

گفتم: «کوئلتی، دختر بچه‌ای به نام دلورس هیز، دالی هیز، یادت

می‌آید؟ دالی، به نام دلورس، کلرادو؟»

«صددرد، شاید او این زنگ‌ها را زده، صددرد. به هر جایی. به پارادایس، واشنگتن، کانیون جهنمی. کی اهمیت می‌دهد؟»
 «من اهمیت می‌دهم، کوئلتی. می‌دانی، من پدر دالی‌ام.»
 گفت: «چرند نگو. تو پدرش نیستی. تو یک خارجی‌ای، نماینده‌ی ناشری ادبی. یک بار یک فرانسوی *Proud Flesh* من را *La Fierté de la Chair* ترجمه کرد. چرند.»
 «او بچه‌ی من بود، کوئلتی.»

در وضعیتی بود که به‌راستی نمی‌توانست از هیچ موضوعی یکه بخورد، ولی هارت و پورت کردنش خیلی باورکردنی نبود. نوعی فکر مبهم و هوشیار چشم‌هایش را به نسخه‌ای از زندگی روشن کرد. اما بی‌درنگ دوباره خاموش شد.

گفت: «من خودم هم خیلی بچه‌ها را دوست دارم، و پدرهایشان از بهترین دوستان من‌اند.»

سرش را برگرداند. دنبال چیزی می‌گشت. به جیب‌هایش ضربه زد. سعی کرد از روی صندلی‌اش بلند شود.

گفتم: «بنشین!» گویی بلندتر از آن‌که می‌خواستم داد زدم.
 با آن رفتار عجیب زنانه‌اش، گله‌آمیز، گفت: «لازم نیست بر سرم فریاد بزنی. فقط می‌خواستم سیگاری پیدا کنم. دارم برای یک نخ سیگار می‌میرم.»

«در هر صورت داری می‌میری.»

گفت: «آه، اوف‌وف، داری دیگر حوصله‌ام را سر می‌بری. چه می‌خواهی؟ شما فرانسوی هستی آفا؟ چیزی نمی‌نوشی؟ بیا برویم توی بار و یک گیلاس بزنی...»

به هفت‌تیر تیره‌ی کوچک توی دستم طوری نگاه می‌کرد که گویی

داشتم آن را به او پیشکش می‌کردم.

با لحنی کشدار گفت: «بگو بینم (حالا داشت از کله‌خرهای دنیای فیلم‌ها تقلید می‌کرد)، چه هفت‌تیر معرکه‌ای داری، برای آن دختر چه می‌خواهی؟»

دستی را که دراز کرده بود طوری زدم که پایین افتاد و هنگامی که دستش را پس می‌کشید به جعبه‌ی کوچکی روی میز کوتاه کنارش خورد و جعبه واژگون شد. یک مشت سیگار از توی آن بیرون ریخت. با خوشحالی گفت: «بفرما، این جاست. کیپلینگ^۴ را یادت می‌آید؟» سپس به زبان فرانسوی گفت: «یک زن فقط یک زن است، اما کاپورال سیگار است.»^۵ حالا کبریت لازم داریم.»

گفتم: «کونلتی، از تو می‌خواهم حواست را جمع کنی. تا یک لحظه‌ی دیگر می‌میری. از این به بعد، همان‌طور که همه‌ی ما می‌دانیم، شاید فقط تا ابد شکنجه باشد. تو آخرین سیگارت را دیروز کشیدی. حواست را جمع کن. سعی کن بفهمی چه اتفاقی دارد برایت می‌افتد.»

یکریز سیگار دروم را ریز می‌کرد و خرده‌هایش را می‌جوید.

گفت: «دلم می‌خواهد حواسم را جمع کنم. تو یا استرالیایی هستی یا یک پناهنده‌ی آلمانی. آیا حتماً باید با من حرف بزنی؟ می‌دانی، این خانه‌ی غیریهودی‌هاست. شاید بهتر باشد از این‌جا دور شوی. و دیگر آن هفت‌تیر را هم نشانم نده. خودم تو اتاق موسیقی یک استرن - لاگر قدیمی دارم.»

دوست جون جونی‌ام را به سمت پایش که توی دمپایی بود نشانه رفتم و ماشه را فشار دادم. صدای تق داد. کونلتی به پایش نگاه کرد، به هفت‌تیر و دوباره به پایش. باری دیگر تلاش سخت دیگری کردم، و با صدای مسخره‌ی ضعیف و جوانی شلیک شد. فشنگ رفت توی فرش

صورتی کلفت، و من به این احساس فلج‌کننده رسیدم که روغن فقط به داخل چکیده بود و ممکن است دوباره به بیرون نشت کند.

کوئلتی گفت: «می‌فهمی منظورم چیست؟ باید کمی بیشتر مراقب باشی. تو را به خدا آن را بده به من.»

بلند شد که از من بگیردش. هلش دادم و توی صندلی نشاندمش. لذتم داشت رنگ می‌باخت. بهترین موقع بود که او را نابود کنم، ولی باید می‌فهمید برای چه نابود می‌شود. وضعش به من هم سرایت کرد. هفت تیر داشت توی دستم می‌لنگید.

گفتم: «حواست را بده به دالی هیز که دزدیدی‌اش.»

فریاد زد: «من ندزدیدمش. من او را از دست یک منحرف جنسی حیوان‌صفت نجات دادم. به جای این‌که به پای من شلیک کنی، درجه‌ات را نشانم بده، بوزینه. درجه‌ات کجاست؟ من مسئولیت بی‌سیرت کردن دیگران را به عهده نمی‌گیرم. مسخره! آن سفر لذت‌بخش قبول می‌کنم که خیلی نمایشی و مسخره بود، اما تو او را پس گرفتی، نگرفتی؟ حالا بیا برویم یک چیزی بنوشیم.»

از او پرسیدم که دلش می‌خواهد نشسته بمیرد یا ایستاده.

گفت: «آه، بگذار فکر کنم. سؤال سختی ست. پیشامد بود، اشتباه کردم. و الان هم از ته دل پشیمانم. گوش کن، من با دالی تو هیچ صفا نکردم. واقعیت غم‌انگیز این است که من از نظر جنسی ناتوانم. و او را به سفری بسیار عالی بردم. با آدم‌های فوق‌العاده آشنا شد. هیچ می‌دانی...» سپس به شدت تلوتلو خورد و روی من افتاد و هفت تیر به زیر میز کشوداری پرت شد. خوشبختانه، او بیشتر بی‌قرار و شتابزده بود تا نیرومند، و من هم با کمی سختی او را توی صندلی‌اش پرت کردم. کمی نفس نفس زد و دست‌هایش را روی سینه‌اش گذاشت.

گفت: «حالا کاری را که می‌خواستی کردی،» و سپس به فرانسوی گفت: «تو در دسر خوبی افتاده‌ای دوست من.»
زیان فرانسوی‌اش داشت بهتر می‌شد.
به دوروبر نگاهی کردم. شاید، اگر (شاید می‌توانستم هفت تیر را از زیر میز بردارم) روی دست‌ها و زانوهایم؟ خطر کنم؟
با دقت مرا می‌پایید. دوباره به فرانسوی پرسید: «به این ترتیب حالا چه کار کنیم؟»

خم شدم. تکان نخورد. کمی بیشتر خم شدم.
گفت: «آقای عزیز من، دست بردار و با مرگ و زندگی بازی نکن. من یک نمایش‌نامه‌نویسم. تراژدی نوشته‌ام، فکاهی نوشته‌ام و نمایش‌نامه‌های تخیلی. فیلم‌های خصوصی از داستان جامتین^۱ و دیگر داستان‌های روابط جنسی ناروای قرن هجدهم. من نویسنده‌ی پنجاه و دو نمایش‌نامه‌ام. خوب می‌دانم چه کار کنم. بگذار این را حل کنم. شاید جایی چماقی باشد، بهتر است بروم بیاورم، و بعد می‌بینیم چندمرده حلاجی.»

همین‌طور که حرف می‌زد، با دقت و وسواس و حيله‌گرانه دوباره از جایش بلند شد. من هم همزمان که چشمم به او بود کورمال‌کورمال زیر میز را می‌گشتم. ناگهان متوجه شدم او متوجه شده بود که گویا من متوجه نشده‌ام سر دوست جون جونی‌ام از گوشه‌ی دیگر میز بیرون زده. دوباره به جان هم افتادیم. مثل دو بچه‌ی گنده‌ی بی‌دست‌وپا توی بغل همدیگر بر زمین غلتیدیم. زیر رب‌دوشامبرش لخت و شهوتی بود، و وقتی او روی من غلتید احساس خفگی به من دست داد. دوباره من روی او غلتیدم. ما روی من غلتیدیم. آن‌ها روی او غلتیدند. ما روی ما غلتیدیم.

حدس می‌زنم که این کتاب به صورت چاپ شده خواننده می‌شود، در نخستین سال‌های ۲۰۰۰ میلادی (۱۹۳۵، سال تولد لولیتا، به اضافه‌ی هشتاد یا نود سال، عمرت دراز باشد، عشق من)، و خواننده‌های پیر بی‌گمان صحنه‌ی آشنای فیلم‌های وسترن بچگی‌هایشان را به یاد خواهند داشت. البته کشمکشمان مشت و کتک‌کاری و مبل‌های درپرواز و نمایشی را نداشت. من و او دو خنگ گنده بودیم، پر از پنبه و کهنه‌پاره‌های کثیف. غلت زدن‌های ساکت، نرم و بی‌قاعده روی بخشی از دو ادیب، که یکی با مصرف مواد مخدر کامل به هم ریخته بود و دیگری با قلبی ناسالم و خوردن جین زیاد ناتوان جسمی بود. وقتی سرانجام سلاح ارزشمندم را صاحب شدم، و نمایش‌نامه‌نویس دوباره روی صندلی کوتاهش نشاند، هر دویمان چنان نفس‌نفس می‌زدیم که گاوچران‌ها و گوسفنددارها پس از درگیری‌هایشان هرگز چنین نفس‌نفس نمی‌زنند.

تصمیم گرفتم هفت‌تیر را واریسی کنم — عرق ما ممکن بود چیزی را خراب کرده باشد — و پیش از انجام بخش اصلی برنامه‌نفسم را بازیابم. برای پر کردن این مکث، از او خواستم خودش حکمش را بخواند — در قالب شاعرانه‌ای که من به آن داده بودم. عبارت «دادرسی شاعرانه» عبارتی‌ست که در این جا شاید بشود به‌درستی به‌کار برد. نسخه را به دستش دادم.

گفت: «بله، فکر بکری‌ست. بگذار بروم عینک مطالعه‌ام را بیاورم»
(خواست بلند شود).

«نه»

«هر طور شما بگویید. بلند بخوانم؟»

«بله.»

«این طوری ست. می بینم به شعر نوشته شده.»
چون تو از گناهکاری سوءاستفاده کردی
چون تو سوءاستفاده کردی
چون تو از ضعف من سوءاستفاده کردی...^۷
«خیلی خوب است، می دانی؟ اصلاً معرکه است.»
...وقتی مثل حضرت آدم برهنه ایستادم
جلوی قانون و همه‌ی ستاره‌های فریبکارش
«آه، عالی ست!»

...چون تو سوءاستفاده کردی از یک گناه
وقتی ناتوان پوست می انداختم خیس و شکننده
در آرزوی بهترین‌ها
در رویای ازدواج در ایالتی کوهستانی
تا ابد بر تخت روان لولیتا...
«به آن جا نرسید.»

چون تو سوءاستفاده کردی
از پاکی اصیل درونی
چون تو مرا گول زدی —
«کمی تکراری شد، چه؟ کجا بودم؟»
چون تو مرا از رستگاری‌ام بریدی
چون تو او را در سنی بردی که
دخترکان با ابزارگان شق‌کننده بازی می‌کنند
«هرزه شد، هان؟»

دخترک کرک‌دار که هنوز گل به موهایش می‌زند
که هنوز در غروبی رنگین ذرت می‌خورد

وقتی بومیان برنزه کشتگرهای مزدگرفته را می‌بردند
 چون تو او را دزدیدی
 از حامی عبوس و متینش
 در چشم‌های سنگین پلکش تف انداختی
 خرقه‌ی زردش را پاره کردی و در پگاه
 خوکی را رهاندی تا بر اندوه تازه‌ی او بغلتاند
 بدی عشق و خشونت را
 ندامت و ناامیدی را، و تو
 عروسک کودنی را قطعه‌قطعه کردی
 و سرش را بیرون انداختی
 به‌خاطر همه‌ی کارهایی که تو کردی
 به‌خاطر همه‌ی کارهایی که من نکردم
 باید بمیری.

«خب، آقا، این بی‌تردید شعر خوبی‌ست. تا جایی که من می‌دانم،
 بهترین شعر توست.»

کاغذ را تا کرد و به من برگرداند.

از او پرسیدم که آیا پیش از مرگش حرف مهمی برای گفتن دارد.
 هفت‌تیر دوباره برایش آماده شد. به آن نگاه کرد و آه بلندی کشید.

گفت: «حالا به من نگاه کن، مک، تو مستی و من هم مریض. بیا
 ماجرا را عقب بیندازیم. من به آرامش احتیاج دارم. باید ناتوانی
 جنسی‌ام را درمان کنم. دوستان بعدازظهر می‌آیند که مرا به بازی‌ای
 ببرند. این شوخی هفت‌تیربازی دارد کار بی‌معنی ترسناکی می‌شود. ما
 مردان فرهیخته‌ی دنیاییم، از هر نظر: رابطه‌ی جنسی، شعر آزاد، مرتبه.

اگر تو با من دشمنی بورزی، من هم آماده‌ام به‌طرز نامعمولی تلافی کنم. حتا دوئل قدیمی، با شمشیر یا هفت‌تیر، در ریو یا هر جای دیگر، فرق نمی‌کند. امروز حافظه و هنر سخنوری‌ام خیلی خوب نیست، اما راستی‌راستی، آقای هامبرت عزیز، تو پدرخوانده‌ی ایده‌آلی نبودی و من هم به شخص زیر سرپرستی تو اصرار نکردم که به من پیوندد. او بود که مرا وادار کرد به خانه‌ای شادتر بیرمش. این خانه نسبت به آن خانه‌مزرعه‌ای که با دوستان در آن زندگی می‌کردیم امروزی نیست. اما جادار است، تابستان و زمستان دلچسب است، و در یک کلام خانه‌ی راحتی‌ست. بنابراین، وقتی برای بازنشستگی برای همیشه به انگلیس یا فلورانس بروم، شما می‌توانی به این‌جا بیایی و زندگی کنی. مال تو می‌شود، رایگان. به شرطی که آن هفت‌تیر فلان‌فلان‌شده (فحش بسیار رکیکی داد) را که به سوی من نشانه رفته‌ای زمین بیندازی. در ضمن، نمی‌دانم که آیا به چیزهای عجیب و غریب علاقه داری یا نه؛ اگر داری، می‌توانم سوگلی‌ای به تو بدهم، موجود عجیب هیجان‌انگیزی، دختر جوانی با سه پستان، یک ژینگول قرتی. این موقعیت نادر و شگفت‌انگیز و لذت‌بخش طبیعت است. حالا بیا عاقلانه رفتار کنیم. تو فقط مرا به‌طرز وحشت‌انگیزی زخمی خواهی کرد و خودت در زندان خواهی پوسید، من هم در منطقه‌ی گرمسیری بهبود خواهم یافت. قول می‌دهم، بروستر، تو این‌جا خوش خواهی بود، با سردابه‌ی بزرگ شراب، و همه‌ی درآمد از نمایش بعدی، الان خیلی پول در بانک ندارم، اما درخواست وام کرده‌ام — می‌دانی، همان‌طور که بارد می‌گویدی، با آن بی‌احساسی توی سرش، وام می‌گیرم و وام می‌گیرم و وام می‌گیرم. سودهای دیگری هم در میان است. این‌جا قابل اعتمادترین پیشخدمت‌های رشوه‌دانی را داریم، خانم ویریس، اسم

عجیبی ست، که هفته‌ای دو بار از دهکده می‌آید، افسوس که امروز نمی‌آید، چند دختر و نوه دارد که همه دخترند، دربارهی رئیس پلیس هم یکی دو نکته می‌دانم که به همین دلیل برده‌ی من است. من نمایش‌نامه‌نویسم. به من مترلینگ آمریکایی می‌گویند. من می‌گویم، مترلینگ - اشترلینگ. دست بردار! این کار خیلی تحقیرآمیز است، و من مطمئن نیستم که دارم درست کار می‌کنم. هرگز هروئین را با رام مصرف نکن. حالا مثل بچه‌ی آدم آن هفت‌تیر را بینداز. من کمی همسر عزیزت را می‌شناختم. تو می‌توانی از کمد لباس‌های من استفاده کنی. راستی، یک چیز دیگر، این یکی را دوست خواهی داشت. طبقه‌ی بالا کلکسیون بی‌مانندی از چیزهای شهوت‌انگیز دارم. فقط برای نمونه بگویم: کتاب نفیسی در قطع رحلی به نام باگ‌ریشن آیلند اثر ملنی ویز، جهانگرد و روان‌درمانگر، زنی برجسته، کاری برجسته - آن هفت‌تیر را بینداز - با هشتصد و چند عکس از آلت مردانه که در سال ۱۹۳۲ در باگ‌ریشن، دریای باردا، امتحان کرده و اندازه زده، تصاویری بسیار روشن، طراحی شده با عشق و زیر آسمان‌های دلپذیر - آن هفت‌تیر را بینداز. از آن گذشته، می‌توانم ترتیبی بدهم که در مراسم اعدام شرکت کنی. خیلی‌ها نمی‌دانند که صندلی الکتریکی زرد است...»

آتش. این بار به چیز سختی زدم. پشت صندلی جنیان سیاهی را زدم، یکی شبیه صندلی جنیان دالی شیلر - گلوله‌ام به سمت درونی تکیه‌گاه صندلی خورد، و از پی آن صندلی بی‌درنگ شروع کرد تندتند جنیدن، چنان تند و با چنان شوری که هر کس وارد اتاق می‌شد از این معجزه‌ی دوگانه شاخ‌درمی‌آورد: صندلی خودبه‌خود و با وحشت می‌جنید و صندلی دسته‌دار که هدف بنفش من توی آن بود خالی از هر جنبدمای بود. او هم در حالی که انگشتانش را در هوا تکان می‌داد

و تند کپلش را می‌جنباند مثل باد به اتاق موسیقی وارد شد و ثانیه‌ای بعد من و او از دو سوی دری که کلیدش از چشمم افتاده بود تقلا می‌کردیم و نفس‌نفس می‌زدیم. دوباره سردم، و در لحظه‌ی ناگهانی بعدی کلر پیش‌بینی‌نشده‌ی نشست پشت پیانو و ترکیبی از چند قطعه‌ی خشن و بسیار آشفته را نواخت. آرواره‌ی پایینی‌اش می‌لرزید، دست‌های از هم گشوده‌اش پرتنش روی کلیدها شیرجه می‌رفت، و پره‌های دماغش نفسی را که هنگام درگیری‌مان حبس شده بود با صدا بیرون می‌داد. هنوز داشت آن آوازهای ناخوشایند را می‌خواند و بیهوده می‌کوشید با پایش نوعی جعبه‌ی دربانوردی نزدیکِ پیانو را باز کند. گلوله‌ی بعدی‌ام از کنارش گذشت. از روی صندلی‌اش بلند و بلندتر شد، مثل نیجینسکی پیر، موسفید دیوانه، مثل آبنشان آلد فیث‌فول، مثل یکی از کابوس‌های قدیمی‌ام، به سوی بلندی‌ای نامعمول، یا چنین چیزی، بلند شد، و کوشید نفس بکشد. هنوز داشت از موسیقی سیاه پرسروصدا می‌لرزید — سرش را به پشت برد تا زوزه بکشد، دستش را به پیشانی‌اش فشار داد و با دست دیگر محکم به زیر بغلش چسبید، گویی زنبوری آن‌جا را نیش زده باشد، روی پاشنه‌هایش پایین آمد و دوباره مرد رب‌دوشامبرپوشیده‌ای طبیعی شد و به سمت پذیرایی دوید. متوجه شدم من هم مثل کانگورو، با پرش‌های دوتایی سه‌تایی، از پی‌او‌می‌دوم، و پس از جهشی دوگانه روی پاهای صافم راست می‌ایستم، سپس با جهشی مثل پرش‌های خمش‌ناپذیر رقصنده‌های باله میان او و درِ ورودی می‌پریم تا جلوی او را بگیرم، چون می‌دانم درِ ورودی درست بسته نشده.

ناگهان، متین و تا اندازه‌ای ترشرو، از پله‌های پهن به سمت بالا رفت. من هم موقعیتم را تغیر دادم، ولی دنبال او به سمت بالای خانه

نرفتم، بلکه سه یا چهار بار پی در پی شلیک کردم و در هر آتش او را زخمی کردم؛ هر بار که این کار وحشتناک را با او کردم صورتش مثل صورت مضحک دلقک‌ها به هم پیچید، مثل این‌که داشت دردش را بزرگ‌نمایی می‌کرد. کمی سرعتش را کم کرد، چشم‌های نیمه‌بسته‌اش را چرخاند و «آه» زنانه‌ای گفت. هر بار که گلوله به او می‌خورد چنان به خود می‌لرزید که گویی داشتم قلقلکش می‌دادم، و با هر گلوله‌ی کند، سربه‌هوا و بی‌پروایم، هم‌زمان با به خود پیچیدن‌های وحشتناک، لرزش‌ها، نیشخندها، با لهجه‌ی تقلیدی بریتانیایی‌اش، زیر لب و به طرزی عجیب و بریده‌بریده و حتا با لحنی مهربان، می‌گفت: «آه، درد دارد آقا، بس کن! آه، بدجوری درد می‌آورد، آقای عزیزم. خواهش می‌کنم، دست بردار. آه، خیلی درد دارد، خیلی درد دارد، واقعاً... خدا! ها! این دیگر نفرت‌انگیز است، راستی راستی نباید...» وقتی به پاگرد رسید، صدایش کش می‌آمد، اما به‌رغم همه‌ی سرب‌هایی که در بدن بادکرده‌ی این بیچاره جا می‌دادم، همچنان پیوسته بالا می‌رفت — این جا بود که با بیم و نگرانی فهمیدم دارم رمق تازه و انرژی به او می‌دهم و تا کشتنش خیلی فاصله دارم، گویی گلوله‌ها کپسول‌هایی بودند که در آن‌ها اکسیر مستی‌آور قوی می‌رقصید.

با دست‌های سیاه و خونی دوباره این چیز را پر کردم — من به چیزی دست زده بودم که او با خون غلیظش به آن دست زده بود. سپس بالای پله‌ها به او پیوستم. کلیدها مثل سکه‌های طلا توی جیبم جرینگ‌جرینگ می‌کردند.

کشان‌کشان از اتاقی به اتاق دیگر می‌رفت و معجزه‌وار خون از او می‌ریخت. می‌کوشید پنجره‌ی بازی پیدا کند، سرش را تکان می‌داد، و هنوز سعی می‌کرد مرا راضی کند او را نکشم. سرش را نشانه رفتم.

خون شاهانه‌ی بنفش‌رنگی از جایی که پیش‌تر گوشش بود بیرون ریخت. در همین حال به اتاق خواب بزرگ خانه پناه برد.

سرفه می‌کرد و تف می‌کرد و می‌گفت: «برو بیرون، از این‌جا برو بیرون!» و در کابوسی از شگفتی دیدم که غرق خون است، با این همه به تخت‌خوابش رفت و خودش را با پتو و ملافه‌های آشفته‌ی تخت پوشاند. از روی پتو از نزدیک به او گلوله‌ای دیگر شلیک کردم. در این لحظه به پشت دراز کشید، و حباب بزرگ صورتی‌رنگی به نشانه‌ی جوانی روی لب‌هایش شکل گرفت، و به اندازه‌ی بادکنک بزرگ شد و ترکید.

شاید برای یکی دو ثانیه‌ای ارتباطم را با واقعیت از دست دادم — آه، نه، نمی‌گویم از خود بین خود شده بودم و این چیزهایی که مجرم‌های معمول شما می‌گویند؛ به عکس، دلم می‌خواهد روی این واقعیت تأکید کنم که من مسئول هر قطره‌ی ریخته‌شده‌ی خون حبیبی‌اش بودم؛ اما نوعی تغییر لحظه‌ای رخ داد، گویی در اتاق زناشویی‌ام بودم، و شارلوت، روی تخت‌خواب، بیمار بود. کونلتی بسیار بیمار بود. به جای هفت‌تیر، یکی از دمپایی‌هایش را در دست داشتم و روی هفت‌تیر نشسته بودم. سپس کمی روی صندلی کنار تخت‌خواب جابه‌جا شدم و راحت‌تر نشستم، و به ساعت مچی‌ام نگاه کردم. شیشه‌ی ساعت افتاده بود ولی تیک‌تاک می‌کرد. این وضع اندوه‌بار بیش از یک ساعت طول کشید. سرانجام، خاموش شد. حالا نه تنها به احساس رهایی نرسیدم که باری سنگین‌تر از باری که امید رهایی از آن را داشتم بر من، روی من و با من بود. نمی‌توانستم خودم را راضی کنم و به او دست بزنم و بینم آیا واقعاً مرده یا نه. وضع این‌گونه بود: یک‌چهارم صورتش رفته بود، دو مگس نگران از کشته شدن به احساس خوشبختی باورنکردنی رسیده بودند. دست‌هایم در وضعیت بهتری از دست‌های او نبودند.

توی دستشویی چسبیده به اتاق خواب آنها را تا جایی که می شد شستم. حالا می توانستم بروم. وقتی به پاگرد رسیدم، با شگفتی دریافتم صدای وزوز سرزنده ای که آن را صدای زنگی صرف در گوشم تلقی کرده بودم به واقع آمیزه ای از صداها و موسیقی رادیو بود که از اتاق پذیرایی می آمد.

فهمیدم چند نفر بودند که تازه از راه رسیده بودند و با خوشحالی مشروب های کولتی را می نوشیدند. مرد چاقی روی صندلی راحتی نشسته بود؛ و دو دخترک زیبا و سفید با موهای سیاه بی شک خواهر بودند، بزرگ و کوچک (که این یکی می شود گفت بچه بود)، کنار هم، متین روی کاناپه نشسته بودند. آقای سرخ چهره ای با چشم های آبی یاقوتی داشت از آشپزخانه میخانه مانند دو تا گیلاس می آورد، و دو یا سه زن در همان آشپزخانه گپ می زدند و توی لیوان ها یخ می ریختند. جلوی در ایستادم و گفتم: «من همین الان کالر کولتی را کشتم.» مرد سرخ چهره که داشت یکی از نوشیدنی ها را به دختر بزرگ تر می داد گفت: «خوب کردی.» مرد چاق گفت: «یکی باید خیلی وقت پیش این کار را می کرد.» مرد موبوری که رنگ مویش رفته بود از پشت میز بار پرسید: «تونی، این آقا چه می گوید؟» آقای سرخ چهره پاسخ داد: «می گوید کیو را کشته است.» مرد دیگری که خوب دیده نمی شد، از گوشه ای که خم شده بود تا صفحه های موسیقی را واریسی کند، گفت: «خب، به نظرم ما همه باید یک روز این بلا را سر او بیاوریم.» تونی گفت: «به هر حال، بهتر است بیاید پایین. اگر می خواهیم به آن بازی برویم، بیش از این نمی توانیم منتظرش بمانیم.» مرد چاق گفت: «هی، به این مرد یک گیلاس بده.» زنی که شلوار راحتی پوشیده بود از دور آبجویی را نشانم داد و پرسید: «آبجو؟»

فقط دو دختر روی کاناپه که هر دو سیاه پوشیده بودند و دختر کوچک‌تر با چیز سفیدی دور گردنش بازی می‌کرد حرف نمی‌زدند، فقط لبخند می‌زدند: خیلی جوان، خیلی شهوانی. وقتی موسیقی لحظه‌ای قطع شد، ناگهان صدایی از پله‌ها آمد. من و تونی از سالن بیرون پریدیم. با شگفتی دیدم که کوئلتی خودش را کشان‌کشان به پاگرد رسانده و ما می‌توانستیم او را ببینیم که تپ‌تپ خودش را بلند می‌کند و پرتاب می‌کند و سپس خاموش می‌شود، این بار برای همیشه، پشته‌ای بنفش.

تونی با خنده‌ای گفت: «زود باش کیو، فکر می‌کنم او هنوز...» به سالن پذیرایی برگشت، بقیه‌ی جمله‌اش در سروصدای موسیقی گم شد. با خودم گفتم این نبوغ‌آمیزترین صحنه‌ای بود که کوئلتی برای من بازی کرد. با قلبی سنگین خانه را ترک کردم و از راهی که با پرتوهای خورشید خال‌خال شده بود به سمت ماشینم رفتم. در دو سوی خودروی من دو ماشین دیگر پارک شده بود و برای بیرون آمدن کمی اذیت شدم.

۳۶

بقیه‌ی داستان کمی یکنواخت و بی‌روح است. آهسته به سمت پایین تپه راندم، و در این لحظه فهمیدم که با همان سرعت کم در جهت مخالف پارکینگتون می‌روم. بارانی‌ام را توی رختکن و دوست جون جونی‌ام را توی حمام جا گذاشته بودم. نه، این خانه‌ای نبود که من دوست داشته باشم توی آن زندگی کنم. بی‌هدف از خود می‌پرسیدم که آیا ممکن است جراح نابغه‌ای بخواهد کوئلتی چهل‌تکه، کلر آبسکیور^۱ را زنده کند، که خوب نه کار خود و نه سرنوشت بشری

را تغییر خواهد داد. نه آن که برایم مهم باشد؛ روی هم رفته، دلم می‌خواست همه‌ی این کثافت‌کاری را فراموش کنم — و وقتی فهمیدم که او مرده تنها خوشنودی‌ای که برایم به همراه داشت این بود که مجبور نبودم ماه‌ها دوره‌ی بهبود دردناک و چندش‌آورش را با خبرهایی از جراحی‌های ناگفتنی و عود کردن‌های دوباره پیگیری کنم و شاید هم به ملاقاتم بیاید و مجبور شوم خودم را توجیه کنم که او روح نیست. توماس^۲ در خود چیزی داشت. راستی خیلی عجیب است که حس لامسه، که نسبت به حس بینایی برای انسان بسیار بی‌ارزش‌تر است، در لحظه‌ای حیاتی، بشود حس اصلی ما (تازه اگر نگوییم تنها حس ما) و واقعیت را روشن کند. احساس می‌کردم سراپایم را کوثلتی پوشانده، با آن کشتی گرفتن‌های پیش از ریختن خونش.

حالا به جاده‌ای در منطقه‌ای گسترده رسیده بودم، و در این لحظه به ذهنم زد — نه به منظور اعتراض، نه به عنوان کاری نمادین یا چیزی شبیه به آن، بلکه صرفاً برای آزمودن چیزی نو — چون به قوانین بشری بی‌احترامی کرده بودم، به قوانین رفت و آمد در جاده‌ها نیز اهمیتی ندهم. بنابراین، به سمت چپ جاده رفتم و احساسم را آزمودم. احساس خوبی بود. ذوب شدن خط جداگر لذت‌بخش بود، با عناصری از آن حس لامسه‌ی پنخشی شده، به اضافه‌ی این فکر که هیچ چیز به اندازه‌ی رانندگی عمدی در سمت دیگر جاده نمی‌تواند به حذف قوانین اساسی فیزیکی نزدیک‌تر باشد. از یک جهت نوعی خارش و بی‌قراری روانی بود. آرام، رویاوار، نه بیش از بیست مایل در ساعت، در آن جهت عکس جاده رانندگی می‌کردم. جاده خلوت بود. ماشین‌هایی گهگاه از آن سمتی که برایشان گذاشته بودم می‌گذشتند و دیوانه‌وار برایم بوق می‌زدند. ماشین‌هایی که به سمت من می‌آمدند به

لرزه می افتادند، تغییر جهت می دادند و با وحشت فریاد می زدند. دیری نپایید که دیدم دارم به جای شلوغی می رسم. رد کردن چراغ قرمزی مثل یک قورت شراب ممنوعه‌ی دوره‌ی بچگی بود. در این زمان دردسرها شروع شد. عده‌ای تعقیب و اسکورتم کردند. سپس در برابرم دو ماشین طوری قرار گرفتند که گویی می خواستند راهم را کامل سد کنند. با حرکتی ظریف از جاده خارج شدم و، پس از دو یا سه پرش، از سربالایی چمن‌پوشی بالا رفتم، و به میان گاوهای شگفت‌زده رفتم و سپس آرام با تکان‌های گهواره‌ای ایستادم. نوعی ستز هگلی^۲ اندیشمندانه دو زن مرده را به هم پیوند زد.

طولی نمی کشید که می آمدند مرا از ماشینم بیرون آورند (درود مل مات قراضه، خیلی ممنونم، ماشین پیر) و بی تردید آماده بودم بی هیچ همکاری‌ای خودم را به همه تسلیم کنم، آماده بودم وقتی مرا از ماشینم بیرون می کشند و با خود می برند، آرام، راحت، خودم را با تنبلی تسلیم کنم، مثل یک بیمار، و از شل و ول رفتن و از حمایت قابل اعتمادی که پلیس و پرستارهای آمبولانس به من می دهند لذت ببرم. و وقتی متظر ایستاده بودم که دوان‌دوان از سرایشی بالا بیایند، آخرین خیال واهی از گنجی و ناامیدی را فرا خواندم. یک روز، درست پس از ناپدید شدن لولیتا، حمله‌ای از تهوع بسیار ناخوشایندی وادارم کرد در سایه‌ی جاده‌ی کوهستانی قدیمی‌ای که حالا از کنارش بزرگراه تازه‌ای می گذشت، و گل‌های مینا در گرمای عصر آبی کمرنگ پایان تابستانش حمام آفتاب می گرفتند، بایستم. پس از چند سرفه و استفراغ، کمی روی نخته‌سنگی استراحت کردم و سپس، با این فکر که هوای دلپذیر ممکن است حالم را بهتر کند، کمی به سمت خاکریز کوتاهی کنار پرتگاه بزرگراه قدم زدم. ملخ‌های کوچک از میان علف‌های هرز

پژمرده‌ی کنار جاده بیرون می‌پریدند. ابر سفیدی دست‌هایش را گشوده بود و به سمت ابر کمی بزرگ‌تری که به ابر کندتر و بالاتر دیگری تعلق داشت می‌پیوست. همان‌طور که به سمت دره‌ی ژرف مهربان پیش می‌رفتم، متوجه صداهای یکپارچه و آهنگینی شدم که مثل بخار آب از شهرک معدنی کوچکی که زیر پایم در چین و شکن دره‌ای قرار داشت بالا می‌آمد. از آن‌جا آدم می‌توانست چیزهای زیادی ببیند: اشکال هندسی خیابان‌ها را میان خانه‌هایی با سقف‌های قرمز و خاکستری، و برآمدگی‌های سبز درختان، چشمه‌ای مارپیچ، درخشندگی کانی‌مانند زیاله‌های شهر، آن سوی شهر، خیابان‌هایی که تکه‌های کج و معوج کشتگاه‌های رنگ‌پریده و تیره را قطع می‌کردند و پشت همه‌ی این‌ها، کوه‌های جنگلی بزرگ. حتا از آن رنگ‌های ملایم شاد (چون سایه‌روشن‌ها و رنگ‌هایی هستند که به‌نظر از ترکیشان در کنار هم شادند) روشن‌تر و رویایی‌تر، برای گوش تا برای چشم، لرزش و هم‌آمیز صداهای درهمی بود که برای لحظه‌ای هم قطع نمی‌شد، و تا لبه‌ی سنگ خارایی که روی آن ایستاده بودم و دهان کشیفم را پاک می‌کردم بالا می‌آمد. زود دریافتم که همه‌ی این صداها یک سرشت دارند، که هیچ صدایی نیست، جز صداهایی که از خیابان‌های شهر روشن می‌آید با زنانی که در خانه‌اند و مردانی که بیرون. خواننده‌ا آنچه شنیدم فقط ملودی صدای بچه‌های در حال بازی بود، فقط هوایی پر از صداهای ترکیب‌شده‌ی بسیار روشن، باشکوه و دقیق، دور و به‌طرز سحرآمیز نزدیک، آشکار و بس معمایی — گهگاهی هم گویی صدای رسای خنده‌ای شاد، یا ضربه‌ی چوگانی، یا تلق‌تلق قطار اسباب‌بازی شنیده می‌شد، اما همه‌ی این‌ها برای چشم بسیارتر دورتر از آن بودند که بتوان هر حرکتی را در خیابان‌های تصویرشده دید. بر آن نقطه‌ی

بلند ایستادم و به آن ارتعاش موزون موسیقایی گوش دادم، به فریادهای جداگانه‌ی زودگذر با نوعی مهمه‌ی سنگین در پس‌زمینه. آنگاه دریافتم که آن چیز ناامیدکننده و اندوه‌بار نبود لولیتا در کنارم نیست، بلکه نبود صدایش در آن آمیزه‌ی صداهاست.

بدین ترتیب، این داستان من است. دوباره آن را خواندم. ذره‌هایی از لب کلام و شور و نشاط به آن چسبیده، و همچنین خون، و مگس‌های سبز روشن و زیبا. احساس می‌کنم در این یا آن چرخش داستان، من بی‌ثبات خودگریز، به درون آب‌های تاریک‌تر و عمیق‌تری سر خورده‌ام که دلم خواسته آن‌ها را کندوکاو کنم. برای آن‌که به کسی آسیبی نرسد، چیزهایی را پنهان کرده‌ام و با اسم‌های دروغی بسیاری بازی کرده‌ام تا به اسم به‌ویژه درخوری برای خودم برسم. یادداشت‌هایم «اتو اتو»، «مزمز مزمز»، و «لامبرت لامبرت» هم هست، اما به دلیلی گمان می‌کنم انتخاب نهایی‌ام به بهترین وجه نحس بودن را نشان می‌دهد.

پنجاه و شش روز پیش که شروع کردم لولیتا را بنویسم، ابتدا در بخش روان‌درمانی بیمارستانی برای معاینه، و سپس در این گوشه‌ی جداافتاده‌ی خوب گرم اما گورمانند، گمان می‌کردم این یادداشت‌ها را در کل برای دادگام استفاده خواهم کرد، تا نه سرم را بلکه روحم را نجات دهم. اما هنگام بازسازی‌اش در ذهنم به این نتیجه رسیدم که نمی‌توانم لولیتای زنده را به نمایش بگذارم. هنوز هم شاید بخش‌هایی از زندگی‌نامه را در جلسه‌های پیچیده‌ی دادگاه استفاده کنم ولی انتشارش باید به عقب بیفتد.

به دلایلی که ممکن است آشکارتر از آن بنمایند که هستند، من با اعدام مخالفم؛ به نظرم این نگرش نگرش قاضی صادرکننده‌ی حکم هم

باشد. اگر من در این موقعیت بودم، به هامبرت، به خاطر تجاوز، دست‌کم سی و پنج سال حبس می‌دادم و بقیه‌ی جرایم را مردود اعلام می‌کردم. اما حتا در چنین وضعی دالی شیلر سال‌ها پس از من زندگی خواهد کرد. با تکیه به وصیت‌نامه‌ای امضا شده و حمایت قانونی، این تصمیم را گرفتم: از شما می‌خواهم این زندگی‌نامه تنها زمانی منتشر شود که لولیتا دیگر زنده نیست.

بدین ترتیب، وقتی خواننده این کتاب را باز می‌کند، هیچ‌کدام از من و تو زنده نیستیم. اما حالا که هنوز خون از دست در حال نوشتنم می‌چکد تو هنوز همان قدر بخشی از این ماجرای سزاوار دشنامی که من، و هنوز می‌توانم با تو حرف بزنم، از این‌جا به آلاسکا، لولیتا، با دیکت صادق باش. اجازه نده مردان دیگر به تو دست بزنند. با بیگانه‌ها حرف نزن. امیدوارم که کودکت را دوست داشته باشی. امیدوارم که پسر باشد. آن شوهر تو امیدوارم همیشه با تو خوش رفتار باشد، وگرنه روح من دنبال او خواهد آمد، مثل دودی سیاه، مثل هیولایی دیوانه، و او را رگ به رگ پاره خواهد کرد. این را هم بگویم که دلت برای ک. ک. نسوزد. باید میان او و هامبرت هامبرت یکی را انتخاب کنی، و باید بخواهی که هامبرت هامبرت دست‌کم دو ماه دیگر زنده باشد تا او را وادار کنم که تو را در ذهن نسل‌های بعدی زنده نگه دارد. دارم به اوروس‌ها و فرشته‌ها فکر می‌کنم، به راز ماندگاری رنگدانه‌های ماندنی، به غزل آینده‌نگرانه، به پناهگاه هنر. و این تنها نامیرایی‌ست که من و تو در آن شریکیم، لولیتا.^۲

درباره‌ی کتابی به نام لولیتا

پس از بازی در نقش جان ری فرهیخته، شخصیتی در داستان لولیتا که پیش‌درآمد این کتاب را نوشته، هر نظری از من ممکن است این را برای خواننده (و برای من) تداعی کند که ولادیمیر ناباکوف دارد در نقش کس دیگری درباره‌ی کتاب خودش حرف می‌زند. اما چند نکته را باید توضیح داد؛ در ضمن طرح زندگی‌نامه‌نویسی هم ممکن است سبب شود نمونه و نوع ساختگی در هم آمیزند.

این‌ها مشکلاتی‌اند که شاید استاد‌های ادبیات آن‌ها را به گونه‌ای دیگر بیان کنند و بپرسند: «اصلاً هدف نویسنده چی ست؟» یا، بدتر از آن، بگویند: «این آقا چه می‌خواهد بگوید؟» راستش من از آن نمونه نویسنده‌هایی‌ام که وقتی کتابی را شروع می‌کنند هیچ هدفی ندارند به‌جز خلاص شدن از دست آن و وقتی از آن‌ها می‌خواهند که چگونگی آغاز و انجامش را توضیح بدهند به اصطلاحات قدیمی‌ای مانند کنش و واکنش میان الهام و تلفیق پناه می‌برند، درست مثل تردستی که وقتی از او می‌خواهند شگردش را توضیح دهد به شگرد دیگری دست می‌بازد.

نخستین ضربان نوشتن *لولیتا* در پایان سال ۱۹۳۹ یا آغاز سال ۱۹۴۰ در ذهنم شروع به زدن کرد. آن زمان در پاریس بودم و به خاطر حمله‌ی شدیدی از دردهای عصبی در دنده‌هایم استراحت می‌کردم. تا جایی که یادم می‌آید، این ضربان درست زمانی زد که داشتم در روزنامه‌ای داستانی را درباره‌ی میمونی در *Jardin des Plantes* (باغ گیاهان) می‌خواندم. میمون بیچاره، پس از ماه‌ها ریشخند و کار مستمر یک دانشمند، اولین نقاشی جامعه‌ی حیوانات را کشیده بود: عکس میله‌های قفسش.^۱ این عامل با زنجیره‌ی فکرهای من که به نوشتن پیش‌نمونه‌ای از *لولیتا* منجر شد رابطه‌ی دقیقی نداشت. آن پیش‌نمونه داستان کوتاهی بود حدود سی صفحه و به زبان روسی، چون از سال ۱۹۲۴ که نوشتن را آغاز کردم رمان‌هایم را به زبان روسی می‌نوشتم (بهترین این رمان‌ها به زبان انگلیسی ترجمه نشده‌اند^۲ و در روسیه هم به دلایل سیاسی از چاپ منع شده‌اند). شخصیت مرد آن داستان کوتاه آرتور نامی بود از اروپای مرکزی، نیمفتش اهل فرانسه بود، و بستر جغرافیایی داستان هم پاریس و پرونس بود. آرتور را به عقد مادرِ مریضِ نیمفت درآوردم اما دیری نپایید که این مادر مُرد و پس از آن‌که با تلاش‌های مرد برای بهره‌برداری از کودک یتیم در اتاق هتلی مخالفت شد آرتور هم خودش را زیر چرخ‌های کامیونی پرت کرد. در یکی از شب‌های زمان جنگ، داستان را برای گروهی از دوستانم، کسانی مثل مارک آلدانوف، دو انقلابی و یک خانم پزشک، خواندم؛ اما از آن راضی نبودم و در سال ۱۹۴۰، مدتی پس از هجرت به آمریکا، آن کاغذها را دور ریختم.

دوروبر سال ۱۹۴۹ در شهر ایتاکا، بخش شمالی ایالت نیویورک، آن ضربان که هرگز مرا رها نکرده بود دوباره شروع کرد به زدن و

اذیت کردن. به عبارت دیگر، تلفیق با شوری نو به الهام پیوست و مرا درگیر پردازش بن‌مایه‌ای تازه کرد، این بار به زبان انگلیسی، زبان اولین معلم سرخانه‌ی من در سنت پترزبرگ، خانم ریچل هوم، دوروبر سال ۱۹۰۳. نیمفت، که اکنون کمی خون ایرلندی در رگ‌هایش دارد، به‌واقع همان دختر داستان اول بود، و ایده‌ی ازدواج با مادرش هم پابرجا ماند؛ بقیه چیزها نو بود. بدین ترتیب، در نهان پر و بال یک رمان ساخته شد. به خاطر وقفه‌ها و گسست‌های پی‌درپی، داستان گُند پیش می‌رفت. چیزی نزدیک به چهل سال طول کشیده بود تا اروپای غربی و روسیه را بازآفرینی کنم، و حالا با مسئولیت بازآفرینی آمریکا روبه‌رو شده بودم. به دست آوردن عناصر بومی‌ای که بتواند کمکم کند کمی «واقعیت» (یکی از محدود کلمه‌هایی که بیرون از گیومه هیچ معنایی ندارد) معمول را به مخمر تخیل تزریق کنم، حالا در پنجاه سالگی روند بس سخت‌تری داشت، به‌خصوص در مقایسه با زمان نوجوانی‌ام در اروپا که حواس و حافظه‌ام در بهترین وضعیت بود و مثل ماشین کار می‌کرد. کار نوشتن کتاب‌های دیگر نیز سبب وقفه می‌شد. یک یا دو بار هم نزدیک بود چرک‌نویس ناتمام را بسوزانم. راستش «هوانیتا دارک»‌ام را تا زیر سایه‌ی سطل زباله‌سوز روی چمن ناب میان حیاطمان هم بردم، اما این فکر که روح کتاب نابودشده تا پایان عمر دنبالم خواهد آمد مرا از این کار بازداشت.

هر تابستان من و همسرم برای گرفتن پروانه‌ها به حومه می‌رویم. نمونه‌هایی را که می‌گیریم به مؤسسه‌های علمی‌ای چون موزه‌ی جانورشناسی کامپرتیو در هاروارد یا مجموعه‌ی دانشگاه کورنل واگذار می‌کنیم. توضیح زیر هر پروانه و جای گرفتن این پروانه‌ها برای آن گروه از دانشمندان قرن بیست و یکم که به بیوگرافی معنادار علاقه

دارند جالب خواهد بود. در جاهایی مثل تلیرراید، کلرادو و اکتون، وایومینگ و پورتال، اریزونا و واشلند، ارگان بود که نوشتن *لولیتا* در غروب‌ها یا در روزهای ابری، با انرژی‌ای تازه، از سر گرفته می‌شد. در بهار ۱۹۵۴، از روی دست‌نویسم نسخه‌ی دیگری نوشتم و بی‌درنگ دنبال ناشر رفتم.

نخست، به پیشنهاد دوست قدیمی دست‌به‌عصایی، بر آن شدم که عاقل باشم و کتاب را با نامی ناشناس دریابورم. اما سپس با این فکر که به‌زودی از این کار پشیمان خواهم شد، چون می‌فهمیدم این مخفی کردن اسم خیانتی‌ست به هدف خودم، تصمیم گرفتم *لولیتا* را با امضای خودم منتشر کنم. چهار ناشر آمریکایی، دبلیو، ایکس، وای، زد، که به‌ترتیب متن ماشین‌شده را دریافت کردند و خواندند چنان‌که از موضوع *لولیتا* شوکه شدند که حتا برای دوست دست‌به‌عصای من، اف. پی.، نامتظره بود.

گرچه این واقعی‌ست که در اروپای باستان و حتا تا قرن هجدهم (نمونه‌های آشکارش در فرانسه وجود دارد) هرزگی آگاهانه و عمدی با رگه‌هایی از شوخی، یا طنزهای تند، یا حتا شوری از شعری ناب در قالب شوخی و مزاح، همراه بوده، این نیز واقعیت دارد که در این قرن هم واژه‌ی «پورنوگرافی» به‌طور ضمنی، میان‌مایگی، بازارگرایی، و برخی از قوانین سخت داستان‌گویی را در خود دارد. گویی هرزگی باید با ابتذال جفت شده، زیرا هر نوع لذت زیباشناسانه‌ای باید به‌طور کامل با تحریک جنسی ساده جایگزین شود، همانی که همیشه به عبارت مرسوم عمل مستقیم روی مریض می‌رسد. هر نویسنده‌ی مطالب شهوت‌انگیز (پورنوگراف) باید از قوانین سخت قدیمی پیروی کند تا مریضش همان امنیت را در خوشی احساس کند که مثلاً هواداران داستان‌های جنایی احساس می‌کنند، داستان‌هایی که اگر هنگام

نوشتن آن‌ها مواظب نباشی، ممکن است از ژانر جنایی به نوآوری هنری بدل شوند و حال خواننده را به هم بزنند (برای مثال، چه کسی داستان جنایی‌ای می‌خواهد که حتا یک کلمه گفت‌وگو در آن نباشد؟)؛ بدین ترتیب، در رمان‌های پورنوگرافیک هم روابط فیزیکی باید به جماع کلیشه‌ای محدود شود. سبک، ساختار و تصویرهای ذهنی هرگز نباید خواننده را از حس شهوانی ملایمش منحرف کند. رمان باید از صحنه‌های جنسی متناوب برخوردار باشد. بخش‌های گذرای میان این صحنه‌ها هم باید تا حد بخیه‌های حسی، ساده‌ترین شکل از پل‌های منطقی، شرح و وصف‌های کوتاه تنزل یابند. خواننده احتمالاً از این بخش‌ها مرسری خواهد گذشت، اما باید بداند که این‌ها به این منظور آمده‌اند که احساس نکند کلاه سرش گذاشته شده (نگرشی که از داستان‌های جن و پری «اصلی» زمان بچگی سرچشمه می‌گیرد). از آن گذشته، صحنه‌های جنسی کتاب باید خط اوج‌گیرنده را دنبال کنند، و هر بار شکلی نو، ترکیبی نو و گیرایی جنسی نویی را داشته باشند و شمار شرکت‌کننده‌ها نیز باید پیوسته زیادتر شود (در نمایش‌نامه‌های ساد از باغبان می‌خواهند وارد شود) و بدین ترتیب در پایان کتاب باید صحنه‌های جنسی بیش از بخش‌های اول آن باشد.

برخی شگردهای آغاز رمان *لولیتا* (مثلاً، یادداشت‌های هامبرت) بعضی از خواننده‌های مرا گمراه کرد و گمان کردند قرار است داستانی شهوانی بنخوانند. انتظار داشتند صحنه‌های جنسی موفق‌بیش و بیشتر شود و وقتی این صحنه‌ها متوقف شد خواننده‌ها هم توقف کردند و خسته و دل‌آزرده شدند. به نظرم این یکی از دلایلی بود که هیچ‌یک از چهار ناشر دست‌نوشته‌ی مرا تا پایان نخواند. این‌که آن‌ها این اثر را اثری پورنوگرافیک دیدند یا نه برایم مهم نیست. نپذیرفتن کتاب هم به

دلیل شیوه‌ی پردازش بن‌مایه نبود، بلکه به دلیل خود بن‌مایه بود، چون دست‌کم سه بن‌مایه برای بیشتر ناشران آمریکایی کاملاً تابوست؛ دو بن‌مایه‌ی دیگر عبارت‌اند از: ازدواج یک سفیدپوست با یک سیاه‌پوست که به موفقیتی کامل و عاقبتی خوش با شمار زیادی بچه و نوه بینجامد، و بی‌خدایی که زندگی شادی داشته باشد، برای جامعه مفید باشد و ۱۰۶ سال عمر کند و عاقبت هم در خواب بمیرد.

برخی از واکنش‌ها برایم جالب بود: مسئول بازرینی کتاب‌ها در یکی از نشرها گفت در صورتی ممکن است کتاب را منتشر کنند که لولیتایم را به یک پسر بچه‌ی دوازده ساله تبدیل کنم و هامبرت هم مزرعه‌داری باشد که در انبار مزرعه میان زمین‌های بایر خشک و بی‌آب و علف او را بفریبد، و همه‌ی این‌ها در جمله‌هایی کوتاه، نیرومند و «واقع‌نمایانه» بیان شود («هامبرت دیوانه‌وار رفتار کند. به گمانم ما همه دیوانه‌وار رفتار می‌کنیم. به گمانم خدا هم دیوانه‌وار رفتار می‌کند، و غیره).

همه می‌دانند که من از سمبل و تمثیل بیزارم (که بخشی از این بیزاری ناشی از دشمنی‌ام با ودوگرایی فرویدیست و بخشی دیگر ناشی از نفرتم از کلی‌گویی‌های طراحی‌شده‌ی خیالباف‌ها و منتقدان ادبی) اما یکی از خواننده‌هایی که از جنبه‌ی دیگری باهوش بود بخش اول را ورق زده بود و آن را داستان «اروپای پیری» شرح داده بود که «آمریکای جوان را گمراه می‌کند» یا «آمریکای جوانی که اروپای پسر را گمراه می‌کند». اما ناشر ایکس که بازرینش چنان از دست هامبرت حوصله‌اش سر رفته بود که از چند پاره‌ی اول بخش دو فراتر نرفته بود با خامی برایم نوشت که بخش دو خیلی طولانی‌ست. ناشر وای دلخور بود که چرا هیچ آدم خوبی در این داستان نیست. ناشر زد هم گفت اگر لولیتا را منتشر کند، من و او با هم به زندان می‌افتیم.

به واقع، در یک کشور آزاد نباید از هیچ نویسنده‌ای انتظار داشت که میان احساسات و شهوت خط و مرز دقیقی تعیین کند؛ من از کسی تقلید نمی‌کنم؛ مثلاً، برخی برای عکس روی مجله‌ها یقه‌ی پستانداران بچهار سال زیبا را آنقدر پایین می‌کشند که ارباب قلبی را خوشحال کند و آنقدر بالا نگه می‌دارند که ارباب بعدی را عصبانی نکند. من فقط می‌توانم دقت بر آورد این آدم‌ها را تحسین کنم اما نمی‌توانم از این گونه مرزبندی‌های دقیق پیروی کنم. گمان می‌کنم خواننده‌هایی هستند که از چاپ واژه‌های نمایشی در بی‌شمار رمان‌های مبتذل که میان مایه‌نویس‌ها می‌نویسند و منتقدان قلم‌فروش آن‌ها را «قوی» و «عالی» معرفی می‌کنند خنده‌شان بگیرد. آدم‌های مودبی هم هستند که احتمالاً *لولیتا* را داستانی تهی می‌دانند، چون به آن‌ها هیچ نمی‌آموزد. اما من نه خواننده‌ی داستان‌های آموزنده‌ام و نه نویسنده‌ی آن‌ها، و به‌رغم ادعای جان ری، *لولیتا* هیچ نتیجه‌ی اخلاقی‌ای با خود یدک نمی‌کشد. برای من یک اثر داستانی زمانی یک اثر داستانی است که مرا به خلصه‌ی زیبایی‌شناسانه ببرد، یعنی حس بودن که به‌گونه‌ای و در جایی با دیگر مرتبه‌های بودن که در آن هنر (کنجکاوی، مهربانی، دلسوزی، خلصه) معیار است رابطه داشته باشد. شمار این‌گونه کتاب‌ها خیلی نیست. بقیه یا یاوه‌های مورد بحث روزند یا چیزی که برخی به آن‌ها ادبیات نظریه‌ای می‌گویند، که در بیشتر موارد یاوه‌های مورد بحث روزند و در قالب‌های پوشیده از گچ می‌آیند و با ظرافت و دقت از نسلی به نسل دیگر منتقل می‌شوند تا این که سرانجام یکی می‌آید و با ضربه‌ی چکشی تکه‌ی خوبی از بالزاک، گورکی یا مان می‌کند.

گروه دیگری از خواننده‌ها هم *لولیتا* را به ضد‌آمریکایی بودن متهم کرده‌اند. این حتا مرا از آن اتهام احمقانه‌ی ضد‌اخلاقی بودن اثر بیشتر

رنج می‌دهد. توجه زیادی من به ژرفا و چشم‌انداز (چمن و سبزه‌ی حومه‌ها، مرغزار کوهستانی) مرا به آن‌جا کشاند که این فضاها را از آمریکای شمالی بسازم. به محیط و فضاهای دلشادکننده نیاز داشتم و هیچ جنبه‌ای از هرزگی از فرهنگ دلشادکننده دور نیست. اما در مورد هرزگی به دور از فرهنگ میان رفتارهای اروپایی‌ها و آمریکایی‌ها تفاوتی نیست. یک کارگر شیکاگویی می‌تواند (به قول فلوبر) همان‌قدر بورژوازش باشد که یک دوک اروپایی. اگر به‌جای هتل‌های سوئیسی یا مهمانسراهای انگلیسی هتل‌های آمریکایی را انتخاب کردم، به این دلیل بود که می‌خواستم نویسنده‌ی آمریکایی باشم و از همان حقوقی برخوردار باشم که دیگر نویسنده‌های آمریکایی از داشتنش بهره می‌برند. از سوی دیگر، این موجود من، هامبرت، یک خارجی‌ست و یک هرج و مرج گرا، و علاوه بر نیمف‌ها، در این داستان موارد بسیاری‌ست که من با او مخالفم. در ضمن، همه‌ی خواننده‌های روسی من می‌دانند که کشورهای قدیمی، روسیه، بریتانیا، آلمان یا فرانسه، به همان اندازه زیبا و منحصر به فردند که این کشور نوی من.

می‌ترسم این متن کوتاهی که این‌جا می‌نویسم حال و هوای دلخوری داشته باشد، اما باید این را نیز اضافه کنم که گذشته از بی‌تجربه‌هایی که دست‌نوشته‌ی *لولیتا* یا چاپ نشر المپیا را با این دیدگاه تعصب‌آمیز خواندند که «چرا ناباکوف باید این داستان را می‌نوشت؟» یا «چه دلیلی دارد که درباره‌ی یک آدم جنون‌زده بخوانیم؟»، شماری از آدم‌های بخرد، دقیق، و ثابت‌قدم هم هستند که کتاب مرا بهتر از آن‌که من بتوانم مکانیسمش را این‌جا شرح دهم فهمیده‌اند.

به جرئت می‌گویم که هر نویسنده‌ی جدی‌ای از این آگاه است که این یا آن کتاب چاپ‌شده‌اش عامل آرامش خاطر دایمی اوست.

شمعکش همواره در گوشه‌ای از زیرزمین روشن است و فقط یک اشاره به ترموستات آن بی‌درنگ به انفجار آرام و کوچکی از گرمای دوست‌داشتنی می‌انجامد. این آرامش و این درخشش در دوردستی همواره دست‌یافتنی دلگرم‌کننده‌ترین احساس است، و هر چقدر کتاب با نما و رنگ از پیش تصویر شده‌اش بهتر مطابقت داشته باشد فراخ‌تر و خوشایندتر خواهد درخشید. اما حتی در این صورت نکته‌ها، راه‌های فرعی، حفره‌هایی خواستنی هستند که آدم با اشتیاق بیشتری به یاد می‌آورد و با حساسیت بیشتری از بقیه‌ی کتاب از آن‌ها لذت می‌برد. من از بهار ۱۹۵۵ که لولیتا را پیش از چاپ بازخوانی کردم دیگر آن را نخواندم، اما هنوز حضور دلچسبش را در خانه احساس می‌کنم، درست مثل حضور یک روز تابستانی که آدم می‌داند در پشت مه و بخار روشنایی‌ای هست. بر همین اساس، هر وقت به داستان لولیتا فکر می‌کنم، مثلاً به تصاویری چون آقای تاکسی‌ویچ، به فهرست اسم هم‌کلاس‌های لولیتا در مدرسه‌ی رمزدیل، یا به وقتی شارلوت می‌گوید «ضدآب» یا قدم‌های آهسته‌ی لولیتا به سمت چمدان هدیه‌های هامبرت، و آن عکس‌هایی که اتاق زیر شیروانی گوستن گودن را می‌آراست، یا آرایشگر شهر کازیم (که یک ماه روی آن کار کردم)، به بازی تنیس لولیتا، به بیمارستان شهر الفینستون، به دالی شیلر رنگ‌پریده، عزیز و بازنیافتنی که در گری استار (پایتخت کتاب) می‌میرد، و یا به صدای جرینگ‌جرینگ‌هایی که از آن شهرک میان دره به سمت جاده‌ی کوهستانی بالا می‌آید (جاده‌ای که در آن ماده‌ی پروانه‌ی معروف *Lycaeides sublivens* را گرفتم)، همیشه به چنین لذتی می‌رسم. این‌ها اعصاب رمان‌اند. این‌ها نکته‌های رازآمیز رمان‌اند، هماهنگ‌کننده‌های ناخودآگاهی که به‌واسطه‌ی آن‌ها طرح کتاب

پی‌ریزی شده است، گرچه خیلی خوب می‌دانم که خواننده‌هایی که کتاب را با این گمان شروع کرده‌اند که چیزی در مایه‌های *Memoirs of a Woman of Pleasure* یا *Les Amours de Milord Grosvit* بخوانند از روی این‌ها و دیگر صحنه‌ها تنگ خواهند گذشت یا متوجه‌شان هم نخواهند شد، یا شاید حتا هرگز به این جاها نرسند. این‌که رمان من اشاره‌های گوناگون به میل زیاد یک گمراه جنسی دارد کاملاً درست است اما، با این همه، ما که بچه نیستیم، یا نوجوان بزهکار بی‌سواد، یا از آن پسر بچه‌های مدرسه‌های انگلیسی که پس از گذراندن شبی با هم‌جنس‌هایشان مجبورند آثار هرزه‌زدایی‌شده‌ی باستانی را بخوانند.

بس بچگانه است که بخواهیم با خواندن داستانی درباره‌ی کشوری یا طبقه‌ای اجتماعی یا نویسنده‌ای اطلاعات به دست آوریم. با این همه، یکی از معدود دوستان نزدیکم پس از خواندن *لولیتا* از صمیم دل نگران شده بود که مبادا من (من!) «میان این مردم افسرده‌کننده زندگی کرده‌ام، در حالی که تنها زجری که تحمل کرده‌ام زندگی در میان فیش‌ها و کارهای ناتمام پراکنده در اتاق کارم بوده است.

پس از آن‌که نشر المپیا، در پاریس، کتاب را چاپ کرد، منتقدی آمریکایی برایش نوشت *لولیتا* رکورددار عشق من به رمان عاشقانه است. اما اگر عبارت «زبان انگلیسی» را به جای «رمان عاشقانه» بگذاریم، این جمله‌ی زیبا درست‌تر خواهد بود. این‌جا احساس می‌کنم صدایم به لحنی بس خشن تبدیل می‌شود. هیچ‌یک از دوستان آمریکایی‌ام آثار روسی مرا نخوانده‌اند. بنابراین، هر گونه ارزیابی از آثار انگلیسی من بی‌شک نمی‌تواند دقیق باشد. سوگ فردی من هم که به خودم مربوط است و نمی‌تواند و نباید به کس دیگری ربط داشته باشد، این است که مجبور شدم زبان مادری‌ام، زبان نامحدود، غنی و

بی‌نهایت رام روسی، را رها کنم و به نوع درجه‌دو زبان انگلیسی که هیچ‌کدام از آن ویژگی‌ها را ندارد روی آورم، آینه‌های تودرتو، پرده‌ی سیاه مخملی، رابطه‌ها و آداب و رسوم تلویحی، که این وهم‌گرای بومی، با دامن فراکی^۲ در پروازش، معجزه‌وار می‌تواند استفاده‌شان کند تا به شیوه‌ی خودش از میراثی که به او رسیده فراتر رود.

ولادیمیر ناباکوف

توضیح مترجم:

در این رمان عبارت‌ها و جمله‌های بسیاری به زبان فرانسوی و گاه به زبان‌های آلمانی و لاتین نوشته شده که بنا به ترجمه‌ی انگلیسی آن‌ها در کتاب حاشیه‌نگاری بر *لولیتا*، نوشته‌ی آلفرد اپل، آن‌ها را به فارسی برگردانده‌ام. پانویست‌ها حاصل کندوکاو مترجم در جستارها و آثار گوناگون نوشته‌شده درباره‌ی *لولیتا*ست، آثاری چون:

۱. *The Annotated Lolita* (revised ed.)، آلفرد اپل، ۱۹۹۱.
۲. *A reader's guide to essential criticism*، کریستین کیگ، ۲۰۰۰.
۳. *Nabokov's Blues: The Scientific Odyssey of a Literary Genius*، کورت کانسون و استفان کوتس، ۲۰۰۵.
۴. *Vladimir Nabokov, Lolita*، Tirril: Humanities-Ebooks. جان لنارد، ۲۰۰۸.
۵. *Vladimir Nabokov's Lolita: A casebook*، آلن پیفر، ۲۰۰۳.
۶. *The Magician's Doubts: Nabokov and the Risks of Fiction*، مایکل وود، ۱۹۹۴.

پانوشتها

پیش‌درآمد

۱. منظور اسم لولیتاست که با درونمایه‌ی داستان ارتباط تنگاتنگ دارد و در این داستان به معنی خاص خودش جا افتاده است، و مفهوم ضمنی آن دخترکی‌ست که از نظر آناتومی زودتر از سن واقعی‌اش رشد کرده و با مردهای میانسال رابطه‌ی جنسی برقرار می‌کند اما فریبنده‌ای‌ست که باید از او گریخت.

۲. در برخی فرهنگ‌ها این پلور وجود دارد که وقتی پشت سر مرده‌ای حرف می‌زنیم آرامش را از او می‌گیریم و روحش سرگردان می‌شود.

۳. نویسنده‌ای خیالی. درواقع، این مقدمه را خود ناباکوف نوشته است.

بخش اول

۱

۱.۱ اشاره‌ای‌ست به بیتی از شعر *آنابل لی* اثر ادگار آلن پو؛ ناباکوف از این شعر ادگار آلن پو به‌گونه‌های مختلف بهره برده و اسم نخستین معشوقه‌ی هامبرت را هم از روی نام این شعر انتخاب کرده و حتا تا مدت‌ها پیش از چاپ کتاب اسم *رمان لولیتا* نیز همین بیت (قلمروی پادشاهی کنار دریا) بوده است. در این‌جا ترجمه‌ی شعر آلن پو را می‌خوانید:

سال‌ها و سال‌ها پیش

در قلمروی پادشاهی کنار دریا

دخترکی می‌زیست که شاید شنیده باشید نامش را:

آنابل لی

و این دخترک چیزی در سر نداشت
جز این که عاشق من باشد و معشوقم

من کودکی بودم و او نیز کودکی بود
در آن قلمروی پادشاهی کنار دریا
اما با عشقی عاشق هم بودیم که بیش از عشق بود
من و نازنین آنابل لی
با عشقی که فرشته‌های بالدار بهشت
به من و او غبطه می‌خوردند

و از این روی، مدت‌ها پیش
در آن قلمروی پادشاهی کنار دریا
از ابری بادی وزید و لرزاند
آنابل لی زیبای مرا
چون خویشاوند نجیب‌زاده‌ی او آمد
و او را از من ربود
تا در کاخی زندانی‌اش کند
در آن قلمروی پادشاهی کنار دریا

فرشته‌های بهشت که بسا کمتر از ما شاد بودند
به من و او حسودی‌شان شد
بله، سببش همین بود (همه‌ی مردان هم می‌دانند)
در آن قلمروی پادشاهی کنار دریا
آن بادی که از ابر شب وزید
لرزاند و میراند آنابل لی زیبای مرا

اما عشق ما بارها استوارتر بود
از عشق آن‌ها که بزرگ‌تر از ما بودند
آن‌ها که داناتر از ما بودند
نه... حتا فرشته‌های بهشت برین
و دیوهای دوزخ زیرین
نمی‌توانند بگسلند روح مرا
از روح زیبای آنابل لی

چرا که ماه نمی‌تابد، مگر مرا ببرد به رویای او
زیبا آنابل لی
و ستاره‌ها نمی‌دمند، مگر نشانم دهند چشم‌های روشن او
زیبا آنابل لی
و چنین، همه شب‌هنگام، می‌چرخم رو به او
رو به عزیزم، دلبرم، عمرم، نازنینم
نازنین خفته‌درگورم، در کنار دریا
گوری در کنار خروشان‌دریا.

- ۱.۲ Exhibit number one or two. منظور سندی‌ست که در
تایید یا رد اتهام متهم به دادگاه ارائه می‌شود. گویی هامبرت،
نویسنده‌ی این دست‌نوشته‌ها، خواننده‌هایش را هیئت منصفه‌ی دادگاه
می‌داند و نوشته‌ها را سندهایی شماره‌دار برای ارائه به این دادگاه
۱.۳ بیت دیگری‌ست از شعر *آنابل لی* اثر ادگار آلن پو: «با عشقی
که فرشته‌های بالدار بهشت به من و او غبطه می‌خورند.»
۱.۴ پیش از آن‌که عیسی‌ای مسیح را به صلیب بکشند، سربازان
رومی بر سر او تاجی از خارهای درهم‌تنیده گذاشتند و با چوبی بر
سرش کوبیدند... در این‌جا خود هامبرت به‌جای سربازان رومی، تاجی

از خار بر سر می‌گذارد. البته هدف هامبرت نه همانندسازی با عیسی که شاید طلب بخشش از اوست.

۲

۲.۱ Sybille از الهه‌های یونان قدیم. ناباکوف این نام را سنجیده انتخاب کرده، زیرا خاله سیبل مرگ خودش را پیش‌بینی می‌کند.

۲.۲ Pichon، هم‌وزن nichon، در اصطلاح عام به زبان فرانسوی یعنی پستان زن.

۵

۵.۱ تقلیدی نسبتاً مسخره از شعری با نام Gerontion از تی. اس. الیوت.

۵.۲ نامه‌های جان کیتز، شاعر انگلیسی، به دوست نزدیکش بنیامین بیلی از تئوری‌های مهم شاعرانه‌ی کیتز است.

۵.۳ Nymphet از ریشه‌ی nymph به معنی الهه‌های اساطیر یونان است. نیمفت یعنی دخترکان نوبالغ زودرس، زیبا، وحشی و از نظر جنسی فعال که می‌توانند توجه مردان را جلب کنند و برایشان خرفی، مستی، شیفتگی و دیوانگی به ارمغان آورند. از آن‌جا که این واژه را نویسنده خود از لاتین به زبان انگلیسی آورده و به معنی‌ای که توضیح دادم در زبان انگلیسی جا انداخته، من هم بر آن شدم که در پی ترجمه‌اش برنیایم و آن را دست‌نخورده به زبان فارسی بیاورم، چون شاید هیچ واژه‌ای نتواند دربرگیرنده‌ی معنی کامل آن باشد. نیمفت در فرهنگ معاصر پویا به «تیکه، جیگر، هلو» برگردانده شده و در فرهنگ معاصر هزاره به «تیکه، لعبت، عروسک، خوردنی» که هیچ‌یک از این واژه‌ها معنی دقیق آن را نمی‌رساند.

۴.۵ Rahab، راحاب، زن فروشنده‌ای که بنا به کتاب یوشع در شهر اریحا از سرزمین موعود می‌زیست و برای اشغال شهر به قوم بنی‌اسرائیل کمک کرد و بدین ترتیب خود و خانواده‌اش را نجات داد.

۵.۵ وقتی پترارک برای نخستین بار لورین را می‌بیند بیست و سه ساله بوده ولی سن لورین در هیچ جایی ثبت نشده و حتا خودش برای دنیای ادبیات ناشناخته باقی مانده.

۵.۶ تپه‌های وکلوز، واقع در جنوب شرقی فرانسه، منطقه‌ی مورد علاقه‌ی پترارک بوده است، ولی پترارک چون لورین را از دست داده بود در طبیعت زیبای این تپه افسرده‌تر بود.

۵.۷ Lilith، لیلیت یا لث، زن شیطان، و بر اساس افسانه‌های زن اول حضرت آدم پیش از آفرینش حوا (بنا بر دایرةالمعارف مصاحب).

۶

۶.۱ Vuluptas، لذت حسی، دخترک زیبارویی که در افسانه‌های کهن یونان از پدر و مادری به نام کوپید و سایک به دنیا آمد.

۶.۲ Madeleine، اسم کلیسایی‌ست در پاریس که بسیار معروف است و هامبرت هامبرت که در این جا با دختری خیابانی روبه‌رو می‌شود، با بدجنسی، به این واقعیت اشاره می‌کند که کلیسا را به اسم مری مدلن، روسپی نادم، نام‌گذاری کرده‌اند.

۸

۸.۱ Marat، رهبر انقلابی فرانسه در قرن هجدهم که شارلوت

کوردی او را در وان حمام خانهاش با چاقو کشت.

۸.۲ Nansen Fridtjof (۱۸۶۱-۱۹۳۰)، مدیر مجمع ملل برای

کمک به پناهندگان جنگ جهانی اول که یکی از نوآوری‌هایش صدور برگه‌ی هویت برای پناهندگان بود. به این برگه‌های هویت که در ۵۰ کشور جهان به رسمیت شناخته می‌شد گذرنامه‌ی نansen می‌گفتند.

۸.۳ ناباکوف در برابر اسم Nansen واژه‌ی Nonsense را که در

این جا به معنی به‌دردنخور است آورده.

۸.۴ z'ai demande pardonne، از به‌اشتباه از زمان گذشته

استفاده کرده و یک حرف n اضافه گذاشته تا لهجه‌ی روسی او را در

زبان فرانسوی نشان دهد.

۹

۹.۱ Pierre Point in Melville Sound. این اسم ساختگی است و ترکیبی از اسم خود هرمان ملویل (۱۸۱۹-۱۸۹۱) و پی‌یر، شخصیت داستان موبی دیک، است. داستان کشف قطب شمال و جست‌وجوی واقعیت... پی‌یر در زندان می‌میرد، همان‌طور که هامبرت در زندان می‌میرد.

۹.۲ این‌جا منظورش فروید است. ناباکوف بارها در لولیتا و دیگر آثارش به فروید می‌تازد.

۱۱

۱۱.۱ به معنی طرح پله‌ای. عدد ۱۹۴۷ روی هم و با طرح پله‌ای نوشته شده.

۱۱.۲ ققنوس که هر شش قرن یک بار در نتیجه‌ی عملکرد خودش می‌سوزد و خاکستر می‌شود و سپس از خاکستر خود برمی‌خیزد. منظور هامبرت از ققنوس در این‌جا دفتر یادداشتی است که سوزانده و در حافظه‌اش باز زنده شده.

۱۱.۳ Priap یا پریاپوس، در یونان قدیم، خدای حاصلخیزی باغ‌ها و گله‌ها بود و مجسمه‌هایش به‌صورت موجودی بسیار زشت با نشانه‌ی مردانگی همواره برانگیخته نمایش داده می‌شد. آداب پرستش او با میگساری و پرستش نشانه‌ی مردانگی همراه بود (بنا بر دایرةالمعارف مصاحب).

۱۱.۴ popoti یا popo (فرانسوی)، اصطلاح عامیانه‌ای که شاگرد هامبرت استفاده کرده و به معنای کپل است یا به‌عبارتی کون.

۱۱.۵ کلمه‌ی مناسبی است.

۱۱.۶ la vermeillette fente

۱۱.۷ un petit mont feutrè de mousse délicata, tracè sur le

.d'un fillet escarlatte/milieu

۱۱.۸ این‌ها همه عبارت‌ها و کلمه‌های رمزی‌اند که دختران و زنان برای بیان عادت ماهانه به‌کار می‌برند تا مردان متوجه منظورشان نشوند، چیزهایی مثل «خاله‌اش آمده» در فرهنگ ما.

۱۱.۹ Mr. Uterus. منظور رحم دختران است.

۱۱.۱۰ Ces matins gris si doux...

۱۱.۱۱ مارلین دیتریک، هنرپیشه و خواننده‌ی آلمانی - آمریکایی.

۱۱.۱۲ برداشتی از این شعر از رابرت براونینگ: Love Among

.the Ruins

۱۱.۱۳ | Mais allez-y, allez-y |

۱۲

۱۲.۱ هامبرت معتقد است که نیرویی اهریمنی در تنظیم بدبختی‌هایش دخالت دارد. مک‌فیت اسمی‌ست که برای شیطان برگزیده و آبری مک‌فیت بچه‌ی همان اهریمن است و از سوی دیگر هم کلاس لولیتا.

۱۳

۱۳.۱ این شعر به‌طور تلویحی اشاره دارد به *پیرای کارمن* نوشته‌ی ژرژ بیزه.

۱۵

۱۵.۱ Sandro Botticellian. نقاش ایتالیایی دوره‌ی رنسانس. رنگ صورتی در عکس سه مقدس کشیده‌شده در نقاشی Primavera نمود دارد.

۱۵.۲ بیت شعری از Catullus Galus، شاعر رومی قرن ششم پیش از میلاد. واگویه‌ای از شعر کاتولوس درباره‌ی لژیای افسونگرش: «لژیایا، عزیزترینم!»

۱۵.۳ Berthe au Grand Pied. شخصیت تاریخی فرانسوی و

همسر Pépin le Bref، که پاهایی گنده داشت.

۱۶

mon cher, cher monsieur. ۱۶.۱

۱۶.۲ Départez. برخی از واژه‌های این نامه به زبان فرانسوی نوشته

شده و گاهی هم اشتباه‌اند، مثل همین یکی که باید Partez می‌بود.

۱۶.۳ Thomas Morrel، شخصیت برجسته‌ی انگلیسی قرن

هجدهم، که آهنگ *ببین قهرمان پیروز می‌آید* را نوشت و فردریک هندل آن را نواخت.

۱۶.۴ منظور کلر کوئلتی‌ست.

۱۷

۱۷.۱ ناباکوف مدت‌ها فنودور داستایفسکی (۱۸۲۱-۱۸۸۱)،

نویسنده‌ی روس، را مورد انتقاد قرار می‌داد. در مصاحبه‌ای با پلی بوی گفته است: «غیرروس‌ها دو چیز را درباره‌ی داستایوفسکی متوجه نیستند، یکی این که همه‌ی روس‌ها به اندازه‌ی آمریکایی‌ها عاشق داستایوفسکی نیستند، دیگر این که آن‌هایی هم که عاشق اویند به او به‌عنوان کسی با نیروی سحرآمیز احترام می‌گذارند نه هنرمند. یک پیامبر بود، روزنامه‌نگاری عامه‌پسند، بازیگر کم‌دی بی‌دقت. قبول دارم که برخی از صحنه‌هایی که آفریده، برخی از بحث‌های کم‌دی‌اش، بسیار سرگرم‌کننده‌اند، اما قاتل‌های حساسش و روسپی‌های پرشورش چیزی نیستند که بشود یک لحظه تحملشان کرد، دست‌کم من خواننده نمی‌توانم.»

۱۸

۱۸.۱ برداشتی از کتاب *Narrative of A. Gordon Pym* از ادگار

الن پو، که حاصل به‌اصطلاح اعزام او به قطب شمال است.

۱۸.۲ Lottelita, Lolltchen. هامبرت با کلمه‌ی «لوت»، که

کوچک‌شده‌ی شارلوت است، بازی می‌کند و لولیتا را از حرف‌های

لوتلیتا (Lottelita) بیرون می‌کشد. Lolitchen از لولیت و چن (واژه‌های کوچک‌کننده‌ی آلمانی) ساخته شده. هامبرت بی‌گمان دارد و رتر گوته را به یاد می‌آورد که شارلوتش را «لوت» یا «لوتچن» صدا می‌کرد.

۱۸.۳ در این جا، بنا به نظر آلفرد اپل، جان فارلو نزدیک است بگوید «هنوز یهودی‌ها نیامده‌اند» که زنش، جین، حرفش را قطع می‌کند، چون احساس می‌کند شاید هامبرت یهودی باشد. این اتفاق یک بار دیگر در هتل انچنتد هانترز رخ می‌دهد.

۲۰

۲۰.۱ عاشق او! در این جا منظور کلر کوئلتی‌ست که بعد وارد داستان می‌شود و نقشی مهم ایفا می‌کند. هامبرت حدس می‌زند که کوئلتی عاشق شارلوت بوده است.

۲۰.۲ Cavall and Melampus. سگ‌های فارلو. «کاوال» از کاوالو (اسب) می‌آید و «ملامپوس» از غیبگویی در افسانه‌های یونان که زبان سگ‌ها را می‌فهمید. ناباکوف بیشتر می‌خواهد بگوید که سگ‌های جین به نام سگ‌های آدم معروفی اسم‌گذاری شده‌اند، گرچه خودش هم مطمئن نبود و فکر می‌کرد اسم سگ‌های لرد بایرون است، چون او اسم‌های عجیب روی سگ‌ها می‌گذاشت.

۲۱

۲۱.۱ Beaver Eaters یا Beef Eaters. منظور گارد سلطنتی بریتانیاست که ناباکوف با بازی با کلمه‌ها هم آن‌ها را گوشتخوار می‌نامد و هم چون کلاه روی سرشان از خز سگ آبی یا بیور بود بدین گونه با این کلمه‌ها بازی می‌کند.

۲۳

۲۳.۱ مارلین دیتریک.

۲۵

- ۲۵.۱ oolala black، مثلاً فرانسوی، به معنی شهوت‌انگیز.
- ۲۵.۲ Faunish، فاون یا فون، خدای حامی جنگل و برزگرها،
نیمی شبیه انسان و نیمی شبیه بز (بنا بر دایرةالمعارف مصاحب).
- ۲۵.۳ Enchanted Hunters، شکارچی‌های افسون‌شده. ناباکوف
این اسم را به شکل جمع می‌آورد. به نظر آلفرد اپل، منظور کوئلتی،
هامبرت و شاید خود نویسنده است.
- ۲۵.۴ شکارچی افسون‌شده.

۲۷

- ۲۷.۱ Ensuite، یعنی «بعد».
- ۲۷.۲ دخترها از استخوان‌های یکدیگر عکس ایکس‌ری آماتور و
آموزشی می‌گرفتند.
- ۲۷.۳ اشاره‌ای است به ادگار آلن پو و عروس کودکش.
- ۲۷.۴ چون در این شب‌های بسیار سرنوشت‌ساز همه‌چیز
«غیرواقعی» می‌نماید و حالتی از پارودی دارد. برای هامبرت همه‌ی
داستان پارودی‌ای است از مرگی آمیخته با رنج و درد.
- ۲۷.۵ در این قسمت راوی مثنوی واژه را از زبان‌های گوناگون
کنار هم چیده و حتا گاه یک واژه ترکیبی است از چند واژه‌ی
انگلیسی و لاتین یا اسپانیایی یا حتا روسی. این شاید گویای حال
خراب اوست.

۲۸

- ۲۸.۱ اشاره به ژان ژاک روسو، فیلسوف فرانسوی متولد
سوئیس، و نویسنده‌ی اعترافات.
- ۲۸.۲ Beard یعنی ریش.
- ۲۸.۳ اشاره‌ای است به شعر خیام با ترجمه‌ی فیتزجرالد: بلبل به
زبان حال خود با گل زرد / فریاد همی زند که می‌باید خورد.

۲۹

French Fries. ۲۹.۱

۲۹.۲ اشاره‌ی به آلیس در سرزمین عجایب از لوییس کارول.

۳۰

۳۰.۱ واگویه‌ای از سرآغاز شعر جرونشن از تی. اس. الیوت که

می‌گوید: «حالا این‌جا، مردی پیرم، در ماهی خشک/ و پسر بچه‌ای

برایم می‌خواند...»

بخش دوم

۱

۱.۱. *Nous connuimes*. گوستاو فلوبر در *رمان مادام بوواری*، هنگام شرح دادن تجربه‌های بدفرجام اما بوواری با رفیق‌هایش، این عبارت را به کار می‌برد.

۱.۲. فرانسوا رته شاتوبریان نخستین نویسنده و نقاشی بود که در آغاز قرن نوزدهم از اروپا (فرانسه) به آمریکا سفر کرد. گویی تنومندی و بزرگی درختان آمریکا برای شاتوبریان بسیار شگفت‌آور بوده. به نظر می‌آید ناباکوف این عبارت را از داستان *آتلا* نوشته‌ی شاتوبریان برداشت کرده.

۱.۳. تغییر ناشیانه‌ی نام هانکن هاینز (۱۸۸۰-۱۹۵۹)، نویسنده‌ی *راهنماهای خوراکی*.

۱.۴. پولونیوس، پدر اوفلیا، در نمایش‌نامه‌ی *هملت* نوشته‌ی شکسپیر.

۱.۵. *Catullus*، شاعر رومی پیش از میلاد و از چامه‌سرایان تاثیرگذار جهان.

۱.۶. *Claude Lorrain*، نقاش فرانسوی قرن هفدهم که به‌دلیل کشیدن مناظر طبیعی مشهور شد.

۱.۷. *El Greco*، نقاش و پیکرتراش معروف اسپانیایی در دوره‌ی رنسانس.

۲

۲.۱. منظور *Joyce Kilmer* است، شاعری از نیوجرسی، قرون نوزده و بیست، با اشعار احساساتی.

۲.۲. *phallic*. هامبرت مرتباً به ما یادآوری می‌کند که «فقط این کلمه‌ها برایم مانده‌اند تا با آنها بازی کنم.» فالیک واژه‌ی خودساخته‌ی هامبرت (ناباکوف) ترکیبی از *lilac* (یاس) و

Pharaonic (فرعونی) است.

۲.۲ Bear Creek. در سراسر آمریکا رودخانه‌های کوچک بسیاری وجود دارد که این نام را دارند.

۲.۴ هامبرت واژه‌ی ART (هنر) را از سرواژه‌های American Refrigerator Transit Company می‌سازد. برای رعایت نیش سخن او، که سازنده‌های آگهی‌ها هنر را به گونه‌ای مسخره می‌کنند، من با همین کلمه‌ی هنر عبارتی تبلیغی تجاری ساختم: هم‌آغوش با نفیس‌ترین روتختی، که سرواژه‌های آن می‌شود هنر.
۲.۵ Death Valley.

۲.۶ R.L. Stevenson، شاعر، رمان‌نویس و سفرنامه‌نویس اسکاتلندی قرن نوزدهم که به دنبال معشوقه‌اش تا کالیفرنیا رفت و یک سال در آن‌جا زندگی کرد. جیمز دی. هارت نوشته‌های او را درباره‌ی این ایالت جمع‌آوری کرده است.

۲.۷ Mission Dolores، کلیسایی تاریخی در سانفرانسیسکو.

۲.۸ French marquess، لقبی اشرافی در برخی کشورهای اروپایی.

۲.۹ منظور بیلجوردی‌ست با آگهی کِرِم موتر.

۲.۱۰ Warren L. Wheaton، کشاورز، معلم و قانون‌گذار

آمریکایی قرن نوزدهم.

۲.۱۱ نشانی از مردی‌ست که سرانجام لولیتا را می‌برد، کلر کوئلتی. چون نمایش‌نامه‌نویس است و کارگردان، به بازیگری اشاره می‌کند که بی‌کار شده و باید به صورت کوئلتی سیلی بزند.

۲.۱۲ تصویری از شعر شارل بودلر، *brun adolescent*

۳

۳.۱ Frigid Queen، لبنیات‌فروشی‌ای که در آمریکا بوده، و

شاهزاده اشاره‌ای‌ست به آنابل لی.

۳.۲ اشاره‌ای‌ست به درگیری خودش با کوئلتی در بخش پایانی داستان.

۳.۳ Harpy، از اسطوره‌های یونان، موجودات کثیف و حریصی که سر و بدن زن و بال و پاهای پرنده داشتند و روح مردگان را می‌دزدیدند یا قربانی‌هایشان را از خوردن محروم می‌کردند.

۳.۴ هر کس با داستان پری دریایی کوچک اثر هانس کریستین آندرسون آشناست می‌داند که هامبرت این کتاب را با دقت برگزیده.

۳.۵ her bi-iliac garland still as brief as a lad's
آخرین بیت از شعر *To an Athlete Dying Young* اثر ای. ای. هوس من بازی می‌کند. در این بیت هوس من می‌گوید: The garland briefer than a girl's

۵

۵.۱ Lester and... Fabian، اول و آخر این دو اسم کلمه‌ی لذبین را می‌سازد و شاید هامبرت می‌گوید این دو زن که با هم زندگی می‌کردند لذبین (هم‌جنس‌گرا) بودند.

۶

۶.۱ عکس‌ها از هنرمندانی واقعی بودند که همه هم‌جنس‌گرا بودند: آندره ژید، نویسنده‌ی فرانسوی قرون نوزده و بیست و برنده‌ی جایزه نوبل؛ پتر ایللیچ چایکوفسکی، موسیقی‌دان روس قرن نوزده؛ نورمن داگلاس، نویسنده‌ی انگلیسی قرون نوزده و بیست؛ واسلو نیچینسکی، بالرین روسی لهستانی قرون نوزده و بیست؛ و مارسل پروست.

۶.۲ به گفته‌ی آلفرد اپل، گوستن زبان فرانسوی را به شیوه‌ی قدیم و ملانقطی حرف می‌زند.

۷

۷.۱ هامبرت شعر *La Belle Dame sans Merci* از کیتز را واگو می‌کند که در آن راوی خوابی را تعریف می‌کند، وقتی دیم زیبا در غار کوچکش برای او لالایی خوانده و او به خواب رفته است.

۷.۲ Whistler's Mother. کاری از نقاش آمریکایی جیمز ابوت

مکنیل ویسلر.

۸

۸.۱ Arguseyed، هیولای صدچشم افسانه‌های یونان که باید که Io، معشوقه‌ی زئوس، را می‌پایید. صدچشم به کسی اطلاق می‌شود که همه چیز و همه کس را زیر نظر دارد.

۸.۲ حرف شارلوت به لولیتا را به یاد می‌آورد.

۸.۳ در آن زمان‌ها پرویننس از ایالت رودآیلند شهرنوی بزرگی داشت.

۹

۹.۱ Avis Chapman. ناباکوف می‌گوید: «دوست دارم نام شخصیت‌های فرعی داستان‌هایم یادآور چیزی باشد؛ مثلاً، ای‌وس چپ‌من اسم نوعی پروانه از جنوب اروپاست.»

۱۱

۱۱.۱ ختم پرت اسم نمایش‌نامه را اشتباه می‌گوید؛ هانتد انچنترز در واقع انچنسد هانترز است و نویسنده‌اش، کلر کونلتی، این اسم را از روی نام نخستین هتلی که لولیتا و هامبرت به آن‌جا رفته‌اند برداشته. اما این اسم از نظر مجازی درست است زیرا کونلتی افسونگر (لولیتا) را شکار می‌کند.

۱۱.۲ Mushroom (به معنی قارچ). این گیاه سمبلیست از

آلت تناسلی مرد.

۱۱.۳ Joshua Reynolds نقاش انگلیسی قرن هجدهم، در

نقاشی *The Age of Innocence* دختر بچه‌ای را زیر درختی تنها کشیده است.

۱۱.۴ George Pierce Baker (۱۸۶۶—۱۹۳۵)، استاد

نمایش‌نامه‌نویسی دانشگاه هاروارد و نویسنده‌ی کتاب مرجع

Dramatic Technique

۱۲

- ۱۲.۱ Tristram، قهرمان مشهوری در افسانه‌های سلطنتی.
 ۱۲.۲ نقاشی Doris Lee به نام ظهر که در آن پیرمردی در
 پس‌زمینه روی یونجه‌های خشک چرت نیمروز می‌زند و در جلوی
 تصویر دختری با مردی دیگر عشق‌بازی می‌کند.

۱۳

- ۱۳.۱ منظور ناباکوف سر جیمز ا. بری، رمان‌نویس و
 نمایش‌نامه‌نویس اسکاتلندی، است که پیتربان و بوسه‌ای برای
 سیندرلا را نوشت و همچنین لوییس کرول.
 ۱۳.۲ تصور می‌شود شکارچی هفتم خود نمایش‌نامه‌نویس است.
 ۱۳.۳ خوشی لولیتا از آن جهت است که می‌داند اسم نمایش‌نامه
 به افتخار او و حضورش در آن هتل انچنتد هانترز گذاشته شده.

۱۴

- ۱۴.۱ Miss Emperor، اسم معلم موسیقی اما بوواری‌ست. اما
 بوواری پیش شوهرش وانمود می‌کرد که به کلاس موسیقی می‌رود
 ولی به‌واقع این زمان را با عاشقش لئون می‌گذراند.
 ۱۴.۲ چون لولیتا همان کاری را می‌کند که اما بوواری کرده، اسم
 گوستاو (فلوبر) در خاطر هامبرت است.
 ۱۴.۳ مستر هاید؛ منظور خود هامبرت است. اشاره‌ای‌ست به
 داستان دکتر جکیل و مستر هاید اثر رابرت لوییس استیونسون. در
 آن داستان هم مستر هاید دختری را می‌اندازد. در این‌جا هامبرت
 خودش را نیمه‌ی اهریمنی شخصیت دوگانه‌ی داستان استیونسون
 می‌داند.

- ۱۴.۴ Mr. Pim Passes By، نمایش‌نامه‌ای‌ست از ای. ای. ملن

دوبلینی.

- ۱۴.۵ Pippa Passes، نمایشی شعرگونه از رابرت براونینگ.

J'ai toujours admiré l'oeuvre ormonde du sublime ۱۴.۶

Dublinois. با آوردن واژه‌ی «اورمند» در این جمله‌ی فرانسوی، واژه‌ای که در زبان فرانسوی نیست و نام هتلی در رمان *اولیس* است، به خواننده می‌رساند که منظورش از دوبلینی ارجمند جیمز جویس است. شاید منظورش از این جمله و ستایش جویس سبک نوشتار آزاد جویس است که از هر جنبه‌ای از زندگی می‌نویسد و این سبک در آفرینش شخصیت سرگردان و اعترافگری چون لولیتا اثر گذاشته است. اورمند کلمه‌ای لاتین است به معنای «بیرون از این دنیا».

۱۴.۷ به باور برخی از اهل ادب، این بیت شعر از ادگار آلن پو است. آلفرد اپل معتقد است که اشاره‌ای ست به بیتی از چکامه‌ی پرشور گاتفرید آگوست برگر، شاعر آلمانی قرن هجدهم. هامبرت معروف‌ترین بیت این شعر را واگو می‌کند که از زبان روح شخصیتی مرده از داستان، به نام ویلهلم، گفته می‌شود؛ ویلهلم می‌کوشد عشق زمان زندگی‌اش، لنور، را تشویق کند که بپرد و پشت او روی اسب بنشیند تا با او به تخت‌خواب مرگ برود (ولادیمیر ناباکوف در مقدمه‌ی ترجمه‌ی انگلیسی یوگنی آنکین نوشته‌ی الکساندر پوشکین درباره‌ی این شعر توضیح می‌دهد). اما برخی معتقدند در این جمله «لنور» از شعر *زاغ* اثر ادگار آلن پو برداشت شده و اشاره به معشوق دانشجوی عاشقی‌ست که در فراق لنور با زاغ یا کلاغ سیاه سخنگویی دیدار می‌کند.

۱۵

۱۵.۱ اشاره به ادوسا گلد، مربی تئاتر لولیتا.

۱۵.۲ آوردن واژه‌ی «طبیعی» پس از واژه‌ی «اوج» یادآور تجربه‌ی نافرجام «اوج طبیعی» انزال هامبرت در کنار ساحل ریویرا با آنابل است.

۱۶

۱۶.۱ عنوان شعری عاشقانه از شاتوبریان که نخستین بار در سال ۱۸۰۶ چاپ شد.

۱۶.۲ بیت ۳۲۶ از دفتر شعر الیور گلداشمیت، ۱۷۷۰، با نام دهکنده‌ای رهاشده.

۱۶.۳ یکی از آثار موریس لبلان، نویسنده‌ی فرانسوی قرون هجده و نوزده.

۱۶.۴ *adolori d'amoureuse langueur*، بیتی از شعر روزی از ماه مه اثر پی‌یر دو رونسار، شاعر فرانسوی دوره‌ی رنسانس. واژه‌ی *adolori* را که منظور دلورس است ناباکوف به آن اضافه کرده و بیت واقعی شعر رونسار این‌گونه است:

Autant que moi d'amoureuse langueur.

۱۷

۱۷.۱ *Luizeta*، واژه‌ای که ناباکوف به انگلیسی وارد کرده، یعنی سکه‌ی طلای فرانسوی.

۱۷.۲ منظور از «همه‌ی ما» در این جمله هامبرت هامبرت، آقای سرنوشت، فردی که هامبرت او را در این داستان سایه می‌نامد و خود ناباکوف است.

۱۸

۱۸.۱ *Bustle* یعنی باسن مصنوعی و از سوی دیگر یعنی جای شلوغ، *Deceitful* یعنی پر از نیرنگ و دروغ، *Seatful* یعنی جایی که صندلی‌هایش پر است یا باسن پر. روی هم‌رفته، منظور صاحب میخانه از انتخاب این اسم شاید جای شلوغ و پرصندلی باشد، و از سوی دیگر معنی این واژه می‌شود باسن مصنوعی یا باسنِ پُرِ دروغین.

۱۸.۲ عدد ۱۰۰۱ اشاره‌ای است به افسانه‌ای دیگر که همانا هزار و یک شب است.

Ne manque pas de dire à ton amant, Chimène, ۱۹.۱
comme le lac est beau car il faut qu'il t'y mène. Lucky
beau! Qu'il t'y. کلمه‌ی شیمن از شعر *Le Cid* از پی‌یر کورنل
(قرن هفدهم) است اما این شعر را خود ناباکوف نوشته. ناباکوف در
این شعر با کلمه‌ی کوئلتی بازی می‌کند و مونا در پایان شعر این
بازی کلامی را مطرح می‌کند.

۱۹.۲ Proteus, در افسانه‌های یونان، پیر دریاها که وقتی جلوی
او را می‌گرفتند به شکلی دیگر درمی‌آمد.

۱۹.۳ Melmoth. چنین ماشینی وجود ندارد. مل‌ماث سرگردان
اسم رمان گوتیک و چهارجلدی چارلز رابرت مچورین (قرن
هجدهم) است.

۲۰.۱ دانش‌آموز باله در اپرای فرانسه.

۲۲.۱ Jose Lizzarrabengoa, یکی از شخصیت‌های اصلی اپرای

کارمن. او عاشق کارمن بود ولی کارمن او را ترک می‌کند.

۲۲.۲ Erlikönig, روح خبیثی که بچه‌ها را می‌آزرد. از شعری از
گوته به نام *Erlikönig* (پادشاه کوتوله‌ها) که در آن شبح ارلکینگ
پسر بچه‌ای را که با پدرش سوار بر اسب در جنگل‌های تاریک می‌راند
تعقیب می‌کند و چون نمی‌تواند پسرکی را که عاشق اوست به دست
آورد، برایش آرزوی مرگ می‌کند و پسرک در آغوش پدر می‌میرد.

۲۲.۳ بنا به برداشت و نظر برابان بوید، کارشناس آثار و زندگی
ناباکوف، این‌ها نام شهرهایی‌ست که باسک‌ها در آن‌ها زندگی
می‌کردند و حروف اسم خانوادگی جوزف لور، پدر مری لور، از حروف
آغازین این شهرها گرفته شده.

۲۲.۴ شخصیتی در افسانه‌ای از شارل پرو (قرن هفدهم) که شش زنش را می‌کشد و زن هفتم، خواهرش ان، را مامور پاسداری از خودش می‌کند و یکریز از او می‌پرسد: «خواهر ان، آیا کسی می‌آید؟» و سرانجام «برادران ستمگر» می‌آیند و ریش‌آبی را می‌کشند.

۲۲.۵ *Zamfirian* یا کولی‌ها، شعر بلندی از الکساندر پوشکین که بن‌مایه‌ی آن مثل بن‌مایه‌ی *اپرای کارمن* است و در آن قهرمان داستان، آلیکو، هم زمفیرای نابکار و هم عاشق او را می‌کشد. حادثه‌ی کارمن و خوزه هم در باسک رخ می‌دهد، در حضور عاشق انگلیسی کارمن که خوزه او را می‌کشد.

۲۲.۶ *Gitanila* یا جیتانا، به زبان اسپانیولی یعنی دختر کولی.

۲۲.۷ زنی سراپا آبی و زیبا، تصویری ست خیالی از مریم باکره که این پارودی‌ای ست از *رمان آهنگ برنادت* (۱۹۴۲) نوشته‌ی فرانتس ورفل. در این رمان شخصیت اول داستان، سنت برنادت سوبریوس (دختری زیبا)، از ماه فوریه تا ماه ژوئیه‌ی ۱۸۵۸ در فرانسه هجده بار مریم باکره را در شکل‌های مختلف می‌بیند.

۲۲.۸ بیتتی از شعر *Soliliquy of the Spanish Clotster* اثر رابرت براونینگ (۱۸۴۲).

۲۲.۹ پلی‌نزیایی اشاره‌ای ست به قبیله‌ای از جامعه‌ی پلی‌نزی. در میان آن‌ها رئیس قبیله پادشاه چند جزیره است. یک رئیس قبیله‌ی خوب بی‌گمان ماجرای گم شدن دخترش را پیگیری می‌کند. هامبرت می‌خواهد مثل پادشاه خوب استراحت کند و سپس با گم شدن دخترش روبه‌رو شود.

۲۲.۱۰ در پایان دهه‌ی ۱۹۴۰ و آغاز دهه‌ی ۱۹۵۰، کادیلک مجلل‌ترین خودرو بود و نشانه‌ی طبقه‌ی اجتماعی دارنده‌ی آن، اما ناپاکوف با شکستن این کلمه به دو بخش *Caddy* و *Lack* می‌خواهد خلاف آن را نشان دهد. *Caddy* یعنی جایگاه و *Lack* یعنی نبود.

- ۲۳.۱ Kawtagain، که همان Caught again (دوباره گرفتار شدن) است. چنین شهری وجود ندارد.
- ۲۳.۲ این همان شماره‌ی خانه‌ی شارلوت هیز و شماره‌ی اتاق آن‌ها در هتل انجنتد هانترز است.
- ۲۳.۳ اوندینیست کسی (معمولاً مرد) است که با شاش فرد دیگری (معمولاً زن) به اوج تحریک جنسی می‌رسد.
- ۲۳.۴ رودی بزرگ در دنیای دیگر، بنا به اسطوره‌های یونان قدیم.
- ۲۳.۵ ساموئل تایلر کولریج، شاعر انگلیسی (۱۷۷۲-۱۸۳۴)، در ضمیمه‌ی دفتر شعرش کوبلای خان شرح می‌دهد که چطور رویاهایش با فرا خوانده شدن از شهر پرلاک (ای. پرسن، پرلاک) برای کاری تجاری بر باد رفت. در این جا رویاهای هامبرت هم با فرجامی مشابه روبه‌رو می‌شوند.
- ۲۳.۶ نام واقعی این اثر *Ivre Le Bateau* یا کشتی آبی‌ست که هامبرت هامبرت آن را با نام *Bleu L'Oiseau* یا پرنده‌ی آبی ترکیب کرده و اسمی دیگر ساخته. ترپ یا اهریمنی که لولیتا را با خود می‌برد با این اسم‌ها به جای اسم واقعی خودش در دفتر هتل‌ها اتاق اجاره می‌کرد.
- ۲۳.۷ در هتلی دیگر ترپ اسم موریس مترلینگ را با کمی تغییر و تبدیل آن به اشمترلینگ برای خودش انتخاب کرده.
- ۲۳.۸ اورگون همسر المیر در نمایش‌نامه‌ی تارتوف اثر مولیر است.
- ۲۳.۹ بامپر شخصیت اصلی نمایش‌نامه‌ی *The school for Scandal* اثر ریچارد شریدن است. شریدن اهل وایومینگ بود. می‌بینیم که این بار ترپ اسم کوچک شخصیت و اسم خانوادگی و شهر زندگی نویسنده‌ی نمایش‌نامه را برای خود انتخاب می‌کند.

۲۳.۱۰ Phineas Quimby از پیشگامان روان‌درمانی و هیپنوتیزم (مزمریسم) در آمریکا است. ناباکوف در پس‌نگاشت این اثر می‌نویسد ابتدا برای هامبرت هامبرت اسم مستعار مزمر مزمر را در نظر گرفته بود.

۲۳.۱۱ معنی واژه به واژه‌ی این اسم آلمانی — Dr. Kitzler, Eryx, Miss — می‌شود دکتر چوچوله، الهه‌ی زیبایی، دوشیزه. آفرودیت الهه‌ی زیبایی‌ست که رومی‌های باستان او را ونوس می‌نامیدند و در میان پیروان این مذهب روسپی‌های مذهبی هم بودند.

۲۳.۱۲ Catagela، اسمی کمدی برای شهری در نمایش‌نامه‌ی *آکارنی‌ها یا آشارنی‌ها اثر آریستوفان*.

۲۳.۱۳ Jame Mavor Morell یکی از شخصیت‌های اصلی نمایش‌نامه‌ی *کاندید* (۱۸۹۴) نوشته‌ی جورج برنارد شا. هاکستون هم اسم مکانی‌ست در این نمایش‌نامه.

۲۳.۱۴ همان‌طور که می‌دانیم، هامبرت پسردایی‌ای داشت به نام ترپ که شبیه آن مردی بود که در این سفر هامبرت را تعقیب می‌کرد و هامبرت این شباهت و این اسم را به لولیتا گفته بود. این خویشاوند هامبرت در سوئیس بود و اهریمن با دقت اسم شهرش را در این هتل «ژنو» می‌نویسد.

۲۳.۱۵ آبری مک‌فیت از اهالی بیردزلی، شهر لولیتا.

۲۳.۱۶ لوکاس پیکادور در نوولایی از پروسپر مری‌می (نویسنده‌ی فرانسوی قرن نوزده) به نام کارمن. ژرژ بیزه *اپرای کارمن* را بر اساس این کتاب نوشته است. لوکاس گاوباز (پیکادور) آخرین عاشق کارمن بود، اما خوزه که در این زمان از کشتن عاشقان کارمن خسته شده بود خود کارمن را می‌کشد.

۲۳.۱۷ Will Brown Dolores. Colo. آن اهریمن بیتی از شعر

هامبرت را بازگو می‌کند، «مقدس، به‌راستی! (While brown

(Dolores وقتی دلورس برنزه.»

۲۳.۱۸ هرالد هیز، پدر لولیتا، و tombstone به معنی سنگ قبر.
۲۳.۱۹ Donald Quix، دونالد کیش. این نام کذایی با صحراهای
سی‌پرا (نوادا) نسبتی دارد و اشاره‌ای ست به دن کیشوت (که
می‌خواست دنیا را اصلاح کند) و آسیاب‌هایش در صحرا.
۲۳.۲۰ در هر کدام از این شماره پلاک‌ها گویی رمزی نهفته
است؛ مثلاً، در این مورد، دبلو اس یا اس اچ و شماره‌ها حروف اول
نام ویلیام شکسپیر و سال تولد و مرگ اوست.

۲۵

۲۵.۱ منظور او از تاجر وینی فروید است و او معتقد است فروید
کالاهای عتیقه و بی‌ارزشی به نمایش می‌گذارد.
۲۵.۲ تمدنی از منطقه‌ی باستانی یونان، در حدود ۱۶۰۰ پیش از
میلاد مسیح.

۲۵.۳ منظور جو دیماجیو و مریلین مونرو است که در آن
زمان با هم روابط عاشقانه داشتند.

۲۵.۴ آلفرد اپل، استاد و پژوهشگر و کارشناس آثار ناباکوف، در
اثری به نام حاشیه‌نگاری بر لولیتا، می‌گوید روزی برای پیدا کردن
این نمونه از مجله‌ی کم‌دی به سراغ ناباکوف رفتم و از او خواستم که
اسم این مجله را به من بگوید. یادش نمی‌آمد. گفت در دهه‌ی ۱۹۴۰
منتشر می‌شد و برای آن که اسم مجله را به یاد بیاورد تصویری از آن
زن و مرد برایم کشید، اما باز هم اسم آن را به خاطر نیاورد.

تصویر از *Annotated Lolita* اثر آلفرد اهل

۲۵.۵ بیت شعری من در آوردی که بازتابنده‌ی اشعار شاعران
رمانتیک فرانسه است، کسانی مانند آلفرد دو موسه.

۲۵.۶ Molly، اسم دختر است و همچنین به معنای قاطر ماده.
۲۵.۷ اصل این دو بیتی به زبان فرانسوی است (آن را در زیر آورده‌ام) و، به گفته‌ی آلفرد اپل، هر بخش از آن تقلیدی هجو و یا هم‌آمیزه‌ای از اشعار گوناگون فرانسوی است؛ مثلاً، بخش دوم خط دو از شعری از ویکتور هوگو گرفته شده به نام *Le Roi s'amuse* (۱۸۳۲):

L'autre soir un air froid d'opéra m'alita:
Son fils--bien fol est qui s'y fie!
Il neige, le décor s'écroule, Lolita!
Lolita, qu'ai-je fait de ta vie?

۲۶

۲۶.۱ Depraved May این عبارت در بیتی از قطعه‌ی معروفی از تی. اس. الیوت آمده است:

In depraved May, dogwood and chestnut, flowering
judas.

۲۶.۲ Blake یا ویلیام بلیک، شاعر انگلیسی قرون هجده و نوزده، در شعری به شهر لندن *Toils town* یا شهر رنج نام داده و ناباکوف با تغییر کوچکی در نوشتار این اسم آن را *Toylestown* نوشته است.

۲۶.۳ *Burning Tiger moth...* ترکیبی است از اجزای شعری از ویلیام بلیک:

. Tiger, tiger, burning brig

۲۶.۴ فردریک اشگل و فردریک هگل، از فلاسفه‌ی آلمانی.

۲۶.۵ *Valechka* یا *Ritochka*، به زبان روسی «اچکا»، برای کوچولو نشان دادن مورد نظر به‌کار می‌رود. به‌عبارتی، مثل «کاف تصفیر» فارسی است.

۲۶.۶ *Cantrip* طلسم است و *Mimir* غولی که در ته چاهی پای درختی خوابیده و با نوشیدن آب آن از گذشته و آینده آگاه است.

۲۶.۷ Reader! Bruder! آخرین بیت از شعر گل‌های بدی اثر

شارل بودلر، شاعر فرانسوی.

۲۶.۸ برداشتی از نام چهره‌ی مرد هنرمند در جوانی اثر جیمز

جویس (این کتاب را منوچهر بدیعی به فارسی ترجمه کرده است).

۲۶.۹ کلر کوئلتی یا همان اهریمنی که لولیتا را با خود برد.

ناباکوف در پاره‌ی هشت از بخش اول و پاره‌ی هجده از بخش دوم این

رمان از این نویسنده و آثارش یاد کرده است. و همین

نمایش‌نامه‌نویس است که در این قسمت با دوبیتی خیام بازی می‌کند.

۲۶.۱۰ منظور کلر کوئلتی است.

۲۶.۱۱ نمایش‌نامه‌ی *لنچند هانترز* نوشته‌ی کلر کوئلتی که در آن

لولیتا نقش جادوگری به نام دیانا را بازی می‌کند و در جنگلی رنگارنگ

زندگی می‌کند.

۲۶.۱۲ آلفرد اپل می‌گوید: «از ناباکوف پرسیدم: "چرا آبی؟"»

گفت: "ریتا متوجه نیست که سفیدی گچی هتل در آن روز

سرزنده‌ی پاییزی در برابر پرتوهای رنگی و میان شاخ و برگ‌های

سرخ آبی می‌زند. هامبرت به نقاش‌های امپرسیونیست فرانسوی

احترام می‌گذارد... " سپس، بعد از کمی شرح رنگ‌ها، گفت: "من

به‌واقع نقاش چشم‌اندازهای طبیعت زاییده شده‌ام."»

۲۷

۲۷.۱ این اثر لوییس کارول، نویسنده، ریاضی‌دان و نیمفزده

است. ناباکوف این نویسنده را لوییس کارول کارول می‌خواند، زیرا

معتقد بود که او نخستین هامبرت هامبرت روی زمین است.

۲۷.۲ تقلید مسخره‌ای از بیمارستان‌های من اثر پل ورن، شاعر فرانسوی.

۲۷.۳ پروکراستیزی کردن یعنی چیزی را به‌زور به شکل سیستم یا

ایده‌ای درآوردن. پروکراستیزی دزد اسطوره‌ای است که قربانی‌هایش را با

کشیدن پاها یا بریدن آن‌ها به اندازه‌ی تختی درمی‌آورد.

۲۷.۴ منظور پدر اما بوواری در داستان گوستاو فلوبر است که پس از مرگ او از راه می‌رسد، چون فلوبر خودش می‌گوید اما منم — «Emma Bovary? c'est moi» — ناباکوف به جای پدر بوواری می‌نویسد پدر فلوبر.

۲۷.۵ در این جا ناباکوف از کلمه‌ی honeymonsoon استفاده می‌کند که ترکیبی از هانی‌مون یا ماه عسل و مانسون، همان بادهای موسمی آسیای شرقی، است.

۲۸

۲۸.۱ Skiller تلفظ دیگری از اسم Schiller و ترکیبش با اسم خیابان Killer، متاثر از هدفی که هامبرت با تفنگ درون جیبش دارد دنبال می‌کند.

۲۹

۲۹.۱ Javanese یا جاوه‌ای، آداب و فرهنگ مردم جاوه‌ی اندونزی.

۲۹.۲ ضدآب. جین فارلو در کنار دریاچه‌ی اورگلز به اسم کلر کوئلتی اشاره می‌کند. در همان زمان، او و شارلوت از ساعت ضدآب هامبرت هم حرف می‌زنند.

۲۹.۳ آیوری کوئلتی دندان‌پزشک در پاره‌ی چهارده از بخش یک داستان می‌آید و هامبرت می‌نویسد دندان‌پزشک شارلوت بود و عموی آن نمایش‌نامه‌نویس (که منظور کلر کوئلتی‌ست).

۲۹.۴ هامبرت در فصل اول کتاب به سالاد نژادهای مختلف در ساختمان ژنتیکی‌اش اشاره می‌کند. ناباکوف در جایی گفته خیلی حواسم جمع بود که از ژن روسی استفاده نکنم.

۲۹.۵ جانور وحشی، یا همان کوئلتی.

۲۹.۶ منظورش زیگموند فروید است.

۲۹.۷ Cue، منظور کوئلتی‌ست.

۲۹.۸ واژه‌های منسوخ از خاورزمین به معنای آمیزش جنسی و

همچنین برگرفته از واژه‌ی «دک» فارسی به معنای وضعیت اهریمنی و شوم (الفرد اپل).

۲۹.۹ مارکی آلفونس فرانسوا دو ساد، نویسنده و فیلسوف قرن هجدهم فرانسه، که به روابط آزاد جنسی باور داشت و واژه‌ی سادیسزم از نام او گرفته شده.

۲۹.۱۰ آمیزش دهانی.

۲۹.۱۱ بیتی از شعر مهتاب‌ها از پل ورن.

۲۹.۱۲ کارمنسیتا، یعنی کارمن کوچک.

۲۹.۱۳ لولیتا قرار بود با دیک به سمت شهر جونو در آلاسکا پرواز کند که هامبرت می‌گوید به سیاره‌ی جوپیتر (مشتری)؛ برای او سفر لولیتا به جونو مثل سفر او به جوپیتر است.

۲۹.۱۴ در قرارداد آمده که کتاب را پس از مرگ لولیتا منتشر کنند.

۳۰

۳۰.۱ جمله‌ی لولیتا را تکرار می‌کند که در اردوگاه کیو با دختران عکس ایکس‌ری می‌گرفتند.

۳۱

۳۱.۱ درواقع، این شعر را خودش گفته، اما پیامی دارد.

۳۲

۳۲.۱ hence neutral illumination. وقتی از پروفیسور برایان بوید پرسیدم منظور دقیق نویسنده از این عبارت چی‌ست، گفت: «این عبارت برای من هم کمی مبهم است، و به نظرم منظور ناباکوف/ هامبرت این است که به‌رغم ظاهر به‌تنگ‌آمده و ناامید لولیتا به‌خاطر برخورد نا‌عادلانه‌ی هامبرت، ملایمت و پوچی‌ای نیز در واکنش او هست. به‌عبارتی، نشانه‌ی هیچ‌یک از رنگ‌های درخشان (مثل قرمز در صحنه‌ای جهنمی، یا روشنایی کورکننده در تاریکی، یا تیرگی تهدیدکننده‌ی فیلم‌های سیاه) نیست، بلکه نوعی

روزمرگی است.» می‌توانیم بگوییم منظور هامبرت این است که واکنش لولیتا روشنائی درخشان یا، به‌عکس، تیرگی‌ای بر ماجرا نمی‌تاباند، بلکه همان برخورد همیشگی اوست.

۳۲.۲ جرالد منلی هاپکینز، شاعر انگلیسی. اشاره‌ای است به شعر *Pied Beauty* که در آن خدا را به‌خاطر آفرینش چیزهای خال‌خال و سایه‌روشن‌دار می‌ستاید.

۳۲.۳ اشاره‌ای است به تاسی پرماجرای بودلر.

۳۲.۴ بازگویی‌ای از دست به دعا شدن استفان ددالوس، در بخش نایت‌تاون در *اولیس* جیمز جویس، که می‌گوید: «خدا، پسر، شکسپیر.»

۳۲.۵ *Avis Byrd*، نام و نام خانوادگی دوست لولیتا. ای‌وس به زبان لاتین یعنی پرنده و تلفظ برد در زبان انگلیسی نیز به معنای پرنده است. از این نمونه بازی‌های زبانی در لولیتا بسیار است.

۳۳

۳۳.۱ *bonjour* (روز خوش) را نوشته *Bonzhur* تا ادای فرانسوی حرف زدن شارلوت را درآورد.

۳۳.۲ هامبرت به صحنه‌ای از صحنه‌های پایانی رمان *آشیانه‌ی اشراف* نوشته‌ی ایوان تورگنیف اشاره می‌کند که در آن از پنجره سوناتای عشق بیرون می‌ریزد.

۳۴

۳۴.۱ صحنه‌ی کشتن کوئلتی را از پیش خبر می‌دهد.

۳۵

۳۵.۱ به‌کار بردن عبارت «افسانه‌های جن و پری» در این‌جا بسیار بجاست، چون این بخش از چند جنبه به افسانه‌های جن و پری شباهت دارد: از نظر سرعت و خط سیر گلوله‌ها، رفتار فرد مورد هدف، و همچنین از این نظر که در این‌جا هامبرت سه اتاق خواب را

وارسی می‌کند، و سه عدد افسانه‌های جن و پری‌ست.

۳۵.۲ خانه‌ی کوئلتی پر از آینه است و هامبرت به‌طور تمثیلی خودش را در این آینه‌ها اسیر می‌یابد.

۳۵.۳ یادآور شب اول حضور هامبرت و لولیتا در هتل است که آن‌جا هم کوئلتی پشت اتاق هامبرت و بالای سرش سیفون دستشویی را می‌کشد.

۳۵.۴ کوئلتی بیتی از شعر *The Betrothed* از رودیارد کیپلینگ را به یاد می‌آورد ولی در آن دست می‌برد و کمی تغییرش می‌دهد:
A million surplus Maggie are willing to bear the yoke /
And a woman is only a woman, but a good cigar is a
smoke.

۳۵.۵ کاپورال اسم سیگاری در فرانسه و به معنی توتون خوب است.
۳۵.۶ *Justine* یا *The Misfortunes of Virtue*، از مارکی آلفونس فرانسوا دو ساد. کوئلتی از جاستین نمایش‌نامه‌ای می‌سازد.
۳۵.۷ تضمینی از شعر *Ash Wednesday* از تی. اس. الیوت، جایی که می‌گوید:

Because I do not hope to turn again/ Because I do not
..hope/ Because I do not hope to turn

۳۶

۳۶.۱ *Obscure*، به معنای گمنام، لقبی که گویا هامبرت به کلر کوئلتی داده.

۳۶.۲ منظور توماس، از حواریون عیسی مسیح، است که به زنده شدن دوباره‌ی عیسی بلور ندارد تا این‌که خودش زخم را دست می‌زند.

۳۶.۳ سنتز هگلی: منظور تز و آنتی‌تز و سنتزی‌ست که دیالکتیک هگلی نام دارد. در این‌جا هامبرت مرگ شارلوت را به یاد می‌آورد و با همه‌ی داستان لولیتا ترکیب می‌کند، از گاوهایی که با همدیگر روی تپه‌ها دیده بودند تا مرگ فرضی‌اش (چون بارها می‌گوید اگر شما این کتاب را می‌خوانید به این معناست که لولیتا

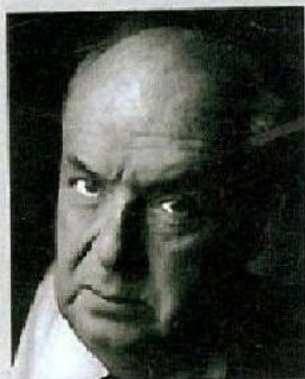
مرده). این سنتز هگلی نمایش‌نامه‌ی *انچنتد هانترز کوئلتی* را به واقعیت پیوند می‌زند، جایی که لولیتا را دختر افسون‌شده‌ی کشاورزی نشان می‌دهد که خودش را جادوگر جنگل یا دیانا تصور می‌کند و هفت شکارچی که شش تن از آن‌ها با تن‌پوشی یکسان به سراغش می‌آیند. آخرین بوسه پیام ژرفی را در نمایش‌نامه می‌رساند و نشان می‌دهد که واقعیت و سراب در عشق به هم می‌آمیزند. وقتی هامبرت از لولیتای باردار می‌خواهد دنبالش برود، نشان می‌دهد که سراب گذشته (لولیتای نیمفتی مثل آنابل ازدست‌رفته) و واقعیت کنونی (لولیتایی که به شارلوت شبیه شده) در عشق به هم می‌آمیزند، سنتزی که دو زن مرده را به هم پیوند می‌زند.

۳۶.۴ همان‌طور که می‌بینید، این داستان با اسم لولیتا آغاز و با نام او تمام می‌شود.

درباره‌ی کتابی به نام لولیتا

۱. کشیدن میله‌های زندان به گونه‌ای نشانگر موقعیت هامبرت است.
 ۲. که اکنون آن‌ها هم به انگلیسی ترجمه شده‌اند.
 ۳. ناباکوف با زیرکی نشان می‌دهد که آن «وهم‌گرای بومی» حالا جهانی شده و از واژه‌ی فراکِ فرانسوی استفاده می‌کند. به نظر ناباکوف می‌خواهد با طنزی سخنش را پایان دهد.
- یک نکته‌ی دیگر که اشاره به آن خالی از لطف نیست و حاصل پژوهش آلفرد اپل است: در تمام داستان رنگ قرمز به کوئلتی نسبت داده می‌شود و رز به آنابل و لولیتا. آلفرد اپل از ناباکوف می‌پرسد که آیا این‌ها سمبل‌های داستان‌اند و ناباکوف در یادداشتی به اپل پاسخ می‌دهد:
- «برخی رمان‌نویس‌ها و نویسنده‌های روحانی به‌عمد رنگ‌ها یا شماره‌ها را به‌عنوان سمبل استفاده می‌کنند و بسیار هم جدی پیگیر آن‌اند. من که نیمی نویسنده، نیمی نقاش و نیمی طبیعت‌گرایم از استفاده از سمبل بیزارم، چون سمبل یعنی استفاده کردن از ایده‌ی کلی مرده‌ای به‌جای اندیشه‌ای زنده و خاص.»

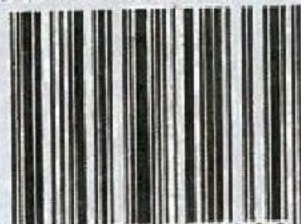

لولیتا، سرآمد آثار ولادیمیر ناباکوف، با نثری شورانگیز، سوزناک و نیشدار، یکی از برجسته‌ترین و جنجال‌برانگیزترین رمان‌های قرن بیستم است. مجله‌ی تایمز، مدرن لایبوری، روزنامه‌ی گاردین و بسیاری از باشگاه‌های ادبیاتی لولیتا را به‌عنوان یکی از صد رمان برتر دنیا برگزیده‌اند و ۱۲۵ نویسنده‌ی بنام جهان آن را بهترین رمان قرن بیستم دانسته‌اند. لولیتا داستان عشق و سواس‌گونه و شوم هامیرت سن‌وسال‌دار به دلورس هیوز نیمفت است و همچنین داستان روبه‌رویی اروپایی بس فرهیخته و متمدن با آمریکای نافرهیخته و سرخوش پس از جنگ جهانی. لولیتا به بیش از سی زبان دنیا ترجمه شده است.

«نثری که ناباکوف برای لولیتا برگزیده
بهترین و مناسب‌ترین نثر است، نثری
خلسه‌انگیز.»
جان آبدایک

ISBN 978-9936-8023-3-9

9 789936 802339